

Önderlere verdiğiniz tepki geleceğinizi
nasıl belirler

REVİZE EDİLMİŞ
&
GÜNCELLENMİŞ

YETKİ ALTINDA

JOHN BEVERE

"Kriptonit'i Öldürmek" kitabının çok satan yazarı

Sevgili dostum,

Tanrı'nın yetki için belirlediği tasarımı ve amacı anlamayan insanlar her yerde acı çekiyor. Tanrı'nın en iyi halimizi dışarı çıkarmak ve O'na hizmet edebilmemiz için karakterimizi geliştirmek, beslemek ve şekillendirmek amacıyla hem iyi hem de kötü önderleri kullandığını anlamıyoruz. Tanrı'nın bizi yetkiyle ilişki içinde yaşamamız için yarattığını keşfettiğimizde, önderlerimiz ne yaparsa yapsın, esenliğe, korumaya ve sağlıklıya kavuşmak için uygun konuma geliriz.

Tanrı'dan aldığınız çağrı önünüzdür. Üzerinizde yetki sahibi olanlara itaat etmeyi seçtiğinizde, Tanrı'nın belirlemiş olduğu çağrınızı anlamayı ve gerçekleştirmeyi seçmiş olursunuz.

Bu kitap size bir armağandır. Bu öğretileri aynı teşviğe ihtiyacı olan diğer imanlılarla paylaşmaktan çekinmeyin. Ayrıca birçok başka yaşam değıştiren kaynağı kendi dilinizde indirmek ve çalışmak için MessengerX.com sitesini ziyaret edin.

Muhteşem Rabbimiz'e yücelik getirme misyonunu yerine getirenler olmamız için dua ediyorum.

Mesih'te kardeşiniz

John
JohnBevere@ymail.com

YETKİ ALTINDA

Önderlere verdiğiniz tepki geleceğinizi
nasıl belirler

JOHN BEVERE

Under Cover, by John P. Bevere, Turkish
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Under Cover

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App
To contact the Author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Yetki Altında. Yazar John Bevere, Türkçe
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
İngilizce'deki özgün adı Under Cover

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını
MessengerX.com sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir
ve online seyredebilirsiniz.
Yazarla iletişim kurmak için: JohnBevere@ymail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğer ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır.
Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

Bu kitabı ilk oğlum
Addison David Bevere'ye adıyorum.

“Bilge çocuk babasını sevindirir.”
— ÖZDEYİŐLER 10:1

Adın “Güvene layık olan sevgili” anlamına geliyor.
Kesinlikle bu ada uygun yaşıadın ve bu kitaptaki
ilkelere göre yürüdüñ. Tanrı'nın en zengin nimetlerini
ve vaatlerini miras alasıñ ve O'nun yüzü üzerinde
parlamaya devam etsin. Uzun bir ömrün olsun ve
hayatta başarılı ol. Annen ve ben seni seviyoruz ve
oğlumuz olmanla bereketlendik.

İÇİNDEKİLER

1 YETKİ ALTINDA– GİRİŞ

1. Tanrı'nın Koruması 1
2. Üvendirere Karşı Tepmekle Kendine Zarar Veriyorsun! 9

2 TANRI'NIN DOĞRUDAN YETKİSİ

3. Günah Tanımlanıyor 25
4. Yasa Tanımsızlığın Gizli Gücü 37
5. İtaatsizliğin Sonuçları I 53
6. İtaatsizliğin Sonuçları II 65
7. Büyülenmiş 81

3 TANRI'NIN ATADIĞI YETKİ

8. Tanrı Yetkinin Kimde Olduğunu Biliyor mu? 97
9. Krala Saygı Gösterin 113
10. İki Kat Saygı 129
11. Söz Dinlemek ve Bağlı Kalmak 151

12. Ya Yetkililer Bana ... Söylerse?	167
13. Haksız Muamele	187
14. Kendi Üzerine Yargı Getirmek	209
15. Bir.....	229
16. Muhtelif	245
17. Büyük İman	265
18. Sonuç	283
<i>Tartışma Soruları .....</i>	<i>287</i>

1

YETKİ ALTINDA–GİRİŞ

BÖLÜM 1

TANRI'NIN KORUMASI

Çoğu zaman yumuşak değil, acı veren sözler en büyük özgürlüğü ve korumayı getirir.

Koruma altında—bu ifade pek çok duruma uygun düşebilir. En basit anlamıyla, bir battaniyenin sıcaklığı ve korumasının altında yuvalanmış ya da bir tehlike halinde anne babasının ardına saklanan küçük bir çocuğu anlatabilir. Bunun kamusal bir tanımı polis ya da askerin koruması altındaki bir kent olabilir. Bir mağarada, çalılıkta ya da yerin altında gizlenen bir hayvanı ifade edebilir. Ya da dışarıda fırtına koparken evlerinin sağladığı sığınağın ve güvenliğin keyfini çıkararak bir aileyi tanımlayabilir.

Çocukken sık sık fırtınaların koptuğu bir bölgede yaşadık. Pencerelerimizden kara bulutların uzaktaki gök gürültüleri eşliğinde hızla ilerleyişini izlerdik. Birkaç dakika içinde fırtına tüm gücüyle tepemizdeydi. Şimşek çakmalarını aniden patlayan gök gürültüleri izlerdi. Yağmur çatımıza vuran binlerce minik çekiç gibiydi. Fırtına aslında evimizi çok daha güvenli ve emniyetli hissettirirdi. Pencerelerin dışındaki her şey ıslak, soğuk ve her an bir yıldırım

düşme tehlikesi altındaydı. Bizse içeride güvendedik ve üzerimizdeki çatı fırtınasının zorbalığından bizi koruyordu. Koruma altındaydık.

Bunu daha ileri götürerek, bu ifadeyle aynı anlama gelebilecek başka bir terim bulabiliriz: *gizlenmiş*. Bu terim, gizli kimliklerin getirdiği güvenliği tanımlar. Gizli bir ajan, düşman tarafından yakalanmadan özgürce hareket edebilir. Devleti onu takma bir adın altında gizlemiştir ve düşman bölgesinde serbestçe gezen bir ajandır. Kısacası, bu kelimeyi veya ifadeyi en geniş anlamlarıyla kullansak bile, tümü *korumayı* ve *özgürlüğü* ima etmektedir.

Fakat *koruma altında* ifadesi Hristiyanlar için nasıl geçerli olur? Davut şöyle yazar: “Yüceler Yücesi’nin barınağında oturan, Her Şeye Gücü Yeten’in gölgesinde barınır. ‘O benim sığınağım, kalemdir’ derim RAB için, ‘Tanrım’dır, O’na güvenirim’» (Mezmurlar 91:1–2). Yine O’nun koruması altındakilerin korunduğunu görüyoruz. Bununla birlikte, başta yer alan “... oturan” ifadesinden şu önemli soruyu keşfediyoruz: O’nun koruması altındaki kimdir? Elinizde tuttuğunuz kitap, bu en önemli cevap için bir arayıştır. Kısaca söylemek gerekirse, koruma altında olan kişi, Tanrı’nın yetkisi altında olmalıdır.

Adem ve Havva, Tanrı’nın koruması altındaki bahçede özgürlüğün ve korumanın tadını çıkardılar. Ancak, itaatsizlik ettikleri anda kendilerini, gönüllü olarak terk ettikleri şeye ihtiyaç duyarken buldular... Bu ihtiyaç “örtünmekti” (Yaratılış 3:7). Tanrı’nın yetkisine itaatsizlik etmeleri, insanoğlunu bir zamanlar tanıdıkları o tatlı özgürlükten ve korumadan mahrum bıraktı.

Kabul edelim. Yetki popüler bir sözcük değildir. Yine de onu reddederek veya ondan korkarak, yetkinin sağladığı büyük koruma ve yararları gözden kaçıırız. Ürpeririz, çünkü bunu Tanrı’nın bakış açısından görmeyiz. Çoğu zaman yetkiye gösterdiğimiz tutum bana üçüncü oğlumuzla yaşadığımız bir olayı hatırlatıyor.

Alec lise birinci sınıfa girdiğinde, öğretmeniyle kötü bir deneyim

yaşadı. Öğretmen sürekli asabiydi – huysuz ve kontrolden çıkmış bir halde öğrencilere sık sık bağıırıyordu. Alec kendisini sıklıkla bu patlamalarının odağında buldu, çünkü sessiz kalmak yerine konuşmayı tercih eden yaratıcı ve enerjik bir gençti. Onun için okul harika bir sosyal topluluktu. Ancak bu öğretmenin kişiliği ve sabırsızlığı nedeniyle okuldan soğuduğunu söylememe gerek yok.

Birçok kez eşim ve ben okuldan sonra öğretmenle görüşmek için odasına gittik. Öğretmenin danışmanlığıyla Alec'i kurallarına uymaya ve işbirliği yapmaya teşvik ettik, ancak tüm bu stresli süreç akademik düzene olan sevgisini aşındırdı.

Sonra yeni bir eyalete taşındık ve Alec ikinci sınıfa geçti. Bu kez çok farklı bir öğretmeni vardı. Neredeyse aşırı derecede kibar ve öğrencilerinin mutluluğuna son derece hassastı. Alec'in sevimli olduğunu düşündü ve mizacı nedeniyle Alec muhtemelen ona aşık oldu, ama derslerinden koparak çok az şey öğrendi. Alec akademik eğitimden uzaklaşıyor gibiydi, bu yüzden onu akademiye öne çıkaran harika bir özel okula yazdırdık.

Orada kendisini kaybolmuş ve hayal kırıklığına uğramış hissetti. İlk iki yıl boyunca iyi öğrenen çocuklar arasındaydı. Şimdi iyi, nazik ama disiplinli bir öğretmeni vardı. Kısa süre sonra akademik olarak diğer öğrencilerin gerisinde olduğu ortaya çıktı. Yine, öğretmeniyle sık sık, ama bu kez yararlı toplantılar yaptık. Lisa ve ben onun çalışmalarına daha fazla dahil olduk.

Bütün gün okulda ders gördükten sonra akşamları anne babanızın tepenizde durması bunaltıcı olabilir. Çoğu zaman Alec içine kapanırdı. Sık sık gözyaşı döküyordu, çünkü aslında ilerleme kaydediyor olmasına rağmen boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Bir gün duygusal olarak bir çöküntü yaşadı. Kardeşleri bir okul partisine gidiyorlardı, ama o masasında duran bitmemiş ödevlerini yapmak için evde kalmak zorundaydı. Öğretmenin verdiği ödevler yüzünden tüm eğlenceyi kaçıırıyordu! Elinden ağlamaktan başka bir

şey gelmiyordu. Yeni bir baba–oğul konuşmasının zamanı gelmişti. Birkaç sözün ardından, sorunu kolayca görebildim. Ona göre her şey umutsuzdu. Hüsrân gözyaşları döküyor ve babasının söylediklerini duymuyordu. İkimizin de sessiz kaldığı bir zaman oldu. Başını masaya dayadı ve hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

Daha sonra olanları asla unutmuyacağım. Yerinden doğruldu, biraz sakinleşti ve gözlerini sildi, sonra o büyük çikolata kahverengisi gözleriyle güvenli bir ifadeyle bana baktı. Belli ki, aklına bir fikir gelmişti, sorunlarını çözecek ve gözyaşlarını durduracak bir fikir. Doğrulup kollarını birbirine kavuşturdu. Ciddi bir sesle, “Baba, sana bir şey söylemek istiyorum. Sınıfımdaki Jessica’yı tanıyor musun? O doktorlara inanmıyor” dedi. Tereddüt etti ve sonra ekledi, “Ben de öğretmenlere inanmıyorum.”

Sırtıtmamak ya da gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu sözlerle beni beklenmedik biçimde şaşırtmıştı. “Eğer sınıfımdaki Jessica doktorlara inanmıyorsa, ben de öğretmenlere inanmayacağım.” Gülüşümü daha fazla tutamıyordum. Eğer bunu öylesine söylemiş olsaydı, bu kadar komik olmazdı. Ama ses tonu ciddiydi. Gerçekten de tüm sorunlarını çözebilecek yeni bir vahyi benimle paylaştığını düşünüyordu. Mahkemede ifade veren biri kadar ciddiydi.

Elbette, öğretmenleri olmasaydı nerede olabileceğini ona açıklama fırsatını kullandım. Ona açlık çeken çocuklar için açılan beslenme istasyonlarında çalışmak üzere Angola’ya gittiğim zamanı anlattım. O çocuklar Alec’in yerinde olmak için neler vermezdi ki! Öğrenme fırsatını asla kaçırmazlardı, çünkü bir gün ailelerinin geçimini sağlamak için eğitimin önemini biliyorlardı. Yaptığım uzun açıklamanın ardından, yeni keşfettiği felsefesinden isteksizce vazgeçti ve ödev yığınına bitirmek için mutfak masasına döndü.

Sonraki birkaç hafta boyunca oğlumla yaptığım bu konuşma üzerinde düşünmeye devam ettim ve bu olayla bazı insanların yetkiye bakış açıları arasındaki benzerliği fark ettim. Çoğu zaman

insanlar yetkililerle hoş olmayan deneyimler geçirmiştir: bazıları altında buldukları önderlerin gereksiz sertliği nedeniyle, Alec gibi diğerleri ise aslında iyi önderlere ve yetkililere sahip olmalarına rağmen, isteklerine veya kendileri için en iyisi olduğuna inandıkları şeylere engel gördükleri için yetkililerle sorun yaşamıştır. Ama bu hoş olmayan deneyimler neticesinde fark edilmesi güç bir tutum gelişmiştir: *Yetkiye inanmıyorum ya da daha yetişkin bir ifadeyle aynı fikirde olmadığım sürece yetkiye bağlı kalmayacağım.*

Peki bütün bu meselede Tanrı'nın düşüncesi nedir? Haksız olsalar bile yetkililere boyun eğmeli miyiz? Peki ya yozlaşmışlarsa? Ya yanlış olduğunu düşündüğümüz bir şey yapmamızı isterlerse? Ya günah işlememizi söylerlerse? Çizgi nerede çekilebilir? Bunun yanı sıra, neden boyun eğmek zorundayız? Bunun yararı var mı? Hepimiz sadece Tanrı'nın Ruhü'yla yönlendirilemez miyiz?

Tanrı Sözü, tüm bu sorulara özel yanıtlar içerir. Bunun Rab'bin beni yazmam için görevlendirdiği en önemli kitaplardan biri olduğuna inanıyorum, çünkü insanların hayatta yaşadıkları birçok zorluğun temel nedenini konu ediyor. Lusifer'in düşmesine ne sebep oldu? Başkaldırı. Adem'in düşmesine ne sebep oldu? Başkaldırı. Birçoklarının Tanrı ile olan yürüyüşlerinde öteye beriye savrulmalarının nedeni nedir? Başkaldırı. Özellikle anlamamız gereken şey, çoğu başkaldırının bariz değil, gizli olmasıdır.

Bu kitapta kendi başarısızlıklarımdan örnekler paylaştım. Ben koyunlarını, çalışanlarını veya ailesini boyun eğdirmek için dövmek isteyen güç meraklısı bir önder değilim. Harika bir hizmet takımım ve ailem var. Ve ben yerel bir kilisenin pastörü değilim. Bu yüzden birçok hata yapmış ya da daha doğru bir ifadeyle günah işlemiş bir adam olarak yazıyorum. 1980'lerde iki uluslararası hizmette görev yaptım ve bu deneyimlerimden hatalı örneklerimin çoğunu çıkardım. Her olayda en dikkat çekici şey, aslında hatalı olduğum halde, her birinde haklı olduğuma

tüm kalbimle inanmamdı. Rabbim'e çok minnettardım, çünkü O'nun Sözü niyetlerimi açığa vurdu.

En içten arzum, zorluklarımdan ders çıkarmanız ve aynı hatalardan kaçınmanızdır. Akılsızlıklarımdan tanrısal bir ders ve anlayış çıkarmanız ve yarar görmemiz için dua ediyorum. Çünkü bu sürecin sonunda yaşadığım deneyimler ve ortaya çıkan gerçekler hem faydalı hem de harikaydı. Tövbe ettiğimde esenlik ve berekete kavuştum.

Aynı şeyin size de olabileceğine inanıyorum. Bu kitapta Kutsal Kitap'ta yer alan kişisel örnekleri okurken, sizin yüreğinize de ışık dökülecektir. Bazı noktalar zaten bildiğiniz şeyleri güçlendirebilir ve diğerleri sizi özgür kılacaktır. Her iki durumda da, O'nun sözünü uysallıkla kabul etmeniz için dua ediyorum, çünkü bunu yapmaktaki amacım budur.

Gerçekle yüzleştığımızda, iki şekilde cevap verebiliriz. Adem'in oğlu Kayın gibi öfkeli ve savunmacı olabilir, ihtiyacımız olan sözü dinlemeyebiliriz (Yaratılış 4). Ya da Natan'ın meydan okuması karşısında Davut gibi alçakgönüllü ve kırık yürekli olabilir, acı ve tövbenin bizi daha üstün bir karakter düzeyine yükseltmesine izin verebiliriz (2. Samuel 12). Bu konuda Davut'un yüreğine sahip olalım ve bizi Tanrı'nın sağlığı ve koruma planından uzak tutmaya çalışan kibri reddedelim.

Bu yola girerken, çoğu zaman yumuşak değil, acı veren sözlerin en büyük özgürlüğü ve korunmayı getirdiğini unutmayın. Çocukken sınıfta aşırı olmak için sıra beklerken bir arkadaşım bana iğnenin çok acıttığını söyledi. Bunu duyunca ne pahasına olursa olsun iğneden kaçmaya karar verdim. Sonunda pes edene kadar iki hemşireyle savaştım. Sonra annem ve babam beni oturttu ve verem aşısı olmazsam başıma neler gelebileceğini açıkladılar. Kız kardeşimin kanserden öldüğünü zaten izlemiştim, bu yüzden sadece benim korunmamı istediklerini biliyordum. Aşının biraz acı vereceğini biliyordum, ama muhtemelen ölümcül bir hastalığa

TANRI'NİN KORUMASI

yakalanarak çok daha büyük bir acı çekmemi engelleyecekti. Bunu anladığımda, aşı olmak için gönüllü olarak geri döndüm.

Tanrı Sözü'nde rahatsız edici, hatta acı verici, bağışıklık yaratan gerçeklerle karşılaştığınızda bu örneği hatırlayın. Göksel Babanız'ın yollarının kusursuz olduğunu ve zaman zaman zararlı veya incitici görünebilecek şeylerin esasen O'nun koruma, kutsama veya bir başkasının kurtuluşu için olacağını bilin. O'nun bize olan sevgisinin saf, kusursuz ve ebedi olduğunu asla unutmayın!

Yolculuğumuza başlamadan önce dua edelim:

Göksel Baba, iç varlığında rahatlığı veya zevki arzuladığımdan daha çok gerçeği arzuluyorum. Bu yüzden yollarının kusursuz olduğunu bilerek yüreğimi ve ruhumu ellerine bırakıyorum. Sen beni sonsuz yaşama sahip olabilmem için Oğlun İsa'yı kurban olmaya gönderecek kadar seviyorsun. Eğer beni bu kadar seviyorsan, hayatımda başladığın işi tamamlamayı kesinlikle arzularsın. Bu kitabı okurken, benimle Ruhun aracılığıyla konuşmanı ve hayatım için arzuladığın yolları göstermeni istiyorum. Görmek için gözlerimi ve Sözü'nü duymak için kulaklarımı aç. İsa'yı daha önce hiç görmediğim kadar bana göster. Bu kitaptaki sözlerin aracılığıyla yüreğimde yapacakların için şimdiden Sana şükrederim. İsa'nın adıyla dua ediyorum. Amin.

BÖLÜM 2

ÜVENDİREYE KARŞI TEPMEKLE KENDİNE ZARAR VERİYORSUN!

*Krallığın ilkelerini demokratik bir zihniyetle
anlamak zordur.*

Şimdi önümde bir meydan okuma beliriyor; Tanrı'nın lütfu olmadan belki de imkânsız olan bir meydan okuma. Yasa tanımazlıkta her geçen gün ilerleyen bir dünyada yetkiyi öğretmeye çalışmak. Bu nedenle, bu kitapta özetlediğim şeylerin çoğu, toplumumuzun akıl yürütme süreçlerine karşı çıkacak veya direnecektir. Pek çok bakımdan ele alacağımız temel gerçeklerden farklı düşünmeye programlandık. Yine de bu, canlarımızın düşmanı olan Şeytan'ın taktiğidir – kötülüğü cazip ve iyi gösterip özgürlüğü ve kutsal olanı tutsaklık olarak tasvir ederek bizi esarete çeker.

Her şey böyle başladı. Bahçeyi hatırlayın; yöntemi o kadar iyi çalıştı ki, o zamandan beri değiştirmede. Bu yüzden acilen uyarıyoruz: “Sevgili kardeşlerim, aldanmayın!” (Yakup 1:16) ve “Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin” (Romalılar 12:2).

Deneyimlerime göre, Batılılar Tanrı'nın sözünü gerçekten işitmeye en dirençli toplumlar arasındadır. Bunun sebebi temeldir. Krallık ilkelerini demokratik bir zihniyetle anlamak zordur. Demokrasi dünya ulusları için iyidir, ancak Tanrı'nın Egemenliği'nin esasen bir krallık olduğunu hatırlamalıyız. Bir Kral tarafından yönetilir ve krallıklarda rütbe, düzen ve yetki vardır. Popüler görüşler, seçimler veya referandumlar Egemenliği'ndeki yasaların yerine geçmez ve bunlara tabi olmaz. O'nun yasaları Havva'nın kandırıldığı'nın aksine bizim için iyi olduğuna inandığımız şeylerden etkilenmez. Bu nedenle, Samuel'in "krallığın ilkelerini halka açıkladığı ve bunları kitap haline getirdiği" (1. Samuel 10:25) gibi, toplumumuzda bu konu bilinmediğinden günümüzde krallık ilkeleri konusunda bilgilenmeliyiz.

Yetkiye karşı kültürel bir zihniyete sahip imanlılar olarak yaşamaya kalkışırsak, en iyi ihtimalle etkisiz ve en kötü ihtimalle tehlikeli bir pozisyona düşeriz. Kendimizi gerçek yaşamın Kaynağından ayırdığımız için, hem korunmamız hem de bereketlerimiz engellenebilir, hatta kesilebilir. Bu durum, Tanrı bir futbol şampiyonası yönetirken bizim beyzbol oynamamıza benzetilebilir. Bir diğer örnek elektrikli bir cihazı fişini prize takmadan kullanmaya çalışmak olabilir.

Günümüzde sıklıkla yetkililerle aynı fikirde değilsek, şikâyet veya protesto yoluyla ona meydan okuyabiliriz. Ne de olsa, yönetim "halktan, halk tarafından ve halk için" olmalıdır, değil mi? Bu ve diğer demokratik zihniyetler Hristiyan inancımıza sızdı ve birçoklarını kendi kendini yönetmenin aldatici yoluna soktu. Bu yol devam ettikçe, yetkiye meydan okumanın ötesine geçerek ona açıkça direnirler. Bir de yetkiye karşı daha büyük bir hor görme seviyesi geliştirmiş olanlar var ki, onun varlığını tamamen görmezden geliyorlar. Böylece, Tanrı korkusuna ihanet ederek tamamen yitirirler.

ÜVENDİREYE KARŞI TEPMEKLE KENDİNE ZARAR VERİYORSUN!

Ama bu yaklaşımlardan hiç biri aradığımız özgürlüğü sağlamaz. Zira Kutsal Yazılar şöyle söyler:

*Eğer dinler ve O'na kulluk ederlerse,
Kalan günlerini bolluk,
Yıllarını rahatlık içinde geçirirler.
Ama dinlemezlerse ölür,
Ders almadan yok olurlar. (Eyüp 36:11–12)*

Bu ayetlerde sözü edilen “O” Tanrı’dan başkası değildir. Vaade dikkat edin: O’nun yetkisine boyun eğmek karşılığında bolluk ve rahatlık. Ayrıca O’nun yönetimini görmezden gelmemizin tehlikesine dikkat edin. Yetkiye direnirken aradığımız özgürlüğü aslında ona isyan ederek kaybederiz. Karımın bir sözü var: “Boyun eğmekte özgürlük, başkaldırmada tutsaklık vardır.” Eyüp’ten okuduğumuz ayetleri iyi özetliyor.

Bazıları şöyle diyebilir: “Tanrı’ya boyun eğiyorum, ama aynı fikirde olmadığım sürece insana boyun eğmem.” Yetiştirilme tarzımızın ve yanlış kilise düşüncesinin bizi engelleyebileceği yer burasıdır. Tanrı’nın yetkisine itaatimizi O’nun devrettiği yetkiye itaat etmekten ayıramayız. Tüm yetkiler O’ndan kaynaklanır! Kutsal Yazılar’ın sözünü dinleyin:

Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı’dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır. (Romalılar 13:1–2)

Bu pasajda düşünülecek çok şey var ve daha sonra inceleyeceğiz, ama şimdi sadece birkaç nokta hakkında yorum yapmak istiyorum. İlk olarak, var olan tüm yöneticileri Tanrı atar. Gerçek şu ki, hiç kimse Tanrı’nın bilgisi olmadan meşru bir yönetim konumuna

gelemez. Bu düşünceyi yüreğimize yerleştirmeliyiz. Birçoklarının bu gerçeği kabul etmesinin zor olmasının nedeni, kaba, zalim, sert veya dürüst olmayan yetkililer ya da yöneticiler görmüş olmalarıdır. Bununla birlikte, yukarıdaki sözleri tekrar incelemeliyiz: Bize tüm yönetimlerin Tanrı'dan olduğu söylenir; tüm yönetimlerin tanrısal olduğu söylenmez. Bu ikisi arasında çok büyük bir fark var ve bunu derinlemesine ele alacağız.

İkincisi, bu yönetimlere isyan etmek, Rab'bin koyduğu düzene ya da Tanrı'nın kendisine isyan etmektir ve böyle yapanlar üzerlerine yargı getirir. Unutmamalıyız ki, bu sözlerin yazarı güç meraklısı bir önder değil, Babamız'dır, zira "Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir" (2. Timoteos 3:16). İnsan tarafından yanlış yorumlanması Tanrı tarafından yazılmadığı anlamına gelmez.

Bunu kabul etmeye pek hevesli olmasalar da, birçok kişi kendisini yönetimlere değil, yalnızca Tanrı'ya karşı sorumlu görür. Bu şekilde düşünenler, Rab dedikleri Kişi ile zıt düşmüş olurlar. İsa'nın Saul'a (Pavlus) söylediği sözleri hatırlayın: "Üvendireye karşı tepmekle kendine zarar veriyorsun" (Elçilerin İşleri 9:5). Kutsal Kitap zamanlarında çiftçiler üvendire kullanırdı. Üvendire, kabuğu soyulmuş iki metre uzunluğunda düz bir meşe ya da diğer bir güçlü ağaç dalıydı. Ucunda çift süren öküzleri dürtmek için sivri bir demir olurdu. Öküzler fazlaca acı verebilecek böyle keskin bir alete kesinlikle direnmezdi. Bu nedenle Pavlus'un zamanında bu deyiş, yetkiye veya üstün güce direnmenin yararsızlığını tanımlamak için kullanılmıştır.

Bunu günümüzle daha ilişkilendirilebilir hale getirelim. "Üvendire" yerine çivi diyelim. Çivilerin keskin ucunu tepmek son derece akılsız ve acı verici bir deneyim olur. Tanrı'nın yetkisine ister Pavlus gibi doğrudan, isterse devredilmiş yetkiye direnerek dolaylı olarak direnenler, kendilerini sivri çivileri teperken bulacaklardır. Çoğu zaman bu acı verici bir deneyim olabilir ve birçoğumuzun tıpkı benim gibi zor yoldan öğrendiği bir derstir.

GÖZÜMÜ AÇAN DENEYİM

Acıdan bahsetmişken, gözlerimin devredilmiş yetkiye direnmenin aslında Tanrı'nın yetkisine direnmek olduğu gerçeğine acı verici bir şekilde açıldığı bir zamanı hatırlıyorum. Benim için çivileri tepmenin akılsızlığının bir anıtı olarak sonsuza dek kalacak.

1980'lerin ortalarında büyük bir uluslararası kiliseden gençlik pastörlüğü pozisyonu için teklif aldım. Dua ettikten sonra gelen harika bir onayın ardından, bu pozisyonu Tanrı'nın isteği olarak kabul ettim.

Daha önce gençlik hizmeti deneyimim olmadığı için üzerimde büyük bir yük hissettim, ancak kendimi Amerika'daki en hızlı büyüyen ve en etkili kiliselerden birinin kadrosunun bir parçası olarak buldum. Gençlik hizmetiyle ilgili kitapları ve kılavuzları yutmaya başladım. Kitaplardan biri Louisiana'da olağanüstü bir gençlik programına sahip bir kilisenin kıdemli gençlik pastörü tarafından yazılmıştı. Sekreterimden onları aramasını ve iki günlüğüne o grupla vakit geçirip geçiremeyeceğimi sormasını istedim. Önderler beni nezaketle karşıladılar ve tarihleri seçtik.

Vardıktan sonra, hemen Çarşamba gecesi bir gençlik toplantısına götürüldüm. Şaşırmıştım. 1.500 kişilik kendi gençlik oditoryumları vardı ve neredeyse doluydu! Oyun oynamıyor ya da kolay, uzlaşmacı mesajlar vermiyorlardı; mesajlar saflık ve güç üzerineydi. Üstelik, gençler esasen orada olmaktan heyecan duyuyorlardı. Çok heyecanlandım ve öğrenmek için doğru grubu seçtiğimden emin oldum.

Ertesi gün kilisedeki önderlerle buluştum. Yine gördüklerime inanmadım. Kendi gençlik yönetim binaları, iki tam zamanlı gençlik idari asistanları ve dört tam zamanlı gençlik pastörleri vardı. Sonraki iki günümü dört gençlik pastörünün hepsiyle toplantılara girip çıkarak geçirdim. Paylaştıkları istatistikler akıllara durgunluk vericiydi. O zamanlar lise hizmetlerinde 1.250 genç yetişkin vardı ve şaşırtıcı bir oranda büyüyordu.

Dört pastörün her biri bana aynı şeyi söyledi. Hizmetin başarısı, her Cuma gecesi şehrin dört bir yanındaki yüzden fazla yerde yaptıkları “partilerden” kaynaklanıyordu. Partiler aslında gençleri kurtarmak için çalışan ev hücre gruplarıydı.

Konsept yeterince basitti, ama derindi. Kurtarılmamış gençleri bir kiliseye götürmek zordur, ancak onları bir partiye götürmek kolaydır. Hafta boyunca, gençlik grubunun her üyesi okuldaki bir kişiyi hedef almaya ve onu Cuma gecesi partiye davet etmeye teşvik ediliyordu. Oraya vardıklarında yemek, sosyalleşme ve çağdaş Hristiyan müziğiyle zaman geçirirlerdi; daha sonra bir lise veya üniversite öğrencisi olan önder, konuşmayı kurtuluş konusuna yönlendiren Kutsal Kitap temelli bir grup tartışması başlatırdı. Daha sonra oradakilere hayatlarını İsa’ya vermeleri için bir fırsat sunardı. Sonuçta, ilk kez gelen birçok ziyaretçi iman ediyordu. Bu kişiler bir kenara çekilir, onlara paydaşlığın ve kilisenin önemi hakkında öğütler verilir, isimler ve iletişim bilgileri değiş tokuş edilir ve Çarşamba gecesi gençlik hizmetlerine davet edilirdi.

Partilerden birine katıldım ve bazı öğrencilerin hayatlarını İsa’ya verdiğini görmekten ilham aldım. Kiliseme döndüm ve öğrendiklerimi asistanımla paylaştım. Duadan sonra, grubumuzla aynı şeyi yapmaya yönlendirildiğimizi hissettik. Ayrıca vizyonumu bir Pazar günü hizmetten sonra heyecanla kıdemli pastörle paylaştım. Beni teşvik etti, “Harika. Yapın!”

SEKİZ AYLIK PLANLAMA VE ÇALIŞMA

Dua ederken, Tanrı bana bir plan verdi. Önderlerimi hazırlamak için hemen bir önderlik sınıfı açacaktım. Bunu bir Salı gecesi tüm gençlik grubuna duyurdum ve memnuniyet verici bir şekilde, yetmiş tanesi ertesi Pazar sabahı önderlik dersine geldi. Onlara önümüzdeki altı ay boyunca her hafta sadakat, dürüstlük, bağlılık, hizmet ve vizyon gibi önderlik ilkelerini öğretecektim.

ÜVENDİREYE KARŞI TEPMEKLE KENDİNE ZARAR VERİYORSUN!

Beş ay sonra, Rab tekrar dua ederken yüreğime konuştu ve şöyle dedi: *Önderlik sınıfındaki gençlerden yirmi dördünü seç ve onları öğrenci olarak yetiştir. Onlar arasından partilerin ilk önderlerini seçeceksiniz.* Bu önderleri hemen ilk ev hücreleri için eğitmeye başladım.

Sonraki iki ay boyunca önderleri ev grubu partileri için hazırladım ve Salı gecesi ana gençlik grubuna partilerin vizyonunu vaaz ettim. Yardımcı pastörümle birlikte müfredat ve partilerin yerleri, şehrin okul bölgelerine ve posta kodlarına göre bölünmesi, grupların nasıl genişleyeceği ve takibin nasıl yapılacağı gibi birçok ayrıntı üzerinde çalıştık. Kayıp ruhlara ulaşmanın verdiği motivasyonla gayretliydik.

Herkes heyecanlıydı. Vizyon, önderlerden gençlik hizmetinin düzenli katılımcılarına kadar inmişti. Gençler daha şimdiden partilerine ilk davet etmek istedikleri kişilerden bahsediyorlardı. Tanrı'nın katılanların yüreğine dokunması, İsa'ya olan ihtiyaçlarını görmeleri ve iman ederek kurtulmaları için dua ediyorduk. Asistanım ve ben ibadet salonumuzun Salı geceleri 2500 gençle dolacağını hayal edebiliyorduk. İşin doğrusu, vizyon ve tutku ile yüklüydük.

ASLA UNUTMAYACAĞIM BİR TOPLANTI

İlk partilerin başlamasından üç hafta önceki haftalık pastörler toplantısına girdiğimde duymak üzere olduğum şey tamamen hazırlıksızdım. Toplantıda baş pastörümüz on bir yardımcı pastöre beni yıkan şu sözleri söyledi: "Beyler, Kutsal Ruh bana bu kilisenin yönünün ev hücre grupları düzenlemek olmadığını gösterdi. Bu yüzden üyelerin evlerindeki küçük grup toplantılarını iptal etmenizi istiyorum."

Kulaklarıma inanamadım. Bir tür hata ya da yanlış anlaşılma olmalıydı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken şok içindeki asistanımla göz göze geldik. Kendimi şu düşünceyle teselli etmeye çalıştım: *Mutlaka gençleri kastetmiyor... diğer pastörlerden*

bahsediyor. Bekârların pastörü, yaşlıların pastörü, çiftlerin pastörü ve diğerlerinin ev grupları vardı, ancak iyi gitmiyorlardı ve gerçekte hizmetlerinin odağında değildi. Onları daha çok “ilgi grupları” iken, bizimkiler tasarımı gereği müjdeciler karakterdeydi. Ayrıca, birkaç ay önce otoparkta kıdemli pastörümle vizyonum hakkında konuşmuştum ve “Bunu yapın” demişti. Bu yüzden gençlik hizmetinin bu karardan muaf olduğunu düşündüm.

Daha fazla bekleyemedim. “Affedersiniz, Pastör. Gençlik hizmeti hariç demek istiyorsunuz, değil mi?”

Bana baktı ve şöyle dedi: “John, Kutsal Ruh bana bu kilisenin yönünün hücre grupları olmadığını gösterdi.”

Tekrar konuştum, “Pastör, birkaç ay önce Louisiana’daki gençlik grubuna uçtuğumu hatırlıyor musunuz? Gençlik gruplarında 1.250 lise öğrencisi var. Dört pastör de bunun ev hücre gruplarından kaynaklandığını söyledi.”

Kıdemli pastör bana bakarak aynı şeyi şöyle dedi: “John, Kutsal Ruh bana bu kilisenin yönünün hücre grupları olmadığını gösterdi.”

Tüm bu zaman boyunca *Beni anlamıyor* diye düşünerek sesimin tonunu yükseltip tekrar konuştum, “Pastör, kurtulmamış gençleri kilisemize getirmek zor, ama hemen hemen her lise öğrencisini bir partiye getirebiliriz. Size daha önce açıkladığım gibi, bu ev grupları aslında kayıpları kurtarmaya odaklanacak.”

“John, Kutsal Ruh bana bu kilisenin yönünün hücre grupları olmadığını gösterdi” diye tekrar etti.

Daha derin duygularla dolu bir halde itiraz ettim, “Ama Pastör, oditoryumumuzu 2.500 öğrenciyle doldurabiliriz. Orlando’daki tüm gençlerin kurtulduğunu görebiliriz!”

Aynı sözleri tekrarladi.

Onunla yaklaşık on beş dakika tartıştım. Odadaki herkes gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. Ancak şanslıydım ki, pastörün ağzından sadece Tanrı’nın ona söylediğine inandığı sözler çıkıyordu.

ÜVENDİREYE KARŞI TEPMEKLE KENDİNE ZARAR VERİYORSUN!

Sonunda sesimi kestim, ama içimdeki yangın sürüyordu. Toplantının geri kalanında başka hiçbir şey duymadım. Düşünebildiğim tek şey, *Sekiz ay boyunca bunun üzerinde çalıştık. Bunu yaptığımızı biliyordu; ona aylar önce söyledim. Egemenliğe yüzlerce, hatta binlerce kişiyi getirecek bir projeyi nasıl iptal edebildi? Tanrı'nın hareketini durduruyor! Gençlere ne söyleyeceğim? Yetişen önderler ne düşünecek? Louisiana'ya uçtum. Ne büyük bir para ve zaman kaybı! Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum!* Düşüncelerimin sonu gelmiyordu ve hepsi son derece mantıklıydı. Haklı olduğuma ve Tanrı'nın tarafında olduğuma ikna olmuşum, ama pastör bunu kaçırıyordu!

Toplantı bittiğinde, salondan hemen çıktım. Daha yaşlı, hikmetli bir pastör bilgelik, uyarı ve teselli sözleri söylemek için beni durdurmaya çalıştı, ama ona bakıp “Fred, konuşmak istemiyorum!” dedim. Hiçbir yere varamayacağını gördü ve geri çekildi.

Eve döndüm, pastörümüzün korkunç bir hata yaptığının sayısız sebepleri zihnimde dönüp duruyordu. Öfkem, kararını düşündükçe daha da büyüdü. Şöyle düşündüm: Partilerin etkinliğinden habersiz, çünkü yaptığım kapsamlı araştırmayı o yapmadı. Sadece geldi ve yeterli soruşturma yapmadan aylarca süren sıkı çalışmamızı iptal etti. Kiliseyi ve gençlik grubunu büyütecek şeyi öldürüyor. İnsanları kurtulmaktan alıkoyuyor! Bunlar eve dönerken aklımdan geçenlerin birer örneğiydi. Sağlam bir mantığım vardı ve o toplantıda olanlar için hiçbir bahane yoktu.

Garaj yoluna park ettim, ön kapımı açtım ve karımdan selam aldım. Onu selamlamadım, ama sinirli bir sesle, “Ne yaptığına inanamayacaksınız!” dedim.

Sesimin tonunu duyunca endişeyle sordu, “Kim, ne yaptı?”

“Pastör! Ev grubu partilerini iptal etti! Sekiz ay boyunca üzerinde çalıştığımız şey, tüm gençlik grubumuzun vizyonu. Onları iptal etti! İnanabiliyor musun?”

Bana baktı ve en açık ve ciddi sesiyle, “Görünüşe göre, Tanrı sana bir şey öğretmeye çalışıyor” dedi. Sonra koridordan geçip yatak odamıza girdi.

Şimdi ona da kızgındım. Belli ki, o da bilgelikten ve ruhsal sezgiden yoksundu. O da pastörüm kadar cahildi. Yatak odamızın karşısındaki mutfağa hışımla girdim; ayağımı bir sandalyeye koydum, ön pencereden dışarı baktım ve pastörümün ne kadar hatalı olduğunu düşünmeye devam ettim. Ancak şimdi bunlara karımın ne kadar duyarsız ve sezgiden yoksun olduğu fikri de eklenmişti.

EFENDİYLE KARŞILAŞMA

Pencereden dışarı bırakırken, Kutsal Ruh yüreğime konuşarak şöyle dedi, *John, kimin hizmetini bina ediyorsun? Benimkini mi yoksa kendininkini mi?*

Çabucak atıldım, “Seninkini, Rab!”

Hemen yanıtladı, *Hayır, kendininkini bina ediyorsun.*

Şöyle dedim, “Rab, kurtulmamış öğrencilerin çoğunu kilisemize çekemiyoruz, ama onları partilere getirebiliriz ...” Sanki zaten bilmiyormuş gibi, tüm stratejiyi ve sürecin ardında yatan mantığı O’na açıkladım. Ne kadar çabuk aldanıyoruz!

Rab içimi boşaltmama izin verdi ve sonra şöyle dedi, *John, bu adama hizmet etmen için seni bu kiliseye getirdiğimde, seni ona emanet ettiğim hizmetin bir uzantısı yaptım. Seni onun kolları ve bacaları olman için çağırdım; bir hizmetin sorumluluğuna sadece bir kişiyi koyarım.*

Aklıma Musa’yı getirdi. Kutsal Kitap şöyle der, “Musa, ... Tanrı’nın bütün evinde bir hizmetkâr olarak sadık kaldı” (İbraniler 3:5). Tanrı’nın topluluğun başına koyduğu önder oydu.

Sonra aklıma Yeni Antlaşma’daki Yakup’u getirdi. Yakup Yerusalım’daki kilisenin önderiydi. Bana imanlılar arasında sünnet

ÜVENDİREYE KARŞI TEPMEKLE KENDİNE ZARAR VERİYORSUN!

meselesinin tartışıldığı zamanı hatırlattı (Elçilerin İşleri 15). Pavlus, Barnaba, Petrus, Yuhanna ile elçilerin ve Yeruşalim kilisesinin ihtiyarlarının geri kalanı bu meseleyi tartışmak için bir araya geldiler.

Önderler arasında imanlı bazı Ferisiler ilk sözü aldılar. Sonra Petrus konuştu. Ondan sonra, Pavlus ve Barnaba Tanrı'nın diğer uluslar arasında neler yaptığını anlattılar. Sözlerini bitirdikten sonra, Yakup ayağa kalktı, konuşulanları özetledi ve konuşması sırasında "kanımca" diyerek ne yapacaklarına açıkladı. Önder olarak kararı o verdi ve Petrus, Pavlus ve Yuhanna dahil hepsi onun kararına uydular.

Bu dinamiğin Kutsal Yazılar'da, Petrus'un melek tarafından hapisten serbest bırakılmasında ortaya koyulduğunu gördüm. Petrus, Meryem'in evindeki inanlılara, "Bu haberleri Yakup'la öbür kardeşlere iletin" dedi (Elçilerin İşleri 12:17). Aynı şey Luka ve Pavlus için de geçerliydi. Yeruşalim'e geldiklerinde Luka şöyle kaydetmiştir: "Yeruşalim'e vardığımız zaman kardeşler bizi sevinçle karşıladılar. Ertesi gün Pavlus'la birlikte Yakup'u görmeye gittik. İhtiyarların hepsi orada toplanmıştı" (Elçilerin İşleri 21:17-18). Petrus ve Pavlus neden bu iki anlatımda Yakup'tan söz ettiler? Adı açıkça anıldığı için Yakup'un önder olduğu bellidir.

Kutsal Ruh bu noktayı netleştirdikten sonra şöyle devam etti, *John, bu kilisede hizmet ettiğin zamanın hesabını vermek üzere huzuruma çıktığında, öncelikle Orlando'da kaç genci kurtuluşa yönlendirdiğinin hesabını vermeyeceksin. İlk önce seni yetkisi altına koyduğum pastöre ne kadar sadık olduğunun hesabını vereceksin.*

Sonra beni şok eden şu cümleyi söyledi: *Aslında, Orlando'daki tüm gençleri kazansan bile, huzuruma çıktığında yetkisi altında olduğun pastöre itaat etmediğin ve sadık kalmadığın için yargılanabilirsin.* Bu sözlerle birlikte tazelenmiş bir Tanrı korkusu üzerime geldi! Tüm savunma hattım düşmüş bir halde Efendi'nin ellerine teslim oldum.

Rab devam etti, *John, eğer bu yolda devam edersen, gençlik*

bir yöne giderken kilise başka bir yöne gidecek. Kiliseye bölünme getireceksin. Bölünme “iki ayrı vizyon” demektir! Günümüzde neden birçok kilise ve yuva bölünüyor? Çünkü birden fazla vizyonları var ve bunlardan biri Tanrı'nın atadığı yetkiye boyun eğmiyor. Tanrı belirli adamlar ya da önderler atar, çünkü iki başlı her organizasyon bölünmeye mahkûmdur!

TÖVBE VE ARDINDAN GELEN YENİLENME

Başkaldıran tutumumdan hemen tövbe ettim. Dua ettikten sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum. Telefonu açtım ve baş pastörümüzü aradım. Cevap verdiğinde, “Pastör, ben John Bevere. Beni bağışlamanızı rica ediyorum. Tanrı bana senin yetkine başkaldırdığımı gösterdi ve büyük bir günah işledim. Lütfen beni affet. Ev gruplarını derhal iptal edeceğim.”

Çok kibardı ve beni bağışladı. Telefonu kapatır kapatmaz, Kutsal Ruh'un şu soruyu sorduğunu duydum: *Şimdi, bu hafta sonu yirmi dört öndere bunu nasıl anlatacaksın?*

Önderlerle birlikte odaya girdiğim ve hüzünlü bir sesle “Çocuklar, olanlara inanmayacaksınız” dediğim bir görünüm ya da imge gördüm.

Hepsi bana merakla bakarak “Ne?” diye sordular.

Ağır monoton bir sesle devam ettim, “Biliyorsunuz, aylarca bunun üzerinde çalıştık, ama pastör ev hücre gruplarını iptal etti. Cuma gecesi partilerimizi yapmayacağız.”

Hepsinin karar nedeniyle homurdandığını ve başlarını salladığını gördüm. Kıdemli pastöre kızdıklarını algılamak kolaydı. Hepimiz onun kurbanlarıydık ve tabii ki onun yanında ben iyi görünüyordum.

Bu sahneyi zihnimde düşündükten sonra, Kutsal Ruh'un şunu sorduğunu duydum: *Yapacağın şey bu mu?*

Ben de, “Hayır efendim!” diye cevap verdim.

Bir sonraki toplantıya yüzümde bir gülümseme ve sesimde heyecanla girdim. Coşkuyla, “Beyler, harika haberlerim var” dedim.

ÜVENDİREYE KARŞI TEPMEKLE KENDİNE ZARAR VERİYORSUN!

Hevesli bir beklentiyle bana baktılar. “Nedir?”

Devam ettim, “Tanrı bizi kendisinden olmayan bir şey doğurmaktan ve büyütmekten esirgedi. Kıdemli pastörümüz bu haftaki toplantıda Kutsal Ruh’un bu kilise için çizdiği yönün ev grupları olmadığını söyledi. Bu nedenle partileri derhal iptal ediyoruz!”

Hepsi heyecanımı yansıtıyor gibiydi ve uyum içinde bağıldılar, “Evet... tamam!” Onlarla hiçbir sorunum olmadı! Bu deneyim aracılığıyla büyüyen tek kişi ben değildim; hepimiz büyüdük. Daha sonra, neler olup bittiğini onlarla paylaşabildim. Bu yirmi dört gencin çoğu bugün tam zamanlı hizmette ve ruhsal bakımdan sağlıklı büyüyorlar.

ALÇAKGÖNÜLLÜ VE PİŞMAN BİR YÜREK

Geriye dönüp baktığımda, bunun hayatımda ve hizmetimde çok önemli bir dönüm noktası olduğunu anladım. Eğer kırılmasaydım, kendi muhakememde ve inatçılığimde ısrar etseydim, bugün çok farklı bir yerde olurum. Ah, başka bir seçeneğim olmadığından elbette eninde sonunda partileri iptal ederdim, ama yüreğim dirençli, gururlu ve sert kalırdı. Asla unutmayın: Tanrı’nın arzuladığı şey sadece dışa dönük itaat değil, aynı zamanda Tanrı’nın isteğine susamış alçakgönüllü ve pişman bir yürektir. Bu nedenle Davut şöyle dedi,

Çünkü sen kurbandan hoşlanmazsın,
Yoksa sunardım sana,
Yakmalık sunudan hoşnut kalmazsın.
Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur,
Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı.
(Mezmurlar 51:16–17)

Hayatımızda büyük fedakârlıklar yapabilir, uzun saatler hizmet edebilir, ücretsiz çalışabilir, uykumuzdan feragat edebilir, daha fazla

insana ulaşmanın yollarını arayabilir ve her türlü şeyi yapabiliriz, zira hizmet listesi uzayıp gider. Tüm bu fedakârlıklara kapıldığımızda, kendimizin ve çabalarımızın Tanrı'yı hoşnut ettiğini kolayca hayal edebiliriz. Ne var ki, tüm bu faaliyetlerde temel güdümüz yine de aldatıcı bir şekilde kendi irademizden doğabilir.

Şu sözleri dinleyin: Tanrı, gerçek itaate götüren teslimiyetten hoşnuttur. Bu kitabın amacı sadece Tanrı'nın yetkisine boyun eğmenin önemini ortaya koymak değil, aynı zamanda O'na itaat etmek için sevgi ve tutku yaratmaktır.

Burada verilen tanıklık hakkında aklınızda cevaplanmamış birçok soru olabileceğinin farkındayım. Biri şöyle olabilir, "Tanrı size dua ederken bu ev gruplarını oluşturmanızı söylememiş miydi?" Bir diğeri şu olabilir: "Ya pastör kilisenin yönü konusunda yanılıyorsa? Ya ev grupları düzenlemek kilise için daha iyiye ve o yanılıyorsa ve siz haklıysanız? Ya yanlış bir etki altındaysa?" Bu çalışma ilerledikçe, bu soruları ve daha fazlasını cevaplayacağız.

Bununla birlikte, devredilen yetki hakkında daha fazla konuşmadan önce, Tanrı'nın doğrudan yetkisine boyun eğmenin önemini belirtmeliyiz. Watchman Nee şöyle yazıyor:

Bir insanın kendisini Tanrı'nın devrettiği yetkiye tabi kılabilmesi için önce Tanrı'nın içsel yetkisiyle tanışması gerekir. Tanrı ile olan tüm ilişkimiz, yetkiyle tanışıp tanışmadığımıza göre düzenlenir. Eğer buna sahipsek, o zaman her yerde yetkiyle karşılaşırız ve böylece Tanrı tarafından kısıtlanarak O'nun tarafından kullanılmaya başlayabiliriz. (*Ruhsal Yetki* [New York: Christian Fellowship Publishers, 1972])

Öncelikle Tanrı'nın bizzat kendisine boyun eğmenin önemine dair sağlam bir Kutsal Kitap temeli atılmalıdır. Ancak bu başarıldıktan sonra, devredilen yetkiye boyun eğmenin önemine geçebiliriz. Üzerine inşa edeceğimiz her şeyin temel taşı bu olacaktır.

2

TANRI'NIN DOĞRUDAN YETKİSİ

BÖLÜM 3

GÜNAH TANIMLANIYOR

Kilise sıklıkla günahın temel tanımından uzaklaşır. Günahın gerçek anlamıyla bağlantı kurmuyoruz.

Bir an için bir oyun oynayalım. Daha iyi bir başlık olmadığı için, buna doktor ve hasta oyunu diyelim. Sen kanepeye yaslanmış bir hastasın ve ben de yanındaki sandalyede oturan psikiyatristim. Ben bir kelime söyleyeceğim ve sen bana aklına gelen ilk şeyi söyleyeceksin. Hazır mısın? İşte kelime: günah. Aklına ilk ne geldi?

Dünyanın dört bir yanındaki sayısız imanlı ve önderle konuştuktan sonra, aklına ne geldiğini tahmin edebiliyorum. Zina, fuhuş, sapkınlık veya başka bir cinsel istismar biçimini düşünmüş olabilirsiniz. Şu trajik ifadeyi sık sık duyuyorum, “O kişi günaha düştü.” Bu söz genellikle bir önderin cinsel alanda düşüşünü ifade eder. Beni bilgilendiren kişinin daha fazla açıklama yapmasına gerek yok; neyi ima ettiğini hemen anlıyorum. Kilise çevrelerinde bu düşünce, günah kelimesiyle ilişkilendirilme bakımından ön planda görünmektedir.

Ya da belki de sarhoşluk veya uyuşturucu bağımlılığı görüntüsü

zihninizde canlandı. İmanlılar şüphesiz onları büyük günahlar olarak görürler. Belki kumar, cinayet, hırsızlık veya büyücülük akla geldi. Muhtemel olmasa da günah kategorinizde nefret, çekişme, kıskançlık veya bağışlanmama olması da mümkündür. Bence listenin uzayıp gidebileceğini varsayabiliriz.

TEMEL TANIMLA BAĞLANTI KURMAMAK

Bunu düşündükten sonra şunu söylememe izin verin: Adem Bahçe’de ne yabancı bir kadınla yatağa girdi, ne de esrarlı sigara içti! Yine de günahı o kadar ciddiydi ki, tüm yaratılışı tutsaklık ve esaret altına soktu. Günahı tanımlarken Adem’in durumunu göz önünde bulundurmamız gerekir, çünkü onun suçunun doğası insan ırkının damarlarına yayılmıştır. İnsanlığa bu kadar çok yıkım getiren ne yaptı? Basitçe söylemek gerekirse, Tanrı’nın ona söylediğine itaat etmedi.

Bir an için şunu düşünün. Az önce verdiğim listenin günahtan yoksun olduğunu söylemiyorum, ancak kilisenin çoğu zaman günahın temel tanımından uzaklaştığı bir noktayı vurguluyorum. Günahın gerçek anlamı ile bağlantı kurmuyoruz. Bu önemli bağlantı olmadan, bu bölümde öğrenmek üzere olduğumuz gibi, kolaylıkla aldanmaya yönelebiliriz.

Bir örnek daha vereyim. Diyelim ki, hastalıkla ilgili tüm farkındalığınız veya temel anlayışınız, vücuttaki genel rahatsızlık, öksürme, hapşırma veya kusmanın yanı sıra 37 dereceyi aşan vücut ısısına sahip olmak olsun. Yedi yaşındaki aklımla, on dört yaşındaki sevgili ablama kanser teşhisi konduğunda hastalıkla ilgili tüm anlayışım buydu. Sık sık doktorlara gitti ve birkaç hafta hastanede kaldı. Annem bana, “Johnny, ablan çok hasta” dedi. Yine de ateşi yoktu, öksürmüyor ya da hapşırıyordu. Ailemin ve ablamın neden bu kadar endişeli olduğunu anlayamadım. Sadece yorgun olduğunu düşündüm. Hastalığının ciddiyetini kavrayamadım, çünkü bildiklerimle ve deneyimlerimle düşünüyordum.

GÜNAH TANIMLANIYOR

Bir gün birinci sınıftan çağrılıp eve götürülene ve oturma odamızda annem ve babamın yanında oturan rahibi görene dek durumun ciddiyetini anlamadım. Sonra ablamın öldüğü söylendi. O zaman ve ancak o zaman onun çok hasta olduğunu fark ettim. Tüm bu aylar boyunca, gerçekte neler olup bittiğiyle asla bağlantı kuramamıştım, çünkü hastalık tanımım sadece bir yönüyle sınırlıydı. Sorular sordum ve daha derine indim. Hasta bir insanın, bir tür hastalıktan mustarip, sağlığı bozuk biri olduğunu öğrendim. Artık hastalığı aynı şekilde ölçmeyecektim; hastalığın gerçek tanımının neleri kapsadığının farkına vardım.

GÜNAHIN GERÇEK TANIMI

Aynı şey kilisedeki birçok insan için de geçerlidir. Çoğu zaman günahın gerçekte ne olduğuna dair temel anlayıştan yoksunuz. İlerlemek için, Kutsal Yazılar'ın onu nasıl tanımladığına bakmalıyız. Kutsal Kitap'a göre "günah demek yasaya karşı gelmek demektir" (1. Yuhanna 3:4). Grekçe'de "yasaya karşı gelmek" ifadesi *anomia*'dir. Thayer'in Grekçe sözlüğü bu ifadeyi şöyle tanımlar: "Bilgisizlikten ya da onu ihlal etmekten dolayı yasayı çiğneme hali." Basitçe söylemek gerekirse, yasaya karşı gelmek, Tanrı'nın yasasına veya yetkisine boyun eğmemek anlamına gelir. Vine'in sözlüğü, bu ayetin "[günah] kelimesinin gerçek anlamını" verdiğini belirtir. Vine şöyle devam eder: "Günahın bu tanımı, günahın temel karakterinin Tanrı'nın yasasının ya da iradesinin reddedilmesi ve benliğin onun yerine geçmesi olduğunu ortaya koyar."

Bu tanımı onaylamak için, İsa'nın bir benzetmesine bakalım. İsa bazı kişilerle birlikte yemek yiyordu ve sofrada oturanlardan biri şöyle dedi, "Tanrı'nın Egemenliği'nde yemek yiyecek olana ne mutlu!" (Luka 14:15).

Rab, adamın sözünü fırsat bilerek Kuzu'nun düğün şöleninde kimlerin sofraya oturacağını anlattı. Şöyle diyerek sözlerine başladı,

“Adamın biri büyük bir şölen hazırlayıp birçok konuk çağırdı. Şölen saati gelince davetlilere, ‘Buyurun, her şey hazır’ diye haber vermek üzere kölesini gönderdi” (Luka 14:16–17).

Şölen sahibi Baba’yı temsil eder ve kölesi İsa’nın kendisidir. “Köle” sözcüğünün tekil olması bu yorumu güçlendirmektedir. Kutsal Yazılar açıkça şöyle söyler, “Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu’yla bize seslenmiştir” (İbraniler 1:1–2). İsa bizim Sözcümüz’dür. Yeni Antlaşma çağında vaaz eden, öğreten ya da yazan herkes Rab’bin kâhinleri olarak konuşmalıdır. O’nun bize ne söylediğini işitmeli ve doğru biçimde aktarmalıyız.

Bu benzetmede Baba’nın isteği seslendirilir: “Buyurun, her şey hazır.” Bu ilan halihazırda davet edilmiş olanlara, yani Müjde’yi işitmemiş imansızlara değil, imanlılara yöneliktir.

Ne var ki, bu kişiler “buyurun” çağrısına uymamak için bahaneler üretmeye başlar. Birincisi şöyle der, “Bir şişe votkam, birkaç esrarlı sigaram ve gideceğim harika bir parti var. Gerçekten orada olmak istiyorum; lütfen beni hoş gör.”

İkincisi şöyle der, “Tüm masrafları ödenmiş bir Las Vegas tatili kazandım. Üstelik fahişlerle harcamak ve kumar oynamak için beş bin dolarım var. Gerçekten oraya gitmek istiyorum; lütfen gelemediğim için beni hoş gör.”

Üçüncüsü şöyle der, “Sekreterime aşık oldum ve bu hafta sonunu birlikte geçireceğiz. Aşkımızı doyasıya yaşamak için Hawaii’deki bir tatil köyünde rezervasyon yaptırdım. Lütfen karıma bir şey söyleme; o benim bir iş gezisine çıktığımı sanıyor. Bu yüzden gelemem.”

Söyledikleri bunlar mı? Kutsal Kitap’ı okursanız, verdikleri yanıtların çok farklı olduğunu göreceksiniz. Her birini inceleyelim.

“Birincisi, ‘Bir tarla satın aldım, gidip görmek zorundayım. Rica

ederim, beni hoş gör' dedi." İlerlemeden önce bir sorum var: tarla satın almak günah mıdır? Eğer öyleyse, birçoğumuzun başı dertte demektir. Elbette hayır ve hepimiz bunu biliyoruz. Ne dediğine yeniden bakalım: "Bir tarla satın aldım, gidip görmek zorundayım. Rica ederim, beni hoş gör" (ayet 18). Söylediğim gibi, tarla satın almak günah değildir, ama sahip olduklarımıza gösterdiğimiz ilgi Tanrı'nın sözüne derhal itaat etmekten daha önemli hale gelirse, günahın temel tanımı altına girer. Yasaya karşı gelmek olur; Tanrı'nın yetkisine boyun eğmez.

Sonraki adam da bir kumar ve fuhuş gezisine çıkmıyordu. Şöyle dedi, "Beş çift öküz aldım, onları denemeye gidiyorum. Rica ederim, beni hoş gör" (ayet 19). Geçimimiz için öküz ya da başka gerekli ekipmanlar satın almak günah mıdır? Elbette hayır, ama iş ya da geçim derdi Tanrı'nın sözüne ya da isteğine derhal itaat etmekten daha önemli hale gelirse, günah olur! Unutmayın, Adem Aden Bahçesi'nde fuhuş yapmadı. Sadece Tanrı'nın söylediğine boyun eğmedi.

Sonuncu adam şöyle dedi, "Yeni evlendim, bu nedenle gelemiyorum" (a. 20). Evlenmek günah mıdır? Elbette değil. Eğer öyle olsaydı, çoğumuzun başı dertte olurdu. Ancak, bir eşi memnun etme arzusu Tanrı'nın isteğine boyun eğmekten daha önemli hale gelirse, bu günahdır. Bir kez daha, Aden Bahçesi'ni düşünün. Havva aldatıldı (2. Korintliler 11:3), ama Adem için farklı bir hikâye vardı: "Aldatılan da Adem değildi" (1. Timoteos 2:14). Adem'in günahının doğasıyla ilgili olarak Kutsal Yazılar şöyle der, "bir adamın sözdinlemeziği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa..." (Romalılar 5:19). Adem itaatsizlik yaptı, çünkü karısı halihazırda meyveyi yemişti ve onun da yemesini istedi. Tanrı'nın yetkisine boyun eğmek yerine karısını seçti. Bu günahdır. Adem'in sözdinlemeziğinin sonucunda, "birçoğu günahkâr kılındı" ya da bunu şöyle ifade edebiliriz: "Birçoğu yasaya karşı geldi ya da Tanrı'nın yetkisine boyun eğmedi." Gerçek günah budur. Bu

benzetmede, İsa adamın Tanrı'nın sözünü dinlememek pahasına karısını seçtiğini gösterdi.

Şimdi İsa'nın çok kibar mazeretler öne süren, ama kendilerini Tanrı'nın çağırın sesine ve yetkisine teslim etmeyen adamlar hakkında söylediklerini dinleyin: "Size şunu söyleyeyim, ilk çağrılan o adamlardan hiçbiri benim yemeğimden tatmayacaktır" (Luka 14:24). Ne kadar sarsıcı sözler! Bu adamların daha önce onur konusu olarak davet edildikleri düğün şöleninde yemek yemelerine izin verilmeyecekti. Kuzu'nun düğün şölenine girmeleri cinsel istismar, uyuşturucu veya alkol bağımlılığı nedeniyle değil, Tanrı'nın sözüne basitçe itaat etmedikleri için yasaklandı. Bu bizi neden şaşırtır? Derinlemesine düşünersek, insanlık üzerine mahkûmiyet getiren şey Adem'in itaatsizliği değil miydi?

Bu benzetmede uyuşturucu bağımlılarından, fahişelerden, kadın satıcılarından, alkoliklerden, katillerden veya hırsızlardan hiç bahsedilmemesi ilginç değil mi?

Yanlış!

Okumaya devam ederseniz, kölenin efendisine durumu bildirdiğini ve tüm bahaneleri iletmiş olduğunu fark edeceksiniz. Evin efendisi köleye, "Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun" (Luka 14:23) diyerek talimat verdi. Bu ayette yollardaki ve çit boylarındaki insanlar fahişeleri, kadın satıcılarını, hırsızları, çete üyelerini, katilleri, alkolikleri vb. temsil eder! Vay canına, benzetmede yer alıyorlar, ama iyi anlamda!

Rab bu son günlerde, bu insanların birçoğunun hayatlarının boş olduğunu ve onlara kederden başka bir şey getirmediğini fark edeceklerini ve çivileri tepmekten yorulacaklarını bilmektedir. Efendi'nin çağrısını duyduklarında, anında itaatle cevap vereceklerdir. Buna karşılık, davet edilen, kiliseye katılan, kendilerini Tanrı'nın lütfunda doğru ve güvende sayan, ama yalnızca programlarına, gündemlerine, nimetlerine veya zevklerine

GÜNAH TANIMLANIYOR

karışmadığı sürece Tanrı'ya itaat edenler, kendilerini Adem'le birlikte Tanrı'nın görkemli huzurundan dışlanmış bulacaklardır.

“OLUR, EFENDİM”

Günahın gerçek tanımı düğün yemeği benzetmesinde Tanrı'nın yetkisine itaatsizlik olarak açıklanır. İsa, “Ama şuna ne dersiniz?” sorusuyla başladığı başka bir benzetmede bunu açıkça belirtti. Bu açılış sözleriyle, dışta doğru olan dinleyicilerinin daha derine bakmalarını ve cevaplarındaki gerçeği görmelerini sağlamaya çalıştı.

İsa iki oğlu olan bir adamdan söz etti. Baba ilk oğluna gitti ve ona, “Oğlum, git bugün bağda çalış” dedi.

Oğlu, “Gitmem” diye cevap verdi. Ancak, daha sonra fikrini değiştirdi ve yaptığı işi bırakıp bağda çalıştı.

Sonra baba ikinci oğluna yaklaştı ve ondan da aynı şeyi istedi. Oğul babasına, “Olur, efendim” diye cevap verdi. Kulağa harika bir oğul gibi geliyordu ve kesinlikle babasına saygıyla konuşuyordu. Yine de İsa, onun “gitmediğini” söyledi.

Sonra İsa çok önemli, ama yanıtlanması kolay bir soru sordu: “İkisinden hangisi babasının istediğini yerine getirmiş oldu?”

Benzetmeyi dinleyenler doğru cevap verdi: “Birincisi.”

Sonra İsa meselenin özüne indi ve şöyle dedi: “Size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın Egemenliği'ne sizden önce giriyorlar” (Matta 21:28–31). Şimdi, herhangi bir babanın oğlunun “Evet, efendim, gideceğim” demesini ve sadece buyruğa itaat etmekle kalmayıp aynı zamanda istekli bir tutuma sahip olarak sevinçle gitmesini tercih edeceği açıktır. Yine de bu benzetme, bu önderlere günahın temel anlamının nihai olarak Tanrı'nın yetkisine boyun eğmemek olduğunu gösterdi. Zina, cinayet, hırsızlık vb. ile sınırlı değildir.

Önderler kendileriyle gurur duyuyor ve kendilerine güveniyorlardı, çünkü “büyük günahlar” olarak gördükleri şeylere

tutsak değillerdi. Bununla birlikte, sınırlı günah tanımlarıyla, gayretle kaçındıklarını iddia ettikleri şeyi (günah veya tanrısal yetkiye itaatsizlik) işlemeleri için kolayca kandırıldılar.

PEKİ YA “BÜYÜK OLANLAR”?

Kutsal Kitap boyunca aynı mesajı tekrar tekrar bulabiliriz. Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: Peki ya yalan söylemek, sarhoşluk, fuhuş, hırsızlık ve cinayet ne olacak? Bunlar günah değil midir? Kesinlikle! Onlar da Tanrı'nın yetkisine karşı gelirler. Tanrı yalanı üzerimizden sıyrıp “her biriniz komşusuna gerçeği söylesin” demektedir (Efesliler 4:24–25). Sarhoş olmaya gelince, Rab “şarapla sarhoş olmayın” der (Efesliler 5:18). Fuhuş konusunda, “Fuhuştan kaçının” (1. Korintliler 6:18) uyarısında bulunur. Ya hırsızlık? “Hırsızlık eden artık hırsızlık etmesin” (Efesliler 4:28) diye buyrulmuştur. Cinayetle ilgili olarak, “Kardeşinden nefret eden katildir. Hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını bilirsiniz” (1. Yuhanna 3:15) denmiştir. Yeni Antlaşma, bunları yapanların Tanrı'nın Egemenliği'ni miras almayacaklarını vurgular (1. Korintliler 6:9–11; Galatyalılar 5:19–21; Vahiy 21:8). Yine de, sadece “büyük olanlar” diye etiketlediklerimiz değil, her türlü günahın yok edici olduğu gerçeğini gözden kaçırmayalım.

Psikiyatrist ve hasta oyunumuza geri dönelim. Kanepede oturan ve günahı iyi anlayan hasta kolayca şöyle cevap verebilirdi: “Tanrı'nın yetkisine boyun eğmemek.” Günah ile yasaya karşı gelmek arasındaki bağlantıyı anlamıştır.

KÖTÜLÜKLERİN ÇOĞALMASI

İsa'nın öğrencileri O'na çağın sonu hakkında sordular. İsa onlara gerçekleşecek olayları ve O'nun ikinci gelişinden önceki günlerde yaygın görülecek koşulları anlatarak yanıt verdi. Koşullardan biri şudur: “Kötülüklerin çoğalmasından ötürü birçoklarının sevgisi soğuyacak. Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır” (Matta 24:12–13).

GÜNAH TANIMLANIYOR

Dinleyicilere bu koşulların bugünkü toplumumuz için geçerli olup olmadığını sorduğumda, insanlar ellerini kaldırıp başlarını sallıyorlar; çoğu toplumumuzu günahkâr olarak görüyor. Çok azı, eğer varsa, bunun doğru bir değerlendirme olup olmadığını sorgular. Oysa İsa bu ifadede toplumu tanımlamıyordu. Kiliseyi tarif ediyordu! Bu sonuca nasıl ulaştığımı merak ediyordunuz. İki ayetteki iki ayrı ifade, O'nun genel olarak toplumdan değil, kiliseden bahsettiğini göstermektedir.

Birinci anahtar ifade “birçoklarının sevgisi soğuyacak” ifadesidir. Burada sevgi olarak çevrilen Grekçe sözcük *agape*'dir. Grekçe uzmanı W. E. Vine *agape* sözcüğünün “daha önce bilinmeyen fikirleri ifade etmek için vahiy Ruhu tarafından kullanıldığını” yazar. Hatırlarsanız, İsa şöyle dedi, “Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin [agape'nin fiil hali *agapao*]” (Yuhanna 13:34). Bu sevgi önceden insanlık tarafından bilinmiyordu; bunu tanıtan İsa oldu. Bu sözcüğü “Sizi sevdiğim gibi” ifadesiyle tanımladı. Vine şöyle devam eder, “Bu sevgi kusursuz bir Varlık'ın kesinlikle lâıyk olmayan nesnelere yönelik derin ve sabit ‘sevgisini’ ve ilgisini ifade eder.” Özetle, Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize dökülen ve İsa'nın “dünyanın kabul edemediğini” söylediği Tanrı'nın koşulsuz sevgisini tanımlar (Romalılar 5:5; Yuhanna 14:17). Bu sevgi sadece İsa Mesih'i Kurtarıcıları olarak kabul edenlerde vardır.

Yeni Antlaşma'da “sevgi” olarak çevrilen başka Grekçe sözcükler de vardır. Bununla birlikte, her biri imanlılara olduğu kadar inanmayanlara da kolayca uygulanabilir. Bunlardan biri *phileo*'dur. W. E. Vine'a göre bu sözcük, “agape'den şu açıdan ayırt edilmelidir: phileo, daha çok ‘şefkatli sevgiyi’ temsil eder... *Phileo* asla insanlara Tanrı'yı ‘sevmeleri’ için bir buyrukta kullanılmaz.” Bu sözcük *agape* gibi imanlılara özgü kullanılmaz.

İsa'nın “Kötülüklerin çoğalmasından ötürü birçoklarının

sevgisi soğuyacak” cümlesinde “sevgi” olarak çevrilen Grekçe sözcük *phileo* değil, *agape*’dir! İsa bu sözü toplumun geneline değil, kiliseye söylüyordu. Kötülüğün son günlerde kilise içinde de çoğalacağını söylüyordu.

İsa’nın bununla bağlantılı diğer sözlerini de göz ardı edemeyiz. Böyle bir sözü Matta Müjdesi’nde görmekteyiz: “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam’ın isteğini yerine getiren girecektir” (Matta 7:21).

Bu ifade, kimin kurtulduğuna dair genel kavramımızı ve tanımımızı geçersiz kılar. Yapılması gereken tek şeyin bir “günahkâr duası” etmek olduğunu ve böylece cennette güvenli bir yere kavuşulduğunu öğrettik. O’nun buyruklarını yerine getirme taahhüdünü ihmal ettik ya da buna hiç vurgu yapmadık. Bu eksik Müjde mesajı birçok kişiyi saptırır ve itaat konusunun hafife alınmasına neden olur. İsa, cennete gideceklerin Tanrı’nın isteğini kabul eden ve yapan, böylece Tanrı’nın buyruklarını yerine getirenler olduğunu söyledi.

Gerçek lütuf Tanrı’nın bizden talep ettiklerine itaat etmemiz için bizi güçlendirmek amacıyla verilmiştir. İbraniler Mektubu’nun yazarı bunu en iyi biçimde ifade eder: “Öyle ki, Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapınalım” (İbraniler 12:28). Lütuf bizi Tanrı’yı hoşnut edecek biçimde, O’nun isteğine uygun olarak yaşamamız için güçlendirir.

İsa sözlerine şöyle devam etti, “O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’” (Matta 7:22).

Bu ayette az sayıda kişiden değil, birçoklarından söz edilmektedir. Önceki sözündeki birçokları ifadesini hatırladınız mı? “Bірçoklarının sevgisi soğuyacak.” Bu birçokları İsa’ya şöyle söyleyecek, “Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?” İmansız bir

GÜNAH TANIMLANIYOR

kimse İsa'nın adıyla cinleri kovamaz (Elçilerin İşleri 19:13–17). Yani bir kez daha kilisedekilere hitap etmektedir.

Daha sonra Hristiyan olduğunu iddia edenlere İsa şöyle karşılık verir: “Uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!” (Matta 7:23). Ne yaptıklarına dikkat edin—kötülük. Diğer bir deyişle, düğün benzetmesindekilere benzer bir yaşam tarzına sahiptirler. Gündemlerini, zevklerini veya planlarını Efendi'nin buyruklarının önüne koyan bir düzen geliştirdiler. Günümüzde bu normal veya doğal bir davranış gibi görünüyor. Basit bir ifadeyle, O'nun efendiliğine boyun eğme iddialarını hayata geçirmiyorlar. Kendi planlarına uyan şeylere itaat ederler. Mevcut kötülüklerinin farkında değiller. Üzülerek söylemeliyim ki, bugün Hristiyan olduğunu iddia eden çok sayıda kişinin durumu budur!

İsa'nın kiliseye hitap ettiğini bilmemizin ikinci nedeni bir sonraki ifadesinde bulunur, “Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır.” Bir yarışta sona kadar dayanmak için, önce o yarışa başlamanız gerekir. İmansızlar Hristiyanlık yarışına henüz başlamamıştır.

ALDANMANIN ŞOKU VE İSTIRABI

İsa ve elçiler son günlerdeki insanlara hitap ettiğinde, onları yaşadıkları çağı en iyi tanımlayan atmosfere karşı defalarca uyardıklarını görüyoruz ve bu atmosfer *aldanmadır*. Yaygın olarak aldanmanın bir nedeni günahın temel anlamının yanlış anlaşılmasıdır. Bu durum çocukluğumda ablamın ölümüyle ilgili anlayışmdan çok farklı değildir. Eve gelip onun öldüğünü işittiğimde şok oldum, çünkü gerçekten hasta olduğu gerçeğini asla kabul etmemiştim. 1980'lerin sonunda yaşadığım bir deneyim bununla çok ilgilidir.

Dua ederken, hayatımın ve hizmetimin gidişatını değiştiren sarsıcı bir görüm gördüm. Görümde daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir kalabalık gördüm. Cennetin kapılarının önünde toplanmış ve Efendi'nin “Sizler, Babam'ın kutsadıkları, gelin! Dünya

kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!” sözünü işitmeyi bekliyorlardı (Matta 25:34). Fakat bunun yerine Efendi'nin şöyle dediğini duydular: “Uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!” Yüzlerinde korkunç bir şok, ıstırap ve dehşet ifadesi gördüm. Gerçekten cennete ait olduklarına inanıyorlardı, çünkü İsa'nın Rab olduğunu ve Hristiyan olduklarını söylüyorlardı. Ancak günahın gerçek veya temel anlamını anlamamışlardı. Cenneti arzulasalar da, Baba'nın isteğini itaatkâr bir tutumla yerine getirme tutkusundan yoksundular.

Tanrı, yürekleri itaat ederek yaşamayı arzulayan çocuklar arıyor. Hayatımızın hangi alanına dokunursa dokunsun, inanlılar olarak bizler O'nun isteğini yerine getirmekten zevk almamız. İtaatten kaynaklanan başarı ve itaatsizlikten kaynaklanan başarısızlıklarla dolu bir hayatın sonunda, Süleyman her çağ için geçerli bir bilgelik ortaya koydu, “Her şey duyuldu, sonuç şu: Tanrı'ya saygı göster, buyruklarını yerine getir, Çünkü her insanın görevi budur” (Vaiz 12: 13).

Matta 7:23 ayetinin tamamı şöyledir, “O zaman ben de onlara açıkça, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!’ diyeceğim.” Bazıları, İsa “sizi hiç tanımadım” dediği için bu sözün imanlılar için geçerli olmadığını iddia edebilir. Unutmayın ki, imansızlar İsa'nın adıyla cinleri kovamazlar. İsa “sizi hiç tanımadım” derken, “tanımak” olarak çevrilen Grekçe sözcüğün *ginosko* olduğunu bilmemiz önemlidir. Bu sözcük Yeni Antlaşma'da bir erkek ve kadın arasındaki ilişkiyi tanımlamak için kullanılır (Matta 1:25). Yakınlık kurmayı temsil eder. İsa esasen şöyle diyordu, “Sizi asla yakından tanımadım.” 1. Korintliler 8:3'te şöyle okuyoruz: “Ama Tanrı'yı seveni Tanrı bilir.” Burada “bilmek” olarak çevrilen sözcük aynı Grekçe sözcük *ginosko*'dur. Tanrı, O'nu seveni yakından tanır. O'nu sevenler O'nun sözünü yerine getirerek O'nun yetkisine boyun eğenlerdir. İsa şöyle dedi, “Beni sevmeyen, sözlerime uymaz” (Yuhanna 14:24).

BÖLÜM 4

YASA TANIMAZLIĞIN GİZLİ GÜCÜ

Vahyedilen bilgi aldanmaya karşı en büyük korumamızdır.

“Son günler” ifadesi Kutsal Yazılar’da sık sık geçer. Bu günler muhtemelen insanlık tarihinin en heyecan verici ve aynı zamanda korkutucu zamanıdır. Heyecan verici bir zamandır, çünkü Tanrı’nın yüceliğinin hiçbir kuşağın deneyimlemediği en büyük vahyine ilaveten muhteşem bir ruhsal hasada tanık olacağız. Bu bir görkem, sevinç, yargı ve huşu zamanı olacak.

Korkutucu bir zamandır, çünkü Elçi Pavlus bize açıkça söyledi, “Son günlerde çetin anlar olacaktır” (2. Timoteos 3:1). Bu cümleden önce şöyle söyledi, “Şunu bil ki.” Diğer bir deyişle, yazmak üzere olduğum şeye dikkat edin; zihninizde bunu vurgulayın ve altını çizin! Daha sonra bu çetin anları üçüncü bölümde ayrıntılı olarak yorumladı. Çetin anların nedeni devletlerden ya da ateistlerden gelecek zulüm olmayacaktı. Tehlikeli zamanların nedeni kilise içindeki yaygın *aldanmadan* kaynaklanacaktı. Bu uyarı Yeni Antlaşma boyunca defalarca dile getirilir.

Aldanma korkutucu bir şeydir. Neden? Çünkü aldatıcıdır! Aldatılan bir kişi, gerçekte yanlış olduğu halde haklı olduğuna tüm kalbiyle inanır. İsa, Müjde metinlerinde aldatmacalara karşı defalarca uyarıda bulundu. Sadece Matta 24'te, buna dikkat etmeleri için dört kez uyardı. Aslında, öğrencileri O'nun ikinci gelişini sorduklarında, günümüzü tarif ederken ağzından çıkan ilk sözler şöyle oldu: "Sakın kimse sizi saptırmasın!" (Matta 24:4). O'nun uyarısındaki aciliyeti hissetmek kolaydır. Sözünde ciddi ve ağır bir ton vardır. Sözlerinin onların ruhuna işlenmesini istiyordu. O'nun sözleri binlerce yıldır ayaktadır ve O'nun öğüdünü ihmal etmemek bilgece olacaktır.

İKİ ÖNEMLİ SORU

İki önemli soru sormalıyız. Birincisi, bu aldanmanın temel nedeni nedir? İkincisi, bu aldanma neden kontrolsüzce yolunda ilerleyebiliyor? Birinciye cevaplandırırsak, aldanmanın temel nedeni önceki bölümde ele aldığımız şeyden başkası değildir: Tanrı'nın yetkisine itaatsizlik, yasayı yerine getirmemek ya da kötülüktür. Bize şöyle söylenmektedir:

"Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun" (Yakup 1:22).

Sarsıcı! Kutsal Yazılar bir kimsenin Tanrı sözünü duymasına rağmen, onu *uygulamadığı* zaman, aldanmanın yüreğine ve aklına girdiğini söyler. Böyle bir kişi aslında hatalı olmasına rağmen, artık doğru yolda olduğu kanısındadır. Gerçeğin yerine yalanı koymuştur. Tanrı'nın yetkisine, yani O'nun sözüne gerçek bir boyun eğme olmadığı zaman, gizli, ancak büyük bir aldanmaya kapı açılır.

Aldanma son günlerde neden şahlanacak? Pavlus birçoklarının "gerçeği sevmeye yanaşmadıkları" için aldanacağını söyledi (2. Selanikliler 2:10). Aldanmanın "gerçeği" sadece kabul etmemenin değil, "gerçeği sevmemenin" sonucu olacağını not etmemiz ilginçtir.

YASA TANIMAZLIĞIN GİZLİ GÜCÜ

Gerçeği sevmek sadece onu duymaktan zevk almak değil, ama onu yerine getirmeyi sevmektir. Tanrı bir peygamberine şöyle dedi:

Sen, ey insanoğlu, halkın duvar diplerinde, evlerin kapıları önünde senin hakkında konuşuyor. Birbirlerine, “Haydi, gidip RAB’den gelen sözün ne olduğunu duyalım” diyorlar. Halk her zamanki gibi sana geliyor. Benim halkım olarak önünde oturuyor, sözlerini dinliyor, ama dediklerini yapmıyorlar. Ağzlarıyla istekli olduklarını açıklıyorlar, ama yürekleri haksız kazanç peşinde. (Hezekiel 33:30–31)

Kiliselerimizdeki birçok insan iyi vaazları ve öğretisi sever, ancak iş gerçeğe döndüğünde, yine de kendi yollarını Tanrı’nın isteğinden daha çok severler (2. Timoteos 3:1–4). Gerçeği herkesten veya her şeyden daha çok sevmeliyiz. O’nun isteğini rahatlığımızdan veya hayatlarımızdan daha büyük tutkuyla arzulamalıyız. O zaman O’nun istekleri için kişisel arzularımızı bir kenara bırakmaktan zevk alacağız. O’nun isteğini yerine getirmek uğruna çarmıhlarımızı yüklenecek ve haklarımızı ve ayrıcalıklarımızı reddedeceğiz. Neden? Çünkü O Tanrı’dır, Yaratıcımız’dır, Kurtarıcımız’dır ve O’nun bize olan sevgisi mükemmeldir. Tek başına bu bile bizi aldanmaktan alıkoyar.

Ancak günümüzün imanlıları arasında gördüğümüz türden bağlılık böyle mi? Gerçek durum çok daha farklı. Kutsal Kitap yazarlarının günümüzü bizim gördüğümüzden daha büyük bir doğrulukla öngörmüş olmaları şaşırtıcıdır.

YASA TANIMAZLIĞIN GİZLİ GÜCÜ

Günümüzde kötülüğün bu kadar çoğalmasının nedenlerini anlamak için ele alınması gereken bir faktör daha vardır. Şöyle uyarıyoruz, “yasa tanımazlığın gizli gücü şu anda bile etkindir” (2. Selanikliler 2:7). “Yasa tanımazlık” olarak çevrilen ifade önceki bölümde ele aldığımız Grekçe sözcük *anomia*’dır. Bunun arkasında

gizli bir güç olduğuna dikkat edin. Yeni Kral James çevirisinde “yasa tanımazlığın gizliliği” olarak ifade edilir. Bu güçte bir gizlilik vardır. Eğer yasa tanımazlık gizli ve aldatıcı olmak yerine, apaçık olsaydı imanlılar için etkili olmazdı. Gizliliğinin nedeni işte budur. Tanrı bu gizlilikten ya da gizli güçten habersiz olmamız için bizi uyarır (2. Korintliler 2:11).

Şeytan aldatma ustasıdır. Bir düşünün: Meleklerin üçte birini Tanrı'ya karşı ayaklandırdı (Vahiy 12:3-4). Bu başkaldırma kusursuz bir ortamda, yüce Rabbimiz'in huzurunda meydana geldi! İsa Şeytan'ın sadece yalancı değil, ayrıca yalanın babası olduğunu söyledi (Yuhanna 8:44). İsa ayrıca Şeytan'ın hilelerinin ve tuzaklarının çok güçleneceğini, hatta elinden gelse seçilmiş olanları bile saptıracağını açıkladı (Matta 24:24).

Buna neden şaşırıyoruz? Eğer gökteki milyonlarca meleği saptırabilseyse, “havadaki hükümrânlığın egemeni” (Efesliler 2:2) olarak bu dünyasal ortamdaki milyonları saptırması neden zor olsun? Şimdi İsa'nın sözünü ettiği o günlerde yaşıyoruz. Bu nedenle Pavlus'un Korint Kilisesi'ne yaptığı içten uyarıyı dikkatle inceleyin:

Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum. (2. Korintliler 11:3)

Pavlus, imanlıların zayıflığını Havva'nın aldanmasına benzetti. Şüphesiz Şeytan'ın en büyük başarılarından biri Havva'nın aldatılmasıydı. Havva şeytani yönetim ve etkiden özgür, mükemmel bir ortamda yaşıyordu. Tanrı'nın huzurunda bir engel olmaksızın yaşadı. Hiçbir şekilde gücenik değildi; kimse ona tecavüz etmedi, ondan çalmadı, onun hakkında dedikodu yapmadı, onunla sert bir şekilde konuşmadı ya da düşmüş dünyamızda meydana gelebilecek diğer birçok suçu işlemedi. Onun başkaldırmasına neden olmak, Şeytan'ın en kurnaz planlarından biri olmalıydı. Zihninin saflığını bozmak için ince ve kurnaz taktiklere başvurdu. Havva'ya karşı

YASA TANIMAZLIĞIN GİZLİ GÜCÜ

kullandığı taktikleri anlayarak, Şeytan'ın en iyi silahını ortaya çıkarırız; bizi nasıl aldatmaya çalıştığını ve bugün neden bu kadar çok kişinin itaatsizliğe düştüğünü anlıyoruz.

Havva'nın itaatsiz davranmak için aldatıldığını unutmayın, ama Adem ne yaptığını biliyordu. Kilisede bazılarının Tanrı'nın buyruklarını yaptıkları şeyin bilincinde olarak apaçık çığnediğine tanık oldum. Bunlar aldanmamıştır. Tehlikeli bölgeye yürürler ve ruhsal ölüme ilerlerler (Romalılar 8:13). Bunlar yüreği katı ve ulaşması zor kişilerdir. Sonra diğerleri vardır—bunlar kilise içinde itaatsiz olanların çoğunluğunu oluştururlar—*aldatılmış olanlar*. Tıpkı Havva gibi, bilgisizlikleri nedeniyle aldanmaya ve yasa tanımazlığın gizli gücüne kapı açmışlardır.

Bilgisizlik, aldanma için bir üreme alanıdır. Tanrı, “Halkım bilgisizliği yüzünden sürgün edilecek” dedi (Yeşaya 5:13). Tanrı'nın yolları ve ruhsal yasaları hakkında vahyedilen bilgi bizi düşmanın aldatmacalarından korur. O'nun gerçeğinin ışığı her türlü yalanı açığa çıkarır ve bizi onlardan korur.

VAHYE KARŞI İLETİLEN BİLGİ

Tanrı insanı Bahçe'ye yerleştirdi ve ona şöyle dedi, “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin. Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” (Yaratılış 2:16–17).

Bundan sonra, Rab erkeğin bedeninden kadını yarattı. Bu olayın bir süre sonra gerçekleştiğini varsayabiliriz, çünkü kadın yaratılmadan önce Adem bütün hayvanlara ve göğün kuşlarına baktı ve hepsine birer ad verdi.

Adem'in aksine, kadın verilen buyruğu doğrudan Tanrı'nın ağzından işitmedi. Adem muhtemelen Bahçe'de gezerlerken bu buyruğu Havva'ya ilettili. Bunu kadının yılanı verdiği yanıtı bakarak tahmin edebiliriz. Aşağıdaki ayetleri dikkatlice okuyun:

RAB Tanrı'nın yarattığı yabancı hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu. Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi." (Yaratılış 3:1-3)

İlk olarak, yılan Tanrı'nın buyruğunu sorguladığı zaman, kadının açıkça "Tanrı ... dedi" gibi bir ifade yerine "... yiyebiliriz" dediğine dikkat edin. Bu buyrukları ya da kuralları ikinci elden duymuş bir kişinin vereceği klasik bir yanıttır. Buyruğun sahibi olan Kişi'nin yüreğine ve niyetine sahip birinin vereceği türden bir yanıt değildir.

İkinci olarak, verdiği yanıtın Tanrı'nın özgün buyruğundan farklı olduğuna dikkat edin. Havva şunu ekledi, "...ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz." Tanrı ona dokunmamakla ilgili bir şey asla söylemedi. Şunu hayal edin; Adem ve Havva sayısız ağacın bulunduğu kocaman bahçede dolaşırken o ağacın yanına geliyorlar ve Adem şöyle bir şey diyor, "Hey tatlım, dokunmayacağımız ağaç bu." Adem Tanrı'nın bu meseleyle ilgili yüreğini biliyordu, ama Havva bilmiyordu. Adem genel konuştu, ama Havva onu tam idrak etmedi. Tanrı'nın söylediklerini doğrudan Rab tarafından vahiy almaksızın bir başkasından duyduğumuz zaman olacakların bir örneğini görüyoruz.

Tanrı Sözü'nü Ruhu aracılığıyla vahyettiğinde, bizim bir parçamız haline gelir. Bu bir kitap okurken, bir başkasının öğretişini dinlerken, kendi başımıza Kutsal Kitap'ı okurken ya da Tanrı'nın Ruhu'yla paydaşlık yaparken olabilir. Adem için Tanrı'nın buyruğu etrafındaki her şey kadar gerçektir; onun parçasıydı. Tersine, Tanrı'nın buyruğunu işittiğimizde, ama Ruhu aracılığıyla bize vahyedilmediğinde, bizim bir parçamız olmaz. Bizim için sadece bir yasadır ve "günah ise gücünü Kutsal Yasa'dan alır" (1. Korintliler 15:56).

Büyük olasılıkla Havva bu ağaç hakkında Tanrı'yı kişisel olarak aramamıştır. Sadece Adem'in bilgisini "bu böyle" diye kabul etti. Onun için bu, vahyedilmiş değil, iletilmiş bir bilgiydi. İkinci elden duymak onu aldatmaya karşı daha savunmasız hale getirecekti. Bu nedenle yılan Adem yerine onu hedef aldı.

Aldanmaya karşı en büyük korumamız iletilmiş değil, vahyedilmiş bilgidir. Birçokları yasalıkla bağlı haldedir, çünkü sadece Kutsal Yazılar'daki bilgiyi, talimatı ya da sınırları duymuştur. İster anne babadan, isterse Kutsal Kitap öğretmenlerinden, podcastlerden, sosyal medyadan ya da kitaplardan gelsin, konu hakkında Tanrı'nın yüreğini aramaları gerekir ki, onları aldanmadan koruyacak anlayışa kavuşsunlar. Yürek atışı olmadan yasaya sahiptirler. İlgili bölümü ya da ayeti ezberden okuyabilirler, ama Kutsal Yazılar'ın ardındaki yaşam nefesinden yoksundurlar.

Bir seminerde veya konferansta duydukları yeni bir öğretiyi paylaşırken coşkulu bile olabilirler. Ancak, heyecanla paylaştıkları şeyi hayata geçirmediikleri görünür. Bu onların bir parçası değildir. Sözleri taşırlar, ancak kısır kalırlar ve Tanrı'nın yaşamını üretmekten acizdirler. Bu olduğunda, Tanrı'nın söylediklerine ilave etmeye ya da ondan çıkarmaya kolayca ayartılırlar. Kolayca kandırılabilirler çünkü Tanrı'nın yolunu anlamaktan yoksundurlar.

Çok defa işittiğim bir örnek şudur: "Evet, biliyorsun ki kardeşim, her türlü kötülüğün bir kökü de paradır!" Tanrı'nın sözü bu değildir. Tanrı "her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir" demiştir (1. Timoteos 6:10).

Eğer her türlü kötülüğün bir kökü para olsaydı, o zaman İsa da yoldan çıkmış olurdu, zira bir para kutusu ve para işlerinden sorumlu bir öğrencisi vardı! Bir keresinde bir kadın bir yıllık işçi ücretine eşdeğer bir yağ getirdi ve İsa'nın üzerine döktü. Parayı seven Yahuda bu eyleme sinirlendi, ancak Rab onu azarladı ve kadını övdü (Yuhanna 12:3-7).

Hayır, her türlü kötülüğün bir kökü paranın kendisi değil, para sevgisidir. Paraya duyulan sağlıksız bir arzu ve paraya bağımlı olmaktır. Bu yasacı görüş insanların paraya karşı Tanrı'nın asla niyet etmediği yanlış bir tutum geliştirmesine neden olur. Bu nedenle, finans alanında asla gerçekten tanrısal bir tutumla iş yapamazlar. Bu bilgisizlik Tanrı'nın sözünün yüreklerine vahyedilmemiş olduğunu doğrular. Tanrı'nın sözü hakkında sadece iletilmiş bir bilgiye sahiplerdir ve aldanmaya açıktırlar.

O halde vahyedilmiş bilgiyi nasıl alırız? Yüreklerimizde yanan Tanrı korkusu ve sevgisi ile Tanrı'nın önünde alçakgönüllülikle yaşamak. Tanrı şöyle dedi:

Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana,
Sözümden titreyen kişiye değer veririm. (Yeşaya 66:2)

Tanrı'nın sözünden titreyen kişi, bunun yararını görse de görmese de O'na hemen itaat eder. Tanrı'dan gerçekten korkan bir kişi böyledir. Ve Kutsal Yazılar şunu beyan eder, "RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını, onlara açıklar antlaşmasını" (Mezmurlar 25:14).

Şimdi Süleyman'ın hayatının son evresinde söylediği cümleyi daha iyi anlıyoruz: "Tanrı'ya saygı göster, buyruklarını yerine getir, çünkü her insanın görevi budur" (Vaiz 12:13). Tanrı sırlarını ya da yollarını O'ndan korkanlara vahyeder ve Yuhanna imanlılara şöyle yazdı:

Bunları sizi saptırmak isteyenlerle ilgili olarak yazıyorum. Size gelince, O'ndan aldığınız mesh sizde kalır. Kimsenin size bir şey öğretmesine gerek yoktur. O'nun size her şeyi öğreten meshi gerçektir, sahte değildir. Size öğrettiği gibi, Mesih'te yaşayın. (1. Yuhanna 2:26–27)

YASA TANIMAZLIĞIN GİZLİ GÜCÜ

Bu, vahyedilmiş Tanrı Sözü'nün bizi aldatılmaktan nasıl alıkoymadığını gösterir. Havva, Tanrı'nın vahyedilmiş bilgisinden yoksun olduğu için aldatıldı ve itaatsizliğe düştü. Bu nedenle, yılanın sözlerindeki hileyi ve sapkınlığı sezemedi.

YILAN BUNU NASIL YAPTI?

Devam edelim ve soruyu cevaplayalım: Yılan kadını nasıl aldattı? Onun kurnazca saldırı planı neydi? Cevabı bilmek çok önemlidir. Bir düşünün: Havva'yı aldanmaya nasıl yönlendirdi? Havva tamamen mükemmel bir ortamda yaşıyordu. Yetki sahibi bir kimse tarafından istismar edilmemişti. Bir baba, patron veya rahiple kötü bir deneyimi yoktu. Şeytani baskıdan uzak, verimli bir bahçede yaşıyordu. Tek bildiği şey Tanrı'nın iyiliği ve sağlıklıydı. O'nun huzurunda yürümüş ve konuşmuştu. Peki yılan onu aldatmayı nasıl başardı?

Tanrı'nın buyruğunu hatırlayın: “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin. Ama iyile kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün” (Yaratılış 2:16–17).

Tanrı'nın iyiliği “istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin” diyerek bahşederken, O'nun yetkisi “ama iyile kötüyü bilme ağacından yeme” diyerek kısıtladı. Tanrı, biri hariç diğer bütün ağaçların meyvesini yeme özgürlüklerini vurguladı.

Sevmek ve vermek Tanrı'nın özüdür. Bahçesinde O'nunla ilişki içinde kalmayı seçecek arkadaşlar istedi. Seçim özgürlüğünden yoksun robotlar istemiyordu. O, kendi suretinde yaratılmış, özgür iradeye sahip çocuklara özlem duyuyordu. Ağaca erişimlerini kısıtladığında, onlara O'nunla ilişkide kalıp kalmamaları konusunda bir seçenek verdi; en nihayetinde onları ölümden koruyacak olan şeydi. Bu onların iradesini içeriyordu. Güvenip itaat edecekler miydi? Buyruk olmadan başka seçenek olmazdı.

Yılanın sözlerini yakından inceleyelim: “RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, “Tanrı

gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?” diye sordu” (Yaratılış 3:1). Sorusunu daha çağdaş biçimde ifade edersek, yılan “Tanrı’nın her ağacın meyvesinden yiyemeyeceğinizi söylediğini anlıyorum. Doğru mu?”

Yılan, stratejisine öncelikle Tanrı’nın buyruğundaki vurguyu bozarak başladı. Anlamını çarpıtarak, Tanrı’nın amacını sorguladı. Havva’yı Tanrı’nın iyiliğinden ve doğruluğundan kuşkulanaacağı bir muhakeme sürecine sokmak istedi. Bunu bir kez başardığında, onu Tanrı’nın yetkisine karşı çevirmek çok kolay olacaktı.

Yılan Tanrı’nın cömertliğini görmezden geldi ve O’nun istisnasına işaret etti. İyi olan bir şeyin onlardan esirgendiğini ima etti. Yılan tek bir soruyla onları korumak için verilen tek buyruğu, iyiliğin haksız bir inkârına dönüştürdü. Sesindeki küçümsemeyi duyabiliyor musunuz, “Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin dedi mi?” Her türlü meyveyi yiyebilecekleri geniş bir bahçeye sahip olmalarına rağmen, yılan Havva’nın dikkatini yasaklanan tek bir ağaca çekti. Tanrı’yı, “veren” olmaktan ziyade “alan” biri gibi tanıtmaya çalıştı.

Rab’bin adaletsiz görünmesine neden olan yılan, böylece Tanrı’nın egemenliğine saldırabilirdi. Şeytan aptal değildir; Rab’bin yetkisinin temelini hedef aldı: “Doğruluk ve adalettir tahtının temeli” (Mezmurlar 97:2). O’nun tahtı O’nun yetkisini temsil eder. Eğer Şeytan aldatma ve saptırma yoluyla Tanrı’nın doğru karakterini çarpıtabilirse, yaratılışın gözünde O’nun yetkisinin temelini sorgulatabilirdi.

Yılanın sorusuna karşılık kadın onu düzeltti: “Kadın, ‘Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz’ diye yanıtladı, ‘Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi.” (Yaratılış 3:2–3).

Yanıt verirken bile buyruğun ardındaki nedeni merak etmiş olması gayet mümkündür. Odak noktası artık o ağaçtır. Tanrı’nın iyiliğini sorguluyor. Neler düşündüğünü hayal edebilir misiniz?

Ağaç güzel görünüyor ... Bu ağacın meyvesini neden yiyemediğimizi bilmiyorum. Bunun ne zararı olabilir? Bu ağaçta bizim için bu kadar kötü olan şey nedir? Tanrı'nın niyetleri hakkında yeni uyanan kuşkularıyla Tanrı'nın yetkisini sorgulamaya açık haldeydi.

Yılan Tanrı'nın sözünün aksini söylemeye cüret ederek O'nun yetkisini, doğruluğunu ve dürüstlüğünü baltalama fırsatı buldu: “Kesinlikle ölmezsiniz. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız” (Yaratılış 3:4–5).

Aldatma ustası, Tanrı'nın sözüne açıkça karşı çıkarak ve onu ölmeyeceğine ikna ederek kadının sadakatini yok etmeyi hedefledi. Açıklamasını hemen şu sözler takip etti, “Ölmek yerine, Tanrı gibi olacaksın. İyiyi ve kötüyü kendi başına seçebileceksin, çünkü bilge olacaksın. Hiçbir şeyi ikinci elden duymak ya da haksız buyruklara tabi olmak zorunda kalmayacaksın.”

GÜNAH DOĞDU – PEŞİNDEN KÖLELİK GELDİ

Havva şaşkındı ve kafası karışmıştı. *Tanrı neden bu meyveyi benden esirgesin?* diye merak etti. Farklı gözlerle de olsa meyvesini incelemek için ağaca tekrar baktı. Meyvenin iyi ve hoş olduğuna, kötü ve zararlı olmadığına karar verdi. Şöyle düşündü: *Kesinlikle yemek için harika görünüyor ve hepsinden önemlisi bizi bilge yapacak.*

Bu düşünce onu etrafındaki her şeye körleştirdi. Tek ağaca odaklandığı için kendisine sağlanan nimetlerin bolluğunu unuttu. İçinden şöyle geçirdi, *Bu ağaçta bizim için iyi bir şey yetişiyor ve Tanrı onu bizden esirgedi. Onun meyvesi başından beri bizim olabilirdi. Bunu bize neden yaptı? Eğer bu ağaçtaki iyi meyveyi bizden esirgiyorsa, başka neleri esirgemişti?*

Tanrı'nın karakterinden, dürüstlüğünden ve iyiliğinden kuşkulananın yanı sıra zarar görmeyeceği teminatı almasıyla

birlikte, bu konuda Tanrı'nın yetkisine boyun eğmek için artık bir neden kalmamıştı. Kendi isteği Baba'nın isteğine ağır bastı. Havva meyveye uzandı ve kopardı— hiçbir şey olmadı. Yılan doğru söylemiş olmalıydı. Sonra meyveyi yedi ve kocasına da yedirdi.

Meyveyi yer yemez aniden gözleri açıldı ve çıplaklıklarını fark etmeleriyle birlikte bir utanç ve korku dalgası hissettiler. İtaatsizlikleriyle birlikte ruhsal ölüm geldi. Benlikleri şimdi onlara hükmedecek güçlü bir angaryacı haline gelmişti. Tanrı'nın sözünü sorgulamaları ve düşüncelerinde aldanmaları yüzünden hayatlarını itaatsizliğin efendisine açtılar. Onların efendisi karanlık oldu.

Kutsal Yazılar'ın doğruladığı gibi, “Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözdinlerliğin kölelerisiniz” (Romalılar 6:16). Ölümün efendisine sadece hayatlarına giriş hakkı değil, ayrıca dünyaya yasal erişim izni verdiler, zira Tanrı bu alemi insanoğluna vermişti. Adem şimdi onu Şeytan'a teslim etmişti. Pavlus bunu şöyle açıkladı: “Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı” (Romalılar 5:12).

İtaatsizliklerinden önce, nefret, öfke, bağışlamama, çekişme, dedikodu, yozlaşma, sahtekârlık, acılık veya gasp yoktu. Cinsel sapkınlık, uyuşturucu kullanımı, sarhoşluk, cinayet veya hırsızlık yoktu. Eş ya da çocuk istismarı yoktu. Hastalık, illet ve yoksulluk yoktu. Doğal afetler, salgın hastalıklar ve vebalar insanlık tarafından bilinmiyordu. Hayvanlar alemi tam bir uyum içinde yaşıyordu. Dünyanın atmosferi, tüm yaratılışa egemen olan Tanrı'nın iradesiyle sakindi.

İtaatsizlik, insanlığın başına bela olan bu korkunç sorunları meydana getirdi ve liste her geçen kuşakla birlikte çoğalıyor ve daha da kötüleşiyor. Onların tek bir başkaldırı eylemi, yasa tanımazlığın gizli gücünün başlangıcına işaret ediyordu. Onun aldatmacasından dolayı insan, Tanrı'nın sağlığını ve korumasını kaybetti. Şeytan,

YASA TANIMAZLIĞIN GİZLİ GÜCÜ

kendi başkaldırısını insanlığa aktararak onun egemenliğinin ve yıkımın kapısını sonuna kadar açtı. Tanrı gibi olma fırsatından tam olarak yararlandı, ancak O'na tabi değildi. Tanrı'nın yaratılışını köleleştirerek, kendisini tahta çıkardı (Yeşaya 14:12–14).

KOMPLO GÜNÜMÜZDE DE AYNI

Şeytan'ın işleyiş biçimi bugün de farksızdır. Bizi Tanrı'ya karşı döndürmek için O'nun karakterini çarpıtmayı hâlâ arzular. Yakup Mektubu bunu tamamen netleştirir: “Sevgili kardeşlerim, aldanmayın! Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir” (1:16–17).

Yazar, biz imanlıların Havva'nın aksine yasa tanımazlığın gizli gücüne kurban olmamamızı istedi. Pavlus'un yaptığı gibi bizi korumak için bize bir uyarı verdi. Bu sözlere kulak vermeli ve onları yüreklerimize yerleştirmeliyiz; Tanrı'nın isteğinin çerçevesi dışında iyi bir şey yoktur. Dışarıdan iyi görünebilir, ama eğer Tanrı'nın isteğiyle uyumlu değilse, hiç kuşkunuz olmasın, bizim için iyi bir şey yoktur.

Yakup, eğer Tanrı'nın sağlayışı dışında iyilik olduğuna inanıyorsanız, tıpkı Havva gibi aldanabileceğinizi tekrar etti. Konuştuğumuz şeyi dikkatle düşünün. Ne kadar iyi görünse de, lezzetli tat verse ya da iyi hissettirse de, sizi ne kadar zengin, refah, bilge ya da başarılı kılabilir de, eğer Tanrı'dan değilse, sizi eninde sonunda keder, pişmanlık ve nihayetinde ölüm yoluna sürükleyecektir. Tanrı'nın sağlayışı ve koruması, aldatma yoluyla tehlikeye girecektir. Her mükemmel ve iyi armağan Tanrı'dandır; Kaynak O'dur. Bu gerçeği kucaklayın ve yüreğinize yerleştirin, o zaman görünüş sizi aldatmaz! Eğer Havva bunu yapmış olsaydı, yoldan sapmazdı. Arzularını yerine getirmek için Tanrı'nın sağlayışının dışına baktı.

Kaç kişi yanlış nedenlerle yanlış kişiyle evleniyor? Tanrı onları anne babaları veya pastörleri aracılığıyla uyarılmış ya da doğrudan

yüreklerine konuşmuş olabilir, ancak mantıklarının bu sesleri boğmasına izin verdiler. Belki de yalnızdılar ve arkadaşlık istiyorlardı. Belki de o kişi gözlerine hoş geldi ve karar vermelerini kolaylaştırdı. Kaçınılmaz olarak kendi isteklerini Tanrı'nın iradesine tercih ettiler ve çoğu zaman büyük acılar çektiler.

Elbette, Tanrı yanlış kararlarımızı affedebilir. Davut'un Bat-Şeva'yı alma günahı daha sonra Süleyman'ın doğumunda affedildi. Ancak, itaatsizliği nedeniyle Davut çokça kedere boğuldu, çünkü evinden kılıç hiç eksik olmadı. Üç oğlunu erken yaşta, en güzel çağlarında kaybetti. İtaat yolunu seçmemiz ne kadar iyi olur.

Çoğu zaman insanlar, Tanrı'nın onları diktiği yerleri –işyeri, kilise, kent– terk ederler, çünkü üzerlerindeki yetkililerle anlaşamazlar. Ya da belki de hayatlarının durgunlaştığını görürler ya da buldukları yerde onlar için bir gelecek olmadığına inanırlar. Kısa süre sonra bir fırsat ortaya çıkar ve Kutsal Ruh'tan ayrılmaları yönünde bir tanıklık olmamasına rağmen, ayrılırlar. Sadece bu da değil, aynı zamanda ayrılarak çoğu zaman Tanrı'nın onları çağırdığı pak yaşamdan ödün verirler. Akıl yürüterek şöyle derler, *Bu rafta çok uzun zamandır duruyorum, artık bir şeyler yapmam lazım.* Sonra, kendileri için iyi olduğuna inandıkları şeyin peşinden gidip Tanrı'nın isteğine karşı gelirler. Finansal olarak iyi bir duruma erişebilirler, ancak yürekleri uzun zamandır Rab ile yakın ve tutkulu bir ilişkiden uzaklaşmıştır.

Daha genel bir ifadeyle, kaç kişi Tanrı'nın isteğine itaatsizlik ediyor? İyi ve hoş olan şeyler tarafından baştan çıkarılırlar. Belki de Tanrı Sözü'nün öğüdünün dışında bir refah ya da başarı yolu bulurlar. Onun peşinden koşarlar ve bir dönem için eğlence, mutluluk veya heyecan bulurlar. Tanrı'nın “hayır” dediği şeyde “iyiyi” bulurlar. Tanrı'nın çekici veya eğlenceli şeyleri onlardan esirgemesinden korkarlar! Tanrı'nın onların ihtiyaçlarını anlamadığını veya arzularının önemini görmezden geldiğini düşünürler. Duaları önceden belirlenmiş zaman dilimleri içinde

cevaplanmazsa Tanrı'nın sadakatsiz olduğuna inanırlar. Akıl yürütürler, "Neden bekleyeyim? İyi ve hoş olanı şimdi alacağım!"

İSA'YI DÜŞÜNÜN

İsa'yı düşünün. Kırk gün kırk gece çölde susuz, yemeksiz ve konforsuz kaldı. Açlığın neden olduğu sancılar karnını deliyordu. Eğer yakında yiyip içmezse ölmesi kaçınılmazdı. Ama önce ne geldi: sağlıklı mı yoksa ayartı mı?

O noktada, Şeytan İsa'yı sorgulamaya geldi, "Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun" (Matta 4:3). Düşman bir kez daha Tanrı'nın açıkça belirttiği şeyi sorguluyordu. Baba Şeria Irmağı'nın kıyısında İsa'nın Oğlu olduğunu açıkça beyan etmişti. Şeytan yine Tanrı'nın karakterini çarpık göstermeye kalkıştı: "Eğer sen Tanrı'nın Oğluyun, seni neden açıktan ölmen için buraya getirdi? O neden sana yardım etmiyor? Belki de kendi başının çaresine bakmanın zamanı gelmiştir. Yakında beslenmezsen, ölürsün ya da çok geç kalırsan, ciddi fiziksel sorunlar yaşarsın. Kendine hizmet etmek için yetkini kullan. Bu taşları ekmeğe çevir."

İsa direndi ve Tanrı'nın sağlıklılığını bekledi. Düşmanın Tanrı'nın karakterini düşüncelerinde saptırmasına izin vermedi. Babası'nın ihtiyaçlarını karşıladığını biliyordu. O anda durum ne kadar nahos görünürse görünsün, Tanrı'nın yetkisine boyun eğmeye devam etti.

Meseleyi kendi ellerine alması için Şeytan'ın ayartısına direndikten sonra, "İblis İsa'yı bırakıp gitti. Melekler gelip İsa'ya hizmet ettiler" (Matta 4:11). Neden? İbraniler Mektubu yazarı İsa'yı şöyle tanımladı: "Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı ve Tanrı korkusu nedeniyle işitildi. Oğul olduğu halde, çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi" (İbraniler 5:7-8). Tanrı korkusu nedeniyle Babası O'nu işitti. Baba'nın iyiliğinden kuşku duymadı. Hiç kimsenin katlanmadığı büyük ayartı ve acılar karşısında bile,

ciddi zorluklar anlamına gelmesine rağmen itaat etmeyi seçti.

Adem ve Havva'nın tepkisinin aksine, itaat ve boyun eğme düşmanın O'nun hayatına giren bütün yollarını kesti. Şöyle tanıklık etti, "Çünkü bu dünyanın egemeni geliyor. Onun benim üzerimde hiçbir yetkisi yoktur. Ama dünyanın, Baba'yı sevdiğimi ve Baba'nın bana buyurduğu her şeyi yerine getirdiğimi anlamasını istiyorum" (Yuhanna 14:30–31).

İlk Adem'in aksine, Son Adem olarak tanımlanan İsa, Babası'na kususuz bir itaat ile yaşadı ve Şeytan'ın O'nun üzerinde hiçbir yetkisi olmadığına tanıklık etti. İşte bu nedenle şu buyruğu alıyoruz, "Tanrı'da yaşıyorum" diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir" (1. Yuhanna 2:6). O bizim örneğimiz ve öncümüzdür. Bedeli ödeyen ve yürüyeceğimiz yolu aydınlatan O'dur. Artık ilk Adem'in yoluna ve kötülüğüne mahkûm değiliz, ama Son Adem'in itaat yolunda yürümeye çağrıldık ve bu amaçla güçlendirildik.

İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve Tanrı'nın tahtının sağında oturdu. Yorulup cesaretinizi yitirmemek için, günahkârların bunca karşı koymasına katlanmış Olan'ı düşünün. (İbraniler 12:1–3)

Bu ayetler durumu özetliyor. İlk Adem'in düşüşünden ders alın ve Son Adem'in itaatini sıkı sıkıya takip edin.

Bir sonraki bölümde itaatsizliğin sonuçlarını inceleyeceğiz. Bu sonuçlar her zaman anında görülmezler, ancak kesinlikle ortaya çıkacaklardır. İtaatsizlik açıkça ortaya çıkınca, bunu bir daha asla hoş görmeyi düşünmemelisiniz.

BÖLÜM 5

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI I

İman ve itaat birbirinden ayrılmaz, çünkü itaat gerçek imanın kanıtıdır.

İtaatsizliğin çeşitli sonuçları vardır. Etkileri her zaman anında görülmez, ancak tıpkı ekili tohumların ürün vermesi gibi er ya da geç ortaya çıkar. Canlarımızın düşmanı, itaati hafife almamız ve aldatıcı tuzaklarına av olmamız umuduyla bu bilgiyi bizden gizlemeye çalışır.

Bazıları itaatsizlik ile elde ettikleri sözüm ona anlık kazancın, uzun vadede neden olacağı sonuçlara baskın çıkacağını düşünürler. Bu aldatıcı ve ölümcül düşüncenin yaygın olmasına şaşırıyorum. Yasa tanımazlığın gizli gücü budur. Önümüzdeki üç bölümün, yüreğinizde itaatsizlikle oynamama kararlılığı oluşturması en içten duam ve umudumdur.

ADEM'İN OĞULLARI

Adem'in ilk oğlu Kayın'den ibret alarak başlayalım. Kayın'in mesleği çiftçilikti. Adem'in ikinci oğlu Habil ise çobandı. Kutsal Yazılar, bir süre sonra Kayın'in toprağın ürünlerinden Rab'be sunu getirdiğini,

Habil'in ise sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bir sunu getirdiğini söyler. Bundan sonra şöyle okuyoruz, "RAB Habil'i ve sunusunu kabul etti. Kayin'le sunusunu ise reddetti" (Yaratılış 4:4–5).

Bir dipnot olarak, bu ayet kiliselerimizde bugün sıkça duyduğumuz eksik bir deyişi çürütür, "Tanrı sizi olduğunuz gibi kabul edecek." Doğrusu, *eğer tövbe edersek*, Tanrı bizi olduğumuz gibi kabul edecektir! Bu eksik deyişi Hananya ve Safira üzerinde deneyin. Onların durumuna uymaz; ikisi de ölmüştür (Elçilerin İşleri 5:1–11).

Tanrı Kayin'in sunusunu kabul etmedi; dahası Kayin'i kabul etmedi! Kayin'i kabul etmemesi kaderinin kalıcı olarak reddedilmesi anlamına gelmez, ama günümüz ilahiyatındaki Tanrı'nın koşulsuz kabulü yaklaşımı doğru değildir. Aslında, bu tehlikeli bir fikirdir, zira yüreklerimizden Rab korkusunu uzaklaştırır. Rab korkusu bizi korur ve günahtan uzaklaşmamıza neden olur (Mısır'dan Çıkış 20:20). Hananya ve Safira'nın ölümünün ardından, Kutsal Kitap bize şöyle der, "İnanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı" (Elçilerin İşleri 5:11). Artık itaatsizlik hafife alınacak bir mesele değildi!

Adem'in iki oğlunun hikâyesini daha anlaşılır olsun diye biraz modernize etmek istiyorum. Oğulları, Rab'bin adını çağıran bir evde büyüdüler. Her ikisi de Rab'be hayatlarını temsil eden birer sunu sundular. Kutsal Kitap, bedenlerimizi diri kurbanlar olarak sunmamız gerektiğini söyler (Romalılar 12:1). Ne zaman Tanrı'nın huzuruna bir kurban getirilse, bu O'na olan hizmetimizi temsil eder. Bu yüzden şimdi Tanrı'ya hizmet eden Habil ile hizmet etmeyen Kayin ayrımı yapmıyoruz. Kayin kumarhanelerde, striptiz salonlarında veya barlarda takılmıyor ve kiliseye katılmaktan kaçmıyor. Kayin'i Tanrı ile hiçbir işi olmayan bir adamla karıştırmayın. Her ikisi de şu anda Tanrı ile iletişimi olan inanlılar olarak kabul edilecektir.

Her iki adam da Rab'be sunu sunmak için çabalarında gayretliydi. Aslında, Kayin'in Habil'den daha çok çalıştığını güvenle

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI I

söyleyebiliriz. Çiftçilik ve çobanlık hakkında çok az şey biliyorum, ama çiftçiliğin çobanlığa göre daha zorlu bir iş olduğunu tahmin ediyorum. Çobanlıkta, sabah ve öğleden sonra sorumluluklarınız vardır, ancak genellikle günün sıcağında, bir ağaç gölgesinde dinlenebilir ve soğuk içeceğinizi yudumlayabilirsiniz.

Çiftçilik daha fazla emek gerektirir. Kayın'ın sunusu, Tanrı'nın lanetlemiş olduğu toprakta çalışarak döktüğü alın teriyle geldi (Yaratılış 3:17–19). Kayın, toprağı kayalardan, kütüklerden ve diğer kalıntılardan temizledi. Sonra toprağı sürdü ve ekti. Tohum ekti, suladı, gübreledi ve ekinleri korudu. Bir sunu sunmak için çok çaba harcadı.

TANRI NEDEN KAYIN'İ KABUL ETMEDİ?

O halde, daha çok emek verdiğini bildiği halde, Tanrı neden Kayın'ın sunusunu kabul etmedi? Bunun cevabı anne babasında gizlidir. Bahçede Tanrı'nın yarattığı her şeyin bir örtüsü vardı. Hayvanların kürkü, balıkların pulları ve kuşların tüyleri vardı. Asla kot pantolon giymiş bir kutup ayısı göremezsiniz; ilave bir örtüye gereksinim duymaz.

Adem ve Havva da istisna değildi. Fiziksel örtüleri veya kıyafetleri yoktu; bunun yerine, yücelikle “taçlandırıldılar” (Mezmurlar 8:5). *Taçlandırılmış* sözcüğü “kuşatılmak veya çevrelenmek” anlamına gelir. Onlar yücelikle örtülüydü. Tanrı'nın onlara giydirdiği yücelik o kadar göz alıcıydı ki, onların gözünden fiziksel çıplaklıklarını gizliyordu. Bu nedenle Kutsal Yazılar şöyle der: “Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı” (Yaratılış 2:25). Kendi doğrulukları tarafından yönetilmiyorlardı; aksine yaşamları Tanrı'nın önündeydi. Kıyafet düşüncesi akıllarının ucundan geçmedi, çünkü gerekli değildi.

İtaatsizlik ettikleri an durum değişti. İtaatsizliklerinden önce, ruhları tamamen egemendi, oysa şimdi egemenlik bedene geçmişti. Meyveyi yedikten sonra Kutsal Yazılar'da kaydedilen ilk sözler

şunlardı: “İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar” (Yaratılış 3:7). Buradaki *anladılar* sözcüğü anahtar ifadedir. Daha önce sahip olmadıkları bir bilgiye sahiplerdi.

İyi ve kötüyü bilme ilkesi, hayatı doğru ve yanlış olana göre yaşamaktır. Düşüşten önce, eylemleri iyi ve kötü ya da doğru ve yanlış bilgisi tarafından değil, Tanrı bilgisi tarafından yönetiliyordu. Güven ve sevgiden doğan bir itaat duygusuyla motive oluyorlardı. Doğru ve yanlış zihinlerinde değil, Tanrı'nın elindeydi. Şöyle okuyoruz:

O Kaya'dır, işleri kusursuzdur,
Bütün yolları doğrudur.
O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır.
Doğru ve adildir. (Yasa'nın Tekrarı 32:4)

Adem ve Havva, tam bir Tanrı bilincine sahip olarak O'nunla uyum içinde yaşadılar. İyi ve Kötüyü Bilme Ağacı'nın meyvesini alarak, Tanrı'nın dışında neyin iyi neyin kötü olduğuna dair bir bilgi kaynağı buldular. Bunu akıl yürütme ya da muhakeme ilkesi olarak tanımlayabiliriz. Artık onları yönetmek için Tanrı'ya ihtiyaçları yoktu; kendi içlerinde doğru ve yanlış bilinci vardı. Bu yüzden Tanrı'nın düşüşlerinden sonra onlara sorduğu ilk soru şuydu: “Sana kim söyledi?” (Yaratılış 3:11).

Tanrı ne zaman bir soru sorsa, bilgi aramaz. Sizi anlattığı meselenin içine çeker. Tanrı onların ağaçtan yediklerini ve kendi bilgileriyle konuştuklarını zaten biliyordu. İtaatin yerine akıl yürütmeyi koymuşlardı. Aslında şöyle diyordu, “Yani şimdi Benim dışımda doğru ve yanlış duygusunun bir kaynağını buldunuz. Belli ki, iyiyle kötüyü bilme ağacının meyvesini yediniz.”

İtaatsizliklerinden hemen sonra, çıplaklıklarını incir yapraklarıyla veya *toprağın ürünüyle* örttüler. Örtüyle bile hâlâ çıplak hissettiler ve gizlendiler. Tanrı daha sonra sordu: “Çıplak olduğunı sana kim söyledi?” (Yaratılış 3:11). Yeni buldukları doğru ve yanlış

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI I

duygusuyla gözlerinde doğru olanı yapmaya çalıştılar, ama yine de çıplak hissettiler. Bu örtü Tanrı'nın yolu değildi. Tanrı, kabul ettiği örtünmenin ya da çıplaklık için sununun ne olduğunu, masum bir hayvanı kurban edip derisiyle Adem ile Havva'yı örterek gösterdi. Tanrı'nın önceden belirlediği yol, toprağın ürünü değil, buydu.

O noktada Adem ve Havva, Tanrı'nın isteği konusunda cahildiler, ama Kayın ve Habil değildi. Anne babaları onlara Tanrı'nın kabul ettiği sunuyu öğretmişlerdi. Bu yüzden Kayın *toprağın ürününden* bir sunu getirdiğinde, bu kabul edilemez bir sunuydu. Tanrı'ya kendi yolunda hizmet ediyordu! Kardeşi Habil'in yaptığı gibi çocuksu itaatin saflığı yerine, akıl yoluyla işleyen ve doğru ve yanlış mantığına dayanan lanete yöneldi.

ONA EGEMEN OLMALISIN

Kutsal Yazılar bize şöyle der, "Habil'in Tanrı'ya Kayın'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu. İmanı sayesinde doğru biri olarak Tanrı'nın beğenisini kazandı. Çünkü Tanrı onun sunduğu adakları kabul etti. Nitekim Habil ölmüş olduğu halde, iman sayesinde hâlâ konuşmaktadır" (İbraniler 11:4). Yeni Antlaşma yazarı Habil'in itaatini imanla eşit tuttu. Gelecek bir bölümde gerçek imanın itaat ile eşit olduğu kadar onun üzerine inşa edildiğini öğreneceğiz. Gerçek iman doğru ve yanlış bilgisinden ziyade, itaatten ileri gelir.

Kayın, çabalarının ve sunusunun Tanrı'ya makbul olmadığını anladığında, "çok öfkeleni, suratını astı" (Yaratılış 4:5). Bu tepki gerçekle yüzleşen ikiyüzlü bir dincinin verdiği klasik tepkidir. Öfkelenir. Bunun Kutsal Yazılar boyunca doğru olduğunu görürsünüz. Bu öfke gururla beslenir ve gurur Tanrı'nın isteğini ve yollarını reddeder.

Tanrı, merhametiyle Kayın'e sorular sorarak onun gözlerini açmaya çalıştı, "Niçin öfkelendin? Niçin surat astın? Doğru olanı yaparsan, seni kabul etmez miyim?" (Yaratılış 4:6-7). Tanrı'yla iyi geçinmek,

O'na itaat etmektir. O, kurban değil, itaat ister. Birçok kez halkına ezgilerini ve enstrümanlarını bir kenara koymalarını ve kurban getirmeyi bırakmalarını söyledi. Neden? “Çünkü çağırdığımda yanıt veren olmadı, konuştuğumda dinlemediler” (Yeşaya 66:4). Kurbanlar sundular, ama O'nun söylediklerini dinlemediler ya da itaat etmediler. Tapınmanın en yüce biçimi itaattir.

Bunu bilerek, “doğru olanı yapmak” ifadesini “Bana itaat etmek” ile değiştirdiğimizde anlam değişmeksizin ayet şöyle yorumlanabilir, “Kayın, niçin öfkelenedin? Öfkelenmene gerek yok. Bundan ders al. Eğer kardeşin gibi Bana itaat edersen, seni ve kurbanını kabul edeceğim.”

Rab uyardı, “Ancak doğru olanı yapmazsan [itaat etmez ve mevcut düşüncende ısrar edersen], günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın” (Yaratılış 4:7). Burada iki şeye dikkat edin. İlk olarak, günahın (itaatsizlik) arzusu vardır. İtaatsizliğin ardındaki güç yasa tanımazlığın efendisi Şeytan'dır. Bu gücün girişine Adem tarafından izin verildiğinde, sadece bir hedefi vardı: herkesi ve her şeyi kontrol etmek ve hepsine egemen olmak. Bunu çok miktarda zehirli gazı atmosferimize salan kötü bir bilim adamına benzetebiliriz. Bilim adamının varlığı fiilen yayılmasa da, saldırdığı gaz her yere yayılacaktır. Ölümcül bir gücü harekete geçirmiştir. Bu ölümcül gazlardan korunanlar sadece koruyucu maskeler takanlardır. Kutsal Yazılar gayet nettir: “Biliyoruz ki, biz Tanrı'danız, bütün dünya ise kötü olanın denetimindedir” (1. Yuhanna 5:19).

Bir başka örnek günahın çekimini yerçekimi yasasına benzetmek olacaktır. Yerçekimi her zaman işleyen ve tüm maddeyi etkileyen sabit bir kuvvettir. Bir binanın tepesinden atlarsanız, bu yasanın çalıştığını görür ve en alt noktaya kadar hızla düşersiniz. Düşmek istemeyebilirsiniz veya yerçekimi yasasının farkında olmak veya bu yasaya inanmak istemeyebilirsiniz; ancak yine de bununla yüzleşeceksiniz.

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI I

Bir gün bilim adamları başka bir yasa keşfettiler – aerodinamik yasası. Uygun koşullar sağlandığında, aerodinamik yasasının yerçekimi yasasının yerini aldığını öğrendiler. Yenilikçi mucitler aerodinamik yasasına dayanarak modern uçakları tasarladılar. Bir uçakta uçtuğunuzda, yerçekimi yasasından özgür bir alandasınız ve yerçekimi nedeniyle düşmüyorsunuz. Kutsal Yazılar bize şöyle der: “Çünkü yaşam veren Ruh’un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı” (Romalılar 8:2). Ne harika bir haber!

Sık sık uçakla seyahat ederim. Müjde’yi dünyanın her yanında duyurduğum otuz yıl boyunca, neredeyse on milyon kilometrenin üzerinde yol kat ettim. Bu jetlere bindiğimde, aerodinamik yasasının beni yerçekimi yasasından özgür kılmasından çok memnunum. Bununla birlikte, pilot motorları kapatmaya karar verirse ya da kanatlar düşerse, uçak yerçekimi yasasının tam etkisini hissedecek ve uçak sert bir şekilde yere düşecektir. Artık yerçekimi yasasına egemen olmanın tadını çıkaramayacak, ama daha önce üzerinde güç sahibi olduğumuz yasa tarafından idare edildiğimizi görecektik.

Kutsal Yazılar aynı bölümde şunu beyan eder, “Öyleyse kardeşlerim, borçluyuz ama, benliğe göre yaşamak için benliğe borçlu değiliz. Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz” (Romalılar 8:12– 13). Yaşam veren Ruh’un yasası bizi günah yasasından özgür kılrsa da, günah yasası bozulmadan kalır. Bu özgürlüğü korumamız veya günah yasasına egemen olmamız, yüreğimizden kaynaklanan gerçek iman veya itaatten gelir.

“Yaşam veren Ruh’un yasası” ayrıca “iman ilkesi” olarak adlandırılır (Romalılar 3:27). İman ilkesinin günah yasasını iptal ettiğini biliyoruz. Gerçek iman, itaat eylemlerine sahip olmakla tanımlanır (Yakup 2:19–23). İman ve itaat birbirinden ayrılmaz, çünkü itaat gerçek imanın kanıtıdır.

Habil, iman ya da Tanrı’ya itaat yoluyla günah ve ölüm yasasına egemen oldu. Ancak Tanrı Kayın’i şöyle uyardı: günah seni bekliyor

(yerçekiminin herhangi bir madde üzerindeki çekim etkisinden farksız); eğer Bana itaat edersen, ona egemen olacaksın (tıpkı aerodinamiğin yerçekimini geçersiz kıldığı gibi). Günaha itaat yoluyla egemen olunur.

SERBEST GİRİŞ

Tanrı'nın Kayın'e yaptığı ikinci vurgu "Ancak doğru olanı yapmazsan [Bana itaat etmezsen], günah kapıda pusuya yatmış..." ifadesinde gizlidir (Yaratılış 4:7) Burada *kapı* sözcüğünü kullandığına dikkat edin. Her insanın hayatında mecazi bir kapı vardır; farkında olun ya da olmayın, oradadır. Bu kapı hayatınıza girişi temsil eder. Bu bağlamda günahın ve şeytani gücün insan hayatına girişidir. Tanrı günaha ve şeytani etkiye neyin kapı açtığını ve neyin kapattığını bize daha en başında söyler. İtaatsizlik günaha kapı açar, oysa itaat onu sıkı sıkıya kapatır.

Kayın'e ne oldu? Kendi bilgeliğinde ve düşüncesinde ısrar etti. Kıskançlık yüreğine girdi, onu güceniklik izledi. Ardından nefret geldi. Cinayet önceden planlanmıştı ve Kayın'in kardeşini öfkeyle öldürmesi çok uzun sürmedi. Kavgacıydı ve Tanrı korkusundan yoksundu. Tanrı, kardeşinin nerede olduğunu sorduğunda O'na meydan okuyan saygısız bir yanıt verdi: "Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?" (Yaratılış 4:9). Tanrı'ya yalan söylüyordu, çünkü kardeşinin tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Aklı başında olan herkes, Tanrı'nın Habil'in nerede olduğunu bildiğini fark ederdi, ama birisi kendi bilgeliğine döndüğünde ve hayatında itaatsizliğe izin verdiğinde olan şey budur. Ruhsal şeylerin gerçekliğiyle temasını kaybeder. Tanrı'nın imajını kendi seviyesine ve sınırlarına indirmeye kalkışır ve kendisini Tanrı kadar bilge, hatta bazen daha bilge sanabilir. Aklı başında değildir. Lusifer buna en iyi örnektir; Kötülükten doğan düşünceleri, onu Tanrı'yı devirebileceğine inandırdı. Ne akılsızca! Yine de birçoklarını yoldan

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI I

saptırmıştır (Yeşaya 14:12–17).

Eğer Kayin ve Habil ile arkadaş olsaydınız ve işin içyüzünü bilmeseydiniz, bu olay sizi şaşırtabilirdi. Tanrı'ya gayretle hizmet etmeye başlayan bir adam nasıl olur da sonunda saygısız bir katil olabilir? Bu nasıl olabilir? İtaatsizlikte ısrar ederek ruhunun kapısını günah yasasına açmıştı. “Elini veren kolunu kaptırır” deyişini bilirsiniz. Bu deyiş itaatsizlik yasasını mükemmel bir şekilde tanımlar. Hayatınızı ona birazcık açmanız barajdaki küçük bir çatlak gibidir. Suyun kuvveti en sonunda barajı yıkıp geçer.

Otuz yıldan fazla bir süredir Müjde'ye hizmet etme onuruna sahip oldum. Bu süre zarfında sayısız olayda bu yasanın işlediğine şahit oldum. Tanrı'nın işleri için ateşli bir başlangıç yapanları gördüm. Kiliselerinde aktiftirler ve sürekli başkalarına İsa'yı anlatırlar. Tıpkı gayretle işe başlayan Kayin gibidirler. Fakat zaman içinde, içlerindeki irade alanlarını açığa çıkaran durumlar ortaya çıkar. Bu irade alanları Kayin'de olduğu gibi, Tanrı'nın doğrudan yetkisine veya devrettiği yetkiye karşı olabilir. Her iki halde de, her zaman yetkiyle çatışıyor gibi görünürler.

İradelerini teslim etmeyi reddetmelerini ve kendi yollarında ısrar etmelerini izledim. Yasa tanımazlığın hayatlarını sular altında bırakması an meselesidir. Kendini cinayette göstermeyebilir, ancak kesin olan şudur: bir biçimde tezahür eder. Belki açgözlülük, nefret, öfke, bağışlamama, çekişme, dedikodu, cinsel günah veya sayısız farklı tutsaklık biçimleri benliklerini yakalar. Genellikle bu aldatılmış ve gücendirilmiş durumda, Tanrı'nın önünde doğru olduklarını ve diğer tüm yetkililerin kontrolsüz, yasacı veya düşüncesiz olduğunu varsayarlar.

Kayin'inki gibi durumlarda, eğer Tanrı'nın doğrudan yetkisine isyan ederlerse, Tanrı'nın imajını, yetkisini ve gücünü kendileri için daha kullanışlı bir seviyeye indirger ve böylece giderek daha saygısız hale gelirler. O'nun Rab olduğunu ilan ederler, ama gerçekte kendi

suretlerine göre biçimlendirilmiş sahte bir İsa'ya hizmet ederler. Bunun bilincinde olmadan, kendi düşüncelerini Tanrı'nın tahtının ve yetkisinin üzerine yükseltirler. Her halükârda, yüreklerindeki aldatmaca nedeniyle gerçek durumlarına kör olurlar.

Eğer hâlâ yüreği hassas ve Tanrı'ya hizmet eden genç bir adamken, Kayın'e "Bir gün, kendi kardeşini öldüreceksin" deseydiniz, şok olur ve çabucak karşı çıkardı, "Bu imkânsız. Bunu asla yapmam!" Ancak daha sonra kendini yasa tanımazlığa açtı ve daha önce kendisi için düşünülemez olanı yaptı.

Kiliselerin hem içinde hem de dışındaki insanlar bir gün Tanrı'nın önünde duracak ve kötülüklerinden dolayı yargılanacaklar. Yine de hayatlarının gidişatını takip edebilseniz, böyle bir varış noktasına geleceklerini asla hayal edemezsiniz. Şimdi bile kendilerini asla yasa tanımaz olarak görmezler, ama gerçeğin ortaya çıktığı Yargı Günü'nde şunu merak edecekler: *Tanrı'nın yollarına bağlı kalmaktan nasıl bu kadar uzaklaştım?* Üzücü cevap şu olacaktır: O'nun yetkisi altında olma gerçeğini sevmедiler ve benimsemediler.

Aldanmış insanlar için tek bir umut vardır: Tanrı'nın merhametinin gözlerini açması; gerçeğin ışığının aldatmacanın karanlık örtüsünü ortadan kaldırması. Yüreğimin çılgılığı –ve bu kitabın amacı– insanları yasa tanımazlığın aldatıcı gücünün etkisinden korumak ve hâlihazırda onun pençesine düşmüş olanlara gerçeğin ışığını göstererek onları özgür kılmaktır. Bu mesajı dünyanın her yerinde vaaz ettim ve insanlara itaatsizlik alanlarına düşüp düşmediklerini sorduğumda, genellikle insanların yarısından fazlası düştüklerini söylüyor. Çoğu şunu itiraf ediyor, "Gerçek onu ortaya çıkarana kadar yüreğimde başkaldırma olduğunu bilmiyordum."

Şunu da itiraf ediyorum, bu kitabı yasa tanımazlığın gizli gücüne hiç aldanmamış biri olarak yazmıyorum. Hayır, kendimi onun

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI I

korkunç pençesi altında buldum ve Tanrı, merhametiyle yüreğimin ve yollarımın hatasını açığa çıkardı. Bildiklerimi ve kurtulduğum şeyleri sizinle paylaşıyorum. Değerli Rabbimiz'e şefkati ve merhameti için şükrediyorum!

Tanrı lütufkâr bir şekilde gözlerimizi itaatsizlik alanlarına açmaya çalışır, ancak Kayın'de olduğu gibi, önce kendimizi alçaltana kadar gerçeği görmeyeceğiz. Bir sonraki bölümde, alçakgönüllülüğün kurtuluşumuzda oynadığı büyük önemi ve aynı zamanda gururun ölümcül sonuçlarını göreceğiz.

BÖLÜM 6

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

Kısmi itaat Tanrı'nın gözünde hiçbir biçimde itaat değildir.

İsrail'in ilk kralı Saul'un hayatı, bize bir kimsenin itaatsizlikle flört etmesi halinde neler olup bittiğinin canlı bir resmini verir. Onun hayatı biz imanlılar için birçok ders içeren trajik bir hikâyedir. Rab'bin O'na ilettiği azarında anlayışın anahtarları gizlidir. Hayatına bir bakış, Tanrı'nın yetkisine tam itaat etmemenin ruhsal sonuçları hakkında bize net bir anlayış kazandırır. Eğer izin verirse, bu anlayış bizi güçlendirecek ve Saul'un düşüşü hem bir öğretim hem de bir uyarı olacaktır. Zira "Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için ... yazıldı" (Romalılar 15:4); ve "Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uarmak için yazıya geçirildi" (1. Korintliler 10:11).

KİSMİ İTAAT

İsrail'in büyük peygamberi Samuel'in Tanrı'nın ağzından çıkan buyrukla Saul'a gitmesinden başlayalım. Saul'u talimatlara dikkatle kulak vermesi için uyardı: "Şimdi git, Amalekiler'e saldır. Onlara ait

her şeyi tümüyle yok et, hiçbir şeyi esirgeme. Kadın erkek, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür” (1. Samuel 15:3). Buyruk doğrudan ve netti. Amalekliler’in sahip olduğu hiçbir şey – ister insan ister hayvan olsun– hayatta bırakılmayacaktı. Canı olan her şey yok edilecekti.

Saul’un yanıtına bakın. “Ben bunu yapmayacağım... bu çok sert!” demedi. Çoğu zaman başkaldırı anlayışımızı sadece belli olanla sınırlarız – bariz itaatsizlik. Yine de bunun doğru olmadığını keşfedeceğiz. Saul önce kabul edip daha sonra fikrini değiştirmede. Çoğumuz bu itaatsizlik biçimini anlıyoruz. Ayrıca Saul bunu öncelik haline getirip sonra unutkanlıktan dolayı da itaatsizlik etmedi. Çoğu, bu davranışın itaatkâr olmayacağını, ancak iyi niyetler nedeniyle mazur görüleceğini kabul edecektir. Büyük olasılıkla, herkes bu senaryoların itaatsiz davranış kalıplarını temsil ettiği konusunda hemfikirdir, ancak dikkatimizi tekrar Saul’a çevirelim.

Hemen ordusunu topladı ve Amalekliler’e saldırmaya hazırlandı. Her şey harika görünüyordu. Her erkeğe, kadına, çocuğa ve emzikteki bebeğe saldırdı ve öldürdü. On binlerce kişi Saul ve onun büyük ordusu tarafından kılıçtan geçirildi.

Ancak Saul, Amalek kralını bağışladı. Neden? Muhtemelen dönemin kültürüne uyuyordu. Eğer bir ülkeyi ele geçirip önderini sağ bırakırsanız, sarayınıza bir köle, bir tür canlı kupa getirmiş olurdunuz.

Saul ayrıca binlerce hayvanı boğazladı. Yine de koyunların, öküzlerin, besili hayvanların, kuzuların en iyilerini esirgedi ve Tanrı’ya kurban edip “Kutsal Yazılar’a uygun” bir iş yapmaları için halka verdi. Halkın onun eylemlerini nasıl değerlendirmiş olabileceğini bir hayal edin. Ele geçirilen hayvanları Yahve’ye kurban ederken, “*Ne kadar tanrısal bir kralımız var, her zaman Rab’bi ilk sıraya koyuyor*” diye düşünmüşlerdir.

Ama Tanrı’nın bu konuda çok farklı bir yaklaşımı vardı. Samuel’e,

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

“Saul’u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmedi” (1. Samuel 15:11) diye hayıflandı. Saul on binlerce kişiyi öldürdü ve sadece bir tanesini esirgedi. Kendisine buyrulanın yüzde 99’unu yerine getirdi. Çoğumuz onun çıktığı bu seferde itaat görürdük, ancak Tanrı itaatsizlik gördü. Nitekim, birkaç ayet sonra peygamber aracılığıyla bunu *başkaldırma* diye adlandırdı. Böylece, kısmi itaatin Tanrı’nın gözünde sıfır itaat olduğunu öğreniriz. Aslında, neredeyse tam, hatta yüzde 99 bile itaat olarak kabul edilmez; daha ziyade, bir başkaldırmadır.

Bu yorumu ne sıklıkla duyuyoruz: “Neden yaptığım onca şeye bakmıyorsun? Sadece yapmadığım az bir şeye odaklanıyorsun!” Saul bunu kesinlikle söyleyebilirdi. Bu, insan mantığına uygun olsa da, tanrısal olanla uyumlu değildir!

Samuel Saul’la buluşmak için ayrıldı ve Samuel yanına geldiğinde, Saul onu coşkuyla selamladı, “RAB seni kutsasın! Ben RAB’bin buyruğunu yerine getirdim” (1. Samuel 15:13). Sesindeki sevinci ve özgüveni duyabilirsiniz. Saul’un samimi olduğuna tamamen inanıyorum. Buyruğu yerine getirdiğine gerçekten inanıyordu, ancak Tanrı başkaldırdığını söyledi.

Tanrı’nın bir gece önce söyledikleri ile Saul’un yüreğinde inandığı şeyler arasındaki büyük görüş farkını nasıl açıklayacağız? Yanıt şu sözlerde bulunur: “Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz” (Yakup 1:22). Bir kişi kendisine açıkça vahyedilen Tanrı Sözü’ne itaatsizlik ettiği an, yüreğinin üzerine bir perde iner ve bu perde onun algısını çarpıtıp engeller. Bu aldatmacadır. Saul düşüncelerinde aldanmıştı ve aslında hatalı olduğu halde doğru olanı yaptığından emindi. İnanıcı insan mantığıyla uyumlu olsa bile, Tanrı’nın gerçekliğiyle çelişiyordu.

Bu, Saul’un Rab’bin sözüne tam olarak itaat etmeyi başaramadığı ilk sefer değildi. Samuel onu daha önce de itaatsizlikten dolayı

azarlamıştı (1. Samuel 13:1–13). Kaydedilmeyen başka olaylar da olabilir. Saul bir itaatsizlik döngüsüne girmişti. Bu döngü bir kez oluştuğunda, gerçeği yalandan ayırt etmek giderek zorlaşır.

ALDANMA PERDESİ

İman edip kurtulduktan sonra ilk günah işlediğiniz zamanı hatırlıyor musunuz? Ben hatırlıyorum. Yüreğime bıçak saplanmış gibi hissettim. Tanrı'nın çocukları olarak, hepimiz bu duyguyu biliyoruz. Bu, Kutsal Ruh'un iknası ve yüreklerimizin bize çarpmasıdır. Ama yaptıklarımızı haklı çıkardığımızda ve gerçek tövbeye sırtımızı döndüğümüzde ne olur? İki şey. İlk olarak, aynı itaatsizlik eylemini tekrarlamak için konumlanırsınız. İkincisi, aldanma perdesi yüreğinizi örter, böylece ikna duygusunu azaltır ve yerini muhakeme alır.

Bir sonraki ihlalde, bıçağı o kadar keskin hissetmeyiz, çünkü bir örtü onu örter; bunun yerine, sadece bir tutam rahatsızlık oluşur. Yine kendimizi haklı çıkarırız ve başka bir perde yüreğinizi örter ve gerçeğin çağrısını daha da boğar. Bir dahaki sefere ihlal ettiğimizde, sadece bir suçluluk karıncalanması hissederiz. Yine kendimizi haklı çıkarırsak, başka bir ölüm perdesi yüreğinizi örter. Tekrar günah işlediğimizde, artık perde o kadar kalınlaşmıştır ki, hiçbir ikna hissi yoktur – sadece haklı çıkma vardır. Aldanma, gerçeği bizden gizlemiştir. Böyle bir vicdan artık nasırlanmış ve hissizleşmiştir.

Bu noktada, kişi tanrısallık görüntüsünden uzaklaşabilir ya da sıklıkla bir tür tanrısal görünüşle yola devam edebilir, ancak Tanrı ile antlaşması olmayanlardan neredeyse farksız yaşayabilir. Hristiyan olduğunu ilan etse de, neyin iyi neyin kötü olduğuna dair kendi yanlış yönlendirilmiş bilgisiyle yaşar. Doğru ve yanlış duygusu artık Kutsal Ruh tarafından yüreğine üflenen Tanrı'nın yaşayan Sözü'nden farklı bir kaynaktan ileri gelmektedir. Yüreğinin aldatıcı talimatlarıyla yaşar. Bu talimatlar ölüm getiren yasa (2. Korintliler 3:6) ya da

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

toplumun doğru ya da yanlış saydığı görüşler olabilir. Her iki durumda da, yaşayan Tanrı ile teması kopuktur. Artık ona ulaşmanın tek yolu, Tanrı tarafından kendisine gönderilen bir peygamberlik mesajı olacaktır.

ÜÇ ADIMLI SÜREÇ

Rab, itaatsiz kişiye ulaşmak için onu aşamalı bir süreçten geçirecektir. İlk olarak, her zaman kişiye ikna yoluyla ulaşmaya çalışır. Fakat eğer defalarca itaatsizlik etmişse ve aldanma perdesi yüzünden Tanrı'nın yüreğiyle ve talimatlarıyla temasını kaybettiği bir yerdeyse, Tanrı o zaman Samuel'i Saul'a gönderdiği gibi bir peygamberlik sözcüsü gönderir. Bir peygamberin gerçek hizmeti, Tanrı'nın yollarını görmeleri için insanların gözünü açmaktır. Tanrı herhangi bir kişiyi peygamberlik görevi için gönderebilir. Fiilen bir peygamberin gönderilmesi zorunlu değildir; mesaj bir pastör, anne ya da baba, patron, eş veya arkadaş aracılığıyla gelebilir. Yakup şöyle açıklar: “*Kardeşlerim*, içinizden biri gerçeğin yolundan sapar da başka biri onu yine gerçeğe döndürürse, bilsin ki, günahkârı sapık yolundan döndüren, ölümden bir can kurtarmış, bir sürü günahı örtmüş olur” (5:19–20). Mesajın günahta yaşayan imanlılara yönelik olduğuna dikkat edin. Ayrıca “bir sürü günah” ifadesine dikkat edin. Gerçeğin yolundan sapma, tekrarlanan itaatsizlikten kaynaklanır.

Peygamberlik sözcüsü (veya sözcüleri) gönderildikten sonra, eğer hâlâ dinlemezsek, Tanrı yargı yoluyla bize ulaşmaya çalışır. Pavlus şöyle yazmıştı: “Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık” (1. Korintliler 11:31). *Yargı* kök sözcüğü bu ayette iki kez geçer. Ancak, her biri farklı bir Grekçe ifadedir. Birincisi, yani “Kendimizi doğrulukla *yargılasaydık*”, Grekçe *diakrino* sözcüğünün çevirisi olup “kapsamlı biçimde ayrılmak” anlamındadır. (Bu, bayağı olanı değerli olandan ayırmak için kendimizi iyice incelememizle ilgilidir) Bunu itaatsizliğimizin itirafı ve tövbe yoluyla yaparız. İkincisi ise

“yargılanmazdık” “cezalandırmak veya mâhkum etmek” anlamına gelen Grekçe *krino* sözcüğüdür. Pavlus devam eder, “Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp [*krino*, cezalandırmak] terbiye ediyor” (a. 32). Tanrı, dünyayla birlikte cezalandırılmamız için bizi itaatsizliğimizden ayırmayı arzular (Matta 7:20–23; Luka 12:45–48).

O halde sormamız gereken soru şudur: Tanrı, peygamberlik uyarısını görmezden gelen veya reddeden halkını nasıl yargılar veya cezalandırır? Cevap genellikle güçlükler, hastalıklar veya başka tür sıkıntılardır. Mezmur yazarı şunu beyan etti:

Acı çekmeden önce yoldan sapardım,
Ama şimdi sözüne uyuyorum...
Biliyorum, ya RAB, hükümlerin adildir;
Bana acı çektirirken bile sadıksın. (Mezmurlar 119:67,75)

Pavlus’un bu kiliseye önceki ayette söylediklerine bakarsak bunu daha iyi anlarız: “İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür. Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık” (1. Korintliler 11:30–31).

ÇARPICI BİR ÖRNEK

Tanrı’nın terbiye sürecinin ilk iki adımına yanıt vermeyen insanların yargılandığı birçok duruma tanık oldum. Çarpıcı bir örnek, 1990’ların başında Teksas’taki bir gençlik kampında vaaz verirken meydana geldi. Haftanın başlangıcı çok çatışmalı geçti, çünkü birçok genç insan günah yüzünden Rab’be karşı hassasiyetlerini kaybetmişti. Çok sayıda genç erkek ve kadın her toplantıda öne çıktılar ve çoğu cinsel ilişkiyle bağlantılı günahlarından tövbe ederek İsa’nın kaniyle görkemli bir şekilde temizlendiler. Bütün hafta ekilen tövbe tohumları nedeniyle son akşam güçlü ruhsal bereketler almamızı bekliyordum.

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

Son toplantıya girdiğimde, hizmetin beklediğim gibi başlamayacağını fark ettim. Yine, terbiye ve tövbe çağrısında bulunma ihtiyacını hissettim. Konuşma zamanım geldiğinde mikrofonu elime alıp dua etmeye başladım. Kutsal Ruh bana şunu gösterdi: *Bu oditoryumda hâlâ başkaldıran biri var. Bu kişiye öne çıkması için bir fırsat daha ver.* (Daha önceki bir toplantıda başkaldırma üzerine vaaz vermiştim.) Çağrıyı yaptım ve birkaç genç öne çıktı, ama yüreğimde Kutsal Ruh'un hedef aldığı kişinin bunların arasında olmadığını biliyordum. Öne çıkanlar muhtemelen başka konuları Rab'be getirmek isteyen hassas yürekli gençlerdi.

Kutsal Ruh yüreğime tekrar konuştu: *Bu kişiye söyle, eğer bu akşam çağrıya yanıt vermezse, hayatına yargı gelecek.* Tam olarak O'nun söylediği şeyi bildirdim ve başka gençler öne çıktı, ama yine Tanrı'nın Ruhu'nun hedeflediği kişinin aralarında olmadığını hissettim.

Kutsal Ruh tekrar yüreğime konuştu: *Bu kişiye, eğer yanıt vermezse başına gelecek yargının ne olacağını söyle.* Yüreğimde O'nun sesini tekrar duydum: *Eğer bu akşam yanıt vermezse üç hafta içinde ciddi bir araba kazası geçireceğini söyle.*

Korku ve titremeye, O'nun söylediği sözleri ciddiyetle tekrarladım. Daha fazla genç erkek ve kadın öne çıktı ve bir kez daha, hiçbirinin Rab'bin hedeflediği kişi olmadığını biliyordum. Rab beni hizmet etmem ve öne çıkanlar için dua etmem için serbest bıraktı. Dua ettim ve bundan sonra beklediğim güçlü ruhsal bereketleri aldık. Birçok genç insan Rab'den bir söz işitti; diğerleri hizmete çağrı aldı. Bazıları iyileşti ve hayatları için Rab'den yönlendiriş aldılar. Hiçbimizin asla unutmayacağı bir akşam oldu.

Birkaç ay geçti ve gençlik pastörüyle telefonda konuştuk. Bana gençlik kampından sonra olanlarla ilgili rapor veriyordu. "John, gençlik grubumuzda bize herkesten daha fazla sorun çıkaran genç bir liseli kız var. Her zaman bize itaatsizlik ediyor ve sorun

çıkartıyordu. Yüreğimde Kutsal Ruh'un son akşam sözünü ettiğı kişinin o olduğunu biliyordum. Yanıt vermediğinde hayal kırıklığına uğradım." (Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.)

Şöyle devam etti: "Kamptan üç hafta sonra, tıpkı senin uyardığın gibi, bir arabayla kafa kafaya çarpışarak çok ciddi bir kaza geçirdi. Arabası pert oldu."

Titriyordum; ona ne olduğunu bilmek istedim. O akşam Tanrı'nın Ruhunu aracılığıyla konuştuğumu biliyordum, ama bu kişinin başına bir trajedi gelmeden önce Tanrı'nın çağrısını duyacağını ummuştum.

Devam etti, "Tanrı onun hayatını bağışladı! Durumu ciddiye, ancak zamanla iyileşti ve şimdi kilisemizde ruhta en ateşli hizmet eden kızlardan biri. Artık bütünüyle farklı bir insan. Hayatı tamamen değişti!" Rahatladım ve onun için heyecanlandım. Davut'un sözlerini yeniden işitin, "Acı çekmeden önce yoldan sapardım, Ama şimdi sözüne uyuyorum."

Şimdi çok açık bir noktaya değineyim. Bu acıları üzerimize getiren Tanrı değildir. Bunun yerine, Tanrı üzerimizdeki koruyucu elini kaldırır ve itaat etmiş olsaydık korunacağımız bir acıyı çekmemize izin verir. Mezmur yazarı şöyle beyan etti:

İnsanları başımıza çıkardın,
Ateşten, sudan geçtik.
Ama sonra bizi bolluğa kavuşturdu.
(Mezmurlar 66:12)

Başka bir çeviride bu ayet şöyledir: "Bizi zengin doyuma erıştirdin" (NKJV). Kaza bu genç kadının dikkatini çekti. Hastanede tövbe etti ve zengin bir doyuma erışti. Bu kaza Tanrı'nın terbiye etmekteki ilk tercihi değildi, ama diğerleri başarısız olduğunda etkili oldu.

Keşke tüm benzer olayların bu şekilde bittiğini söyleyebilseydim, ama maalesef öyle değil. Bir başka örnek aklıma geliyor. Yine başkaldırı halindeki genç bir adam, tanıdığım bir hizmetkâr

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

tarafından uyarıldı. Genç adam umursamadı ve kısa bir süre sonra bir araba kazasında anında öldü. Sayısız başka tanıklık verebilirim – birçokları tövbe edip kutsanırken diğerleri Kral Saul'unkine benzer bir sona uğradılar.

SÖZ DİNLEMEK Mİ KURBAN MI?

Saul'un hikâyesine geri dönelim. Samuel Saul'un aldandığını gördü ve gerçek bir peygamberlik sözcüsü olarak hemen konunun özüne indi. Samuel şunu sordu: “Öyleyse nedir kulağıma gelen bu koyun melemesi? Nedir bu duyduğum sığır böğürmesi?”

Saul hemen cevap verdi: “Halk bunları Amalekliler'den getirdi. Tanrın RAB'be kurban sunmak üzere davalarının, sığırların en iyilerini esirgediler. Ama geri kalanları tümüyle yok ettik” (1. Samuel 15:14–15).

Gerçekle yüzleştğinde suçu kendisinden uzaklaştırıp halka yöneltti. “İtaat etmek istedim” diye ima etti, “ama halk beni zorladı.” Tövbesiz bir yüreğe sahip herkes itaatsizliği yakalandığında suçu başkalarına yöneltir ve böylece kendi eylemlerinin sorumluluğunu almaz.

Adem, Tanrı'yı ve Havva'yı suçladı. Havva yılanı suçladı. Evet, Adem haklıydı; Tanrı ona kadını vermişti ve kadın da meyveyi ona vermişti. Ama kimse onu yemeye zorlamadı. Kendi özgür iradesiyle yedi. Evet, Havva aldatıldı, ama yine de itaatsizlik etmeyi seçti.

Halk Saul'a değil, Saul halka önderlik ediyordu. Saul sadece kendisinin itaatsizliğinden değil, aynı zamanda halkın itaatsizliğinden de sorumluydu. Önderlik etme ve talimat verme yetkisine sahip olan oydu. Önderler, dikkatli dinleyin: Sizin gözetiminize emanet edilenlerin hayatlarında izin verdiğiniz itaatsizliğin hesabını vereceksiniz.

İsrail'in önderi ve Samuel'in gözetmeni Eli, oğullarının Tanrı'nın kutsal düzenini küçümsediğini biliyordu, ama hiçbir şey yapmadı. Onları sanki “ellerine tokat” atarcasına göstermelik biçimde azarladı, ama yetkisini kullanmadı ve onları ne engelledi ne de

görevden aldı. Bu nedenle Tanrı, “Çünkü farkında olduğu günahıtan ötürü ailesini sonsuza dek yargılayacağımı Eli’ye bildirdim. Oğulları Tanrı’ya saygısızlık ettiler. Eli de onlara engel olmadı” dedi (1. Samuel 3:13). Yargılanan sadece oğulları değildi; Eli de yargılandı.

Daha sonra, Saul koyunların ve sığırların Rab’be kurban edilmek üzere esirgendiğini söyleyerek itaatsizliğini haklı çıkarmaya çalıştı. İtaatsizlikle Tanrı’ya makbul bir kurban sunabileceğini veya hizmet verebileceğini düşünen birinin aldanmış olduğu bellidir. Bu, ince ve aldatıcı bir başkaldırı biçimiydi.

İsa şu açıklamayı beyan etti: “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin” (Matta 16:24). Bazıları çarmıhı alır ve onun kurban edilen bir yaşamı temsil eden acı imajına odaklanır. Ancak, İsa’nın bu sözlerinde çarmıh tek veya nihai odak noktası değildir. Kendini inkâr ve kurban hayatı yaşayabilir, ancak yine de Tanrı’nın amacını veya isteğini yerine getiremeyebilirsiniz! Aslında, kendini inkâr etmeyi ve kurban olmayı seçebilir, ama hâlâ Tanrı’ya başkaldırı içinde olabilirsiniz!

İsa’nın sözlerinin odak noktası *itaattir*. İtaat edebilmemizin tek yolu çarmıhı yüklenmektir. Çünkü kendi gündemlerimize ve arzularımıza ölmeden, eninde sonunda Tanrı’nın iradesi ile insanın arzusu arasında bir çarpışma yaşayacağız. Eğer hayatımızı teslim etmezsek, O’nun isteği yerine kendi arzularımızı yerine getirmenin bir yolunu bulacağız ve hatta Saul’un yaptığı gibi Kutsal Yazılar’ı bunu desteklemek için kullanacağız. Kendimize şu soruyu sormalıyız: “Tanrı’ya hizmet itaatsizliği içerir mi?” Eğer öyle olsaydı, Şeytan dini uygulamalarımızdan veya kurbanlarımızdan yücelik alırdı, zira o başkaldırının yaratıcısı ve efendisidir.

Bu noktada Samuel, Saul’un öne sürdüğü mantığı susturdu:

Samuel, “Dur da bu gece RAB’bin bana neler söylediğini sana bildireyim” dedi. Saul, “Söyle” diye karşılık verdi. Samuel konuşmasını şöyle sürdürdü: “Kendini önemsiz saydığın

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

halde, sen İsrail oymaklarının önderi olmadın mı? RAB seni İsrail'e kral meshetti. RAB seni bir göreve gönderip, 'Git, o günahlı Amalekliler'i tümüyle yok et; hepsini ortadan kaldırıncaya dek onlarla savaş dedi. Öyleyse neden RAB'bin sözüne kulak asmadın? Neden yağmalanan mallara saldırarak RAB'bin gözünde kötü olanı yaptın?" (1. Samuel 15:16–19)

Samuel şöyle dedi, "Kendini önemsiz saydığın halde, sen İsrail oymaklarının önderi olmadın mı?" Diğer bir deyişle, ey Saul, ilk kral olduğunda, alçakgönüllü, sade ve gösterişsizdin. Yıllar önce Samuel Saul'a kral olacağını söylediğinde, Saul inançsız bir tavırla şöyle karşılık verdi, "Ben İsrail oymaklarının en küçüğü olan Benyamin oymağından değil miyim? Ait olduğum boy da Benyamin oymağına bağlı bütün boyların en küçüğü değil mi? Bana neden böyle şeyler söylüyorsun?" (1. Samuel 9:21). Saul bir kral olabileceğini düşünmedi. Tanrı'nın kendisi gibi önemsiz birini seçmesi onu hayrete düşürdü.

Daha sonra, Rab onu tüm İsrail halkına tanıtmayı seçtiğinde, her oymak kura çekmek üzere toplandı. Kurada Benyamin oymağı seçildi. İçlerinden Saul'un boyu seçildi. Sonra Saul seçildi. Ama "Onu aradılarsa da bulamadılar. Yine RAB'be, "O daha buraya gelmedi mi?" diye sordular. RAB de, "O burada, eşyaların arasında saklanıyor" dedi (1. Samuel 10:21–22).

Tanrı'nın halkını yönetme düşüncesi Saul'u sarsmıştı. Kendi gözünde önemsizdi. Samuel bunu hatırlattı ve sonra sözlerine devam etti, "Şimdi Rab seni bir göreve gönderdi ve 'Git ve tamamen yok et' dedi. Neden şimdi Rab'den daha fazlasını bildiğini düşünüyorsun? Hikmetin ne zaman Tanrı'yı geçti? Artık O'nun yerini mi aldın? Neden doğru ve yanlışı Tanrı'nın dışındaki bir kaynaktan arıyorsun? Alçakgönüllü, mütevazı adama ne oldu?"

Herhangi birimiz Tanrı'dan daha mı çok biliyoruz? Elbette, hayır! Fakat itaatsizlik ettiğimizde, Tanrı'ya ve etrafımızdakilere

ilettiğimiz mesaj budur. Kendimizi yücelik tahtında oturandan daha hikmetli sanmak ne kadar aptalca! Sadece evreni yaratmakla kalmayıp aynı zamanda evreni dolduran O'dur. Yıldızları parmaklarıyla göğe yerleştiren Yaratıcı'dır. Yine de, O'nun öğüdünü görmezden geldiğimizde, basit insanların bilgeliğini O'nun üzerine çıkarmış oluyoruz!

BAŞKALDIRMA VE FALCILIK

Samuel bakışlarını Saul'a dikti ve peygamberlik görevinin verdiği cesaretle şunu beyan etti:

İşte söz dinlemek kurbandan,
Sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir.
Çünkü başkaldırma, falcılık kadar günahtır.
Ve dikbaşlılık, putperestlik kadar kötüdür. (1. Samuel 15:22–23)

Samuel başkaldırmayı falcılıkla doğrudan ilişkilendirdi: “Çünkü başkaldırma, falcılık kadar günahtır.” Bu ifadedeki *kadar* sözcüğü hem Kral James hem de Yeni Kral James çevirilerinde orijinal metinde görünmediğini belirtmek için italik formda yazılmıştır. Bu sözcük ifadeye netlik kazandırmak için çevirmenler tarafından eklendiler. Daha literal bir çeviride bu sözcük bulunmaz (Interlinear Bible, cilt 2, sf. 750).

Bu metin esasen “Çünkü başkaldırma falcılık günahıdır” biçiminde okunmalıdır. Bu ayetin bağlamı böylece netleşmektedir. Başkaldırmayı falcılığa benzetmek bir şeydir, ama aslında falcılık olduğunu söylemek tamamen farklı bir şeydir. Gerçek bir Hristiyanın asla bilerek falcılıkla meşgul olmayacağı aşikârdır. Ama acaba kaç tanesi başkaldırma nedeniyle bilmeden bunun etkisi altındadır?

Falcılık sözcüğü, zihnimize muhtemelen gaipten haberler veren, kristal toplara bakıp geleceği tarayan siyah giyimli kadınları çağrıştırır. Ya da belki de daha modern versiyonu, başkalarını

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

etkilemek için büyü yapan veya lanet okuyan bir kişidir. Her iki kavramı da geride bırakalım ve hangi biçimde olursa olsun, falcılığın özünü keşfedelim.

Burada “falcılık” için kullanılan İbranice sözcük *qesem*’dir. Bu sözcüğün anlamları *kehanet*, *cadılık* ve *büyücülüktür*. Bununla birlikte, uzmanlar bize bu kelimelerin okültizmle bağlantılı olarak tam anlamlarının bilinmediğini söyler ki, bu durum bu sözcüğün çevirilerindeki çeşitliliği açıklamaktadır (Eski Antlaşma Teoloji Sözlüğü, cilt 3, s. 805). Bu kavramın önemi biçimde veya yöntemde değil, falcılığın sonucunda veya amacıyla yatmaktadır.

Falcılık kişiyi doğrudan şeytani âleme açar. Falcılık yapan kişinin amacı koşulları, durumları veya insanları, çoğunlukla ruhsal âlemde olanları bilmeden çeşitli yollarla kontrol etmektir. Kişinin ne yaptığına dair hiçbir bilgisi olmayabileceği gibi, işin içindeki karanlığın güçlerin tamamen farkında da olabilir. Özünde falcılık faaliyeti ya tamamen bilinçsizce ya da tam bir bilgiyle uygulanabilir. Amacı kontrol etmektir, ancak şeytani âlemlerle bağlantısı nedeniyle kaçınılmaz olarak kontrol edilen hale gelir.

İTAATSİZLİK YOLUYLA KÖLELİK

Eski bir gençlik pastörü olarak, okült uğraşları tanıma fırsatım oldu. Bölge liseleri, çeşitli derecelerde spiritüalizmle ilgilenen gençlerle doluydu. Gençlik grubu önderlerim düzenli olarak büyücülük, falcılık veya satanizmle uğraşan sınıf arkadaşlarıyla karşılaştıklarını bildirdiler.

Okült uygulamalar hakkında öğrendiğim en ilginç ilkelerden biri şuydu: Bir kişi bir cadı meclisine (ökütle uğraşan bir grup) kabul edildiğinde, meclisin liderleri onu uyuşturucu kullanmaya, sarhoşluğa, fuhşa, hırsızlığa ve Tanrı’nın veya ülkenin yasalarına aykırı diğer eylemlere teşvik eder. Tanrı bana şu gerçeği açana kadar bunun sebebinden emin değildim: “Başkaldırma falcılıktır.”

Yetkiye ne kadar çok başkaldırırlarsa, o kadar çok güç elde edecekleri öğretilir ve onlar her zaman güç ararlar. Bu doğrudur, çünkü başkaldırma falcılıktır. Ne kadar çok başkaldırırlarsa, hayatlarını etkilemek, kontrol etmek ve güçlendirmek için şeytani güçlere o kadar çok yasal erişim sağlarlar. Tanrı'nın düzenine, yasalarına ve O'nun atadığı yetkililere başkaldırarak, kendilerini kontrol eden şeytani âleme bilinçli biçimde kendilerini açarlar.

Bu fikir, büyücülerin “Kara Kitap” adını verdiği bir metinde açıkça görülür. Birkaç yıl önce, bir tapınma hizmetinin ardından eşimle birlikte otel odasında TV kanallarını değiştirirken, satanizm ve büyücülük üzerine yayın yapan özel bir kanala rastladık. Kanalı değiştirmek üzereydim ve normalde böyle yapmak akıllıca olur, çünkü ruhsal savaş hakkında bilmemiz gereken her şeyin Tanrı'nın Ruhu'ndan gelmesi gerektiğine inanıyorum. Yine de biraz izlemem gerektiğini hissettim. Programda “Kara Kitap” tartışılıyordu. Program sunucusu bu kitabın bir numaralı buyruğunu açıkladı: “Yüreğinin isteğini yap.”

Bu ifade dikkatimi çekti. Hemen Kutsal Yazılar aklıma gelmeye başladı. Mezmur yazarı şöyle beyan eder,

O zaman şöyle dedim:

“İşte geldim;

Kutsal Yazı tomarında benim için yazılmıştır.

Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben,

Yasan yüreğimin derinliğindedir.” (Mezmurlar 40:7–8)

İsa kendisiyle ilgili şöyle dedi, “Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır” (Yuhanna 5:30). Yıllar süren çalışmalarımda Rab'bin itaat ile yaşayanlara yakınlaştığını öğrendim. Ancak bunun tersinin de doğru olduğunu gördüm: karanlık ruhlar başkaldırı içinde yaşayanlara yaklaşırlar. “Yüreğinin isteğini yap” ifadesi Tanrı Sözü'nün tam karşıtıdır ve Tanrı'nın başkaldırma hakkında söylediğiyle kesinlikle uyumludur.

İTAATSİZLİĞİN SONUÇLARI II

Kendilerini isteyerek Şeytan'ın hizmetine adayanlar bu ilkeyi bilirler, ancak diğerleri aldatılır. Bilgisiz kimseler, yasa tanımazlığı özgürlükle karıştırır. Ama başkaldırıda özgürlük yoktur. Yeni Antlaşma gerçekte neler olup bittiğinin net bir resmini ortaya koyar. Böyleleri yozlaşmışlığın kölesi olurlar. Petrus onların hatalarını şu şekilde açığa vurdu: “Onlara özgürlük vaat ederler, oysa kendileri yozlaşmışlığın kölesidirler. Çünkü insan neye yenilirse onun kölesi olur” (2. Petrus 2:19).

Gerçek ortadadır. Özgürlük yoktur; bunun yerine, ruhu şeytani baskı ve kontrole açan esaret ve tutsaklık vardır. Pavlus bu noktayı tekrar vurguladı: “Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözdinlerliğin kölelerisiniz” (Romalılar 6:16).

İsa bu ilkeyi vurgulamıştır: “Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir” (Yuhanna 8:34). Kayin'in Rab'be sunu getirirken sergilediği sözdinlemezliliği hatırlıyor musunuz? Daha sonra Tanrı ona seçimlerinin kaderini belirleyeceğini açıkça belirtti. Tanrı'nın isteğini onurlandırıp günahın kontrolüne (falcılık) kapıyı kapatabilir ya da başkaldırarak Tanrı'nın koruması olmaksızın kendisine hükmetmek için pusuya yatmış günah ile yüzleşebilirdi.

Samuel Saul'u uyardı, tıpkı Tanrı'nın Kayin'i uyardığı gibi. Başkaldırma, onu, akli başındayken asla yapmayacağı bir davranışa neden olan kontrolcü bir ruhun etkisine açtı. Saul gerçek bir tövbe etmedi ve 1. Samuel 16:14'te başkaldırmasından kısa süre sonra ona sıkıntı veren kötü bir ruhun hayatına geldiğini okuyoruz. Kötü ruh, o andan itibaren Saul'un hayatına yasal erişime sahipti. Saul için huzur yoktu, çünkü hayatında gerçek bir tövbe yoktu. Saul, ilk tanıştığımızdan çok farklı bir adam haline geldi.

Babası ve Peygamber Samuel gibi yetkililere itaat eden ve Tanrı'nın işlerine saygı duyan alçakgönüllü bir genç adamken,

Tanrı'nın değer verdiklerini ayak altında çiğneyen kibirli birine dönüşmüştü. Eğer gençlik yıllarında ona yaklaşıp "Saul, seksen beş masum kâhini, onların karılarını ve çocuklarını öfkeyle öldüreceğin bir gün gelecek" deseydiniz, size çılgın gözleriyle bakıp itiraz ederdi "İmkânsız! Bunu asla yapamam!" diye düşünürdü. Üzücü gerçek şu ki, bunu yaptı (1. Samuel 22)!

Kötü ruh onu kıskançlık, öfke, nefret, çekişme, cinayet ve aldatma dolu bir hayata yönlendirdi. Tövbesizliği ve itaatsizliği nedeniyle onu kontrol ediyordu. Tanrı'nın ve kendisinin en sadık hizmetkârlarından olan Davut'un peşine düştü ve onu öldürmeye çalıştı. Davut'un bir hain olduğuna inanıyordu, oysa gerçekte Tanrı'nın gönlüne uygun biriydi. Şeytani kontrol nedeniyle, Saul kalın bir aldatmaca bulutu içerisinde gerçeğin sadece anlık parıltılarını görebiliyordu. Gerçekler yalan, yalanlar gerçek olmuştu.

Ah, bunun gerçekleştiğini kaç kez gördüm! Sadece başkalarında değil, kendimde de. Hayatımın itaatsizliklerle geçen dönemlerine bakıyorum ve içinde yürüdüğüm aldatmacaya ağlamak istiyorum. O zamanlar, tanrısal yetkilileri yasacı ya da hatalı görüyor, tanrısal dostlarımı sıklıkla düşman sayıyordum. Diğer başkaldıranlarla yandaş oldum ve zaten azgın olan itaatsizlik ateşimin üzerine benzin döktüm. Kendimizi Rab'be daha yakın gördük ve Tanrı'nın yetiştirdiği "yeni kuşak" hizmetkârlar olduğumuza inandık. Ah, Rab bana nasıl da merhamet etti! Gözleriniz bu hileye karşı kocaman açılsın ki, benim gibi aldanmayasınız.

BÖLÜM 7

BÜYÜLENMİŞ

Tanrı Sözü'nün ışığı aldanmayı ifşa eder ve insan yüreğindeki niyetleri ve düşünceleri ayırt eder.

Başkaldırma falcılıktır. Yasa tanımazlığın bu gizli ilkesinin etkileri toplumumuzda açıkça görülür ve her ne kadar içeriye sızması daha sinsi olsa da kiliselerimizde daha az belirgin değildir. Bu bölüm, falcılığın başkaldıran bir imanlının üzerindeki etkisine kapsamlı bir bakış sunmaktadır. Sözdinlemezlikten kaynaklanan kontrolü incelemek için Eski Antlaşma, Yeni Antlaşma ve günümüzden olayları inceleyeceğiz.

REDDEDİLEN LANET

Önce İsrail'e bakalım. Çöl yolculukları sırasında, İbrahim'in soyundan gelen halk Moav ovalarında ordugâh kurdu. Kısa süre önce Başan'a saldırıp onları yenmişler ve bölgeden geçişlerine karşı çıkan Amorlular'ı yok etmişlerdi.

İsraililer Moav ovalarında ordugâh kurunca, Balak ve onun önderlik ettiği Moavlılar'la Midyanlılar kaygılandılar. Korkudan

titriyorlardı. RAB İsraililer'e şöyle vaat etmişti: "Dehşetimi önünüzden gönderecek, karşılaşacağınız bütün halkları şaşkına çevireceğim. Düşmanlarınız önünüzden kaçacak" (Mısır'dan Çıkış 23:27). İsraililer'in kendilerine karşı çıkan her halkı bozguna uğrattığını ve en güçlü ulus olan Mısır'ı bile alaşağı ettiğini biliyorlardı.

Kral Balak, Balam adlı bir peygambere elçiler göndererek yardımını istedi. Balam öngörülerinin doğruluğu ve kehanetleri ile tanınıyordu. Kral, Balam'ın sözlerinin gerçekleştiğini biliyordu. Eğer o kutsarsa, onlar kutsanırdı; eğer o lanet okursa, onlar lanetlenirdi. Balak'ın gönderdiği iki elçi grubunun ardından Balam, İsrailoğullarını lanetlemek için soylularla birlikte kralın yanına gitmeyi kabul etti. Kralın para ve onur teklifi başını döndürmüştü.

Ertesi gün ilah Baal'ın yüksek bir tepedeki tapınma yerine çıktılar ve Balam İsrail halkını oradan gözledi. Krala yedi sunak kurmasını ve her biri için bir kurban hazırlamasını söyledi. Sonra Balam İsrail'i lanetlemek için ağzını açtı, ama bunun yerine onları kutsadı.

Kralın bu duruma sinirlendiğini söylemeye gerek yok. "Bana ne yaptın? Düşmanlarıma lanet okuyasın diye seni getirdim. Oysa sen onları kutsadın!" (Çölde Sayım 23:11).

Bu yüzden Balam, Balak'a istediğini vermek umuduyla daha yüksek bir yere geçmelerini önerdi. Belki daha yüksek bir tepeden lanetlemek için daha fazla enerji bulabilirdi. Yine yedi sunak dikildi ve ilave kurbanlar sunuldu. Fakat Balam bir falcılık laneti söylemek için ağzını tekrar açtığında, bunun yerine İsrail'i yeniden kutsadı.

Süreç böyle devam etti. Balam ne zaman lanet etmeye kalkışsa, kutsamak zorunda kaldı. Balam'ın ikinci kehanetinde şu derin ifadeyi buluruz: "Yakup soyuna yapılan büyü tutmaz; İsrail'e karşı falcılık etkili olmaz" (Çölde Sayım 23:23).

Balam, Tanrı'nın halkına karşı hiçbir büyü'nün ya da falcılığın etkili olamayacağını ilan etti! Ne kadar heyecan verici ve güçlü bir ifade! Bu gerçeği günümüze uyarlamak için "Tanrı'nın halkına yapılan büyü

BÜYÜLENMİŞ

tutmaz; O'nun kilisesine karşı falcılık etkili olmaz" diyebiliriz (Çölde Sayım 23:23, yazarın yorumu).

Bu söz bizi cesaretlendirmeli. Falcılar ve büyücüler bağırabilir, öfkelenebilir ve mumlarını yakabilirler. Fallarını, büyülerini ve lanetlerini okuyabilirler, ama Tanrı'nın bir çocuğuna zarar veremezler. Yaşayan Tanrı'nın kilisesine karşı galip gelemezler. Süleyman'ın Özdeyişleri 26:2 bu gerçeği pekiştirir: "Öteye beriye uçuşan serçe ve kırlangıç gibi, Hak edilmemiş lanet de tutmaz."

TERSİNE ÇEVİRİLEN LANET

Yine, gençlik pastörlüğü günlerime geri dönelim. Lisede falcılık ve büyü ile uğraşan bir kız İsa'ya iman etti. Annesi onu henüz rahmindeyken Şeytan'a adamıştı. Rab'be iman ettikten sonra, asistanımla eski hayatı hakkında konuştu. Kız konuşma sırasında dikkat çeken bir söz söyledi. "Hristiyanlara büyü yapamaz ya da lanet okuyamazdık" dedi.

Asistanım sordu, "Neden?"

"Çünkü onlara lanet okursak, bize geri döner" dedi. Asistanım çok heyecanlandı.

Gördüğümüz gibi, kızın bu açıklaması Balam'ın sözleriyle örtüşüyor. İlk kehânetinde şu soruyu sordu: "Tanrı'nın lanetlemediğini ben nasıl lanetlerim?" (Çölde Sayım 23:8). Balam İsrailoğullarına lanet okumuş olsaydı bile, o lanet kendi başına gelecekti. Davut bunu şöyle ifade eder:

Kötülerin gizli tasarılarından,

O suçlu güruhun şamatasından esirge beni.

Onlar dillerini kılıç gibi bilemiş,

Acı sözlerini ok gibi hedefe yöneltmişler,

Pusularından masum insanın üzerine atmak için.

Ansızın vururlar, hiç çekinmeden. (Mezmunlar 64:2-4)

Lanetler suçlular, yani başkaldıranlar (falcılığa girişenler) tarafından salınır, ancak doğruların üzerinde kalamazlar. Lanet sözleri okuyanlara ne olduğunu izleyin:

Ama Tanrı onlara ok atacak,
Ansızın yaralanacaklar.
Dilleri yüzünden yıkıma uğrayacaklar,
Hallerini gören herkes alayla baş sallayacak. (Mezmurlar
64:7–8)

Dilleri yüzünden yıkıma uğrayacaklar. Başkalarına acı çektirmek için söyledikleri sözler onlara geri dönecek. Davut bunu tasvir etmek için çarpıcı bir ifade kullanır: “Yoluma çukur kazdılar, içine kendileri düştüler” (Mezmurlar 57:6).

İTAATSİZLİĞE AYARTI

Balam, İsraililer’i bu halde lanetlemenin imkânsız olduğunu biliyordu. İstese bile bir lanet sopası yapmasının imkânı yoktu. Musa durumu şöyle anlattı: “Aram–Naharayim’deki Petor Kenti’nden Beor oğlu Balam’ı size lanet okuması için ücretle tuttular. Ne var ki Tanrınız RAB Balam’ı dinlemek istemedi. Sizin için laneti kutsamaya çevirdi. Çünkü Tanrınız RAB sizi seviyor” (Yasa’nın Tekrarı 23:4–5). Aynı koruma bizim için de geçerli.

Kral Balak öfkeyle bağırды, “Düşmanlarıma lanet okuyasın diye seni çağırdım. Oysa üç kez onları kutsadın. Haydi, hemen evine dön! Seni ödüllendireceğimi söylemiştim. Ama RAB seni ödül almaktan yoksun bıraktı” (Çölde Sayım 24:10–11).

Kral, ölümcül düşmanını başarıyla lanetlemesi halinde Balam’a büyük bir para ödülü ve onur vermeyi vaat etmişti. Ama özünde kralın dediği şeydu, “Ödülünü unutabilirsin. Tanrı’nın buna sahip olmanı istemediği açık. Seni gözüm görmesin!”

BÜYÜLENMİŞ

Ancak Balam kararlıydı: Bu ödülü gerçekten istiyordu. Orada bulunmasının bütün nedeni buydu ve her şeyi kaybetmek üzereydi. Durumu telafi edebilmek adına Kral Balak'a başka bir saldırı planından söz etti. İsrailileri lanetleyemeyeceğini bilmesine rağmen, kendi kendilerini nasıl lanet altına sokacaklarını anlamıştı.

Başkaldırı ve falcılık arasındaki ruhsal ilişkiyi bilen Balam, krala Moavlı kadınları İsraililerin ordugâhına göndermesini öğütledi. Böylece kadınlar putlarını yanlarına aldılar ve İsraili erkekleri cinsel günaha ve Tanrı'nın yasalarına başkaldırmaya yönelttiler. Başkaldırmalarının İsrail halkını bir lanet altına sokacağını biliyordu.

Bu olayın gerçekleştiğini biliyoruz, çünkü hem Musa hem de İsa Balam'ın krala verdiği öğütten söz eder. Musa bu olayı şöyle aktardı: "Bu kadınlar Balam'ın verdiği öğüde uyarak Peor olayında İsraililerin RAB'be ihanet etmesine neden oldular. Bu yüzden RAB'in topluluğu arasında ölümcül hastalık başgösterdi" (Çölde Sayım 31:16). Uzun yıllar sonra İsa da şunu beyan etti: "Putlara sunulan kurbanların etini yemeleri, fuhuş yapmaları için İsrailoğullarını ayartmayı Balak'a öğreten Balam'dı" (Vahiy 2:14).

Kendi başlarına getirdikleri bu lanet Kutsal Yazılar'da ortaya konmuştur. Balam'ın kehanetlerinin hemen ardından şunu okuyoruz: "İsraililer Şittim'de yaşarken, erkekleri Moavlı kadınlarla zina etmeye başladı. Bu kadınlar kendi ilahlarına kurban sunarken İsrailileri de çağırdılar. İsrail halkı yiyeceklerden yedi ve onların ilahlarına taptı. Böylece Baal-Peor'a bağlandılar. RAB bu yüzden onlara öfkeleni" (Çölde Sayım 25:1-3). Sonuçta ölümcül bir hastalık patlak verdi ve İsrail halkını mahvetti.

İtaatsizlik, lanetlenemeyen bu halkın bir hastalık laneti altına girmesine neden oldu: "Hastalıktan ölenlerin sayısı 24.000 kişiydi" (Çölde Sayım 25:9). Yirmi dört bin! Bu sayının büyüklüğünün farkında mısınız? Günümüzde yüzlerce canın hayatını kaybettiği bir uçak kazası veya kasırga meydana geldiğinde, dünya çapında

büyük bir haber olur. Burada yüzlerce değil, yirmi dört bin kişiden bahsediyoruz! Bu, İsrailin çöl yolculuğu boyunca yaşadığı en büyük can kaybıydı ve hepsi halkın başkaldırısından kaynaklandı.

Radikal itaatsizlik, radikal bir hastalığın kapısını açtı. Başkaldırıları bariz biçimde ortadaydı. Üstelik arsız bir İsraili, Tanrı'nın önünde ağlayan Musa'nın ve tüm İsrail halkının gözü önünde Midyanlı bir kadın getirdi (Çölde Sayım 25:6).

Peki, hastalığı durduran ne oldu? Muhtemelen tahmin etmişsinizdir – radikal itaat!

Bunu gören Kâhin Harun oğlu Elazar oğlu Pinehas topluluktan ayrıлып eline bir mızrak aldı. İsrailinin ardına düşerek çadıra girdi ve mızrağı ikisine birden sapladı. Mızrak hem İsrailinin, hem de Midyanlı kadının karnını delip geçti. Böylece İsraili yok eden hastalık dindi. (Çölde Sayım 25:7–8)

Tekrar şunu belirtmemeye izin verin: Tanrı belaların ve hastalıkların Yaratıcısı değildir. İsrailoğulları açıkça başkaldırdılar ve O'nun yetkisini ihlal ettiler. Bu nedenle, RAB'bin koruma örtüsü kaldırıldı ve düşman Tanrı'nın izniyle yasal erişime sahip oldu. Bir kez daha bu, başkaldırının falcılık olduğunu gösterir ve şeytani güçlerin kontrolüne yasal giriş sağlar. İsraililer bir falcının lanetinden kurtuldu, ancak itaatsizlik nedeniyle yıkıma uğradılar.

SİZİ KİM BÜYÜLEDİ?

Başkaldırmanın falcılık olduğuna dair Eski Antlaşma'dan bir örnek gördük ve çok daha fazlası var. Şimdi Yeni Antlaşma'yı inceleyelim. Elçi Pavlus, Galatya'daki kiliselere sert bir mektup yazdı. Galatya halkının geneline değil, özellikle kiliseye yönelikti bu mektup. Pavlus'un açıklamasını dikkatlice okuyun: “Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi?” (Galatyalılar 3:1). Bir dakika! Pavlus kiliseye büyü altında olduklarını mı söylüyor? Ama “Tanrı'nın halkına karşı

BÜYÜLENMİŞ

falcılığın ya da büyünün tutmadığını sanıyordum” diyebilirsiniz. Bu doğru. İtaatkâr olana hiçbir lanet tutmaz. Ama unutmayın, başkaldırma veya itaatsizlik insanı büyü altına sokar.

Asistanımın büyücülükten kurtulan eski falcı kız ile konuşmasını anımsayın. Hristiyanlara lanet tutmayacağını duyunca heyecanlanması üzerine, kız hemen ardından şunu ekledi, “Ama Pastör, kilisedeki ılık insanları [itaatsizleri] etkileyebiliriz.” Bunu onaylayacak biçimde Pavlus aslında şöyle diyordu, “Gerçeğe itaat etmemeniz için sizi kim büyüledi?”

Büyülenmek, büyücülerin mırıldandığı lanetleri değil, Tanrı sözüne itaatsizliği içeriyordu. Neden? Çünkü başkaldırma falcılıktır! Özetle, Galatya kilisesi itaatsizlikleri nedeniyle bir nevi büyü altındaydılar.

Daha ileri gitmeden önce bu noktayı açıklığa kavuşturmalıyım. Tanrı'nın bize açıkladığı şeye itaatsizlik ettiğimizde büyü altına gireriz, bize açıklanmamış şeye itaatsizlik ettiğimizde değil. Pavlus'un sözleri bu durumu netleştirir: “Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?” (Galatyalılar 3:1).

Bu belirli olay evrensel bir gerçeği ortaya koymaktadır. Tanrı, sağladığı kurtuluşu bu kiliselere Pavlus'un vaazı aracılığıyla lütufla bildirmişti. Fakat çok geçmeden bir başkasının zihniyetini ve geleneklerini benimsediler ve bir zamanlar Kutsal Ruh tarafından kendilerine açıkça ifade edilen gerçeğe itaatsizlik ettiler. Kurtuluşun Yasa'nın gereklerini yaparak elde edildiği inancını öğretmeye ve yaşamaya başladılar. Bununla birlikte, odaklanmak istediğimiz evrensel ilke şudur: *Tanrı'nın bize açıkça bildirdiği gerçeğe itaatsizlik ettiğimizde, kendimizi bir büyü lanetinin etkisi altına sokarız. Neden? Çünkü başkaldırma falcılıktır.*

Bunun etkinliğini tüm topluluklarda, ailelerde ve bireylerde gördüm. Şu ya da bu nedenle, neredeyse sürekli bir itaatsizlik durumunda yaşayan birçok kilise müdavimi ile tanıştım. Bunların

çoğu işin ciddiyetinin farkında değil, çünkü itaatin önemini küçümseyen orantısız bir lütuf öğretisi tarafından uyuşturulmuş haldeler. Hayatlarında bir kriz diğerini takip eder. Her zaman alt edemedikleri bir sorunları ya da günahları vardır. Bir tuzaktan kaçınıp başka bir tuzağa düşerler. Her senaryo giderek daha kötüleşir. Bu sorunlar zamanlarını, enerjilerini ve geçim kaynaklarını tüketir. Bir yerlerde yasal olarak şeytani baskıya veya etkiye erişim sağlanmıştır. İtaatsizlikleri onları savunmasız bırakmıştır.

Evliliklerinin zorlandığını ya da daha da kötüsü, boşanma acısıyla sonuçlandığını gördüm. Diğerleri terfi alamazlar veya daha da kötüsü işlerini kaybeder. Bazıları hırsızlığa, finansal çöküntüye ve trajediye yem olur. Hayal kırıklığına uğramış halde çılgınca suçlayacak birini ararlar. Çoğu zaman anne babadan, pastörden, patrondan, eşten, çocuklardan, devletten veya onlarla hemfikir olmayan herhangi birinden gördükleri muameleyi dile getirip onları suçlarlar.

Bu duruma neden olan iki suçlu esasen birbirini besler. Birincisi aldatmacadır. Tanrı'nın Sözü'ne itaat edemedikleri için yüreklerini karanlık bürümüştür. İkinci suçlu, itaatsizlikleri nedeniyle onlara saldıran kötü ruhların karmaşık tuzaklarıdır. Pavlus, başkaldıran imanlılarla uğraşanlara şöyle talimat verdi: "Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar. Böylelikle ayılabılır, isteğini yerine getirmeleri için kendilerini tutsak eden İblis'in tuzağından kurtulabilirler" (2. Timoteos 2:25–26). Sorun: aldatılmış tutsaklar kendi itaatsizliklerinden gizlenmek için başkalarını suçlarlar, ancak bunu yapmaları özgür olmak için kesinlikle ihtiyaç duydukları şeye onları kör eder.

Tanrı'ya Sözü için şükürler olsun. O'nun ışığı aldatmacayı açığa çıkarır ve insanların yüreklerindeki düşünceleri ve niyetleri ayırır eder. Ne yazık ki, itaatsizlik nedeniyle etki altında olan çoğu insan öğrenmeyi reddeder. Tuttukları hatalı yollardan ders almak yerine, herkesi suçlayarak itaatsizlik çölünde ilerlemeye devam ederler.

“ŞEFKATSİZSİN”

Birinin ders aldığı bir olayı hatırlıyorum. Bir kilise ve Kutsal Kitap okulundan oluşan uluslararası bir hizmette düzenli olarak konuşma onuruna erişmiştim. Hayatımı etkileyen bu hizmetin pastörünü seviyor, ona saygı duyuyordum. Bir gün bu pastör aradı ve bana şöyle dedi, “John, hizmetimizin tüm yakın dostlarını arayıp onlara olacakları anlatıyorum, öyle ki, başka bir kaynaktan öğrenmesinler. Sana eşimden boşanacağımı söylemem gerekiyor. On sekiz yıldır evliyiz ve hayatımıza dair düşüncelerimiz ve bakış açılarımız ayrı yönler gidiyor. Bir çift olarak birlikte bir şeyler yapmıyoruz ve sevdiğimiz şeyler çok farklı. Yıllarca gelişmeye çalıştık, ancak durum daha da kötüye gitti.”

Duyduklarıma inanmadım. İçimden şöyle düşünüyordum, *Hayır, lütfen, bunu yapma*. Bu çifti ve hizmetlerini çok seviyordum. O kadar şok olmuştum ki, söyleyecek söz bulamadım.

Sessiz kalınca pastör devam etti, “Şimdi, John, İsa’yı çok sevdiğimi biliyorsun ve eğer yanlış bir şey yapıyorsam, bana gösterecektir.” Bu lider benimle birkaç dakika daha durumu hakkında konuştu, sonra telefonu kapattı. Çok az şey söyleyebilmişim, çünkü hâlâ duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum ve şok halindeydim.

Bütün gün duyduklarımın etkisinden kurtulamadım. Sözcükleri tekrar tekrar prova ettim. *Bu kötü bir rüyaya benziyor* diye düşündüm. Sıkıntılı düşüncelerimin ortasında, Kutsal Ruh’un bu kişiyi aramamı ve gerçeği söylememi istediğini hissettim.

Ertesi sabah aramayı yaptım. Konuşmamızın üzerinden bir gece geçmişti ve bu yüzden tepkisel değil, ama Ruh tarafından yönlendirilen bir konuşmaydı. Sesimi tanıyan pastör sordu, “Merhaba John, ne oldu?”

Söze giriştim, “Seninle boşanmanız hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Eşin ahlaksızlık mı yaptı?”

Cevabı “Kesinlikle hayır!” oldu.

Bunun üzerine şöyle dedim, “Yaptığın şey yanlış. İsa, boşanmanın ancak cinsel sadakatsizlik halinde mümkün olabildiğini belirtir (Matta 5:32) ve Malaki Kitabı bize, Tanrı’nın boşanmadan nefret ettiğini, çünkü giysimizin üzerine zorbalığı kuşanmak olduğunu söyler (2:16). Dün bana İsa’yı sevdiğini ve eğer yanlış bir şey yapıyorsan, O’nun sana göstereceğini söylemiştin. Ama Tanrı kendi Sözü’nde isteğinin ne olduğunu zaten açıklamışken neden yeniden göstereceğini ki? Tanrı Sözü’nün bildirdiği şeye isteyerek nasıl karşı çıkabilirsin? Bunu yaparsan, topluluğunun veya Kutsal Kitap okulunun önünde durup onlara günaha direnmelerini ve kutsallıkta yürümelerini nasıl söyleyebilirsin? Kendini ve hizmetini belaya ve aldatmacaya açıyorsun.”

Pastör sözümü kesti ve sertçe şöyle dedi: “John Bevere, sen benim yaşadıklarımı yaşamadın ve şefkatsizsin!”

Duyduğum sonraki şey, bağlantının kesilme sesiydi. Pastör telefonu yüzüme kapatmıştı. Otuz dakika sonra ofisimden o kilisede vereceğim konuşmanın iptal edildiği haberini aldım. (Üç ay sonra orada bir konuşma yapmam planlanmıştı.) Karıma “Bunu yapacaklarını biliyordum, ama bu kadar kısa zamanda olacağını düşünmemiştim” dedim. Tüm iletişim tamamen kesildi ve daha sonra orada hizmet etmiş olan başka bir tanınmış hizmetkâr bana adımın “karalandığını” söyledi. Ancak, *tek yapmaya çalıştığım şey gerçek bir arkadaş olmaktı.*

YARGI İLE GELEN UYANIŞ

Beklenmedik bir şekilde, yaklaşık yedi ay sonra bu pastörden telefon geldi: “John, seninle yürekten konuşmam gerekiyor. O gün telefonu kapatıp senin konuşmanı iptal ettikten sonra ne oldu biliyor musun? Tam bir ay sonra böbreklerim iflas etti ve bana yüzde 50 hayatta kalma şansı verildi. İkinci diyalizden sonra aklım başıma geldi ve kendi kendime “Boşanarak ne yapmaya çalışıyorum?”

BÜYÜLENMİŞ

dedim. Çok yanıldığımı fark ettim. Böbrek yetmezliğim bir uyandırma çağrısıydı. Eşimi aradım ve tövbe ettim. Kilisemizin ve Kutsal Kitap okulumuzun önüne çıktım ve tövbe ettim. Kutsal Kitap okuluna şöyle dedim: ‘John Bevere’yi iptal ettim, çünkü bana boşanmamın yanlış olduğunu söyledi. Onu arayacağım ve geri gelip gelmeyeceğini öğreneceğim.’ John, lütfen geri gelir misin?”

“Elbette”, diye yanıtladım. Onun için çok heyecanlıydım ve bu öndere olan saygım daha da arttı. Tüm bunlara ek olarak, iyileşmesi beklenenden çok daha hızlıydı ve bir yıl sonra mükemmel bir böbrek eşleşmesi bulundu. Bu pastör tek bir hizmeti bile kaçırmadı ve ilerleme doktorları hayrete düşürdü. Ayrıca, tövbe ile birlikte bu liderin hayatına daha büyük bir ruhsal yetki ve güç geldi. Şimdi, yıllar sonra, bu pastör her zamankinden daha etkili biçimde liderlik ediyor ve çok mutlu bir aileye sahip aranan bir konuşmacı. Bu çiftle ne zaman bir araya gelsem, birbirlerine olan sevgilerini görmek kolaydır. Birkaç yıl önce boşanmadan birkaç adım uzakta olduklarını asla tahmin edemezsiniz.

ÜÇ BUÇUK AY BOYUNCA HASTA

Bu pastörü yargılamamak benim için kolay oldu, çünkü birkaç yıl önce benzer bir deneyim yaşamıştım. Evliliğimle ilgili değildi, ama hizmetteki bir itaatsizlik alanıyla ilgiliydi. Messenger International’ı ilk kurduğumuzda, Rab bize O’nun isteğini öğrenmeden, sırf iyi görüldüğü için bir hizmet fırsatını kabul etmememiz için açık bir talimat verdi.

Aradan birkaç yıl geçti ve hizmetimizin gelişmesi için büyük bir fırsat gibi görünen bir teklif karşımıza çıktı. Ancak duada, Tanrı hem bana hem de karıma ayrı ayrı açıkça “hayır” diyordu; teklifi kabul etmeyecektik. Ancak, teklif ısrarla yapıldı ve gurura kapılıp dinledim. Çok geçmeden Tanrı’nın yüreğine koyduğu sözden kendimce akıl yürüterek uzaklaşmaya başladım. Kafam karıştı ve zihnim tüm

sözlerle bulanıklaştı. Karım bunu yapmamamız için bana öğütte bulunmaya çalıştı, ama çabucak ikna olamayacağımı fark etti. Sonunda teklifi kabul ettim.

Kurtulduğumdan beri, neredeyse hiçbir hastalık veya sağlık sorunu yaşamadım (Tanrı'ya yüceliği olsun). Nadiren rahatsızlanırım ve normalde yirmi dört ila otuz altı saat içinde kaybolup gider. İsa, çarmıhta öldüğünde günahların bağışlanmasının yanı sıra bedensel şifa da sağladığına iman ediyorum (Yeşaya 53:4–5; Mezmurlar 103:2–3). Ama bu teklifi kabul ettiğim gün hastalandım ve hastalığı bir türlü üzerimden atamadım.

Önce soğuk algınlığı olarak başladı. On dokuz yaşımdan bu yana ikinci kez kustum. Birkaç gün soğuk algınlığıyla savaştıktan sonra bir virüs kaptım. Eşim ve ben yıldönümümüzü kutlamak için şehir dışına çıkmıştık ve ateşim günlerce 38 derecenin üzerinde seyretti ve tatilimiz mahvoldu. Hafta sonunda ateş ve titreme eşliğinde vaaz verdim. Ateşim bir sonraki hafta Kanada'daki toplantılara kadar devam etti. Yüksek ateşle vaaz verdim ve sonra odama dönüp bir sonraki hizmete kadar yatakta tir tir titredim. Çok az gücüm vardı.

Ateş üçüncü hafta da sürdü. Neyim olduğunu anlayamadık. Daha önce hiç böyle bir hastalıkla savaşmamıştım. Tanrı Sözünü kullanarak dua ettim ve savaştım, ama bir türlü kurtulamadım. Doktora gittim. Güçlü bir antibiyotik reçete etti ve kısa sürede normale döndüm.

Ancak antibiyotiği bitirdikten bir hafta sonra, tüm gücünüzü tüketen türden şiddetli bir gribe yakalandım. Perişan olmuştum. Boğaz ağrısı, dolu sinüsler ve diğer tüm can sıkıcı belirtiler. Bir yandan hizmete devam ederken bu durum haftalarca sürdü.

Gripten kurtulduktan hemen sonra, bir duvara tırmanırken dizimi sakatladım. O kadar şiddetliydi ki, tekerlekli sandalyeyle seyahat ettim ve ondan sonra birkaç hafta boyunca topalladım ve dizlik kullandım. Sakatlığım yavaş yavaş düzelişirken yine bir virüse yakalanıp yatağa düştüm. Ateşim 39 ila 40 dereceye yükseldi. Bu hastalığın üstesinden gelmek için yine antibiyotik kullanmak

BÜYÜLENMİŞ

zorunda kaldım. Neredeyse hastalanmaksızın bir hafta geçmiyordu. Bu döngü üç buçuk ay sürdü.

Tüm rahatsızlıklarına rağmen, karım bir gün bile hastalanmadı. Fiziksel problemlerin yanı sıra, çok sayıda başka problem de ortaya çıktı. Benden daha güçlü olduğu için üstümden kalkmayan bir düşmanla savaşıyor gibiydim. Kasıtlı itaatsizliğim beni bir lanetin altına sokmuştu!

GERÇEK TÖVBEYLE GELEN ANI RAHATLIK

Dört ay geçti ve günahımı kabul ettim. Ancak, yine de verdiğim taahhütten kurtulmak zorundaydım ve mucizevî bir müdahale olmadan hiçbir çıkış yolu yoktu. Lisa ve ben el ele tutuştuk; tövbe ettim ve Tanrı'nın merhametini istedim. Bizi içine düşürdüğüm uzun vadeli taahhüt tuzağından kurtardı.

Birkaç ay sonra, karım ve ben olan bitenleri konuştuk ve tüm hastalığımı itaatsizliğime bağladık. Tövbe eder etmez, eski sağlığımı geri kazandığımı fark ettim. Üzerimize çöken diğer sorunlar çözüldü ve ortadan kayboldu.

O dönemde Yakup'un sözleri benim için daha büyük netlik kazandı. Aslında o sözleri sık sık anıyordum, "İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır" (Yakup 4:7). Geçmişte bir saldırı hissettiğimde, Tanrı Sözü'nü kullanarak karanlığa gayretle direndim ve her zaman sonuçlarını gördüm. Yine de bu deneyim sırasında hiçbir sonuca ulaşamadım. Bu konu üzerinde düşündüğümde, Yakup'un söylediklerinin sadece yarısını anladığımı fark ettim: "Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, sizden kaçacaktır" (4:7).

Tanrı'nın yetkisine itaatkâr biçimde bağımlı olduğumuzda İblis bizden kaçacaktır. Yüzümüz mosmor olana kadar Kutsal Yazılar'dan alıntılar yapabiliriz, ancak itaatsizlik edersek sonuçlarını görmeyiz.

ÖNEMLİ BİR AÇIKLAMA

Lütfen şunu anlayın: Bir kişi zorlukla, hastalıkla, problemlerle veya sıkıntılarla karşılaştığında, bunun nedeni mutlaka itaatsizlik olmak zorunda değildir. Birçokları itaatkâr hayatlar yaşamalarına rağmen acılar çeker. Davut böyle bir adamdı. Herhangi bir başkaldırı içinde değildi. Önderinin gazabını üzerine çekmeyi hak edecek yanlış bir şey yapmadı. Yine de sürgün edilerek mağaralarda, çöllerde ve kırlarda yaşamak zorunda kaldı. Evi ve yurdu olmayan bir adamdı. Yıllarca sıkıntı çekerek bir serseri gibi yaşadı. Bazıları onu yargıladı ve itaatsizlik yüzünden acı çektiğini düşündü, ancak sezgi sahibi olanlar Tanrı'nın elinin yeni bir kralı biçimlendirdiğini ve hayatı üzerindeki lütfu hissedebildi. Bu onun bilgeliğinden belliydi.

Acı çekmiş olan itaatkâr insanlara sayısız örnekler vardır: İsa, Yusuf, Hanna, Daniel, Yeremya, Eyüp ve diğerleri. İtaat edenlerin çektiği zorluklar ile lanet altındakilerin zorlukları arasındaki fark, itaat edenlerin ruhsal bakımdan ilerlemesidir. Kafalarını duvara vurmuyorlar; hiçbir yere varmadan bir dağın etrafında dönmüyorlar.

Kayın farklı bir hikâyeydi. İtaatsizliği büyük acılara neden oldu. Gücenerek tövbe etmeyi reddetti ve bu tutum hayatına lanet gelmesiyle sonuçlandı. Yıllarını kaçak ve başıboş biri olarak geçirdi. Onun amaçsız ve umutsuz gezintileri gelecek nesillere bir ibret ve uyarıdır.

Şu ifadeyle bitireceğim: Son iki bölümün gerçeklerini alıp başkalarını yargılamak için kullanmayın. Zira yaşadıkları zorluklar, Tanrı'nın yücelik kazanacağı denemeler olabilir. Bu bölümün amacı, Tanrı'nın yetkisine itaatsizliğin ciddiyetini anlamanıza yardımcı olmaktır. Eğer itaatsizlik içindeyseniz, kendinizi yargılamak ve yaşam yoluna geri dönmek için bu gerçekleri kullanabilirsiniz.

3

TANRI'NIN ATADIĞI YETKİ

BÖLÜM 8

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

*Eğer Tanrı'ya nasıl itaat edeceğimizi
öğrenirsek, Tanrı'nın bir başkası üzerindeki
yetkisini tanımakta sorun yaşamayız.*

Tanrı'nın doğrudan yetkisine boyun eğmenin önemini belirttik. Şimdi O'nun yetkisini devrettiği kişilere boyun eğmenin eşit derecedeki önemi hakkında konuşalım. Sahneyi kurmak için, ikinci bölümde vurgulanan ayetlerle başlayalım:

Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır. (Romalılar 13:1–2)

BAŞTAKİ YÖNETİM

İlk olarak, “baştaki yönetim” kimlerdir? Pavlus bu belirli metinde kamu veya devlet yetkililerine atıfta bulunmuştur. Bununla birlikte,

bu teşvik sözleri sadece devlet liderleri için değil, aynı zamanda devredilen yetkinin diğer alanlarını da kapsar. Bu metinden çıkardığımız şey, devredilen yetkinin tüm alanlarına uygulanmalıdır.

Yeni Antlaşma, devredilen yetkinin dört kategorisinden bahseder: devlet, kilise, aile ve sosyal. Sosyal alana işverenleri, öğretmenleri ve patronları dahil ediyorum. Yeni Antlaşma her kategori için özel yönergeler verir; bununla birlikte, çoğu durumda, yönergeler sınırları aşar ve devredilen yetkinin tüm alanlarına uzanır.

Açılış ifadesine dikkat edin, “Herkes.” Kimse bundan muaf değildir, bu yüzden bunu zihninize yerleştirin. Bu bir buyruktur, öneri değil. Rab imalarda bulunmaz veya tavsiyeler vermez.

Şöyle devam eder: “Herkes baştaki yönetime bağlı olsun.” Bu cümledeki “bağlı” sözcüğünün Grekçesi *hupotasso’dur*. “Bir liderin komutası altında askeri tarzda (birlik bölümleri) düzenlemek” anlamına gelen bir Grekçe askeri terimdir. Askeri olmayan kullanımda, “teslim olmak, işbirliği yapmak, sorumluluk üstlenmek ve bir yük taşımak için gönüllü tutum” anlamındadır (Thayer’in Grekçe sözlüğü). Basit bir ifadeyle, ayetteki bu sözcük tümüyle boyun eğme niyetiyle kendimizi gönüllü olarak yönetimlere tabi kılmamızı teşvik etmektedir.

Herkes yönetimlere bağlı olmalıdır, çünkü hayatımızda var olan tüm yönetimleri Tanrı kurmuştur. Bütün yetkinin kökeni Tanrı’ya kadar uzanır. İstisna yoktur. Aslında, bu ayette *kurulmuştur* olarak çevrilen ifade, “atamak, belirlemek veya yerleştirmek” anlamına gelen Grekçe *tasso* kelimesidir. Bu sözcük hiçbir şekilde “şans eseri” anlamına gelmez. Doğrudan doğruya atamadır. Tanrı tüm yönetimleri atadığı için, eğer onları onurlandırmaz veya onlara boyun eğmeyi reddedersek, onların arkasındaki yetkiyi reddetmiş oluruz. Farkında olsak da olmasak da, Tanrı’nın buyruğuna veya düzenine direniriz. Tanrı’nın devrettiği yetkisine karşı çıktığımızda, Tanrı’nın kendisine karşı çıkmış oluruz!

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

Hristiyanlar olarak yetkililerle temas kurduğumuzda, kişiliğin veya davranışın ötesini görmeli ve makamı onurlandırmalıyız. Yetki sahibi insanlara itaat ederiz, çünkü Tanrı'nın yetkisi onların üzerindedir. Kişiliğini veya önderlik tarzını sevmesek de ya da bu makama layık olmadıklarını düşünsek de, onları onurlandırırız. Sıklıkla imanlılar Tanrı'ya boyun eğdiklerini iddia ederler, ancak O'nun başkalarına devrettiği yetkiye boyun eğmeyi ihmal ederler. Aldanmışlardır!

Eğer Tanrı'ya nasıl itaat edeceğimizi öğrenirsek, Tanrı'nın bir başkası üzerindeki yetkisini tanımakta sorun yaşamayız. Tanrı'nın doğrudan yetkisi ile O'nun devrettiği yetki arasında seçim yapmamız gereken zamanlar var mıdır? Evet! Ancak çoğu imanlının düşündüğü kadar sık değil. Daha sonraki bir bölümde uzun uzadıya ele alacağımız tek bir istisna vardır. Bununla birlikte, buradaki sorun birçok Hristiyanın itaatin istisna olduğunu ve kişisel özgür seçimin norm olduğunu düşünmesidir. Bu tür bir zihniyete sahip olmak bizi yıkım sürecine götürebilir. Daha önceki bölümlerde gördüğümüz gibi, sonuçları ağır olur. Böyle bir tutum bizi sadece Tanrı'nın yargısı altına sokmakla kalmaz, aynı zamanda şeytani güçlere yasal erişim sağlar. Eğer Tanrı'ya itaatli ve kutsanmış kalmak istiyorsak, devredilmiş yetki söz konusu olduğunda tek bir seçeneğimiz vardır: bağlı olmak ve itaat.

KÖTÜ YÖNETİMLER TANRI TARAFINDAN MI KURULUR?

O halde, tüm yönetimler Tanrı tarafından atandığı için bu makamlara saygı duymamız ve bağlı olmamız buyrulmaktadır. Genellikle bu noktada insanların zihninde duvarlar yükselir. Ortak itiraz şöyledir, "Sert ve düpedüz kötü olan liderler tanıyorum. Bana onların Tanrı tarafından atandıklarını nasıl söyleyebilirsin?" Yine, Pavlus'un tüm yönetimlerin *Tanrı'dan olduğunu* yazdığını hatırlayın, ama tüm yönetimlerin *tanrısal* olduğunu söylemedi.

Yetki Tanrı'dandır, ancak davranış öyle olmayabilir. Öyleyse en kötü senaryoyu ele alalım; Hitler veya Stalin kategorisindeki biri olsun. Bu ikisi muhtemelen geçen yüzyılın en kötü iki lideri olarak öne çıkar. Hepimiz bu kategoriye ait bir liderin son derece acımasız ve kötü olduğu konusunda hemfikiriz. Değil mi?

Mısır'ın hükümdarı firavun hakkında konuşalım. Kesinlikle onlarla aynı kategoriye giriyor. Onun yönetiminde İsrail halkına acımasızca davranıldı. Firavun halkı köleleştirdi, yoksullaştırdı, fiziksel ve zihinsel olarak istismar etti ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, binlercesini soğukkanlılıkla katletti. İnsan hayatına ya da RAB'be aldırış etmeyen, inatçı ve kibirli biriydi. Sahip olduğu yetki nereden geldi? Tanrı'nın halkı nasıl oldu da onun eli altına düştü? Bu bir kaza mıydı?

Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı firavuna Musa aracılığıyla şöyle seslendi: "... seni ayakta tuttum" (Mısır'dan Çıkış 9:16). Pavlus, Romalılar'a yazdığı mektupta bunu doğrulamıştı (9:17). Her iki referanstan da bunun doğru olduğunu ve yanlış yorumlanmadığını biliyoruz; iki kişinin tanıklığı geçerlidir (Yuhanna 8:17). Hiç şüphe yok ki, firavunu ayakta tutan ve yetkili konuma getiren Şeytan değil, Tanrı'dır. Diğer bir deyişle, Tanrı firavuna İbrahim'in soyundan gelenler üzerinde yetki verdi. Bu durum "var olan yönetimlerin Tanrı tarafından kurulduğu" gerçeğiyle mükemmel bir uyum içindedir.

Tanrı'nın antlaşma halkının bu kötü önderin yönetimi altına nasıl girdiğini tartışalım. Tanrı, yetmiş beş yaşındayken İbrahim'e göründü ve iman ettiği takdirde ondan büyük bir ulus yaratacağını söyledi. İbrahim iman etti ve Tanrı İbrahim'in imanından o kadar hoşnut oldu ki, ona "iman edenlerin hepsinin babası" denildi (Romalılar 4:11-12). İbrahim'in imanına karşılık, Tanrı onunla antlaşma yaptı. RAB İbrahim'le antlaşma yaparken ona "Şunu iyi bil ki, senin soyun yabancı bir ülkede, gurbette yaşayacak. Dört yüz yıl kölelik edip baskı görecektir" dedi (Yaratılış 15:13).

Bir başka çeviride *baskı* sözcüğü yerine *sıkıntı* ifadesi geçer (nkjv).

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

Hazmetmesi zor bir söz! Sayısız oğulların, kızların ve torunların atası olarak, çocuklarımın, torunlarımın ve torunlarımın torunlarının payına böyle bir miras düşmesi beni hiç de mutlu etmezdi. Bunun hiç de rahatlatıcı ya da sevindirici bir peygamberlik sözü olmadığı muhakkak. Bir düşünün. Yeni bir milenyumun ilk yüzyılında yaşıyoruz. Böyle bir söz bana söylenseydi, soyumdan gelenleri İS 2400 yılına dek etkileyecekti! Kolayca şöyle düşünmeye ayarlanabilirim, *Tanrı'ya itaat ettiğim için aldığım vaat ve kutsama bu mu olacak?* Daha da ilginç, bu söz İshak'ın rahme düşmesinden önce bildirilmişti.

SEBEBİ KÖTÜ DAVRANIŞLARI MIYDI?

Bazıları şöyle düşünebilir: “RAB bunu İbrahim'e önceden söyledi, çünkü onun soyundan gelenler itaatsizlik edeceklerdi ve bu nedenle kötü davranışların cezası olarak firavunun yönetimi altına yerleştirileceklerdi, ancak Tanrı'nın onlar için planı asla bu değildi!” Bu düşüncenin doğru olup olmadığını araştıralım ve öğrenelim.

Cevap vermek için, önce firavunun yönetimi altına nasıl girdiklerini bilmeliyiz. İbrahim'in oğlu İshak, itaat ve kutsallıkla dolu bir yaşam süren, Tanrı'dan korkan bir adamdı. O ve karısı Rebeka'nın iki oğlu oldu: büyük oğul Esav ile küçük oğul Yakup. Bu ikisi birçok bakımdan birbirinden farklı adamlardı. Tanrı, onlarla ilgili düşüncelerini henüz doğumlarından önce şöyle açıklamıştı: “Yakup'u sevdim, Esav'dan ise nefret ettim” (Romalılar 9:13).

Yakup önceleri biraz yoldan sapsa da, Peniel'de Tanrı ile radikal bir karşılaşma yaşadı (Yaratılış 32). Bu karşılaşma ile Tanrı'yla bir bereket antlaşması yaptı ve adı “Tanrı'nın Prensi” anlamına gelen İsrail olarak değiştirildi. Bundan sonra, hayatında Tanrı'ya güçlü bir bağlılık görüyoruz. Ailesine putperestlikten kaçmalarını ve Tanrı'nın önünde temiz kalmalarını buyurdu. Sonuç olarak, ailesi yolculuk ederken imansızların üzerine Tanrı'nın dehşeti çöktü (Yaratılış 35).

İsrail on iki oğlun babasıydı. On birinci oğul Yusuf, babasının

gözdesi olduğundan ağabeyleri tarafından hor görüldü. Tanrı, Yusuf'a büyük bir önder olacağını ve kardeşlerinin ona hizmet edeceğini gösteren iki peygamberliksel düş verdi. Düşleri kardeşlerini o kadar öfkelenirdi ki, ondan kurtulmanın bir yolunu planladılar ve Yusuf'u Mısır'a köle olarak sattılar.

Tam bir yalnızlık ve hayal kırıklığı içindeyken bile, Yusuf Mısır'da RAB'be sadık kaldı. Firavunun görevlilerinden birine on yıl hizmet ettikten sonra, iftiraya uğrayarak efendisinin karısına tecavüz etmekle suçlandı. İki yıldan uzun bir süre zindanda yattı, ancak sebatkâr ve sadık kaldı. Sonra RAB onu, firavunun hapse atılan iki hizmetkârının düşlerini yorumlamak için kullandı. Biri idam edildi; diğeri bağışlanıp eski hizmetine geri döndü, ama canı kurtulan hizmetkâr Yusuf'un dileğine rağmen uzun bir süre onu anımsamadı. Yine de Yusuf sadıktı.

Daha sonra firavun gördüğü bir düşten rahatsız olunca, bağışlanan hizmetkâr ona Yusuf'tan bahsetti. Yusuf, firavunun düşünüyorum için zindandan çağrıldı. Düşün yorumu, yedi yıllık bolluğun ardından gelecek ciddi bir kıtlık hakkında uyarıydı. Tanrı, bolluk yıllarında ihtiyat ayırmasını firavuna bildirmesi için Yusuf'a bilgelik verdi. Firavun, Yusuf'un bilgeliğinden o kadar etkilendi ki, onu Mısır'da kendisinden sonra gelen iki numaralı yönetici olarak atadı.

Yusuf'un memleketindeyse, Yusuf'un babası İsrail neler olacağı hakkında bilgisizdi. Tanrı yaklaşan kıtlığı ona açıklamadı. Durun ve bir an için bunu düşünün. Tanrı firavuna neyin gelmekte olduğunu gösterdi, ancak bu tehlikeyi sadık antlaşma hizmetkârı İsrail'den gizledi. Bunun nedeni, bu kıtlığın İbrahim'in soyundan gelenleri Mısır'a taşıyacak vesile olmasıydı. Kıtlığın ikinci yılında İsrail, oğullarını buğday almaları için Mısır'a gönderdi. Yiyecek buğdayları olmazsa, ölüp gideceklerdi. Mısır gidilecek tek yerdi, çünkü sadece Mısır kıtlığa hazırlıklıydı ve RAB'in bilgeliği ile donatılmıştı. Tanrı,

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

firavuna açıkladığı gerçeğin sonucunda Mısır ülkesini zengin etti. Mısır'ı tüm ülkelerin en güçlüsü ve en etkili olması için yetiştiriyordu. Elbette bunun da bir amacı vardı.

İsrailoğulları Mısır'a vardıklarında Yusuf'un huzuruna çıkarıldılar, ama onu tanımadılar. Şaşılacak bir şey değil. Kim bir köleyi tahtta görmeyi hayal eder ki? Öte yandan Yusuf onları tanıdı ve hatta onları bekliyor olabilirdi, ama kimliğini gizli tuttu. Onlara ücretsiz buğday vererek kutsadı, ama kardeşlerinden birini elinde tutup diğerlerinin geri dönmesini sağlayacak bir plan yaptı. Erzakları tükendiğinde, İsrail'in oğulları geri döndüler. Hepsi bir araya geldiğinde, Yusuf kendisini tanıttı.

Yusuf'un kimliğini öğrendikten sonra kardeşleri dehşete düştü. Yusuf, ihanetlerinin intikamını alabilecek bir konumdaydı. Ama bunun yerine onları teselli etti:

Yusuf, "Lütfen bana yaklaşın" dedi. Onlar yaklaşıncaya Yusuf şöyle devam etti: "Mısır'a sattığınız kardeşiniz Yusuf benim. Beni buraya sattığınız için üzülmeyin. Kendinizi suçlamayın. Tanrı insanlığı korumak için beni önden gönderdi. Çünkü iki yıldır ülkede kıtlık var, beş yıl daha sürecek. Kimse çift süremeyecek, ekin biçemeyecek. Tanrı yeryüzünde soyunuzu korumak ve harika biçimde canınızı kurtarmak için beni önünüzden gönderdi. Beni buraya gönderen siz değilsiniz, Tanrı'dır. Beni firavunun başdanışmanı, sarayının efendisi, bütün Mısır ülkesinin yöneticisi yaptı. (Yaratılış 45:4-8)

Verdiği karşılıktan sonra, Yusuf'un Mısır'da bakış açısını çarpıtacak kadar çok zaman geçirip geçirmediğini merak edebilirsiniz. Belki de acı, ihanet ve yalnızlık yıllarını unuttu. Ne de olsa, sevgi dolu bir Tanrı onu nasıl bu kadar çok acıya maruz bırakabilirdi? İsrail'in en sadık ve itaatkâr oğlunun, suçsuz olduğu halde on iki yıldan fazla bir süre köleliğin ve zindanın zorluklarına

katlanmasına nasıl izin verebilirdi? Uzun vadeli görüşe göre, Tanrı antlaşma halkını gelecekte tüm zamanların en zalim liderlerinden birinin yöneteceği topraklara nasıl çekebilirdi? Yusuf Tanrı'nın bu duruma izin vermekle kalmayıp aynı zamanda bunu planladığına gerçekten inanıyor muydu?

Unutmayın, iki kişinin tanıklığı geçerlidir. Mezmur yazarının yıllar sonra ne yazdığını dinleyin:

Ülkeye kıtlık gönderdi,
Bütün yiyeceklerini yok etti.
Önlerinden bir adam göndermişti,
Köle olarak satılan Yusuf'tu bu.
Zincir vurup incittiler ayaklarını,
Demir halka geçirdiler boynuna,
Söyledikleri gerçekleşinceye dek,
RAB'bin sözü onu sınıdı. (Mezmurlar 105:16–19)

Vay canına, Yusuf bu sözleri söylerken aldanma içinde değildi! Bu pasaja daha yakından bakalım. Birincisi, kıtlığı Şeytan ya da koşullar değil, Tanrı planladı. İkincisi, Yusuf'un dediği gibi, Tanrı onu ailesinin önünden gönderdi. “(Tanrı) bir adam göndermişti” ifadesi kullanıldığına göre, bu bir başkasının işi olamaz. Yusuf inkâr içinde değildi; Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla konuşuyordu. Üçüncüsü, çektiği tüm acılar Yusuf için bir deneme ya da arınma süreciydi. Son olarak, zincire vuruldu ve boynuna demir halka geçirildi. O çağda zindanlar elbette günümüz hapishanelerinden çok daha kötüydü. Ama Yusuf Tanrı'ya en sadık oğuldu! Bu, iyi insanların yönetimin sert muamelesine maruz kalabileceği ve bunun bir kaza ya da Şeytan'ın planı olmadığı anlamına mı geliyor? Bu tür koşulların aslında Tanrı'nın planı veya takdiri olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?

HARİKA BİR KURTULUŞ MU?

Bu önemli sorulara yanıt bulmaya devam edelim. Yusuf'un sözlerine bir kez daha bakın. Tanrı'nın esinlemesi altında konuştuğunu hatırlayın: "Tanrı yeryüzünde soyunuzu korumak ve harika biçimde canınızı kurtarmak için beni önünüzden gönderdi. Beni buraya gönderen siz değilsiniz, Tanrı'dır" (Yaratılış 45:7-8).

Harika kurtuluş! Bir dakika bekleyin. Onları firavunun yönetimi altına sokan şey İbrahim soyunun itaatsizliği değil, Tanrı'nın planıydı. Üstelik Tanrı, Yusuf'un ölümünden bir süre sonra başka bir firavunun iktidara geleceğini ve İsrail halkına zalimce davranacağını önceden biliyordu (Mısır'dan Çıkış 1:8-14). Tanrı yıllar önce İbrahim'e, soyundan gelenlerin dört yüz yıl boyunca baskı göreceğini söylemişti. Yani RAB'in sağlayacağı harika kurtuluş bu muydu? Böyle bir sıkıntıyla karşılaştıklarında bu durumun bir kurtuluş olduğu nasıl düşünülebilir?

Bazıları şöyle sorabilir: "Tanrı neden yedi yıllık kıtlık boyunca yiyecek sağlamaları için Mısır yerine İbrahim'in soyundan gelenlere bilgelik vermedi? O zaman Yusuf tüm acılardan esirgenirdi." Bunun nedeni açıktır: Tanrı onların firavunun yönetimi altında yaşamalarını istemiştir. Bunu planladı. Ama şöyle diyebilirsiniz, "Ama firavun antik bir Hitler'den farksızdı. Binlercesini öldürdü ve Tanrı'nın halkını büyük zorluklara boğdu." Evet, bu doğru, ancak Tanrı'nın önceliğinin bu dünyanın rahatlığına ve zevklerine erişmemiz olmadığını hatırlamalıyız – O'nun önceliği kurtuluşumuzdur! Firavun'la konuşurken Tanrı'nın bilgeliğini dinleyin: "Gücümü sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için seni ayakta tuttum" (Mısır'dan Çıkış 9:16).

Bu olaylar dizisinden önce, RAB Tanrı'yı tanıyanlar sadece İbrahim, İshak, Yakup ve onların soyundan gelenlerdi. Dünyanın geri kalanı İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı'nı tanımıyordu. Bu yüzden Musa firavuna gelip ona RAB'in adıyla İsrailoğullarının gitmesine izin vermesini buyurduğunda, firavun şöyle cevap verdi:

“RAB kim oluyor ki, O’nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim? RAB’bi tanımıyorum. İsraililer’in gitmesine izin vermeyeceğim” (Mısır’dan Çıkış 5:2). Firavun ve Mısır halkı Tanrı’yı tanımıyordu. Ancak, Tanrı halkını kurtarmak için belirtilerini gerçekleştirdiğinde durum değişti.

Birkaç belanın ardından, bazı Mısırlılar Tanrı’nın sözüne kulak verdiler. Zira dolu belası gelmeden önce, “Firavunun görevlileri arasında RAB’bin uyarısından korkanlar köleleriyle hayvanlarını çabucak evlerine getirdiler” (Mısır’dan Çıkış 9:20). Çok geçmeden görevlileri firavuna, “Bırak gitsinler, Tanrıları RAB’be tapsınlar. Mısır harap oldu, hâlâ anlamıyor musun?” diye yalvardılar (Mısır’dan Çıkış 10:7). Mısır’ın büyücüleri bile firavuna “Bu işte Tanrı’nın parmağı var” dediler (Mısır’dan Çıkış 8:19).

Yahve hakkında yeni öğrendikleri şeyler “Musa da Mısır’da, firavunun görevlilerinin ve halkın gözünde çok büyüdü” (Mısır’dan Çıkış 11:3) cümlesinden bellidir. Tanrı adamına derin bir saygı duyuyorlardı, çünkü artık RAB’bin kim olduğunu anlamışlardı. Ayrıca Mısır halkının İbrahim’in soyundan gelenlere altın, gümüş eşya ve giysi verdiğini okuyoruz (Mısır’dan Çıkış 12:35–36). Firavun bile bir noktada şunu itiraf etti: “Bu kez günah işledim. RAB haklı, ben ve halkım haksızız” (Mısır’dan Çıkış 9:27). Sonunda tüm Mısır, yaşayan Tanrı’nın kim olduğunu anladı.

TÜM DÜNYA ANLADI

Sadece Mısır değil, tüm dünya Yahve’yi gerçek ve yaşayan Tanrı olarak tanıdı. Bu bilgi, O’nun yeryüzündeki en güçlü ülkeyi alçaltmasının doğrudan bir sonucuydu. Tanrı, Mısır’a Yusuf aracılığıyla bilgelik verdi ve bu bilgelik Mısır’a en güçlü ülke konumu kazandırdı – ancak sonunda İsraili köleler tarafından bozguna uğratıldı. Kölelerin yoksul, güçsüz ya da ortalama bir ülke yerine var olan en güçlü ülkeyi bozguna uğratması tüm bu olayları izleyen dünyanın geri kalanı

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

üzerinde derin bir etki yarattı. Tanrı tüm yeryüzünde öyle bir etki bıraktı ki, İsrail'in çölde yıllarca dolaşmasından sonra, tüm uluslar hâlâ O'ndan korkuyor ve İsrail'in önünde titriyorlardı.

Bu etki aradan bir nesil geçtikten sonra bile hâlâ belirgindi. Musa'nın yerine geçen Yeşu, Eriha Kenti'ne iki casus gönderdi. Adamları karşılayan Rahav onlara şöyle dedi:

RAB'bin bu ülkeyi size verdiğini biliyorum. Sizden ötürü dehşete kapıldık; ülkede yaşayan herkesin korkudan dizlerinin bağı çözüldü. Çünkü Mısır'dan çıktığınızda RAB'bin Kızıldeniz'i önünüzde nasıl kurduğunu, Şeria Irmağı'nın ötesindeki Amorlu iki krala –Sihon ve Og'a– neler yaptığınızı, onları nasıl yok ettiğinizi duyduk. Bunları duyduğumuzda korkudan dizlerimizin bağı çözüldü. Sizin korkunuzdan kimsede derman kalmadı. Çünkü Tanrınız RAB hem yukarıda göklerde, hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı'dır. (Yeşu 2:9–11)

RAB'bin Tanrı olduğunu ve “ülkede yaşayan herkesin” korkudan dizlerinin bağının çözüldüğünü beyan etti. RAB'bin adı tüm dünyada biliniyordu!

Bu bilgi sadece O'nun yüceliği için değil, aynı zamanda kurtuluş içindi. İlk ürünler, bu yabancı fahişenin tüm hane halkıyla birlikte kurtulmasıyla ortaya çıktı. Daha da önemlisi, bu kadın Kral Davut'un büyük büyükannesi oldu ve İsa Mesih'in soy ağacında yer aldı. Eğer Tanrı, halkını yönetmek için yükselttiği adamı, yani firavunu alçaltarak tüm yeryüzünde kendi adının yüceliğini ilan etmeseydi, bu gerçekleşmeyecekti.

Mısır'dan çıkıştan birkaç yüz yıl sonra, uluslar arasında Tanrı korkusunun kanıtları hâlâ vardı. İsrail halkına hâkimlik eden kâhin Eli'nin döneminde, Tanrı'nın adı firavuna yaptıklarından dolayı yeniden anıldı. İsraililer Filistliler'le savaştı ve ilk gün kayıp yaşadılar. Ertesi gün İsraililer Antlaşma Sandığı'nı savaş

alanına getirdiler. RAB'bin Antlaşma Sandığı ordugâha varınca, bütün İsraililer öyle yüksek sesle bağırdılar ki, yer yerinden oynadı (1. Samuel 4:5). Filistliler bağışmaları duyular ve kendi aralarında bunun ne anlama gelebileceğini sorguladılar. Sonra RAB'bin Sandığı'nın İsrail ordugâhına getirildiğini öğrendiler. Bundan sonra ne dediklerine bakalım:

... korkarak, “Tanrılar ordugaha gelmiş” dediler, “Vay başımıza! Daha önce buna benzer bir olay olmamıştı. Vay başımıza! Bu güçlü tanrıların elinden bizi kim kurtarabilir? Çölde Mısırlılar'ı her tür belaya çarptıran tanrılar bunlar.” (1. Samuel 4:7–8)

Bu ayetlerde “tanrılar” sözcüğünün İbranicesi *elohiyim*'dir. Bu sözcük, Eski Antlaşma'da tapındığımız RAB Tanrı'yı tanımlamak için iki binden fazla kez kullanılmıştır. Sadece Yaratılış'ın ilk bölümünde, Tanrımız'ı ve Yaratıcımız'ı tanımlamak üzere otuz iki kez geçer. Bu nedenle, “tanrılar” yerine daha doğru biçimde “Tanrı” olarak çevrilebilirdi. Filistliler bile yüzlerce yıl sonra sarsıldı; O'na tapınmasalar bile, gerçek ve yaşayan Tanrı'nın kim olduğunu biliyorlardı.

TANRI'NIN BİLGELİĞİNİN DERİNLİĞİ

Kötü firavun yönetime geldiğinde, Tanrı hazırlıksız yakalanmadı: “Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur” (Romalılar 13:1). Çağlar boyunca, ister iyi ister zalim olsun, meşru yetkiye sahip her lider Tanrı tarafından atanmıştır. Belirli bir nedenden dolayı atanmıştır ve asla şans eseri değildir.

Şimdi “Stalin ya da Hitler gibi bir önderin ne yararı oldu?” diye sorabilirsiniz. Cevap için, Elçi Pavlus'tan alıntı yapmama izin verin:

Demek ki Tanrı dilediğine merhamet eder, dilediğinin yüreğini nasırlaştırır... Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır! "Rab'bin düşüncesini kim bilebildi? Ya da kim O'nun öğütçüsü olabildi?" (Romalılar 9:18; 11:33-34)

Tanrı kavrayışımızın ötesinde işler yapabilir. O'nun açıklamayı uygun görmediği şeyleri imanla kabul etmeliyiz.

Pavlus Tanrı'nın bilgeliği hakkında sorular sorar: "Ama, ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun? Kendisine biçim verilen, biçim verene, 'Beni niçin böyle yaptın' der mi?" (Romalılar 9:20). Onun "Sen kimsin?" sorusunu işitin. Diğer bir deyişle, O'nu sorguya çekmeye hakkımız var mı?

Tanrı, firavunu yükseltmesinin ardındaki mantığı, O'nun bilgeliğine ve iyiliğine güvenebilelim diye bize bir örneğin yanı sıra bilgi ve anlayış vermek için gösterdi. Ancak, bunu her zaman her yönetici için göstermez. Tanrı, bilgeliğine ve iyiliğine güvenmemizi istiyor.

Tanrı, kendi bilgeliği uyarınca, bir amacı olmadan asla acılara izin vermez. Acıları her zaman kurtarıcı amaçları için kullanmayı planlar; o an için bu amaçları göremesek bile. Ancak, uzun vadeli veya ebedi bakış açısı bu amaçları ortaya çıkarır. O, iyiliği sayesinde sonsuzluk boyunca bize zarar gelmesine izin vermez. Ama şöyle diyebilirsiniz, "Ancak insanlar yozlaşmış yöneticilerin elinden çok fazla zarar gördüler." Bu maddi bakımdan doğrudur, ancak Tanrı maddi olanın ötesinde ruhsal olanı yargılar. Habil'in ölümü boşuna görünüyordu, ama kanı hâlâ konuşmaktadır (İbraniler 11:4). Binlerce Hristiyan, hem Engizisyon döneminde hem de bunun öncesinde ve sonrasında yaşanan zulümler sırasında yozlaşmış yöneticiler tarafından katledildi, ancak kanları boşuna dökülmedi. Kanları hâlâ konuşuyor.

Yöneticileri alçakgönüllülük, itaat ve dualar yoluyla etkileyebildiğimiz zaman fırsatlar buluruz. Tanrı'nın halkı kendisini alçalttığında, dua ettiğinde ve kötü yollarından döndüğünde, Tanrı gökten işitecek ve ülkelerini iyileştirecektir. Bunun bir örneği Hakimler Kitabı'nda olduğu gibi, tanrısal

liderliğin atanmasıdır. Yeni Antlaşma şöyle bildirir: “Her şeyden önce şunu öğütlerim: Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakın ve huzurlu bir yaşam sürelim diye, krallarla bütün üst yöneticiler dahil, bütün insanlar için dilekler, dualar, yakarışlar ve şükürler sunulsun. Böyle yapmak iyidir ve Kurtarıcımız Tanrı’yı hoşnut eder” (1. Timoteos 2:1–3).

Var olan yöneticiler dualarımızdan etkilenir. Bu etkiler yöneticilerin atanması ve seçilmesi kadar geniş kapsamlı olabilir. Ancak, bütün bunlara rağmen istisnalar olabilir. İlk kilisenin elçileri ve kutsalları, sıklıkla kendilerine zulmeden sert ve zalim yetkililerle karşılaştılar. Onlar tanrısallıktan uzak yaşam tarzları veya duasızlık yüzünden acı çekmiyorlardı; aksine, bu yöneticilerin Tanrı’nın kurtarıcı amaçlarında oynadığı bir rol vardı.

I. HİRODES AGRİPPA

Bunlardan biri olan I. Hirodes Agrippa’ya bakalım. Hirodes ünvanı, İsa’nın doğumundan önce, yeryüzündeki hizmeti sırasında ve dirilişinden sonra Filistin bölgesindeki birkaç Roma yöneticisini tanımlamak için kullanıldı. I. Hirodes Agrippa, İsa’nın dirilişinden sonra İS 37’de yönetime geldi. Bunu kurnazlığını kullanarak yaptı. İleriye görerek, kendi yükselişine zemin hazırlayacak her yolu kullandı. Roma imparatoru Caligula’nın öldürülmesinden sonra yaptığı başlıca siyasi manevra, Klavdius’un tahta geçmesine yardımcı olmaktı. Klavdius, onun bu kurnaz siyasi hamlesini ödüllendirdi ve Yahudiye ve Samiriye topraklarını onun yönetimine kattı. Büyükbabası Büyük Hirodes’in yönettiği kadar büyük bir krallığın hükümdarı oldu.

Yönetimi sırasında, I. Hirodes Agrippa Yahudilik ve Hristiyan inancı arasındaki mücadelede taraf olmak zorunda kaldı. Hiç tereddüt etmeden Hristiyanlara azgınca zulmetti. Elçilerin İşleri’nde şöyle okuruz: “O sırada kral Hirodes, kiliseden bazı

TANRI YETKİNİN KİMDE OLDUĞUNU BİLİYOR MU?

kişilere eziyet etmeye başladı. Yuhanna'nın kardeşi Yakup'u kılıçla öldürttü. Yahudilerin bundan memnun kaldığını görünce ardından Petrus'u da yakalattı. Bunu, Mayasız Ekmek Bayramı sırasında yaptı" (12:1-3). Kral imanlılara karşı sert bir tutum izledi, çünkü böyle yapmak siyasi amaçlarına hizmet ediyor ve Yahudilerin (vatandaşların çoğunluğu) beğenisini kazanmasını sağlıyordu. İsa'nın en yakın üç öğrencisinden biri olan Yakup'u öldürmüştü ve şimdi Petrus'u öldürmeyi planlıyordu.

"Agrippa'nın yetkisi nereden geliyordu?" diye sormalıyız. Siyasi hamleleri ona güç kazandırmış gibi görünse de, Tanrı'nın bilgisi ve ataması olmadan yetki konumuna gelmesi söz konusu değildi.

Agrippa'nın ellerinde acı çeken Petrus, imanlılara "Tanrı'dan korkun, krala saygı gösterin" demiştir (1. Petrus 2:17). Ne? Yakup'u öldüren bir kralı onurlandırmak mı? Tanrı neden çocuklarının çoğunun yaşadığı topraklara böyle sert bir yönetici atayıp sonra onlara bu yöneticiye "saygı göstermelerini" söyledi? Yanıtımızın bir kısmı Kutsal Yazılar'da bulunur: "Bu nedenle Petrus hapiste tutuldu. Ama inanlılar topluluğu onun için Tanrı'ya hararetle dua ediyordu" (Elçilerin İşleri 12:5). Sonuçta Tanrı, meleğini göndererek Petrus'u mucizevî biçimde zindandan çıkardı ve bir ev toplantısının güvenli ortamına götürdü. Eğer imanlılar kralı onurlandırmamış olsaydı ve devredilmiş yetki konusunda Tanrı'nın buyruğuna başkaldırsaydı, Tanrı'nın elinin mucizevî biçimde hareket ettiğini görmezlerdi.

Agrippa'nın Petrus'u öldürme niyeti, kilisenin duaları ve itaati ile engellendi. Bu olay imanlıları büyük ölçüde teşvik etti. Tıpkı firavunda olduğu gibi, Tanrı kurtarıcı amaçları için gücünü gösterdi. Buna ilişkin en büyük tanıklık Kutsal Yazılar'ın kendisinde bulunur: "Tanrı'nın sözü ise yayılıyor, etkisini artırıyordu" (Elçilerin İşleri 12:24).

Kutsalların süregelen duaları ve yetkiye saygı göstermeleri, olayların gidişatını değiştiren büyük bir etki yarattı. Okumaya devam ettikçe, I. Hirodes Agrippa'nın belirlenen bir günde halkın

önüne çıktığını, krallık giysileri giydiğini ve tahtına oturarak halka bir konuşma yaptığını görüyoruz: “Halk, ‘Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir!’ diye bağırıyordu. O anda Rab’bin bir meleği Hirodes’i vurdu. Çünkü Tanrı’ya ait olan yüceliği kendine mal etmişti. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi” (Elçilerin İşleri 12:22–23).

Yargı geldi, ama bu yargı Tanrı’nın halkının eliyle değil, Rab’bin kılıcıyla geldi. Biraz sonra yönetimleri yargılayan Kişi’nin Tanrı olduğunu öğreneceğiz. Bize, yönetimde olanlar için dua etmemiz, onların yetkisine saygı göstermemiz ve onlara bağlı olmamız buyrulmuştur. Eğer yargılamaya ihtiyaç varsa, bunun için Tanrı’ya yer açmamız gerektiği söylenir.

Bu bölümde yazdıklarım diğer Kutsal Kitap olayları tarafından da desteklenmektedir, ancak kilisedeki birçok kişi tarafından öğretilen ve algılanan şeylere aykırıdır. Kendi rahatlarını kurtuluş yolundan üstün görenler, Tanrı’nın bu alandaki işlerine kördürler. Tanrı’nın bilgeliğine yüreğimiz açık olsun. Unutmayın ki, O bize karşı değil, bizden yanadır.

BÖLÜM 9

KRALA SAYGI GÖSTERİN

*Yönetimde olanlara saygı göstermeyi, onları
hürmet ve itaat ile onurlandırmayı ve ilgili
görevleri yerine getirmeyi öğrenmeliyiz.*

Elçi Petrus'un son bölümde kısaca değindiğimiz talimatı, özellikle günümüzde büyük dikkat gerektirmektedir. Bu ayete odaklanmadan önce, önceki ifadeler bağlamında inceleyelim: “Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşıyan benliğin tutkularından kaçınin. Çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz. İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler” (1. Petrus 2:11–12). Yönetimlere boyun eğmenin sözünü ettiği olumlu davranış olduğunu keşfetmek üzereyiz. Bahsedilen savaş, itaat etmek ile itaatsizlik etme yönündeki başkaldırma isteği arasındadır. Ancak, çok sık olarak bunun tersini düşünüyoruz; itaatsizlik isteğini müttfikimiz, bağlı olmayı ise düşmanımız olarak görürüz. Bu algı gerçek olmaktan çok uzaktır.

Petrus'un yazdıklarını unutmamalıyız, çünkü boyun eğdiğimizde ve itaat ettiğimizde bile, yine de “kötülük yapmakla” suçlanabiliriz. İnsanların şöyle düşündüğünü duydum, “Ne işe yarıyor? Boyun

eğiyorum ama yine de yanlış yapmadığım şeyler için suçlanıyorum.” İtaatlerinin Rab’be olduğu ve ödülleri O’ndan geldiği gerçeğini gözden kaçırmışlardır. Efesliler Mektubu bu noktayı güzel bir şekilde ortaya koyuyor:

Ey köleler, dünyadaki efendilerinizin sözünü Mesih’in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle dinleyin. Bunu, yalnız insanları hoşnut etmek isteyenler gibi göze hoş görünmek için yapmayın. Mesih’in kulları olarak Tanrı’nın isteğini candan yerine getirin. İnsanlara değil, Rab’be hizmet eder gibi gönülden hizmet edin. Çünkü ister köle ister özgür olsun, herkesin yaptığı her iyiliğin karşılığını Rab’den alacağını biliyorsunuz. (Efesliler 6:5–8)

Petrus’un talimatına geri dönelim; “İnsanlar arasında yetkili kılınmış her kuruma –gerek her şeyin üstünde olan krala gerekse kötülük yapanların cezalandırılması, iyilik edenlerin onurlandırılması için kral tarafından gönderilen valilere Rab adına bağımlı olun” (1. Petrus 2:13–14). Kutsal Ruh, Petrus aracılığıyla, tıpkı Pavlus aracılığıyla yaptığı gibi, yetkili kılınmış kurumlara boyun eğmemizi belirtir. Unutmayın ki, bahsettiği kral çok zalimdi ve imanlılar onun yönetimi altında korkunç bir zulüm gördüler. Pavlus gibi Petrus da bize, insanın kendisinden ziyade insana bahşedilen Tanrı’nın yetkisini tanımamızı söyler. Kralın konumu üzerinde Tanrı’nın yetkisinin olduğunu anlamadıkça I. Hirodes Agrippa’ya kişi olarak asla boyun eğmezdi. Tanrı’nın yetkisiyle henüz karşılaşmadıysak, devredilmiş yetkiye boyun eğmemiz zor olur. Eğer gerçek yetkiyi göremezsek, itaat etmeye ne kadar çok çalışsak, bunu yapmamız o kadar zorlaşır.

Petrus bizi uyardı, çünkü başkaldırının aslında Mesih karşıtı veya Hristiyan karşıtı ruhların davasını daha da ileri götürdüğünü biliyordu. Çünkü bu güç, yaşayan Tanrı’nın yolları, yöntemleri, eylemleri ve atamaları dahil olmak üzere “tanrı diye anılan ya da tapılan her şeye

karşı gelir” (2. Selanıklılar 2:4). İmanlılar olarak kendimize şu soruyu sormalıyız: “Yasa tanımazlığın işleyişine yardım mı ediyorum yoksa engel mi oluyorum?” Eğer ona yardım edersek, Tanrı’nın değil, Şeytan’ın (başkaldırma) ilkeleri altında hareket ederiz.

Petrus devam etti, “İmanlı kardeşlerinizi sevin, Tanrı’dan korkun, krala saygı gösterin” (1. Petrus 2:17). Bize sadece boyun eğmemiz değil, aynı zamanda yetkililere saygı göstermemiz söylenir. Grekçe’de “saygı göstermek” ifadesi *timao*’dur ve “onurlandırmak, hürmet etmek, saygı duymak” anlamına gelir. Bu ifade İsa’nın “Babam’ı onurlandırıyorum” (Yuhanna 8:49) derken kullandığı sözcükle aynıdır. *Webster’s Sözlüğü* (1828 versiyonu) *saygı* sözcüğünü “hürmet ve itaat ile onurlandırmak ve ilgili görevleri yerine getirmek” olarak tanımlar. Tekrar edeyim: Petrus’un burada sözünü ettiği kral, imanlılara korkunç biçimde zulmeden biriydi! Kraldan herhangi bir birey olarak söz etmesinin imkânı yoktur; onu Tanrı’nın yetkili kıldığı bir yönetici olarak onurlandırmamızı belirtti.

YÜREK BURKAN BİR RÖPORTAJ

Yıllar önce, Güney’deki büyük bir şehirde yayın yapan popüler bir Hristiyan radyo istasyonu canlı yayında telefon üzerinden benimle röportaj yaptı. Kitaplarımdan biri üzerinde konuşuyorduk. Röportaj başlayalı hemen hemen on dakika olmuştu ki, sunucu bir reklam arası verdi. Bu süre zarfında yayında olmadığım için daha düşük bir ses seviyesinde birkaç reklam ve duyuru duydum.

Birden ulusal hava durumunu bildiren bir ses duyduğumda dikkatim dağıldı. Yüz binlerce izleyiciye, bir kuzey eyaletinde havanın eyalet valisinin dudaklarını donduracak kadar soğuk olduğunu söyledi. Valinin adını verdi ve dudakları soğuktan donduğu için her zamankinin aksine ağzını açıp aptalca bir şey söylemeyeceğini bildirdi.

Şok oldum; az önce duyduğum şeye inanmadım. Aklıma çeşitli düşünceler akın etti, *Burası bir Hristiyan radyosu mu? Kesinlikle*

değil. Sonra şunu düşündüm, Eğer bir Hristiyan istasyonuysa, belki de hava durumu yayınıni ortak bir medya kaynağından almışlardır. Sunucu yayına yeniden girene dek duyduklarımın etkisini üzerimden atamadım.

Canlı yayına geri döndüğümüzde, yaptığımız her şeyde Tanrı'nın yüreğine sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu söyleyerek cevap verdiğim belirsiz bir soru sordu. Zihnim hâlâ işittiklerimden rahatsızdı ve dedim ki, "Buna iyi bir örnek, reklam arasında duyduğum şey olabilir." Sonra şunu sordum, "Burası bir Hristiyan istasyonu mu?"

"Evet" diye cevap verdi.

"Belki de duyduklarım seküler bir kaynaktan geliyordu, çünkü konuşan kişi birkaç dakika önce söylediklerinde Tanrı'nın yüreğine sahip değildi."

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Valinin ağzını kapatacak derecede dondurucu soğuk ifadesini" dedim.

Sunucunun ses tonu yükseldi, "O kişi bendim."

Dedim ki, "Kutsal Yazılar, Tanrı'dan korkmamız ve kralı ya da yetkili olanları onurlandırmamız gerektiğini söylüyor."

Sert biçimde karşılık verdi, "Evet, ama biraz mizah yapmakta yanlış bir şey yok."

Hemen ekledim, "Tanrı'nın onurlandırmamızı söylediği konu hakkında mizah olmaz. Elçi Pavlus, 'Halkını yönetenleri kötüleme' dedi (Elçilerin İşleri 23:5)."

Bunun üzerine sunucu, röportajı planlanan zamanından önce "John ve ben her konuda aynı sayfada değiliz" diyerek kapattı.

Yüreğim buruk biçimde telefonu kapattım. Bu yapılan davranış valiyi onurlandırmak, saygı duymak ya da hürmet etmek miydi? İtiraf edebilirim ki, sözünü ettiği vali her zaman saygıyı hak edecek şekilde davranmamıştır, ancak yine de valilik

KRALA SAYGI GÖSTERİN

görevini yürütmektedir. Hristiyanlar olarak, bu yetki konumuna saygı göstermeliyiz. O yayında yapılan hürmetsiz şakadan kaç imanlı etkilendi? Toplumun pek çok unsurunun saygısını kaybetmemize şaşmamalı.

Bu, yönetimin elinde zulüm gören ilk kilisenin tutumundan çok uzaktır. Onlar yetkilileri onurlandırdılar. Bu şekilde davrandığımızda ve konuştuğumuzda, günümüzde etkin olan yasa tanımazlığın gücüne katkıda bulunuyoruz. Yine de Kutsal Kitap bize şöyle der: “Evet, yasa tanımazlığın gizli gücü şu anda bile etkindir; ama bu gücü şimdilik engelleyen ortadan kaldırılıncaya dek görevini sürdürecektir” (2. Selanikliler 2:7). Bu davranış, Kutsal Ruh’un engelleyici gücüne karşı savaşımdır. Zira bu Şeytan’ın prensibidir!

RAB KORKUSU SAYGIYI BESLER

Petrus’un sözlerine geri dönelim, “Tanrı’dan korkun, krala saygı gösterin.” Tanrı’dan korkanlar, Yücelik Rabbi’nin yüce ve görkemli konumunu her zaman göz önünde tutanlardır. O’nun sınırsız yetkisiyle karşılaşmış ve içselleştirmişlerdir. Tanrı’nın saygı duyduğu şeye saygı duyar, nefret ettiği şeyden nefret ederler. Hayatlarında yönetim konumunda olan herkese karşı hürmet ve saygı köklenmiştir, çünkü Tanrı yetkisini onlara devretmiştir.

RAB korkusu ruhunun eksikliği, yönetimlere saygı duymadığımızda belli olur. Yeşaya’nın İsa’yı nasıl tanıttığını hatırlayın:

RAB’bin Ruhu, bilgelik ve anlayış ruhu,
Öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu
Onun üzerinde olacak.
RAB korkusu hoşuna gidecek.
Gözyle gördüğüne göre yargılamayacak,
Kulağıyla işittiğine göre karar vermeyecek.
(Yeşaya 11:2–3)

RAB korkusu İsa'nın hoşuna gider. RAB korkusu İsa'nın gözüyle gördüğüne ya da kulağıyla işittiğine göre yargılamamasını sağladı. O radyo sunucusu, verdiği meyveyle devredilmiş yetkiyle bağlantılı olarak RAB korkusuna sahip olmadığını gösterdi. Valinin saygıdeğer davranmamış olduğunda, radyo sunucusu onu kulağın işittiğine ve gözün gördüğüne göre yargıladı ve bu standartlara göre, radyo sunucusu haklı sayılabilir. Ancak, RAB korkusunun gözleriyle görmüş olsaydı, Tanrı'nın o valiye devretmiş olduğu yetkiyi sezebilirdi. Devlet yetkililerini kötülemek asla tanrısal bir eylem değildir.

Vaftizci Yahya, yetki sahibi olan Kral Hirodes'in kötülüğünü görmezden gelmedi, ancak yaklaşımı radyo sunucusundan çok farklıydı. İlk olarak, Yahya Hirodes'e şöyle dedi: "O kadınlı (kardeşinin karısı) evlenmen Kutsal Yasa'ya aykırıdır" (Matta 14:4). Saygısızlık ederek onun makamını değil, doğrudan işlediği günahı hedef aldı. İkincisi, Tanrı'nın bir peygamberi olarak sahip olduğu yetkiyle Hirodes'i uyardı. Son olarak, Yahya kral hakkında hükmetsiz şakalar yapmıyordu.

Kutsal Kitap'ta önderlik pozisyonunda olanlar hakkında şakalar yaptığını göreceğiniz tek tanrısal kişi İlyas'tır (1. Krallar 18:27). Baal ve Aşera'nın sahte peygamberleri ve onların temsil ettiği ilahlarla alay etti. Gerçek değil, sahte bir yetkiye sahip olan bu adamlar, birçok İsrailiyi karanlığa sürüklediler. Onlar Tanrı tarafından atanmamıştı. Saygı görmeye ya da itaate layık değillerdi. Bu tür örgütlerin yöneticilerine asla bağlı olunmamalı ve itaat edilmemelidir.

Gerçek atanmış yetkililere geri dönersek, RAB korkusuyla aydınlanmamış gözlerle görmedikçe yetkililere saygı göstermek ve boyun eğmek zordur. Yine de Kutsal Yazılar'ın ne dediğini dinleyin, "Doğru olmayanları, özellikle benliğin yozlaşmış tutkuları ardından giden ve yetkisini hor görenleri cezalandırarak yargı gününe dek nasıl alıkoyacağını da bilir. Bu küstah, dikbaşı kişiler yüce varlıklara sövmekten korkmazlar" (2. Petrus 2:10). Burada gerçekten uyarıcı

olan şey, Petrus ve Yahuda'nın kilisedekilerle ilgili konuşuyor olmalarıdır (Yahuda 12; 2. Petrus 2:13–15).

Bu kitaba başlarken bazılarının kabul etmesinin zor olacağı konusunda uyarıştım, çünkü Tanrı'nın Egemenliği'ne sıklıkla demokratik bir zihniyetle bakıyoruz. Bu yüzden bize düşüncede ve ruhta yenilenmemiz buyrulmaktadır (Efesliler 4:23). Radyo sunucusunun düşünce yapısı sadece ona özgü olsaydı, muhtemelen bundan bahsetmezdim, ancak bu zihniyet tüm kiliseyi kaplamaktadır. Bunu Bill Clinton'ın başkanlığı sırasında keşfettim.

İKİ YANLIŞ BİR DOĞRU ETMEZ

Başkan Clinton 1992'de seçildiğinde, Tanrı benimle ilgilenene dek üç gün boyunca depresyondaydım. Bana hiç kimsenin O'nun bilgisi dışında yönetime gelemeyeceğini ve yetkili olanların O'nun tarafından atandığını kesin olarak gösterdi. Bu bana açıldıktan sonra, insanın kişisel hayatına değil, ona bahşedilen yetkiye odaklanmaya başladım. Bunu yaptığımda, yüreğimde bu yönetici için büyüyen gerçek bir sevginin yanı sıra aldanmadan kurtularak gerçekte yürüdüğünü görmek için tutkulu bir istek oluştu.

Aynı şeyin Vaftizci Yahya'nın Hirodes'e karşı yüreği için de geçerli olduğuna inanıyorum. Sert konuşmasına rağmen, bu yozlaşmış yönetici için kesinlikle Tanrı'nın yüreğine sahipti. Yeremya'nın sert konuştuğu kişiler için ağlamasının nedeni buydu. Yasacı, nefret dolu yüreklerden konuşanlar olduğu kadar Rab'bin terbiye eden sözünü şefkatle yanan yüreklerinden söyleyenler de vardır.

Rab'bi öfkeliendiren şey, kendi doğruluklarına göre yargılayarak "hata bulan" kişilerdir. Birçok kilisede Başkan Clinton'a karşı bu durumun gerçekleştiğine tanık oldum. Devam etmeden önce, her iki seçimde de Başkan Clinton'a oy vermediğimi ve davranışlarının bu ülkeye verdiği zarar konusunda yüreğimin kırık olduğunu tekrar ifade edeyim.

1992’de seyahat ederken, imanlılar tarafından sık sık televizyona çıkan aşırı muhafazakâr bir adamı izlemeye teşvik edildim. Ulusumuzun liberal liderleri, özellikle de başkan ve eşi hakkında söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyordu. Bu yorumları haftalık olarak farklı şehirlerde duydum. “Bu adamı dinlemelisin. Washington’da olup bitenlerin içyüzünü ortaya koyuyor” diyorlardı. Onlara duyduğum güvenden dolayı, *bu adamı TV’de yakalayıp söyleyeceklerini duymam gerektiğini düşündüm*. Sıklıkla televizyon izlemiyorum, bu yüzden sonunda adamı izleyene dek aradan neredeyse dokuz ay geçti.

Kaliforniya’daki bir hizmetin ardından otel odama dönünce, televizyonu açtım ve işte karşımdaydı. Çok komikti ve tuhaf bir kravat takıyordu. Daha sonra Başkan Clinton hakkında konuşmaya başladı. Birden anladım: *Bu herkesin bana bahsettiği adam*. Sonunda bu meşhur adamı dinleyebildiğim için heyecanlıydım. İzlemeye ve söyleyeceklerini işitmeye hazır bir şekilde oturdum.

Yirmi dakika boyunca başkana sözle saldırıp onu bir pislikmiş gibi göstermesini dinledim. Şakaları komik, sözler espriliydi, ama tüm zaman boyunca midemde kötü bir his oluştu. Düşündüm ki, *Sorun ne? Söylediği her şey doğru. Başkanımızın liberal zihniyetini yakalamış*. Sonra sordum, “Tanrım, neden içimde bu kadar rahatsız edici bir his var?”

Kutsal Ruh hemen yanıtladı, *Halkını yönetenleri kötüleme* (Elçilerin İşleri 23:5).

Zihnimde bir başka Kutsal Kitap pasajı belirdi: *Her şeyden önce şunu öğütlerim: Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakın ve huzurlu bir yaşam sürelim diye, krallarla bütün üst yöneticiler dahil, bütün insanlar için dilekler, dualar, yakarışlar ve şükürler sunulsun* (1. Timoteos 2:1–3). Bu söz bana bir ton tuğla gibi çarptı. Tanrı bize, yöneticileri onurlandırmamızı, onlar için dua etmemizi, yakarmamızı, şükretmemizi ve onlara aracılık etmemizi

buyurdu. Ayrıca onlara karşı konuşmamızı buyurdu. Onlar hakkında alaycı konuşmamızı, kötü söz söylememizi, onlarla kavga etmemizi veya dalga geçmemizi söylemedi. Televizyon yorumcusu söylediklerinin çoğunda haklı olsa da, iki yanlış asla bir doğru etmez!

Esasen bu adamdan ziyade onun mesajını heyecanla dinleyen imanlılar için üzüldüm. Bu yorumcuya gelince, onu iyi olandan habersiz biri olarak görüyordum. Anlayamadığım şey, imanlıların neden onun mesajını bu kadar çok desteklediği ve ilan ettiğiydi. Bunu yaparak nasıl “krala saygı gösteriyorlardı”? Tanrı bize Hristiyanlar olarak ne yapmamız gerektiğini söylemiştir: dua etmek, dilekler, yakarışlar ve şükürler sunmak. Pavlus sadece yasa tanımazlığın çeşitli eylemlerini yapanları değil, aynı zamanda “yapanları onaylayanları da” Tanrı’nın yargısının beklediğini açıkladı (Romalılar 1:32).

HANGİ YASALARA GÖRE YAŞIYORUZ?

Amerika Birleşik Devletleri’nin her yerinde o otel odasında yaşadığım deneyimi vaaz etmeye başladım. Birçokları ışığı gördü ve tövbe etti; diğerleri bana öfkeleni. Yorumcunun doğru yaşamı ve hükümetimiz tarafından verilen ifade özgürlüğünü savunduğunu ileri sürdüler. Bu doğru; ancak, bu tutumu yürürlükten kaldıran buyruklarımız vardır. Demokratik yönetimle mi yoksa Tanrı’nın Egemenliği’nin yasalarıyla mı yaşıyoruz? Sırf ülkemiz alkol kullanımına ve bazı eyaletlerde esrar kullanımına izin verdiği için, imanlılar olarak sarhoş olmalı ya da serbestçe esrar kullanmalı mıyız?

Daha üstün bir yasaya sahibiz. Birinci yüzyılda yaşamış Romalı bir putperest, dönemin Hristiyanları hakkında şöyle yazmıştır: “Günlerini yeryüzünde geçiriyorlar, ama onlar cennetin vatandaşları. Devletin yasalarına itaat ederler ve aynı zamanda sergiledikleri yaşamlarla o yasaları aşarlar” (*Diognetus’a Mektup, bölüm 5*).

Kötülemeleri dinlemenin ne yararı var? Hangi ürünü taşır? Bu adamın mesajını izlemek ve yaymak için harcadığımız zamanı ulusal

liderlerimize aracılık etmek için kullanmak daha etkili olmaz mıydı? Tanrı, itaatkâr davranışın sonucunun “Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakin ve huzurlu bir yaşam sürmemiz” olacağını söylememiş miydi?

Başkan Clinton ile görüştüğünde ona “Masum çocukların öldürülmesini yasalaştıran bir lider, Tanrı’nın yargısına uğrayacak ve cehennemde yanacaktır” diyen bir hizmetkâr tanıyorum. Bu pastör, Vaftizci Yahya’nın Hirodes’e davrandığından farklı davranmadı. Tanrı’nın bu elçisi, doğmamış çocuklar ve başkan için kutsal öfke ve sevgi dolu bir yürekten konuştu. Başkanın yetkisine saygı duymakla birlikte bu hizmetkâr gerçeği söyledi. Bu kişi asla başkanla alay eden biri olmadı. Televizyondaki yorumcuların yetkilileri yerden yere vuruşunu dinlediğimizde, Tanrı’nın yüreğini kaybederiz. Kötülemeleri dinlemek kalıcı ürün vermez.

YETKİYE SAYGI GÖSTERME YÜREĞİ

Yetkiye saygı gösterme isteği davranışlarımıza nüfuz etmelidir, zira böyle yaparak Rab’bin yaptığı atamayı onurlandırırız. Pavlus bizi şöyle teşvik etti,

İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin, öyleyse iyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın. Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı’ya hizmet etmektedir. Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı’nın gazabını salan ölç alıcı olarak Tanrı’ya hizmet ediyor. Bunun için, yalnız Tanrı’nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. Vergi ödemenizin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler Tanrı’nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır. Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin. (Romalılar 13:3–7)

Yerel spor salonumuzda ağırlık antrenmanı yapıyordum ve fiziksel olarak formda olan bir erkek ve kadınla sohbet ettim. On dakika konuştuğuktan sonra Colorado Springs polis teşkilatının üyeleri olduklarını öğrendim. Hemen şöyle dedim, “İkinize de muazzam saygım var, çünkü Kutsal Kitap sizin *Tanrı'nın hizmetkârları* olduğunuzu söyler!”

Erkek polis şok oldu ve heyecan ve şaşkınlıkla karışık bir halde sordu, “Ahbab, bu gerçekten doğru mu? Kutsal Kitap benim Tanrı'nın hizmetkârı olduğumu mu söylüyor?”

Sorusunu ona yukarıdaki ayetleri göstererek yanıtladım.

Bunun üzerine “Bu ayetleri sırtıma dövme yapacağım!” dedi.

Birkaç hafta sonra onunla yeniden spor salonunda karşılaştım. Beni görünce tişörtünü çıkardı ve sırtına yazdirdığı ayetleri gösterdi. Bu onun için büyük bir vahiydi.

Bu gerçek günümüzde yeterince vurgulanmaz. Tanrı yetkili olanları “hizmetkârları” olarak adlandırdı ve bu nedenle onlar gereken onur ve saygıyı görmeye layıktırlar. Ne zaman bir polis, itfaiyeci, belediye başkanı, vali, eyalet meclisi üyesi, yargıç, kongre üyesi veya devletin bir başka görevlisini görsem, yüreğimde bu saygının yandığını fark ediyorum. Şehir, eyalet veya federal dairelere gittiğimde içimde saygının büyüdüğünü görüyorum. Senatör olan arkadaşlarım var ve onları her gördüğümde isimleriyle değil, “Senatör” diyerek selamlıyorum. Tanrı'nın onlara bahşettiği konuma olan saygımı göstermek istiyorum. Onlar Tanrı'nın halkına hizmet eden hizmetkârlarıdır.

Üstelik, yukarıdaki ayetlerde yetkililerin görevlerini yerine getirirken “Tanrı için gayretle çalıştıklarına” dikkat edin. Bunu şöyle düşünün; aracınızı hız sınırının on beş kilometre üzerinde sürüyorsanız ve aniden dikiz aynanızda yanıp sönen kırmızı ışıklar görürseniz, Şeytan'la savaşmak için dua etmeyin. Polis Şeytan için çalışmıyor; aksine, Tanrı için çalışıyor! Bunun yerine merhamet için dua etmelisiniz!

Geçmişte trafikte hız cezaları aldım ve ceza tutanağını aldıktan sonra her seferinde memura “Efendim, hatalıydım ve işinizi yaptığınız ve şehrimize hizmet ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Lütfen suçumu bağışlayın” dedim. Yüzlerini görmeliydiniz. Bir keresinde memurun tavrı tamamen değişti. Sert başlamıştı, ama yetkisine duyduğum saygıyı görünce yumuşadı. Niyetim bu olmamasına rağmen, neredeyse cezayı geri alacağını düşündüm.

Radyo sunucusunun saygısızlık ettiği valinin yönetimindeki eyalette pastörlük yapan bir arkadaşım vardı. Şehri için dua ediyordu ve Tanrı’ya gerçekten nasıl bir fark yaratacağını soruyordu. O zamanlar kilisesi küçük bir topluluktan oluşuyordu. Tanrı, şehrindeki devlet görevlilerini onurlandırmayı yüreğine koydu. Daha fazla dua ettikten sonra ne yapacağını biliyordu. O ve kilise ihtiyarları şehrin en büyük ihtiyaçlarını araştırdı. Araştırma sonucunda itfaiye teşkilatının duman içinde görüş sağlayan maskelere ihtiyacı olduğunu öğrendiler, ancak bu ihtiyaç o yıl için itfaiyenin bütçesine dahil edilmemişti. Maskelerin her biri 25.000 dolardı. Onların büyüklüğünde bir kilise için bu çok paraydı.

Pastör vizyonu toplulukla paylaştı ve toplanan sunuda ihtiyaç duyulan tutara ulaştılar. O ve kilisesinin ihtiyarları çeki kent meclisine sundu. Bana şöyle dedi, “John, topladığımız paranın şehir yetkililerine nasıl hizmet ettiğine şaşırırsın. Bir kilisenin böyle bir iyilik yapacağına inanamadılar. Kentin ihtiyaçlarından şikâyet eden ve onlara karşılıksız maddi yardımda bulunmayan insanlara alışkındılar.”

O zamandan beri kilisenin büyümesi patladı. Topluluk yeni bir bina açılışı yaptığında, birçok şehir yetkilisi kiliseye katıldı ve bazıları hâlâ katılıyor. Bu pastörün ürününü radyo sunucusununkiyle karşılaştırın.

Çok sayıda imanlının ödedikleri vergilerden yakındığını duydum. Kiliselerde vergi ödememenin yollarını araştıran insanlarla tanıştım. Bunun anayasal hakları olduğunu iddia ediyorlar. Onlara şöyle diyorum: “Tanrı’dan aldığınız buyruk sözde anayasal hakkınızın

KRALA SAYGI GÖSTERİN

yerine geçer. Tanrı ‘vergi ödememizi’ söylüyor.” Sonra bu insanlara diyorum ki, “Arabanızı sürdüğünüz yolların parasını kim ödüyor? Sizi koruyan polislerin, itfaiyecilerin ve milletvekillerinin parasını kim ödüyor?” Muhasebecilerden vergi kaçırmak için imanlıların nasıl aldatıcı yollar izlediklerini dinledim. Bu yürek burkucu. Muhasebecilerimize şöyle dedim, “Gri alan istemiyorum; kaçamak yollar istemiyorum.” Vergi ödemek, bize hizmet eden yönetime geri vermek için bir fırsattır. Eğer vermeyi seçersek bizden çalınmaz! Biz imanlılar ne zaman bu hakikatten zevk alacağız?

Eğer Mesih’in bedeni buna sıkıca uyarsa, ülkemize ve dünyaya daha güçlü tanıklık ederiz. Yönetimde olanlara saygı göstermeyi, onları hürmet ve itaat ile onurlandırmayı ve ilgili görevleri yerine getirmeyi öğrenmeliyiz. Bunu yaparak Göklerdeki Babamız’ı onurlandırırız. Krala saygı gösterdiğimizde, Rab’den korktuğumuzu gösteririz.

YETKİNİN HER ALANINDA BENZER

Son bölümde yazdığım gibi, krala saygı gösterme buyruğu doğrudan kamusal yetkiyi içerir; bu buyruk devredilmiş yetkinin diğer alanlarını da kapsamaktadır. Aşağıdaki ayetlerde saygıya yapılan referanslara dikkat edin. Tanrı, aile konusunda “annene babana saygı göstereceksin” diye buyurdu (Efesliler 6:2). Yine şöyle buyurdu: “Kadın da kocasına saygı göstereceksin” (Efesliler 5:33). Sosyal yetkililerle ilgili olarak şöyle okuruz: “Kölelik boyunduruğu altında olanların hepsi kendi efendilerini tam bir saygıya layık görsünler ki, Tanrı’nın adı ve öğretisi kötülenmesin” (1. Timoteos 6:1). Kilise yetkisiyle ilgiliyse şöyle buyrulmuştur: “Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün” (1. Timoteos 5:17).

Otuz yılı aşkın hizmetimde, gençlerin anne babalarına saygısızca konuştuklarına çok sık tanık oldum. Bu gençlerde bırakın anne babaya saygıyı, dikkate alma bile yoktu. Anne babaların pasif kaldığı

durumlarda, çocuklarını hemen orada azarladığım zamanlar oldu. Sadece kendilerine zarar verdiklerini bilselerdi, bunu yapmaya cesaret edemezlerdi. Tanrı şöyle der: “Annesine, babasına saygısızca davranana lanet olsun! Bütün halk, ‘Amin! diyecek” (Yasa’nın Tekrarı 27:16). İlk bölümlerde söz ettiğimiz lanet, anne babasına saygısızca davrananlara gelir.

Diğer taraftan, Tanrı anne babalarına saygı gösterenlere büyük bereketler vaat eder: “‘iyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için annene babana saygı göstereceksin.’ Vaat içeren ilk buyruk budur” (Efesliler 6:2–3).

Tanrı aslında anne babasına saygı gösteren kişiye iki ayrı kutsama vaat eder. İlk olarak, iyilik bulur. Anne babasına saygı göstermeyen kişi hayatta iyilik bulacağına güvenemez. Zira lanet altındadır. (Bununla ilgili tanıklığımı daha sonraki bir bölümde paylaşacağım.)

İkinci vaat uzun ömürdür. Anne babanıza saygı göstermenin karşılığında ne büyük bir bereket! Şöyle düşünebilirsiniz, *Bir dakika bekleyin. Anne babasına saygılı olan, ancak genç yaşta ölen kişiler biliyorum.* Tanrı Sözü’nde bunun vaat içeren ilk buyruk olduğunun söylendiğine eminim. Etrafımızda gördüklerimizin Tanrı’nın vaatlerini boşa çıkarmasına izin verdiğimizde başımız derde girer. Şunu düşünün: Babamız, O’na ait olanlara korkudan tam bir özgürlük vaat eder. O’nun sözleriyle, “Doğrulukla güçlenecek, baskıdan uzak olacak, korkmayacaksın. Dehşet senden uzak kalacak, sana yaklaşmayacak” (Yeşaya 54:14). Yine de değerli Hristiyanlar korku içinde yaşarlar. Eğer vaatler otomatikse, neden bu kadar çok sayıda kişi bu işkence altında yaşıyor? Bu sorunun cevabı şudur: Tanrı’nın vaatleri dua yoluyla alınır ve imanın yüce mücadelesiyle kazanılır.

İbrahim’in oğlu İshak buna iyi bir örnektir. Tanrı, İbrahim’e İshak’la ilgili şu vaadi verdi: “Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim” (Yaratılış 17:19). Tanrı vaadini bildirdi, ancak evlendikten sonra karısı Rebeka’nın kısır olduğu ortaya çıktı! İşin

tuhafı Rebeka'yı İshak seçmedi, Kutsal Ruh seçti. Şöyle sorabilirsiniz, "Tanrı'nın özellikle kısır bir kadını seçtiğini mi söylemek istiyorsun?" Evet! Vaat otomatik değildi; sahiplenilmek zorundaydı. Kutsal Yazılar'ın ne dediğini dinleyin, "İshak karısı için RAB'be yakardı, çünkü karısı kısırdı. RAB İshak'ın yakarışını yanıtladı, Rebeka hamile kaldı" (Yaratılış 25:21).

İshak, RAB'be yakarak vaadi elde etmek için savaştı ve sonunda kazandı. Tanrı'nın isteğine göre dua etti ve yanıt aldı. Bu konuda teşvik ediliyoruz, "Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz" (1. Yuhanna 5:14–15). Tanrı, antlaşmada isteğini açıkça belirtmiştir. Eğer O'nun vadini aldıysak, O'nun isteğine göre dua edebileceğimizi biliriz.

Anne babamıza saygı göstererek, dua yoluyla O'nun iki antlaşma vaadine dayanabilir ve iyi, uzun ve verimli bir hayata kavuşabilirsiniz. İmanınızı başkalarının hayatlarına değil, Tanrı'nın antlaşmasına dayandırın.

Belki anne babanıza saygı göstermediğiniz için endişeleniyorsunuz. Tövbenin devreye girdiği yer burasıdır. Dua ederek Tanrı'ya ve şahsen anne babanıza gidin ve onlardan af dileyin. Onlara saygı göstermeye başlayın ve Tanrı'nın antlaşma vaatlerinin yaşamınızda tezahür edeceğine inanın.

Aynı ilke patronlar, işverenler, öğretmenler ve diğer sosyal yetkililer için de geçerlidir. Onlara saygı gösterdiğimizde, iyilik bulacak ve Rab'den ödülümüzü alacağız. Pavlus çalışanlara şu talimatı verdi: "Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz. Haksızlık eden ettiği haksızlığın karşılığını alacak, hiçbir ayırım yapılmayacaktır" (Koloseliler 3:23–25).

Sonraki bölümde, Tanrı'nın kilisedeki hizmetkârlarını kabul

YETKİ ALTINDA

ettiğimiz ve onlara hak ettikleri saygıyı verdiğimiz zaman, bize bahşedilen geniş kapsamlı bereketleri ele alacağız. Tanrı'nın bize gönderdiklerini tanımakta başarısız olduğumuzda neyi kaçıracığımıza da göreceğiz.

BÖLÜM 10

İKİ KAT SAYGI

Tanrı çoğu zaman ihtiyacımız olan şeyi istemediğimiz bir ambalaj içinde gönderir.

“**S**aygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin” (Romalılar 13:7). Bu bölümde, Tanrı’nın üzerimizdeki yetkililere saygı ve onur vermemizi istemesinin başlıca nedenlerinden birinin onların iyiliği için değil, bizim iyiliğimiz için olduğunu göreceğiz. Tanrı Sözü’ndeki bu buyruğa bağlı kalmanın sonuçta bir kutsama getirmesi heyecan vericidir. 1. Samuel’de bunun bir örneğini görüyoruz.

BİR HAKARET KUTSAMAYA DÖNÜŞÜYOR

İsrail halkını hâkimlerin yönettiği günlerde Hanna adında kısır bir kadın vardı. Peninna adında bir karısı daha olan Elkana ile evliydi. Hanna mutsuzdu, çünkü kuması kısırılığı nedeniyle onunla alay ediyordu. Elkana’nın ikinci kez evlenmesinin nedeni büyük olasılıkla Hanna’nın kısırılığıydı. Hanna seviliyordu ve kocasının yüreğini dolduruyordu, ama Peninna adamın evini dolduruyordu. Her yıl ibadet etmek için ailece Şilo’ya seyahat ederlerdi. Özellikle

oradayken Peninna, alaylarıyla Hanna'yı ağlatırdı. Kocasını bile Hanna'yı teselli edemezdi.

Yine Şilo'ya yaptıkları bir ziyaret sırasında canına tak etti. Hanna derinden ıstırap çekerek RAB'bin önünde ağladı ve O'nunla bir antlaşma yaptı, "Eğer bana bir erkek çocuk verirsen, yaşamı boyunca onu sana adayacağım."

İsrail'in kâhini ve hakimi Eli bu sırada onu izliyordu ve "Hanna içinden yakarıyor, yalnız dudakları kımıldıyor, sesi duyulmuyordu. Bu yüzden Eli, Hanna'yı sarhoş sanarak, 'Sarhoşluğunu ne zamana dek sürdüreceksin? Artık şarabı bırak' dedi" (1. Samuel 1:13-14).

Ne ağır bir hakaret! Eli Hanna'nın kederine duyarsız olmakla kalmadı, aynı zamanda ruhsal olarak o kadar uyuşuktu ki, sarhoşluk nedeniyle dudaklarının mırıldandığını düşündü. Kumasının bitmek bilmez düşmanlığından uzaklaşıp RAB'bin huzurunda teselli arıyordu, ancak ülkedeki en yüksek ruhsal yetkili tarafından haksızca yargılanmış ve kötülenmişti. Her yıl Şilo'ya RAB'bin önüne sunacak bir çocuğu olmadan eli boş geliyordu. Her yıl etrafındakilerin bakışlarıyla, fısıltılarıyla ve alaylarıyla karşılaştı.

Pastörünüz en büyük acınızı yaşadığınız bir anda sizi kötülükle suçlasaydı nasıl tepki verirdiniz? Belki şöyle düşünürdünüz: *Bu adam pastör mü? Oruç tuttuğumu ve Tanrı'ya yakardığımı bilmiyor mu? Ne kadar duyarsız ve ruhsallıktan uzak biri! Bir daha bu kiliseye gelmeyeceğim!*

Bu düşünceler kolayca bir patlamaya neden olabilirdi, "Kendine Tanrı adamı diyorsun, ama acı çeken birini tanıyamıyorsun! Derinden dua eden bir kimseyi tanıyamıyor musun? Sen ne biçim bir pastörsün? Burası nasıl bir kilise? Bu kadar yeter! Bana ve Tanrı'nın işlerine duyarlı bir pastörü olan başka bir kilise bulacağım!" Bu senaryo, bugün kiliselerimizde nadir görülen bir tepki olmazdı – açıkça pastörün yüzüne karşı olmasa da, pastörün arkasından topluluğun üyelerine söylenebilecek sözlerdir.

Ama Hanna'nın bu ağır hakaret karşısında verdiği cevabı dinleyin: "Ah, öyle değil efendim! Ben yüreği acılarla dolu bir kadını. Ne şarap içtim, ne de başka bir içki. Sadece yüreğimi RAB'be döküyordum. Kulunu kötü bir kadın sanma. Yakarışımı şimdiye dek sürdürmemin nedeni çok kaygılı, üzüntülü olmamdır" (ayetler 15–16). Saygı ve onurla cevap verdi. Eli'nin eylemleri ve yargısı bunu hak etmekten uzak olsa da, Hanna onun sahip olduğu yetkisel konuma saygı gösterdi. Hatta kötü bir kadın olmadığına dair güvence verecek kadar ileri gitti.

Aslında o dönemde aşırı davranış kalıplarına sahip olan Eli'ydi ve yargılanması eli kulağında. Hanna'nın odağı Eli'nin davranışı değil, kendi davranıştı. Hanna, RAB'den gerçekten korkan bir kadındı. Eğer bir yöneticide sorun varsa, Tanrı bununla ilgilenirdi. Günümüzde bu türden gerçek bir boyun eğişe ve alçakgönüllülüğe nasıl da ihtiyacımız var!

Bunun üzerine Eli'nin Hanna'ya karşı tutumu değişti:

Eli, "Öyleyse esenlikle git" dedi, "İsrail'in Tanrısı dileğini yerine getirsin." Hanna, "Senin gözünde lütuf bulayım" deyip yoluna gitti. Sonra yemek yedi. Artık üzgün değildi. (ayetler 17–18)

Hanna'nın Eli'ye saygısında hiç bir sapma olmadı; onu Tanrı'nın bir adamı olarak onurlandırdı ve hatta kutsama sözüne karşılık onun gözünde lütuf bulmayı diledi.

Sonra olanlara bakalım: "Ertesi sabah erkenden kalkıp RAB'be tapındılar. Ondan sonra Rama'daki evlerine döndüler. Elkana karısı Hanna'yla birleşti ve RAB Hanna'yı anımsadı. Zamanı gelince Hanna gebe kaldı ve bir erkek çocuk doğurdu" (1. Samuel 1:19–20).

Tanrı, bir doğum vaadini gerçekleştirecek sözleri serbest bırakmak için benlikte yaşayan, duyarsız bir kâhini kullandı. Aslında, kısa süre sonra Tanrı açıkça şöyle bildirir: "Bu nedenle, 'Eli'nin ailesinin günahı hiçbir zaman kurban ya da sunuyla bile

bağışlanmayacaktır diyerek Eli'nin ailesi hakkında ant içtim" (1. Samuel 3:14). Tanrı'nın sizinle veya ailenizle ilgili bu sözleri söylediğini asla duymak istemezsiniz. Merhametli, şefkatli, ancak adil olan Tanrı, Eli ve ailesi hakkında da şöyle dedi: "Soyundan hiç kimsenin yaşlanacak kadar yaşamaması için senin ve atanın soyunun gücünü kıracağım günler yaklaşıyor. İsrail'e yapılacak bütün iyiliğe karşın, sen konutumda sıkıntı göreceksin. Artık soyundan hiç kimse yaşlanacak kadar yaşamayacak" (1. Samuel 2:31–32). Bu kesinlikle tanrısal bir önder değildi.

Kapalı bir rahim açıldı ve karanlıkta yaşam meydana geldi. Ertesi yıl Hanna küçük Samuel'i kucağına aldı. Henüz rahme düşmeden önce RAB'be adanan genç adam İsrail'e uyanış getirecekti. Hanna'nın yıllardır özlemini çektiği ve yakardığı bereket, ona hakaret eden duyarsız bir kâhine saygı gösterdikten sona geldi. Bu mucizenin Eli'nin davranışlarıyla bir ilgisi yoktu, esasen Hanna'nın yetkiye gerçekten saygı göstermesi ve boyun eğmesiyle ilgisi vardı.

YARGIÇ KİM?

Bundan çıkarılacak müthiş bir ilke vardır: Tanrı bir kimseye yetki verdiyse, özel veya kişisel davranışları ne olursa olsun, davranışların ötesine bakarsak ve onu Tanrı'nın gönderdiği biri olarak onurlandırırız, her halükârda kutsamayı alırız. İsa, tıpkı Hanna gibi, birçok kişinin yozlaşmış hizmetkârlardan kutsama alacağını açıkça belirtti. Şöyle dedi, "O gün birçokları bana diyecek ki, 'Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?' O zaman ben de onlara açıkça, 'Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim" (Matta 7:22–23).

Bu ayetleri okuduğumuzda, sıklıkla İsa'nın adıyla mucizevî işler yapan ama Rab tarafından reddedilen *birçoklarına* odaklanırsınız. Bu gerçekten ciddi ve ayıltıcı bir söz, ama olayın diğer yüzüne bakalım;

bu kötülük yapanlar aracılığıyla gerçek hizmet alanlar vardı. Hizmet aldılar, çünkü Hanna gibi onlar da Tanrı'ya bu kişiler aracılığıyla eriştiler. İsa'nın burada sözünü ettiği birçokları, Tanrı'nın yargıladığı Eli'ye benziyorlardı!

Bu kitabı yozlaşmış hizmetkârlara değil, yetki altındaki kişilere yazdım. Kutsal Yazılar, hem yozlaşmış hem de tanrısal yetkililer bulunduğu konusunda kuşkuya yer bırakmaz. Eğer yetki altındakiler yargı boyunduruğunu üstlenirse, artık yerleşik yetkiye boyun eğmez ve kendilerini önderleri üzerinde yargıçlığa yükseltmiş olurlar. Yürekleri, Tanrı'nın yerleştirdiği yetkililerin yürekleri üzerinde gururla yükselir. Esasen kendilerini Tanrı'nın buyruğu ve teşviği üzerine çıkarmışlardır. Aslında bilmeden Tanrı'ya şöyle derler: “Sen yargıyı düzgün bir şekilde yerine getirmiyorsun, bu yüzden konuyu ben ele alacağım.”

Hanna, Eli'nin sahip olduğu yetkiyi kabul etti ve ona saygı gösterdi. Eli onu yargıladı ve ona hakaret etti, ancak Hanna Eli'yi onurlandırdı. Gözün gördüğüne ve kulağın işittiğine göre yaşasaydı, Eli'nin davranışını sorgulayabilirdi. Ancak, doğal muhakemeye değil, RAB korkusu ve tanrısal yetkiye bağlılıkla davrandı. Adil biçimde yargılayan Tanrı'ya güvendi.

Hanna, İsa'nın yüzyıllar sonra doğruladığı şeyi biliyordu: “Size doğrusunu söyleyeyim, benim gönderdiğim herhangi bir kimseyi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur” (Yuhanna 13:20). İyi hatırlayın, İsa Yahuda'yı mucizeler yapması ve cinleri kovması için güçle donatmıştı. Ancak İsa, Yahuda'nın sonunda kötü çıkacağını biliyordu: “Siz Onikiler'i seçen ben değil miyim? Buna karşın içinizden biri iblistir” (Yuhanna 6:70). İsa onu, daha günahı ortaya çıkmadan önce RAB korkusu sayesinde sezgiyle seçti. Yahuda da mucizeler yaptı ve cinlerin İsa'nın adıyla kendisine boyun eğmesinden ötürü diğerleriyle birlikte sevinçle geri döndü (Markos 6:7–13; Luka 10:17).

İnsanlar Yahuda'nın ellerinden hizmet aldılar mı? Evet. Hizmetin para kutusundan çalan ellerden mi? Kesinlikle!

AYRILIK ZAMANI

Burada hayati bir noktaya değinmeme izin verin. Kilisedeki bir yetkilinin bariz bir yolsuzluk veya günah içinde olduğu ortaya çıkarsa, onun kirli çeşmesinden içmeye devam etmemeliyiz. Böyle bir durumda kesin bir dille kendimizi geri çekmemiz talimatı verildi. Eğer bir önder zina, eşcinsellik, gasp, hırsızlık, sapkınlık ya da sizin tarafınızdan bilinen ya da kamuoyu önünde ifşa edilen başka bir günaha karışır ve tövbe etmezse, hizmetinin altından hemen çıkın. Kutsal Yazılar bu konuda açıktır. Böyle biriyle yemek bile yememeliyiz (1. Korintliler 5:9–11). Eli'nin durumunda, Hanna'nın Eli ve oğullarının yozlaşmış davranışlarının tam olarak farkında olup olmadığı belli değildir. Aynı şekilde Yahuda'dan hizmet alan insanlar da büyük olasılıkla onun bir hırsız ve potansiyel bir hain olduğunun farkında değillerdi.

Pavlus, kilise önderliğine atıfta bulunarak şöyle dedi: “Bazı kişilerin günahları bellidir (herkesin gözü önündedir), kendilerinden önce yargı kürsüsüne ulaşır. Bazılarının günahlarıysa sonradan ortaya çıkar [suçluyu yargı gününe dek takip eder ve orada görünür]” (1. Timoteos 5:24).

Sonuç olarak: Eğer bir önderin hayatı yozlaşmışsa ve Tanrı'nın yargısı henüz belli değilse, ya şimdiki hayatta ya da gelecek hayatta mutlaka görülecektir. Emin olmadığınız bir şeyi yargılamak veya ifşa etmek zorunda değilsiniz. Çok fazla sayıda kişi kuşkularla hareket eder ve çoğu zaman değerlendirmelerinde doğru olmadıklarından kendilerine ve etraflarına ciddi zararlar verir. Ağızları, haksız yere kuşkulandıkları şeyleri sızdırır. Görüşlerini ruhsal sezgi zannederek haklı çıkarırlar. Diğerlerinin atanmış önderlerden bereket almasını zorlaştırırlar ve birçoğu Tanrı'nın onlara vermek istediği bereketleri kaçıır. Bu nedenle Tanrı, “İki ya da üç tanık olmadıkça, bir ihtiyara

yöneltilen suçlamayı kabul etme” (1. Timoteos 5:19) demektedir. Tanık, kulaktan dolma şeyler değil, kanıt sunabilen kişidir.

Tanrı her şeyi kendi zamanında yargılar ve eğer bir önderin tövbe etmediği günahını ifşa etmenin zamanının geldiğini veya gerekli olduğunu takdir ederse, bunu kesinlikle bileceksiniz ve bu yetkilinin altından çıkmanın zamanı gelecektir. Pavlus, “Günah işleyenleri herkesin önünde azarla ki, öbürleri de korksun” (1. Timoteos 5:20) demiştir. Uyarı: Onların günahlarına ortak olmayın ve gerçekten tövbe etmedikçe yetkilerinin altından çıkın.

Geçmişte, günahı en sonunda apaçık ortaya çıkan bir önderin altında hizmet ettim. Olay ifşa olduğunda orada değildim, çünkü gençlik pastörü olarak hizmet edeceğim başka bir eyalete çoktan taşınmıştık. Biz gittikten birkaç yıl sonra, imanlılar topluluğu önünde ayağa kalktı ve artık onunla yaşamak istemediği için karısından boşandığını açıkladı. Bundan kısa süre sonra daha genç bir kadınla evlenme planlarını paylaştı. Karısının herhangi bir cinsel günahı yoktu; sadece diğer kadını istiyordu.

Bunun ardından binlerce kişi o topluluğu terk etti. Bunu iyi bir sebeple yaptılar. Geride kalanlar maalesef tehlikeli bölgelere girdiler, zira öğretiler giderek daha fazla önderin ve yeni karısının amaçlarına göre saptı. Oradan ayrılan ve bu pastöre karşı konuşmaktan kaçındıkları sürece bereketlenen birçok kişi tanıyorum. Ancak ona saldıranlar acı çekti.

Yıllar sonra tanınmış başka bir kiliseye gittik. Pastörümüz apaçık günah içinde yaşıyordu, ama Tanrı bunu bir dönem boyunca gizli tuttu. Önemli bir yan not olarak Rab’bin çok sabırlı olduğunu belirtmeliyim. Önderin bilerek işlediği günahı bekledi. Tanrı atadığı önderleri sever, bu yüzden tövbe için ona zaman tanıdı. Sonunda Tanrı’nın sabrı tükenmiş ve pastörümüzün günahı açığa çıkmıştı. Eşcinsel bir fahişeye yatıyor ve uyuşturucu kullanıyordu. Haber yıkıcı ve geniş kapsamlı oldu, çünkü yaklaşık elli bin kiliseden

oluşan Ulusal Müjdeci Kiliseler Birliği'nin önderlerinden biriydi.

Ancak, bu trajedi öncekinden daha farklı bir yön izledi. Kilise gözetmenleri ve diğer dört kiliseden gelen pastörler hızla bu kilisenin yardımına koşular ve pastöre bir özür ve istifa mektubu yazdırdılar. İnsanlar kendilerini korunmuş hissettiler, bu yüzden çoğu kaldı. Yeni bir pastör atandı ve kilise sonunda önceki pastörün gördüğünden daha büyük bir sayıya ulaştı.

Otuz beş yıldan fazla süren hizmet hayatımda bu gibi pek çok trajik olaya tanık oldum. Günaha düşmüş önderlerin altındakilerin tanrısal tepki göstermesi kritik derecede önemlidir. Davut doğru davranışın bir örneğiydi. Şeytan'ın sıkıntı verdiği bir kralın huzurundan kovulduktan sonra bile, Saul'a öldüğü güne dek saygı gösterdi. Davut, Saul'un RAB'bin meshedilmiş hizmetkârı olduğunu anlamıştı. Seçimlerinin sonuçları için kederlenmeme ve meydana gelen trajik düşüş nedeniyle yüreğim kırık olmasına rağmen, bu iki adama da bugüne dek saygı göstermeye gayret ediyorum. Her ikisine de saygı duymama rağmen, artık öğretilerini veya hizmetlerini güvenli veya sağlam görmüyorum, çünkü birincisi yenilenmeye direndi ve ikincisi ise yarıda bıraktı.

Farklı zamanlarda her iki önderden de bolca bereket almıştım. Daha sonra işledikleri günahların, önderliklerinin altında olduğum zamanlara dek uzandığını öğrendim. Her ikisinde de bazı muğlak belirtiler vardı, ama hiçbir şey açık ya da belirgin değildi. Tanrı, ilk pastörün önderliği altındayken eleştirel bir tutum takındığım için beni azarlamıştı (bunu bir sonraki bölümde paylaşacağım); belki de Tanrı hâlâ bu adama ulaşmaya çalışıyordu. O noktada bu durum beni ilgilendirmiyordu. Tanrı beni onun yetkisi altına sokmuştu ve bereket alınmaya layık olup olmadığını yargılamak benim haddim değildi. Hanna'nın Eli aracılığıyla bereket alması gibi, o zamanlarda da birçok kişi bu adamdan bereket almıştı.

RUHSAL YETKİNİN DÜZENİ

İsa'nın sözlerine geri dönelim ve onları Eli gibi biri yerine tanrısal bir önder aracılığıyla görelim. Matta'daki sözlerine bakın:

Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur. Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır. Bu sıradan kişilerden birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile veren, size doğrusunu söyleyeyim, ödüksüz kalmayacaktır. (Matta 10:40–42)

Bu ayetlerde iki noktayı aktarıyordu. Her şeyden önce, Baba'dan başlayarak aşağı yönlü bir yetki akışı vardır. İsa'yı gönderen ve O'na bütün yetkiyi veren Baba'dır. İsa'nın kendi sözleriyle, "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi" (Matta 28:18). İsa kilisenin başıdır ve tüm düşmanlarını ayakları altına aldıktan sonra egemenliği Babası'na teslim edeceği gün gelecektir (1. Korintliler 15:24–26).

Bu yetki düzeninde sonraki sırada peygamber gelir. Peygamberler başlangıçta Kutsal Yazılar'da Rab'bin sözcüleri olarak tasvir edilmiştir (Mısır'dan Çıkış 4:16; 7:1). Peygamberlik, İsa'nın ölümden dirilişinden sonra kiliseye verdiği beş hizmet armağanından biridir (Efesliler 4:8–13). (Onlar Kilise'nin sözcüleridir) Bir hizmet armağanı aldığımızda, ilgili devredilmiş yetki makamı aracılığıyla bizzat Rab'den alırız.

İsa sıradan imanlıları da dışarıda bırakmadı. Sırf en küçük imanlılara iyilik yaptıkları için imansızların bereketlendiğini gördüm. İmanlı olmayanlar Rab'be hizmet etmedikleri halde, onların Efendisi'ne saygı gösterdiler. Kutsalları kabul eder ve kutsarken, en nihayetinde Baba'yı kabul eder ve kutsarız. Aralarında küçüklerin de bulunduğu elçiler, Baba'nın isteğini ifade eden İsa'nın önderliğinde beş kilise yetkisine boyun eğerler. Bu nedenle, kurtulmamış olanlar

Mesih'te bebeklik çağında olanların kutsaması altına girerler, çünkü Egemenlik'te en küçük kişi kayıp kişilerden daha büyük ruhsal yetkiye sahiptir. İsa'nın sözlerinden, yerleşik yetkinin bir düzeni olduğunu görürüz.

RUHSAL YETKİYİ KABUL ETMENİN ÖDÜLÜ

Bu ayetlerde ilan edilen ikinci nokta, bu hizmetkârların en nihayetinde Tanrı tarafından gönderilmiş olduğunu kabul etmek ve buna karşılık gelen ödülü almaktır. İsa'nın hizmeti bir tasvir sağlar.

Bir kentin sakinleri, Mesih'in gerçekliğini vaaz etmelerine ve Kutsal Yazılar'dan O'nun geleceğini bilmelerine rağmen, İsa'dan bereket almakta özellikle zorluk çektiler. "İsa da onlara, 'Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez' dedi. Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten başka hiçbir mucize yapamadı" (Markos 6:4-5).

Bir kimsenin makamını veya görevini onurlandırdığımızda, onu Tanrı tarafından gönderilmiş biri olarak kabul ederiz. Tanrı, Musa aracılığıyla halka şöyle dedi: "Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım" (Yasa'nın Tekrarı 18:18). Ama onlar İsa'yı Baba'nın Sözcüsü ya da Mesih olarak onurlandırmadılar.

Neden O'nu kabul etmediler? Çünkü O, onların istediği biçimde gelmedi. Onların beklentisi O'nun gerçek kimliğinden oldukça farklıydı. Yeşaya'da şöyle okumuşlardı:

Çünkü bize bir çocuk doğacak,
Bize bir oğul verilecek.
Yönetim onun omuzlarında olacak.
Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı,
Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.
Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek.
(Yeşaya 9:6-7)

Bu yüzden İsrail'i Roma'ya tutsaklıktan kurtarıp Yerus alim'de krallığına kuracak bir fatih kralın gelişini bekliyorlardı. Ama bunun yerine balıkçıların, eski fahişelerin ve vergi görevlilerinin eşlik ettiği bir marangozun oğlu olarak geldi. Kendi aralarında, "İstedığımız ya da beklediğimiz Mesih bu değil!" dediler.

Ayrıca Kutsal Yazılar'da İsa'nın hiçbir mucize "yapamadığının" söylendiğini unutmayın. O'nun iradesine atıf yapacak biçimde "yapmadı" demez. "Yapamadı" yazar ve bu ifade O'nun kısıtlandığı anlamına gelir. Bir düşünün. Tanrı'nın Ruhu ile ölçüsüz olarak meshedilmiş olan Tanrı'nın Oğlu kısıtlanmıştı! Neden? Bunun yanıtı iki yönlüdür: O, onların istediği gibi gelmemişti, bu yüzden O'nu kabul etmediler ya da onurlandırmadılar ve O'na çok aşınaydılar. Neler söylediklerine bir bakalım:

Şabat Günü olunca İsa havrada öğretmeye başladı. Söylediklerini işiten birçok kişi şaşırıp kaldı. "Bu adam bunları nereden öğrendi?" diye soruyorlardı. "Kendisine verilen bu bilgelik nedir? Nasıl böyle mucizeler yapabiliyor? Meryem'in oğlu, Yakup, Yose, Yahuda ve Simun'un kardeşi olan marangoz değilmi bu? Kızkardeşleri burada, aramızda yaşamıyor mu?" Ve gücenip O'nu reddettiler. İsa da onlara, "Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez" dedi. (Markos 6:2-4)

Bir peygamber nerede hor görülür? Sıklıkla kendi evinde ve akraba çevresinde. Davut, ev halkını kutsamak için evine geldiğinde bu durumla karşılaştı. Zaferi sokaklarda kutlandı, ama kendi çatısı altında hor görüldü. Karısı Mikal, Tanrı'nın onun için belirlediği kutsamayı kaçırdı. Davut'un evini kutsayacak gücü vardı. İsa'nın kendi evini kutsamak için daha ne kadar çok gücü ve yetkisi vardı! Kutsama gücünde sınırsız olmasına rağmen, onlar için çok az şey yapabildi (2. Samuel 6).

Sadece Tanrı'ya aç, öğretilabilir ve alçakgönüllü kişiler İsa'nın üzerinde Tanrı'nın elini görebildiler ve O'ndan kutsama alabildiler. O, gerçekten Tanrı'nın peşinde olanlar ile görünüşte tanrısallığa sahip, ancak itaatsiz yürekleri nedeniyle kör olanları birbirinden ayıran Kılıç'ın ta kendisiydi. Şimon'un Meryem'e söylediği gibi, "Bu çocuk, İsrail'de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir. Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak. Bütün bunlar, birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için olacak" (Luka 2:34–35).

Yuhanna 1:11–12 ayetleri bölünmüş bu iki grubu tanımlar: "Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi." Bu hepimiz için temel bir gerçektir. *Tanrı çoğu zaman ihtiyacımız olan şeyi istemediğimiz bir ambalaj içinde gönderir.* Bu sunum, yüreğimizin gerçek durumunu ortaya koyarak O'nun yetkisine boyun eğip eğmediğimizi veya ona direnip direnmediğimizi ortaya koyacaktır. İsa dedi ki: "Siz ne beni tanırıyorsunuz, ne de Babam'ı. Beni tanısaydınız, Babam'ı da tanırdınız" (Yuhanna 8:19). Baba'yı tanıyanlar, O'nun gönderdiği kişilerde tezahür eden yetkisini tanırlar! Açıklanması, öğretilmesi veya kanıtlanması gerekmez.

Bu durum, bir hizmetkârın neden Afrika'ya gidince kör gözlerin açıldığını, kötürümlerin yürüdüğünü ve sağrıların duyduğunu, ama Amerika'ya dönünce sadece birkaç baş ağrısının veya küçük bel problemlerinin iyileştiğini görebildiğini açıklıyor. Çok sayıda örnek verebilirim. Afrika'da görünüşü ya da ambalajı ne olursa olsun, erkek veya kadın hizmetkârların Tanrı tarafından gönderildiği kabul edilir. Hizmetkâr böyle kabul edildiği ve onurlandırıldığı için, değerli Afrika halkı Tanrı'nın gücü ve O'nun varlığı tarafından kutsanır. Amerika'da ambalaj doğru görülmezse, saygı ve onur esirgenir. Bu doğru orantılıdır. Tanrı'nın gönderdiği elçiyi hangi derecede kabul eder ve onurlandırırsanız, o kişi aracılığıyla Tanrı'dan o derecede

İKİ KAT SAYGI

bereket alırsınız. Ancak saygı göstermezseniz, alacağınız bu olacaktır. Büyük onur verin ve sizin payınıza onur düşecektir.

ARKADAŞIM OLUR MUSUN?

Gençlik pastörüken, “Tim” adında on beş yaşında bir çocukla ilginç bir konuşma yaptım. Ben hizmete katılmadan önce, Tim önceki gençlik pastörünün grubundaydı. Pastör bu grubu aktiviteler, geziler ve spor etkinlikleri yoluyla kurmuştu. Gençler arasındaki sorunlar arasında başkaldırma, erken yaşta gebelik ve diğer ahlaki meseleler vardı. Zaman içinde kilisenin kıdemli pastörü onu görevden aldı ve yerine ben getirildim. Eski gençlik pastörü yolun birkaç kilometre aşağısında bir avuç gençle birlikte kendi kilisesini kurdu. Tim onunla birlikte gitmeyenlerden biriydi.

Gençlerin çoğu kalsa da yeni bir temel atmak zorunda kaldım. Rab bana ilk altı ayı vaaz vermek, dua etmek ve tapınmak hariç hiçbir etkinlik yapmadan geçirmemi buyurdu. O aylarda hiçbir sosyal aktivite planlamadım. Söylememe gerek yok; birçok kişinin beklemediği bir ambalajdım. Sonuçta Rab’bin kılıcı yarıp geçti. Bazıları ayrıldı, bazıları meraktan ötürü kaldı ve diğerleri coşkuyla karşılık verdi; bunların birçoğu bugün hizmet ediyorlar.

Bir akşam toplantıdan sonra Tim’le konuştuğumda yaklaşık dört aydır bu görevdeydim. Bana gelip içtenlikle sordu, “Pastör John, arkadaşım olur musun? Son gençlik pastörüm ile arkadaştık.” İsteddiği ambalaja uymuyordum.

Sorusu hafife alınmamalıydı ve nasıl bir cevap vermem gerektiğini duymak için Rab’be baktım. Yanıt hızlıca bir soru biçimde geldi: “Tim, İsa dedi ki, ‘Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır’ (Matta 10:41). Bu bir gençlik pastörü için de geçerlidir. Bir pastörü pastör olduğu için kabul edersen, pastöre yaraşan bir ödül alacaksın.”

Devam ettim, “Tim, bir sürü arkadaşın var, değil mi?”

“Evet efendim” diye cevap verdi.

“Ama sadece bir gençlik pastörün var, değil mi?”

“Evet efendim” diye cevap verdi.

Sordum, “Hangisini istiyorsun: bir arkadaşına yaraşan ödülü mü, yoksa bir gençlik pastörüne yaraşan ödülü mü? Çünkü beni nasıl kabul edersen, Tanrı’dan ona göre alacaksın.”

Sanki içinde bir ışık yandı. Gözlerinin vahyi kaydettiğini gördüm ve çabucak cevap verdi, “Bir gençlik pastörüne yaraşan ödülü istiyorum. Ne demek istediğini anladım.” O noktadan itibaren ruhça gelişti. Birkaç yıl sonra taşındı, ama yine de ne zaman yaşadığı kente uğrasam beni arayıp sordu.

KENDİ DENEYİMİM

Sadece bu konuya adanmış bir kitap yazdım, başlığı *Onurun Ödülü* (Gerçeğe Doğru Kitapları). Sırf Tanrı’nın hizmetkârlarını kabul edip onları onurlandırmadıkları için insanların bereket alamadıklarını gördüğümde yüreğim kederleniyor. Hizmette bunu sayısız kez gördüm: Ulaşılmaması en zor olanlar, Tanrı’nın hizmetkârlarını hafife alanlardır. Onlara sıklıkla Amerika Birleşik Devletleri’ndeki kiliselerde ve Hristiyan okullarında rastladım. Böyleleri zaten gelip geçen hizmetkârların bolluğu yüzünden uyuşukluk içindedir ve ben onlar için sadece bir seçenektir ibaretim.

Muhtemelen vaaz vermesi en kolay insanlar, yetki anlayışına sahip askeri personeldir. Sonraki grup mahkûmlar veya az gelişmiş ülkelerdeki insanlar olabilir, çünkü çaresizler ve açlık çekiyorlar. Tanrı, Hezekiel’le benzer kavramlarla konuştu:

Çünkü seni konuşması anlaşılmaz, dili zor bir halka değil, İsrail halkına gönderiyorum. Evet, seni konuşması anlaşılmaz, dili zor, dediklerini anlamadığın halklara göndermiyorum. Onlara gönderseydim, seni dinlerlerdi. İsrail halkı seni dinlemek

İKİ KAT SAYGI

istemeyecektir, çünkü o beni dinlemek istemiyor. Bütün İsrail halkı dikbaşı ve inatçıdır. (Hezekiel 3:5–7)

İsrail halkı için Hezekiel peygamberlerden sadece biriydi ve halkın duymak istediklerini vaaz eden diğerlerinden daha sertti, bu yüzden onu kabul etmediler.

Tanrı bir gün şu bildiriyle kafamı karıştırdı: *Seni kabul etmeyecekleri yerlere göndereceğim.*

Sordum, “Bir dakika. Beni sözlerini kabul etmeyeceklerini bildiğin yerlere mi göndereceksin? Neden?”

Rab şöyle cevap verdi: *Böylece onlara bir fırsat vermediğimi asla söyleyemeyecekler.*

O yerlere gittim ve oralarda şöyle düşündüm, *Neden beni davet ettiler? Beni sanki burada istemiyormuş gibi davranıyorlar.* Diğer zamanlarda, havaalanından alındığım andan geri bırakıldığım ana dek, hem hizmet zamanlarından önce hem de sonra heyecanlı karşılandığım, nezaket ve saygıyla muamele gördüğüm yerlere de gittim. Otel odamda meyve ve atıştırmalıklarla dolu güzel sepetlerle karşılandım ve sürekli “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye soruldu. Kendimi çoğu zaman bozuk bir plak gibi hissettim, “İyiyim. İyiğim.” Geriye dönüp baktığımda, hayatların ya da kiliselerin değişip dönüşmesine dair en büyük tanıklıkların bu tür yerlerden geldiğini görüyorum. İlk başlarda bana bu kadar iyi davranıldığında ya da tanıtıldığım zaman alkışlandığımda rahatsız olurdum. Şöyle düşünürdüm, *Ben de tıpkı sizin gibiyim. Bunu yapmayın.* Ama kısa süre sonra bunun benimle ilgili olmadığını öğrendim.

Tanrı azar azar bana şunu gösterdi: *Seni senin iyiliğin için değil, kendi iyilikleri için onurlandırmalarına izin ver.* Aslında beni değil, Tanrı'nın hayatımdaki armağanını onurlandırdıklarını fark ettiğimde işler kolaylaştı. Verdikleri olumlu karşılık, İsa'nın onlara bir kap olarak benim aracılığımla vermek istediği bereketleri almaları için yüreklerini açtı. Gurur yerine, içimde derinleşen bir alçakgönüllülük ve bağımlılık

duygusu geliştiğini hissettim. Bunun benim yeteneğim değil, O'nun seçimi olduğunu biliyordum. Onların verdikleri onuru Rab'be yönlendirir ve O'na olan bağımlılığımı derhal kabul ederdim. Saygı gösterenler kolayca aldılar; diğerlerine ise ulaşmak daha zordu.

İKİ KAT SAYGI

Pavlus, “Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün” talimatını verdi (1. Timoteos 5:17). Pavlus burada “iki kat saygı” ifadesi ise normalde seküler bir yetkiliye göstereceğiniz saygının iki katının layık görülmesini kasteder.

Bu ayet bağlamı içinde okunursa, aslında hizmetkârları finansal olarak onurlandırma biçimimizi içerir. “İşçi ücreti hak eder” diyerek devam eder (ayet 18). Kutsal Kitap'ın bir başka çevirisinde bunu gayet açık bir ifadeyle ortaya koyar: “Görevlerini iyi yerine getiren ihtiyarlar, özellikle vaaz ve öğretmede sadakatle çalışanlar, iki kat onura [ve yeterli mali desteğe] layık görülsün. Çünkü Kutsal Yazı şöyle der... İşçi, ücret almaya lâyıktır” (1. Timoteos 5:17–18). NLT çevirisinde de “Hizmetini iyi yapan ihtiyarlara saygı duyulmalı ve iyi ücret ödenmelidir” diye yazar.

Bu ilke asla şaşmaz. Kilise topluluğu kendisine hizmet eden pastörlerine ve ihtiyarlarına iyi bakarsa, aileler, işadamları ve diğer üyeler zenginleşir ve kutsanır. Göksel ekonominin tadını çıkarırlar. Ama eğer cimri davranırlarsa, bu tür insanların hırsızlıktan, yoksunluktan ya da mevcut dünya ekonomisinin kötü koşullarından şikâyet ettiklerine tanık oldum.

Bu gerçeğin özellikle Batı'daki hizmetkârlar tarafından kötüye kullanıldığının farkındayım. Bazı hizmetkârların sürekli para ve maddi şeyler hakkında konuşmaları beni kederlendiriyor. Bir hakikate sahipler, ama hizmetin yürek atışını kaybettiler ve ücretli işçilerin yoluna saptılar. Ferisiler böyle yaşardı. Suistimali

İKİ KAT SAYGI

gören birçoklarının Kutsal Yazılar'daki iki kat saygı ilkesinden geri çekilmesine neden oldular. Bu durum, sağlıklı bir şekilde sunulan gerçeğe ihtiyaç duyan sıradan imanlılara zarar verir.

Bu zararı seyahat ettiğim ilk yıl olan 1990'da gördüm. Yüz kadar üyesi olan küçük bir kilisedeydim. Toplantılar iyi geçti ve topluluk değerliydi. Pastör ve karısıyla birlikte kaldık ve zor geçindiklerini fark ettik. Kadın tam zamanlı uçuş görevlisi olarak çalışıyordu ve topluluğa istediği gibi hizmet edemiyordu. İstifa etmek ve kiliseden fazla olacağını düşündüğü bir maaş almak istemedi. İçinde buldukları durumu gördüm. Pastör ve ben, eskiden daha önceden bahsettiğim kilisede çalışıyorduk. Oradaki pastörümüz finans ve sunular hakkındaki öğretilerinde aşırıya kaçıyordu. Bu nedenle ikimiz de temkinliydik ve aynı şeyi yapmak istemediğimizden farkında olmadan diğer uca kaydık. Ancak, Tanrı bana her uça da aşırıya kaçmanın iyi olmadığını öğretiyordu. Daha doğru bir denge istiyordu.

Toplantılar Pazar sabahı başlamış ve Çarşamba gecesine kadar devam etmişti. İlk üç toplantı iyi geçti, ama sanki bir şey kiliseyi geride tutuyor gibiydi. Salı günü bütün gün Rab, bu çift ve finans durumları hakkında yüreğimde çalıştı. Bu düşünceleri üzerimden atamadım, ama ne yapabileceğimi merak ettim.

Tapınma başlamadan hemen önce pastör bana o akşam toplanacak sununun hizmetimiz tarafından alınmasını istediğini söyledi. Hizmeti bana bırakırken söylediği sözler tam olarak şöyleydi: "Sana sunu üzerinde özgürlük veriyorum."

Buna çok sevindim. Tanrı'nın bana bu kapıyı açtığını, böylece yüreğimde işlediği eylemi yapabileceğimi fark ettim. O gece yazdıklarım doğrultusunda hizmet ettim. 1. Timoteos'taki ayetleri okuduk ve onlara pastör ve karısına finansal olarak iyi bakılmadığını söyledim. Geçimlerine katkı sağlamak için pastörün karısının üç ya da dört günde bir uçmasının yanlış olduğunu açıkça belirttim.

Pastörün toplanan sunu üzerinde bana özgürlük verdiğini paylaştım, ama bu sunuyu kendi hizmetimiz için almayacaktık. Toplanacak sununun pastöre ve karısına gitmesini istedik. İnsanlar pastörlerini bereketleme fırsatı için gerçekten heyecanlandılar. O akşam toplanan sunu, şimdiki kadar alınan en büyük sununun üç katıydı! Pastörün karısı gözyaşları içindeydi ve pastör şaşkına dönmüştü.

Bundan sonraki yirmi dört saat içinde gerçekleşen tüm doğaüstü olayları yazarsam şaşırırsınız. Bir çift ertesi gün on bin dolarlık bir çek aldı; bir başkası kapısında içinde bin beş yüz dolarlık bir çek bulunan bir zarf buldu. Bu sadece başlangıçtı. Ertesi Pazar sabahı, tanıklıklar o kadar büyük ve çoktu ki, pastör vaaz veremedi. Hizmetin tamamı, Tanrı'nın o hafta işlerinde veya kişisel yaşamlarında verdiği finansal bereketlerini paylaşan insanların tanıklıklardan ibaretti. Pastör daha sonra bana kendiliğinden gelişen bu hizmet zamanının bir video kaydını gönderdi.

Bu kilisenin büyümesi sonraki iki yıl içinde tam anlamıyla patladı. Eski bir lisenin kampüsünün tamamını satın aldılar, yenilediler, hizmet binası haline getirdiler ve katlanarak büyüdüler. Yıllardır kilisenin üye sayısı yüz kişi etrafında gezinmişti. Bu ve sayısız başka örnek bana, Tanrı'nın bizim iyiliğimiz için aramızda çalışanlara saygı göstermemizi istediğini öğretti.

Şimdi neredeyse otuz yıldır yaptığım hizmet seyahatlerinin ardından, size bu Kutsal Kitap gerçeğinin bir istisnasını hiç görmediğimi söyleyebilirim. Pastörlerine mütevazı ödeme yapan çok sayıda kilisede bulundum. Onların zihniyeti şöyledir: *Pastörlerimize iyi ödeme yapmazsak, misyonlar ve müjdeleme etkinlikleri için daha fazla para ayırabiliriz.* Bu kiliseler her yıl misyon hizmetlerine yüz binlerce dolar veriyor.

Ayrıca pastörlerine çok iyi ücretler ödeyen çok sayıda kiliseye de konuk oldum. Bu kiliseler müjdeleme etkinliklerine ve misyonlara her yıl milyonlarca dolar para veriyor. O halde retorik soru şudur:

İKİ KAT SAYGI

Müjdeleme etkinlikleri ve misyonlar için kim daha fazla veriyor? Cevap basit, pastörlerine iyi ücretler ödeyen kiliseler. Bunun nedeni nedir? Bunun nedeni, bu kiliselerin Tanrı Sözü'nün yapmamızı buyurduğu şeye itaat etmeleridir, oysa diğer kiliseler kendi bilgeliklerinin Tanrı'ninkinden daha büyük olduğuna inanırlar!

Az gelişmiş ülkelerde de buldum ve bu kiliselerin bana nasıl davrandığını gördüğümde neredeyse ağladım. Parasal olarak, Amerikan standartlarına göre küçük olabilirdi, zira Amerika'daki bazı duyarsız kiliselerde bile çok daha fazla sunu toplamıştım. Beni en çok etkileyen şey, bu minnettar insanların verdikleri armağanının ardındaki sevgiydi. Verdiği miktar en az olmasına rağmen, İsa'nın diğerlerinden daha fazlası verdiğini söylediği dul kadından farklı değillerdi. Dul kadın Tanrı'yı armağanıyla onurlandırdı. Bu değerli kutsallar da, Tanrı'nın kendilerine gönderdiği hizmetkârlara saygı gösterir ve takdir ederler. Bunun yüreğinize işlemesine izin verin. Aranızda Tanrı Sözü'ne hizmet eden erkek ve kadınlara saygı göstermeye gayret edin.

ÖNDERLERİN ATADIĞI KİŞİLER

İsa'nın sözlerine tekrar bakalım: "Size doğrusunu söyleyeyim, benim gönderdiğim herhangi bir kimseyi kabul eden beni kabul etmiş olur" (Yuhanna 13:20). Matta Müjdesi'nde İsa aslında bir görev zinciri tanımlamıştır: Baba İsa'yı gönderdi ve İsa beş çeşit hizmetkâr gönderdi. Eğer O'nun atanmış hizmetkârlarını kabul edersek, O'nu kabul etmiş oluruz ve O'nu kabul ederek Baba'yı kabul etmiş oluruz.

Görev zinciri beş çeşit hizmetkârla sona ermiyor. Hizmetkârlar tarafından atananlarla devam ediyor. Bir Pazar sabahı tapınması sırasında ağızdan çıkanları asla unutmayacağım. Kilisenin iyi bir pastörü vardı. Topluluğu korumak için yetkisini kullanıyordu ve ona saygı gösteriyorlardı. Ancak, bu saygı atanmış kadroların ve işçilerin geri kalanı için devam etmiyordu. Kapı görevlileri, otopark

görevlileri, asistanlar ve ihtiyarlar gibi pastör tarafından atanan diğer kişilere saygı gösterilmediğini fark ettim.

Hizmette peygamberlik armağanıyla hizmet ediyordum. Bu şekilde vaaz verdiğimde, birçok kez sözcükleri ağızımdan çıktıkları an duyuyorum. Bir kilise görevlisine işaret ettim ve dedim ki, “Bu kişiye nasıl davranıyorsanız, pastörünüze öyle davranıyorsunuz. Ona nasıl davrandığınızı, gerçekte İsa’ya nasıl tepki verdiğinizi gösterir.”

Bazı kilise üyelerinin gözlerini görmeliydiniz. Yüreklerinde vahiy ışığı yandı ve onların tutumlarını ifşa etti. Sağlıklı bir kiliseydi ve insanlar memnuniyetle terbiyeyi kabul ettiler. Sözler aslında bana da hizmet etti. Bir kilisede hizmet ettiğimde veya kendi kiliseme gittiğimde, hizmet edenlere saygı gösteririm. Zira onlar yukarıdan aşağı doğru Baba tarafından, İsa tarafından ve pastör tarafından atanmışlardır. Her şey karşılaştığımız insanlarda Tanrı’nın yetkisini görmekle ilgilidir.

Kutsal Kitap’tan harika bir örnek, Aram ordusunun komutanı Naaman’ın hikâyesidir. Bu adamın bir deri hastalığı vardı ve iyileşme umudu yoktu. Evindeki İsraili bir hizmetkâr kız ona, İsrail’de RAB Tanrı’nın gücüyle onu iyileştirebilecek bir peygamberin yaşadığını söyledi.

Aram Kralı ona izin verdi ve Naaman’ı İsrail Kralı’na gönderdi. İsrail Kralı da onu Elişa’nın evine yönlendirdi: “Böylece Naaman atları ve savaş arabalarıyla birlikte gidip Elişa’nın evinin kapısı önünde durdu. Elişa bir hizmetkâr aracılığıyla ona şu mesajı gönderdi: “Git, Şeria Irmağı’nda yedi kez yıkan. Tenin eski halini alacak, tertemiz olacaksın” (2. Krallar 5:9–10).

Bunu duyan Naaman öfkelenerek şöyle dedi, “Sandım ki dışarı çıkıp yanıma gelecek, Tanrısı RAB’be yalvararak eliyle hastalıklı derime dokunup beni iyileştirecek” (ayet 11).

Yanlış beklentisi, Tanrı’nın sağlamaya istekli olduğu şifayı neredeyse muhakeme nedeniyle kaçırmaya neden olacaktı. Eğer

İKİ KAT SAYGI

Elişâ dışarı çıksaydı, onu memnuniyetle karşılardı; ne de olsa Naaman önemli bir adamdı. Elişâ ile yüz yüze konuşmadığı için hakarete uğradığını düşündü. Yine de bir komutan olarak, devredilen yetkiyi anlamalıydı. İyi haber şu ki, görevlileri onu aksi yönde davranmaya ikna ettiler ve Şeria Irmağı'nda yedi kez suya dalınca teni tertemiz oldu. Her şey tam olarak haberi ileten hizmetkârın dediği gibi oldu. Ne de olsa Tanrı adamının yetkisi altındaydı.

Pastörün seyahatte olduğu zamanlarda katılımın düştüğü kiliseleri duyunca üzüliyorum. Bu insanlar gerçek yetkiyi anlamakta yetersiz olduklarını gösterirler. Eğer yürekler doğruysa, insanlar bir yardımcı pastör veya gezgin bir vaizden de aynı derecede bereket alacaktır, çünkü her biri pastör tarafından atanmıştır. Pastör İsa'nın kürsüsünde durur. Krallıkta yetki devrini anlarsak, bunun bir kişilik yarışması değil, İsa'yla bağlantılı bahşedilmiş bir yetki olduğunu anlarız.

İmanlılar olarak, devlet görevlilerini, işverenleri, öğretmenleri ve diğer atanmışları onurlandırmalıyız. Yerel yetkilileri onurlandırmalıyız ve bunu yaptığımızda bize ödül vaat ediliyor. Son olarak, Rab'be hizmet edenlere, özellikle de Tanrı Sözü'nü öğretmek ve vaaz etmek için çalışanlara iki kat saygı gösterelim.

BÖLÜM 11

SÖZ DİNLEMEK VE BAĞLI KALMAK

Söz dinleyebiliriz, ama bağlı kalmayabiliriz.

Bağlı kalmak, büyük olasılıkla inanlılar arasında en fazla yanlış anlamaya neden olan konudur. Önümüzdeki üç bölümde zor konuları ele alacağız. Son otuz beş yılda yetki altında olmayı öğretilirken, defalarca aşağıdakilere benzer sorular duydum:

- Söz dinlemek koşulsuz mudur?
- Önderimin kararlarına katılmıyorsam ne olacak?
- Ya yetkililer kötü kararlar veriyorsa?
- Ya yetkililer bana yanlış bir şey yapmamı söylese?
- Çizgiyi nerede çizeceğim?

Bunlar, eğer yetkililere güvenle bağlı kalmak istiyorsak cevaplanması gereken mükemmel sorulardır. Başlamak için İbraniler Mektubu'na bakalım:

Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar.

Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil –bunun size yararı olmaz– sevinçle yapınlar. (İbraniler 13:17)

Yazar açıkça iki şey yapmamızı teşvik eder: (1) önderlerimizin sözünü dinlemek ve (2) onlara bağlı kalmak. Bunlar farklı talimatlardır ve birçok kişinin kafasının karıştığı yer burasıdır. Söz dinleyebiliriz, ama bağlı kalmayabiliriz. Açıklamak için, kişisel bir örnek paylaşmama izin verin.

BESLENMEMEK

Daha önceki bir bölümde bahsettiğim gibi, yirmili yaşlarımda, mühendislik alanında kısa bir kariyerin ardından Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyindeki büyük bir kilisede çalıştım. Orada dört buçuk yıl pastörün kişisel asistanı olarak görev yaptım. Pastör ve karısının kişisel işleriyle meşgul olur, çocuklarıyla ilgilenirdim.

Bu benim için harika bir öğrenme pozisyonuydu ve ilk yıl Tanrı'nın böyle bir görevde hizmet etmeme izin vermesi beni çoğu zaman hayrete düşürüyordu. Bunu *yapmama izin verdiği için benim ödeme yapmam gerektiğini* düşündüğümü hatırlıyorum. Bir keresinde aile için alışveriş yaptıktan sonra süpermarketin otoparkında oturup ağladığımı hatırlıyorum. Kilisemizde sekiz binden fazla insan vardı. Onların arasında neden ben bu kadar ayrıcalıklıydım? Bu balayı evresi azar azar solmaya başlamadan önce yaklaşık bir yıl sürdü ve sonra hızlı bir düşüşe girdi.

Yakınlaştıkça, daha da çok kusur görmeye başladım. Yenilik ve heyecan artık bir kamuflej olarak işe yaramıyordu. Tanık olduğum bazı şeyleri idrak etmekte zorlanıyordum. Bu olayların beni bunaltmaya başlaması çok uzun sürmedi. İşlerin yapılma biçimiyle, sorunların ele alınma biçimiyle ve alınan kararlarla çoğu zaman aynı fikirde değildim.

Amerikan şirketlerinde duyduğum incitici sözlerden farklı

görünmeyen yorumlar yapıyordu. Eğer bahsedilenler çalışınlarsa, kovulmalarının veya kendi başlarına ayrılmaya zorlanmalarının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Çok sık onların yerine yumuşak konuşan, ama aldatıcı olduğunu düşündüğüm kişiler geldi. Yeni gelenlerin çoğu yönetime veya diğer kilit pozisyonlara kayıyor gibi görünüyordu. Pastörüm tanrısal kişiler yerine, bu insanlarla birlikte olmaktan daha çok zevk alıyor gibiydi. Onların açık saçık ve kaba sözlerine kıkırdıyor, ancak samimi imanlıların yanında ilgisiz ve dikkati dağılmış görünüyordu. Davranışları karşısında şaşkına döndüm ve kısa sürede eleştirel oldum.

Başka tutarsızlıklar da vardı ve hepsine odaklandım. Amerika Birleşik Devletleri'nde oldukça görünür olan uluslararası bir hizmetti. Çarkları döndürmek için yapılan tüm programlar çok fazla insan gücü ve para gerektiriyordu. 250'den fazla personelimiz vardı ve son teknoloji ürünü her şeye sahiptik. Mevcut programlar için daha çok fon toplamaya yardımcı olmak ve yenilikçi fikirler bulmak için danışmanlar tutuldu. Onlara ev sahipliği yapmaktan sorumluydum. Şirketlerinde yalnızken, pastörümle yaptıkları görüşmelerle ilgili tartışmalarına kulak misafiri oldum. Kendi kendime şunları sorardım: *Bu kâr amacı güden bir şirket mi yoksa bir hizmet mi? Ne kadar çok şey duyduysam, o kadar çok düşündüm, Bu aldatıcı bir şey. Bu adamlar gerçekten insanları önemsiyor mu, yoksa sadece para için mi bu işin içindeler? Pastörüm neden etrafına bu adamları topluyor?*

Bütün bu zaman boyunca, çevremde benim kadar eleştirel olan arkadaşlar vardı. Bir çiftin evinde bir akşam yemeği yediğimizi hatırlıyorum. İkimiz de doğrudan pastör ve karısına rapor veriyorduk. Hizmetten artık bereket alamadığımızı konuştuk. "Son altı aydır kürsüde öğretilenlerden hiçbir şey alamadım" dediğimi hatırlıyorum. Sessiz kalan eşim hariç hepimiz aynı fikirdeydik.

Aramızda tekrar ve tekrar "Artık *beslenmiyoruz*" ifadesi geçti.

Bu hizmette çalışma süremizin sona ermekte olduğu konusunda hemfikirdik. Bütün bu konuşma sırasında kendimizi çok ruhsal hissettik ve Tanrı'nın bizi bizim için belirlediği hizmetlere göndermeye hazırlandığına inandık. Görevimizde geçirdiğimiz günlerin sona erdiğine ve terfi etmenin eşliğinde olduğumuza dair bir özgüven geliştirdik.

SORUN BENDEYDİ

Birkaç gün sonra dua ederken, Tanrı merhametiyle çiftin evinde tartıştığımız konuyu aklıma getirdi. "Beslenmemek" ifadesi sadece o akşama özgü değildi ve önceki altı ay boyunca her tapınmada pastörümüzün öğretisini dinlerken eşime bu ifadeyi sık sık dile getirmiştım. Beslenmediğim için o anki açlığım üzerinde düşünürken, Kutsal Ruh bana kesin bir dille şöyle dedi: *Sorun pastöründe değil. Sorun sende!*

Şaşkına dönmüştüm ve duyduklarıma inanamadım: Tanrı bana bunu söyler miydi? Geçmişte bu türden bir azar deneyimlediğimde, birçok kez bir an tereddüt eder ve duyduklarımın doğruluğuna meydan okurdum. Zihnim sorguladı, *Doğru kişiye seslendiğine emin misin, Tanrım?* (Olgunlaştıkça, bu sorgulamalar daha azalmalıdır, çünkü gerçekte ne kadar az şey bildiğimizi ve ne kadar büyümemiz gerektiğini fark ederiz.)

Yüksek sesle sordum, "Sorun neden bende?"

Rab şöyle cevap verdi: *Beslenme eksikliğini gündeme getirmeye devam ediyorsun. Yeşaya Kitabı'nda şöyle der: "İstekli olur, söz dinlerseniz, Ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz. Ama direnip başkaldırırsanız, Kılıç sizi yiyip bitirecek"* (1:19–20).

Bu ayetleri çok iyi biliyordum ve "Ben söz dinledim" diye itiraz ettim.

Ama Kutsal Ruh karşılık verdi: *Bu hizmette yapman söylenen her şeye itaat ediyorsun, ama ben "Söz dinlerseniz, ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz" demedim. "İstekli olur, söz dinlerseniz..." dedim*

ve istekli olmak kişinin tutumuyla ilgilidir. Ama senin tutumun berbat!

Sonra bana lisedeyken, henüz iman etmeden önce en sevdiğim Çarşamba akşamı dizisi *Dedektif Baretta*'yı hatırlattı. Çöplerin toplandığı gün Perşembe'ydi ve çöp kamyonu sabah çok erkenden gelirdi. Çöplerin bir gece önceden çıkarılması gerekiyordu ve ailemizdeki tek çocuk olduğum için bu benim sorumluluğumdu. Annem her hafta dizinin en heyecanlı yerinde, yani dedektif Baretta'nın davayı çözmek için kritik bilgilere ulaştığı anlarda yanıma gelir ve "Oğlum, çöpü çıkardın mı?" diye sorardı.

Cevabım "Henüz değil" olurdu.

Annem, "Hemen kalkıp çıkarmanı istiyorum" derdi.

"Tamam, anne" diye karşılık verir ve işi yapardım.

Eğer dışardan birisi bu davranışımı gözlemleseydi, ne kadar iyi söz dinlediğimi düşünebilir ve bu düşüncesi doğru olabilirdi, aynı zamanda *istekli* olduğumu da varsayardı. Yine de içimde keskin bir şikâyet yükseliyordu, "Her Çarşamba günü en sevdiğim dizinin tam ortasında bunu istediğine inanamıyorum. Neden dizi bitene kadar on dakika bekleyemiyor?"

Kutsal Ruh şöyle dedi, *Söz dinliyordun, hatta istekli görünüyordun, ama istekli değildin. Annene karşı tutumun doğru değildi. Bu kilisede beslenmemenin (Krallığının güzel yiyecekleriyle doymamanın) nedeni, söz dinlemene rağmen istekli olmamandır!*

Pastörüne karşı takındığım tutumun beni Tanrı'dan bereket almadığım ve tehlikeli bir yere sürüklendiğim bir duruma getirdiğini gördüm. İbraniler 13:17 ayeti şu sözlerle biter: "Bunun size yararı olmaz."

Gözlerim açıldı. Hemen tövbe ettim. Ertesi Pazar günü aynı kiliseye gittim, aynı koltuğa oturdum ve aynı pastörün aynı öğreti serisini dinledim. Ama o sabah sanki her şey farklıydı. Gökler açıldı ve Tanrı'nın pastörümün öğretisi aracılığıyla bana verdiği vahiy karşısında hayrete düştüm. Neredeyse gözyaşları içinde oturdum ve

Tanrı'nın beni altına koyduğu yetkiye karşı kötü tutumum nedeniyle önceki altı ay neler kaçırdığımı merak ettim. Pastörüme ve kilisede işlerin yürütülme şekline karşı takındığım eleştirel ve isteksiz tutumumdan dolayı son altı aydır benim için işler iyi gitmemişti.

Devredilen yetkiye sahip önderlere bağlı kalmadığımızda, Tanrı'nın yetkisine direniriz, çünkü onlar O'nun tarafından atanmışlardır! Tanrı, atadığı kişiler aracılığıyla bizim için hazırladığı ziyafet sofrasından özgürce zevk alabilmemizi ve yararlanabilmemizi ister.

Söz dinlemek yetki karşısında yaptığımız *eylemlerimizle* ilgilidir. Bağlı kalmak ise, yetkiye karşı *tutumumuzla* ilgilidir. Çoğumuzun gözden kaçırdığı nokta burasıdır. Tanrı bizim hem dışsal eylemlerimize hem de yüreklerimizin gizli tutumuna bakar. Davut, tahtını oğlu Süleyman'a devrederken ona şu sözleri söyledi: "Sen, ey oğlum Süleyman, babanın Tanrısı'nı tanı. Bütün yüreğinle ve *istekle* O'na kulluk et. Çünkü RAB her yüreği araştırır, *her düşüncenin ardındaki amacı* saptar" (1. Tarihler 28:9).

Bu nedenle İbraniler Mektubu'nun yazarı sadece önderlerimizin sözünü dinlememizi değil, aynı zamanda onlara bağlı kalmamızı vurguladı. Pavlus, "Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun" dediğinde, söz dinlemeye istekli bir tutum buna eşlik ediyordu.

BAĞLI KALAN, AMA SÖZ DİNLEMİYEN TUTUM

İbraniler yazarının sözlerini başka bir çeviriden inceleyelim: "Önderlerinizin sözünü dinleyin ve onların yetkisine boyun eğin" (13:17). Söz dinleyebileceğimizi, ancak yine de bağlı kalmayabileceğimizi gördük. Ancak, tersi de doğrudur. Tutum olarak bağlı kalabiliriz, ancak söz dinlemeyebiliriz. Buna iyi bir örnek, İsa'nın 3. bölümde ele aldığımız iki oğul benzetmesidir. Oğullardan birinin istekli bir tutumu vardı: "Olur efendim, gidip bağda çalışacağım." Ancak babasının sözünü dinlemedi. İsa, bu oğlun

tutumunun güzel olmasına ve düşünsel olarak isteği kabul etmesine rağmen, babasının isteğini yerine getirmediğini açıkça belirtti.

Bugün kiliselerde durum genellikle böyledir. İyi niyetlerimiz var, başımızı sallar, gülümser ve yetkililerimizle aynı fikirde oluruz: “Yapacağım!” deriz. Ama sonra yapmayız, çünkü bizim için önemli değildir. Ben buna *nazik başkaldırı* demeyi seviyorum. Aldanmayın: Nazik başkaldırı da, bariz yapılan başkaldırı kadar ölümcüldür. İki de Tanrı'nın krallığında onurlandırılmaz.

İsa'nın Vahiy kitabında kiliselere söylediği perçinleyici sözler bunu doğrulamaktadır. Her kiliseyi “Yaptıklarınızı biliyorum” sözleriyle selamladı (Vahiy 2–3). Kiliselerin iyi niyetleri vardı ve bunlardan biri *yaşıyor* diye ad yapmıştı, ancak İsa yaptıkları işlerde itaatkâr davranmadıkları için ölü olduklarını söyledi. O'nun, “herkese, yaptıklarının karşılığını verecek” olan Tanrı olduğunu hatırlayın (Romalılar 2:6). İyi niyetler Tanrı'nın huzurunda ayakta kalmayacaktır. Sadece eşlik eden itaatkâr işlerle kanıtlanan gerçek iman ayakta kalacaktır.

ÇİZGİYİ NEREDE ÇEKERİZ

Tanrı'nın buyruğunu yine hatırlayalım: “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın.” Daha önce de belirttiğim gibi, insanlar çoğu zaman tüm samimiyetleriyle şunu soruyorlar, “Çizgiyi nerede çiziyoruz? Tanrı, ne yapmamızı söylerlerse söylesinler, yetkililere itaat etmemizi bekliyor mu? Ya bana günah olan bir şey yapmam söylenirse?” Kutsal Kitap yetkililere koşulsuz bağlı kalmayı öğretir, ancak koşulsuz söz dinlemeyi öğretmez. Hatırlarsanız, bağlı kalmak tutumla ilgili söz dinlemek bize söylenenlerin yerine getirilmesiyle ilgilidir.

Yetkililere itaat etmememiz gereken tek zaman –ve yetkililere itaat etmememiz gereken *tek* istisnayı vurgulamak istiyorum– bize Tanrı Sözü'yle doğrudan çelişen bir şey yapmamızı söyledikleri zamandır. Diğer bir ifadeyle, önderlerin sözünü

dinlemekten ancak günah işlememizi söylediklerinde serbest kalırız. Bununla birlikte, böyle durumlarda bile alçakgönüllü ve bağılı kalan bir tutum sergilemeliyiz.

Babil kralı Nebukadnessar acımasızdı; İsraililerin birçoğunu öldürdü ve ülkelerini yerle bir etti. Yine de Tanrı onu “Kulum” diye çağırırdı (Yeremya 25:9; 27:5–7) ve böylece insana yetki verenin O olduğunu bir kez daha doğruladı. Bu kral, Tanrı halkının bir bölümünü tutsak olarak Babil’e getirdi. Bunlar arasında Daniel, Şadrak, Meşak ve Abed–Nego adlı gençler de vardı.

Nebukadnessar, egemenliği altında olan herkesin çalgı sesi duyduğunda altından yapılmış heykeline tapınmalarını buyuran bir ferman yayınladı. Fermana uymayanlar için korkunç bir ceza vardı: kızgın fırına atılacaklardı. İbrani gençler fırından daha çok Tanrı’dan korkuyorlardı ve bu buyruğa itaat etmediler, zira Tanrı’nın Musa aracılığıyla verdiği ikinci buyruğu doğrudan ihlal ediyordu. Tanrı’nın buyruğuna itaat etmek için insanın buyruğuna itaatsizlik ettiler.

İtaatsizliklerinin Kral Nebukadnessar’ın dikkatini çekmesi sadece bir zaman meselesiydi. Şadrak, Meşak ve Abed–Nego’ya öfkelenildi ve onları sorgulamak için huzuruna getirtti. Gençlerin verdikleri yanıtı dinleyin: “Bu konuda kendimizi savunma gereğini duymuyoruz. Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız” (Daniel 3:16–18).

Tanrı’nın buyruğuna itaat ederek sağlam durdular, ancak yine de kralla saygıyla konuştular. Ona “Ey Kral” diye hitap ettiler; “Seni aşağılık adam, asla dediğini yapmayacağız!” diyerek karşılık vermediler. Böyle bir saygısızlık yapmak başkaldırma olurdu. Onların buyruklarına itaatsizlik etmemiz gerektiğinde bile yetkililere bağılı kalmalıyız.

Petrus’un kadınlara verdiği talimatlarda bunun ortaya çıktığını görüyoruz: “Bunun gibi, ey kadınlar, siz de kocalarınıza bağımlı

olun. Öyle ki, kimileri Tanrı sözüne inanmasa bile, Tanrı korkusuna dayanan temiz yaşayışınızı görerek söze gerek kalmadan karılarının yaşayışıyla kazanılsınlar” (1. Petrus 3:1–2). Bir kadın kocasına bağımlı olmalı (Titus 2:5) ve kocasını itaatkâr tutumla onurlandırmalıdır. Petrus davranışlar ve bağılı olmak arasındaki paralelliği bir kez daha çizdi. Bunların ardından Tanrı korkusuna dayanan temiz yaşayış gelir. Bir kadına, imanlı olmasa bile kocasının yetki konumuna karşı saygılı bir tutum sürdürmesi öğütlenir. Günah işlemesi istenmesi halinde, koşulsuz söz dinlemesi gerekmez, ancak koşulsuz bağılı kalmaya ve yetki konumunu onurlandırmaya çağrılmıştır.

Olası bir örnek, telefona cevap veren imanlı bir kadın olabilir; kocası arayan kişiyle konuşmak istemez ve karısına “Ona burada olmadığını söyle” talimatı verir.

Böyle bir istek karşısında uygun bir cevap “Tatlım, yalan söylemeyeceğim. Ona müsait olmadığını ve geri arayacağını ya da şu an konuşmak istemediğini söylememi ister misin?” olacaktır. Böyle bir durumda kadın yetki konumuna saygısını sürdürür, ancak yalan söylemesi yönündeki isteğe uymaz.

Petrus şöyle devam eder:

Süsünüz örgülü saçlar, altın takılar, güzel giysiler gibi dışla ilgili olmasın. Gizli olan iç varlığınız, sakın ve yumuşak bir ruhun solmayan güzelliğiyle süsünüz olsun. Bu, Tanrı'nın gözünde çok değerlidir. Çünkü geçmişte umudunu Tanrı'ya bağlamış olan kutsal kadınlar da kocalarına bağımlı olarak böyle süslenirdi. Örneğin Sara İbrahim'i “Efendim” diye çağırır, sözünü dinlerdi. İyilik eder, hiçbir tehditten yılmazsanız, siz de Sara'nın çocukları olursunuz. (1. Petrus 3:3–6)

Sara'nın saygısı, İbrahim'i efendisi olarak onurlandırmasından ve söz dinlemesinden belliydi. *Efendi* ifadesi bağılı kalma tutumunu yansıttı ve itaat onun tehditten yılmadığını gösterdi. Korku acımasız

bir angaryacıdır. Korku kişiyi iğneler, “Kocama veya başka bir yetkiye bağımlı olma konusunda Tanrı’ya güvenemem. Kendimi korumalıyım!” Unutmayalım ki, bağılı kalmamızı söyleyen kişi güç meraklısı bir insan değil, Tanrı’dır. O’nun sözünü dinledikçe, O’nun koruması üzerimizde olur.

BUYRUĞU SAPTIRMAK

Koşulsuz bağılı kalmak buyruğunu alan ve bunu koşulsuz söz dinlemeyi kapsayacak şekilde uygulayan kadınların hikâyelerini duyduğumda kederleniyorum. Cinsel heyecan için karılarını porno film izlemeye zorlayan sapkın “imanlı” kocalar olduğunu ve kadınların Kutsal Kitap’tan yardım alamayacaklarını düşündükleri için bu isteğe boyun eğdiklerini işittim. Karılarından yalan söylemesini isteyen kocalar ve buna uyan kadınlar biliyorum. Karılarının kilise ibadetine katılmasını yasaklayan kocalar duydum ve kadınlar kiliseye katılmayı bıraktılar. Bu gibi talimatlara itaat edilmemelidir, çünkü bunlar Kutsal Yazılar’ı ihlal ederler.

Daha da ileri gidelim. Kocaların çocuklarını veya karılarını dövdükleri ve kadınların onların istismarını örtbas ettikleri vakalar biliyorum. Diğer durumlarda çocuklar cinsel tacize uğradı ve kadınlar hiçbir şey yapmadı. Bu, Tanrı’nın yetkiyi üzerine kurduğu her ilkenin bir ihlalidir ve kadınlar bu gibi durumlarda Tanrı’nın geri durmalarını ve hiçbir şey yapmamalarını asla istemeyeceğini bilmelidir. Bir koca hayatı tehdit eden davranışlarda bulunuyorsa, kadın kendisini ve çocuklarını ondan uzaklaştırmalı ve tam bir tövbe gerçekleştiğinden emin olana kadar geri dönmemelidir.

Bir savaşçı ve güçlü bir adam olan Davut bile, Saul ona mızrak fırlattığında sarayın etrafında gezinmedi. Uzaklaştı ve çöllerde yaşadı, ancak Saul’un yetkisine karşı saygılı tutumunu asla kaybetmedi. Davut’un Saul’un yetkisine bağlılığının sonu gelmedi, ancak Saul’un huzurundan kaçtı ve gerçek bir tövbeyi ya da Tanrı’nın adil yargısını bekledi.

TANRI GÜNAH İŞLEME BUYRUĞUNA UYMAYANLARI BEREKETLER

Yetkiye itaatsizlik edilen başka durumlar da vardır. Firavun İbrani ebelere, İbrani kadınların doğurduğu erkek bebekleri öldürmelerini buyurdu. “Ama ebeler Tanrı’dan korkan kimselerdi, Mısır Kralı’nın buyruğuna uymayarak erkek çocukları sağ bıraktılar” (Mısır’dan Çıkış 1:17). Tanrı bu davranıştan o kadar hoşnut oldu ki, Kutsal Yazılar’da şöyle der: “Ebeler kendisinden korktukları için Tanrı onları ev bark sahibi yaptı” (ayet 21). RAB, kralın günah işleme buyruğuna uymadıkları için onları ödüllendirdi.

Yüksek Kurul, öğrencilere “İsa’nın adını hiç anmamalarını, o adı kullanarak hiçbir şey öğretmemelerini buyurdular. Ama Petrus’la Yuhanna şöyle karşılık verdiler: “Tanrı’nın önünde, Tanrı’nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin” (Elçilerin İşleri 4:18–20). İsa onlara, “Dünyanın her yanına gidin, Müjde’yi bütün yaratılışa duyurun” (Markos 16:15) diye buyurmuşken, bu önderlere nasıl itaat edebilirlerdi? Yapamazdılar! Yüksek Kurul, İsa’nın öğrencilerine İsa’nın buyruğuna karşı gelmelerini buyurmuştu; bu yüzden saygıyla reddettiler. Kutsal Yazılar’da onların bu kararının nasıl bir sonuç verdiği şöyle açıklanır: “Elçiler, Rab İsa’nın ölümden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı. Tanrı’nın büyük lütfu hepsinin üzerindeydi.” (Elçilerin İşleri 4:33). Tanrı korkusu beraberinde büyük bir bereket ve güç getirdi.

Yine de öğrencilerin yetkililere saygı gösterme veya bağlı kalma tutumunu, Pavlus’un aynı Yüksek Kurul’a verdiği yanıtta görüyoruz. Yüksel Kurul’un önüne getirildiğinde, ilk savunma sözleri şuydu: “Ben bugüne dek Tanrı’nın önünde tertemiz bir vicdanla yaşadım” (Elçilerin İşleri 23:1). Bu sözleri duyan Başkâhin Hananya, Pavlus’un yanında duranlara onun ağzına vurmaları için buyruk verdi. Pavlus bunun üzerine şöyle dedi: “Seni badanalı duvar, Tanrı

sana vuracaktır!” Sonra şöyle okuruz: “Çevrede duranlar, ‘Tanrı’nın başkâhinine hakaret mi ediyorsun?’ dediler. Pavlus, ‘Kardeşler, başkâhin olduğunu bilmiyordum’ dedi. Nitekim, ‘Halkını yönetenleri kötöleme’ diye yazılmıştır” (Elçilerin İşleri 23:4–5).

Hananya’nın yetki sahibi biri olduğunu öğrendikten sonra, Pavlus tutumundan ve sözlerinden tövbe etti. Elçiler Kutsal Yazılar’la çelişen buyruklara uymadılar, ama bağlı kalan bir tutum sergilediler, çünkü biliyorlardı ki, “Tanrı’dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur.”

DANİEL’İN DAHA YÜKSEK BİR YASAYA UYMA KARARI

Daniel’in zamanında, kraldan başka herhangi bir ilaha veya insana dua eden herkesin aslan çukuruna atılacağını buyuran bir yasa çıkarıldı. Kıskanç valiler, Daniel’i yok etmek için bu yasayı yürürlüğe soktular. Yozlaşmış yöneticiler Kral Darius’u yasayı imzalaması için kandırdılar. Ancak Daniel bu yasaya itaat etmeyi aklının ucundan bile geçirmedi; Tanrı’ya itaat etmeyi seçti. Mezmur yazarının kararına bağlı kaldı: “Sabah, öğlen, akşam kederimden feryat ederim, O işitir sesimi” (Mezmurlar 55:17).

Daniel’in neler yaptığına bakalım: “Daniel yasanın imzalandığını öğrenince evine gitti. Yukarı odasının Yeruşalim yönüne bakan pencereleri açtı. Daha önce yaptığı gibi her gün üç kez diz çöküp dua etti, Tanrısı’na övgüler sundu” (Daniel 6:10).

Daniel’in kralın yasasına uymadığı haberi üzerine kral Daniel’i aslan çukuruna atmak zorunda kaldı. Yine de Daniel’in bağlı kalma tutumu adaletsizlik karşısında bile sarsılmadı. Tanrı onu kurtardı ve aç aslanların ağzını kapattı. Kral olanları görünce, Daniel’i haksız yere suçlayan adamları vahşi aslanlara attırdı.

SONUÇ HER ZAMAN HOŞ OLMAZ

Tanrı bu kutsalları kurtardı, ama durum her zaman böyle değildir. İbraniler Mektubu’nda şöyle okuyoruz:

SÖZ DİNLEMEK VE BAĞLI KALMAK

Kadınlar dirilen ölülerini geri aldılar. Başkalarıysa salıverilmeyi reddederek dirilip daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere katlandılar. Daha başkaları alaya alınıp kamçılandı, hatta zincire vurulup hapsedildi. Taşlandılar, testereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya onlara layık değildi. Çöllerde, dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında dolanıp durdular. (İbraniler 11:35–38)

Bu erkekler ve kadınlar önderlerden zalimce ve adaletsiz muamele gördüler.

İlk kilisede öğretmen olan ve İS 140–230 yılları arasında yaşayan Tertullian, Romalı yöneticilere uyguladıkları zulmün Hristiyanlık davasını yalnızca daha da güçlendirdiğini bildirdi: “Bizi ne kadar çok keserseniz, sayımız o kadar artar. Hristiyanların kanı tohumdur” (*Apology*, bölüm 50).

Zulüm gören imanlıları tarif eden kimliği belirsiz bir Romalı'nın sözlerini aktarmama izin verin:

Yurtlarında sadece misafir olarak yaşıyorlar. Onlar bedededir, ama bedene göre yaşamıyorlar. Günlerini yeryüzünde geçirirler, ama onlar cennetin vatandaşlarıdır. Yazılı yasalara uyarlar ve aynı zamanda yaşamlarıyla bu yasaların ötesine geçerler. Onlardan nefret edenler, nefretleri için herhangi bir sebep gösteremezler. (*Diognetus'a Mektup*, bölüm 5)

Söz dinlediler ve bağlı kaldılar, ancak saygılı veya bağımlı davranışlarıyla sadece itaat etmenin ötesine geçtiler. Yine, Petrus'un teşviğinde gördüğümüz gibi, bu imanlıların adaletsiz yöneticilere karşı davranışları onları şaşırttı ve bazılarının Rab'be kazanılmasına neden oldu.

GRI ALAN YOK

Yetki ister devlet, ister aile, ister kilise veya sosyal olsun, Tanrı bağılı kalan ve saygılı bir tutum göstermemizi ister ve bize Kutsal Yazılar'da *açıkça* günah olarak görülen bir şey yapmamızı söylenmedikçe, itaat etmemiz gerekir. *Açıkça* ifadesini vurgulamama izin verin. Belirtilen durumlarda, imanlılar Mesih'i inkâr etmeleri, cinayet işlemleri, sahte ilahlara tapınmaları veya İsa'nın bir buyruğunu doğrudan tahrip etmeleri buyrulduğunda itaat etmediler. Bunlar gri alanlar veya muhakeme kararları değildi.

Kiliselerde maaşlı çalışan hizmetkârlardan duyduğum bir gri alan örneği şudur: "Pastörüm bana mesai saatleri içinde insanlara öğüt vermememi ya da onlar için dua etmememi söyledi, ama bu Tanrı'nın sevgisi değil ve sevgide yürümek günahdır, bu yüzden bunu yapmak zorundayım." Bu, yetki altındaki insanlardan gelen bir yargı ifadesidir. Bu onların kişisel yorumudur. Pastör onlardan Tanrı Sözü'nü çiğnemelerini istemiyor. Üstelik, dua etmeleri için değil, yazmak, dosyalamak, veri işlemek veya başka bir iş türü için ücret alırlar.

Aslında böyleleri, bağılı kalmadıkları için sonunda hırsızlığa meyledecektir. Eğer gerçekten başkaları için dua etme yürekleri varsa, kendi zamanlarında veya mesai saatleri dışında duaya ihtiyaç duyanları aramak için pastörden izin istemelidirler. Pastör yine de bu fikirden memnun değilse, çalışanların yardım için hizmeti arayanlara danışmanlık yapmak için uygun eğitim almadığını hissediyor olabilir. Eğer pastör bu politikasıyla kötü bir karar vermişse, bunun için Tanrı'ya hesap verecektir, ancak bu durum yetkisi altındakiler için bir yargı konusu değildir. Bu yüzlercesi arasında sadece bir örnektir, ancak işin özü aynıdır: yalnızca yazılı Tanrı Sözü'nün açık bir ihlali olduğunda yetkiye itaatsizlik etmeliyiz.

Şu soruyu hâlâ sorabilirsiniz: "Peki ya hayatımdaki yetkililer

SÖZ DİNLEMEK VE BAĞLI KALMAK

bana aynı fikirde olmadığım bir şey yapmamı söylerse? Ya da yetkililer bana akılsızca bir şey yapmamı söylerse? Ya da yetkililer bana duada gösterilenin tam tersini yapmamı söylerse ne olur?” Bir sonraki bölümde bu sorulara Kutsal Kitap’tan yanıtlar vereceğim.

BÖLÜM 12

YA YETKİLİLER BANA ... SÖYLERSE?

*Peşinde olduğumuz şey yetki konusunda
vahiy almaktır ve bu, Tanrı'nın kendisinin bir
vahyidir, zira O ve yetkisi birbirinden ayrılmaz.*

Hepimiz, önderlerinden memnun olmayan insanlarla karşılaşmışızdır. Etkisiz tekniklerinden veya akıllıca olmayan kararlarından ve hayatlarını nasıl olumsuz etkilediklerinden şikâyet ederler. Önderlerin kendilerine bazı şeyler vaat ettiğini, ancak hâlâ bu vaatlerin gerçekleşmesini beklediklerini söylerler. Aslında, işler geriye gidiyor gibi görünür. Pastörlerinin bunu görmediğine emindirler ve şimdi onun yetkisinin Tanrı'ninkinden ayrı olduğunu düşünürler. Bu zihniyet ve şikâyetler, kişiyi en nihayetinde önderine bağlı kalmama tutumuna sürükler. Aldatmacayla flört etmeleri ve Tanrı'nın onların büyümesi ve korunması için üzerlerine koyduğu yetkiden uzaklaşmaları artık sadece bir zaman meselesidir.

SİZ YOKKEN BİZ DAHA İYİYDİK!

İsrailoğulları da bu döngüye girdiler. Musa'nın önderliğini etkisiz ve hatta kendileri için zararlı gördükleri bir dönem oldu. Ancak, işler böyle başlamadı. Musa, çöl serüveninin ardından Mısır'a döndüğünde, firavunla görüşmeden önce İsrail'in ileri gelenleriyle bir araya geldi. RAB'bin "onları Mısırlıların elinden kurtarmak için" ve "o ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye götürmek" için kendisini gönderdiğini açıkladı (Mısır'dan Çıkış 3:8). Harika haberi duyduklarında Musa'ya inandılar ve Tanrı'ya tapındılar. Onları tutsaklıktan kurtarmak için Tanrı'nın atadığı öndere bakarken içlerinde büyük bir sevinç vardı.

Musa bu görüşmenin ardından firavuna gitti ve Tanrı'nın dağda ona verdiği mesajı tam olarak iletti: "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Halkımı bırak gitsin, çölde bana bayram yapsın'" (Mısır'dan Çıkış 5:1).

Firavun şöyle karşılık verdi: "RAB kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim? RAB'bi tanımıyorum. İsraililerin gitmesine izin vermeyeceğim. Niçin halkı işinden alıkoyuyorsunuz?" Böylece aynı gün firavun onların iş yükünü arttırdı. Angaryacılara öfkeyle talimat verdi: "Onlara daha fazla iş verin. Canlarını çıkarın!" (ayetler 2–9'dan uyarlanmıştır).

İsraililerin her gün üretmeleri gereken çok sayıda kerpiç için artık saman sağlanmayacaktı. Geceleri saman toplamak ve gündüzleri kerpiç yapmak zorunda kalacaklardı. Artık saman verilmeyecek olmasına rağmen, kerpiç sayısı azalmayacaktı.

İsraililer saman aramak için ülkenin dört bir yanına dağıldılar. Angaryacılar acımasızdı. Kırbaçlarıyla sert bir şekilde buyurdular, "Saman verildiği günlerdeki gibi gündelik görevlerinizi eksiksiz yerine getirin."

Çalışanlardan sorumlu İsraili görevlileri dövdüler. "Niçin dün ve bugün daha önceki gibi gereken sayıda kerpiç yaptırmadınız?" diye sordular.

Bunun üzerine İsraili görevliler firavuna gittiler ve ona yakındılar. “Lütfen bize böyle davranmayın” diye yalvardılar. “Neden bize saman verilmediği halde, ‘Kerpiç yapın!’ deniyor? İşte kulların dövülüyor, oysa suçlu senin kendi halkındır” dediler.

Ama firavun şöyle karşılık verdi: “Tembelsiniz siz, tembel! Bu yüzden ‘Gidip RAB’be kurban keselim’ diyorsunuz. Haydi, işinizin başına dönün. Size saman verilmeyecek; yine de aynı sayıda kerpiç üreteceksiniz.”

Firavun buyruğundan geri adım atmayınca, İsraili görevliler başlarının ciddi bir belada olduğunu anladılar. Firavunun sarayından ayrılırken, kendilerini bekleyen Musa ve Harun’la karşılaştılar. “RAB yaptığınızı görsün, cezanızı versin!” dediler, “Bizi firavunla görevlilerinin gözünde rezil ettiniz. Bizi öldürmeleri için ellerine bir kılıç verdiniz” (Mısır’dan Çıkış 5:13–21).

İsrail halkı şimdi Musa’nın önderliğinden rahatsızdı. Vaazları ve talimatları onlara sıkıntı ve zorluk getirmişti. RAB’bin onu cezalandırmasını dileyerek Musa’nın yetkisini, Tanrı’nın yetkisinden ayırmaya başladılar.

Onlara göre bu Musa’nın hatasıydı. Eğer onları kendi hallerine bıraksaydı, firavun bu kadar zalim davranmazdı. Olayların gidişatını kafası karışık ya da hikmetsiz bir önderin değil, bizzat Tanrı’nın yönettiğini fark edemediler. Hiçbir şey Tanrı’nın asıl planı veya ön bilgisi dışında meydana gelmemişti. RAB Musa’ya firavunla konuşmasını buyurdu. Ve firavunu inatçı yapan ne Şeytan ne de Musa’ydı, zira bunu yapan Tanrı’ydı! Birçok ayette okuduğumuz gibi, “RAB firavunu inatçı yaptı. Firavun İsraililer’i ülkesinden salıvermedi” (Mısır’dan Çıkış 11:10; ayrıca bkz. Mısır’dan Çıkış 9:12; 10:1, 20, 27). Firavunun yüreği sertleştikçe, İbrahim’in soyundan gelenler için hayat giderek daha sefil bir hal alıyordu.

Çektikleri büyük ıstırap ve sıkıntıların ardından, İsraililer Mısır’dan kurtuldular ve uçsuz bucaksız bir çölde yolculuğa

başladılar. Ancak bir süre sonra su ve yiyecek kaynakları azaldıkça, tekrar sormaya başladılar: Musa onlara özgürlük ve bolluk vaat etmemiş miydi? “Geniş ve verimli topraklar, süt ve bal akan ülke.” Genişti, tamam, ama verimli olmaktan çok uzaktı, üstelik görünürde süt ya da bal da yoktu! Onun özgürlük ve bolluk anlayışı bu muydu? Musa gerçekten Tanrı tarafından mı gönderildi?

Üç günlük *yoksunluktan* sonra, Musa onları su buldukları Mara adlı bir yere götürdü. Muhtemelen şöyle düşündüler, *tamam, belki de işler yoluna girmeye başlıyor*. Ancak, kısa süre sonra acı olduğu için bu suyu içemeyeceklerini keşfettiler. Buna inanamadılar ve halk arasında bir inançsızlık kargaşası çıktı. Birbirlerine ve Musa’ya karşı söylendikçe eleştirileri daha da keskinleşti. Hoşnutsuzluk, tüm topluma yayılan bir kanser gibi kontrolsüzce yayıldı. Belki de Musa halkı sadece Mısır’dan çıkaracak kadar biliyordu ve onları vaat edilen ülkeye sokacak bilgisi yoktu.

Halk Musa’yla Harun’a yakınmaya başladı: “Keşke RAB bizi Mısır’dayken öldürseydi. Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyuya yedik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz” (Mısır’dan Çıkış 16:3).

Artık canlarına tak etmişti. Musa’nın önderlik becerilerinin zayıf olduğu belliydi. O yetkiyi ele almadan önce hayat onlar için daha iyi değil miydi? Tek bildikleri şey, verdiği mesajlardan ve Mısır’da yaptıklarından kaynaklanan muazzam stres ve zorluklardı. Hiç bitmeyecek miydi? Bir zorluktan kurtuldular, ancak başka bir zorluğa düştüler. Önderleri süt ve bal akan bir ülke vaat etti, ancak çölde sadece kavrulmuş toprak, yılanlar ve akrepler gördüler. Musa bir yerlerde yolu kaybetmiş olmalıydı ya da muhtemelen kötü bir insandı. En azından firavunun yönetimi altında yiyecekleri vardı. Musa, onlara işkence etmeye ve aç bırakmaya kararlı görünüyordu. Mısır’da hayat daha iyiydi! Söylenmeleri, birbirlerine “Kendimize bir önder seçip Mısır’a dönelim” (Çölde Sayım 14:4) dedikleri noktaya kadar yükseldi.

YA YETKİLİLER BANA ... SÖYLERSE?

Ama Musa'nın Tanrı tarafından atanan önderden bıkmış olan halka söylediği sözü dinleyin: "RAB kendisine söylendiğinizi duydu. Biz kimiz ki, bize söyleniyorsunuz?" (Mısır'dan Çıkış 16:8).

Bu erkekler ve kadınlar, başkaldırılarının Musa'ya karşı olduğunu ve hiçbir şekilde Tanrı'yla bağlantısı olmadığını sanıyorlardı. İkisini başarılı bir şekilde birbirinden ayırdıklarını düşünüyorlardı. İtaat ilkesi yerine akıl yürüterek davrandılar. Görünen şeylerin ve koşulların ürettiği sınırlı bir muhakeme ile hareket edenler kendilerini akılsızlık yolunda bulurlar. Böyleleri kaderlerini gerçekleştiremezken, yetkiyi tanıyanlar ve itaat edenler, tıpkı Yeşu ve Kaleb gibi vaatlere kavuşurlar.

YA ... AYIRT EDERSEM?

Kendinizi, önderlerinin aldığı kararların bariz ve ani etkilerine göre yargılayan İsrailoğullarından daha hikmetli görebilirsiniz. Kendinizi Yeşu gibi ruhsal sayabilirsiniz. Musa'nın haklı olduğunu ayırt edeceğinizi ve asla İsrailoğulları gibi karşılık vermeyeceğinizi söyleyebilirsiniz; Yeşu ile aynı safta olurdunuz.

Bu doğru olabilir, ancak bu tür varsayımlarda bulunmadan önce dikkatli olmalıyız. Ferisiler ısrarla şöyle söylemişlerdi: "Atalarımızın yaşadığı günlerde yaşasaydık, onlarla birlikte peygamberlerin kanına girmezdik" (Matta 23:30), ancak İsa onlara atalarıyla aynı ruha sahip olduklarını söyledi. Her şey olup bittiğinde ve kitaplar yazıldığında doğruyu yanlıştan ayırmak her zaman kolaydır. Yeşu'yu soydaşlarından ayıran şey, kişisel sezgisi değil, gerçek yetkiyi tanıma ve ona bağlı kalma tutumuydu. Bu tutumdan tanrısal muhakeme meydana çıktı.

Sezgisel olduğunu iddia eden, ancak itaatsiz yüreklere sahip birçok kişinin sesinde onaylamayan tonlar duyuyorum. Bu kitabı yazarken bile, "aynı fikirde olduğum sürece bağlı kalacağım" düşüncesine eşlik eden bir "ayırt etme yeteneği" tutumu içerikli bir

mektup aldım. Böyle düşünenler, gerçek bağlılıktan kesin bir çıkış yoluna sahip olduklarına inanarak hataya düşerler.

ONU BU KONUMA KİM GETİRDİ?

Şöyle sorabilirsiniz: “Ya önderimin çok iyi bir seçim yapmadığını fark edersem? Aksiliğe doğru gittiğini bile bile ona itaat etmeli miyim?” Hizmet yıllarıma baktığımda, bu hayal kırıklığını hissettiğim birçok zaman hatırlıyorum: “Kötü bir karar veriyorlar! Tanrı'nın isteğini iskalyorlar! Olumsuz etkilendiler. Buna boyun eğmem!” Çoğu zaman, alçalmamış yüreğim bağımsızlığını gösteriyordu.

Bir yıl boyunca pastörümün idari asistanı olarak görev yaptım ve kendimi birçok kararı sorgularken buldum. Verdiği talimatları departman sorumlularına dağıtılmadan önce masamın üzerinde görürdüm. Sayısız kez kararlarının bilgece olmadığını düşündüm ve yüreğimde ona karşı söyledim. Bir gün Ruh benimle konuştu ve şöyle dedi: *Sana bir sorum var.*

Tecrübelerime göre, Tanrı bir soru sorduğunda, yanlış düşüncelerimi ortaya çıkarmak üzeredir. Ben de, “Evet, Rab” diye cevap verdim.

Pastör konumuna seni mi getirdim, yoksa onu mu getirdim?

“Pastör konumuna onu getirdin” dedim.

Rab çabucak, *Bu doğru* dedi. *Bu nedenle, sana göstermem gerekmeyen şeyleri ona göstereceğim ve beni takip ettiği gibi onu takip edip etmeyeceğini görmek için kararın ardındaki bilgeliği çoğu zaman senden saklayacağım.*

Genellikle aylar sonra, pastörün kararındaki bilgelik ortaya çıkardı. Bunu görürdüm, ışıklar yanardı ve bir kez daha kendi muhakememi itaat ilkesinin üzerine çıkararak yoldan çıkmış olduğumu fark ederdim. Bu durum kiliselerde, evlerde ve işletmelerde bölünmelere neden olur. Tanrı, yetkiye bağlı kalmamızı onların bilgeliğini gördüğümüz, onlarla aynı fikirde olduğumuz veya bize söylediklerini

beğendiğimiz zamanlarla sınırlamadı. O sadece, “Söz dinleyin!” dedi.

Daha sonra Rab yüreğime şöyle konuştu, *John, eğer her imanlının tüm bilgisini, bilgeliğini ve yönünü sadece dua ve Benimle iletişim kurmak yoluyla almasını isteseydim, o zaman kilisede yetki düzeni kurmazdım. Çocuklarımın sadece dua hayatlarıyla ihtiyaç duydukları her şeyi elde edemeyecekleri için kiliseye yetkililer yerleştirdim. Önderlerinin aracılığıyla da sesimi tanımayı ve işitmeyi öğrenmeleri gerekiyor.*

Önderlerin kararlarını tartışmak veya hatta daha sonra sonuçlarını yargılamak bizim sorumluluğumuz değildir. Ona yetki veren Kişi bunu yapacaktır. Eğer İsraililerin Musa'nın kararlarını yargılamalarına izin verilseydi, Musa istenmeyen kişi ilan edilecek ve sonuçta Mısır'a geri döneceklerdi.

Önderler yargılanacak ve biz de yargılanacağız. Önderler kararlarından dolayı yargılanacaklar ve onların yargılanması bizimkinden daha ağır olacak. Bu nedenle İsa şöyle uyardı: “Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir” (Luka 12:48). Ve Yakup da şöyle dedi, “Kardeşlerim, biz öğretmenlerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğini biliyorsunuz; bu nedenle çoğunuz öğretmen olmayın” (3:1).

Öte yandan, yargılanmamız yetkiye bağlı kalmamızla ilişkili olacaktır, çünkü yetki Tanrı'nındır. Devredilen yetkiye direnmek, Tanrı'nın yetkisine direnmektir. Önderlerin haklı olup olmadıklarını önceden ayırt etme baskısını üzerimize almamalıyız. Daha sonra sonuçları da yargılamamalıyız. Bu bizim yükümüz değil, Tanrı'nın yüküdür. Yürekları sadece O bilir ve dilediği gibi değiştirebilir.

ÖNDERLERİN YÜREĞİ TANRI'NIN ELİNDEDİR

İkinci bölümde verdiğim tanıklığa geri dönersek, pastörüm kilise içindeki ev gruplarının iptal edildiğini açıkladığında, sadece hatalı

olduğuna inanmakla kalmadım, aynı zamanda bu kararı bana karşı tavır aldığı için verdiğini de düşündüm. Kilisemizin önderlik yapısı etrafında dönen ve önceden bahsetmediğim bir unsur daha vardı; ofis yöneticisi. Benden hoşlanmıyordu ve kovulmamı sağlamak için kuyumu kazmaya çalışıyordu.

Bu amaçla, her birimize bir diğeri hakkında olumsuz raporlar vererek benimle kıdemli pastör arasında bir ayrılık duvarı ördü. Raporların çoğu apaçık biçimde doğru değildi. Buna ilaveten, tüm personele yönelik özellikle beni hedef alan bir tür not kampanyası başlatmıştı. Çalışanlar, kendisi de personel olan eşime “Neden doğrudan kocanın adını yazmıyor?” diye soruyordu. Ne yaptığını biliyordum, ama elim kolum bağlıydı.

Kıdemli pastör ev gruplarını iptal ettiğinde, bu yöneticinin ektiği yalanlar ve kuşklar nedeniyle bu eylemi bana karşı bir başka saldırı olarak gördüm. Meseleyi doğru biçimde “ayırt ettiğimden” emindim. Kendimi daha da haklı hissettim ve kıdemli pastörün yetkisine bağlı kalmakta daha da isteksizleştim. Ne de olsa yanılmış ve kötü bir karar veriyor, diye düşündüm. Tanrı nasıl olur da sekiz aylık sıkı çalışmanın yanı sıra kurtuluşa kavuşacak birçok potansiyel insanın üzerine sifonu çekebilirdi? Bütün bu nedenlerden ötürü, o toplantıda kıdemli pastöre yirmi dakika boyunca sert bir dille meydan okudum. Kendimi haklı ve doğru hissederek oradan ayrıldım, ama evime vardığımda Kutsal Ruh’un azarıyla karşılaştım. Sonra derin bir aydınlanma yaşadım: Bir insanın yetkisine değil, Tanrı’nın yetkisine karşı çıkıyordum.

Kısa süre sonra Rab yüreğimde belli bir ayeti aydınlattı. Bu ayet benzer durumlara açıklık getirdi ve zorluğun ortasında bana yön gösterdi:

Kralın yüreği RAB’bin elindedir,
Kanaldaki su gibi onu istediği yöne çevirir.
(Özdeyişler 21:1)

Kral ifadesi, sizin üzerinizde yetki sahibi birini temsil eder. İster tanrısal ister sert biri olsun, yüreği her durumda RAB'bin elindedir. Ayette "İyi kralın yüreği RAB'bin elindedir" demez. Nasıl bir etki altında olduğu fark etmez; yüreği RAB'bin elindedir. Çünkü "Kral yanlış bir şekilde etkilenmediği sürece, yüreği RAB tarafından çevrilebilir" demez.

YA KÖTÜ BİR KARAR OLDUĞUNU BİLİYORSAK?

Peki ya muhakeme yapmıyorsak, ancak yetkilinin kötü bir karar verdiğinden eminsek? Ya önderin kötü bir rapordan etkilendiğine dair somut kanıtlarımız varsa? Başvuru imkânı yok mu? Önderimize yardım etmek için bir şeyler yapamaz mıyız? Cevap evet.

Ester bu duruma iyi bir örnektir. İbrahim'in çocukları Pers yönetimi altında tutsaktı. Kötü yürekli Haman korkunç bir plan yaparak Pers kralı Ahaşveroş'u tüm Yahudilerin yok edilmesini buyuran bir ferman çıkarmaya ikna etti. Kralın kendisi saldırı tarihini belirledi.

Kraliçe Ester, İbrahim soyundan geliyordu, ancak amcası Mordekay'ın isteğiyle bunu gizli tutmuştu. Ancak Mordekay Ester'e gitti ve ondan halkı adına kralın huzuruna çıkmasını istedi. Bunu yapmasının ölümüne neden olabileceğini biliyordu. Ester'in böyle bir şey yapmasına gerek yoktu; o kraliçeydi ve sırrı güvendedi.

Ester, krala başvurmaya karar verdi. Üç gün oruç tuttuktan sonra, Kral Ahaşveroş'un sarayının iç avlusuna yaklaştı ve Tanrı, kralın onu hoşgörülle karşılamasını sağladı. Dileği sorulunca Ester, kral için düzenleyeceği şölene Haman'la birlikte katılması için krala ricada bulundu. Kral kabul etti ve Haman'la birlikte şölene katıldı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kralın uykusu kaçtı. Tarih kayıtlarının kendisine okunmasını emretti. Kayıtlardan Yahudi Mordekay'ın onun hayatını kurtardığını, ancak bunun karşılığında hiç ödüllendirilmediğini öğrendi. Kral onu onurlandırmak için bir yol

düşünüyordu ve tavsiyede bulunması için Haman'a danıştı. Haman kralın kendisinden bahsettiğini sandı ve kimliği belirsiz adamı onurlandırmak için ayrıntılı bir yöntem sundu. Kral onurlandıracağı kişinin Mordekay olduğunu açıkladı ve kral adına Mordekay'ı onurlandırması için tüm hoşnutsuzluğuna rağmen Haman'ı görevlendirdi. Tanrı hâlihazırda bu kralın yüreğini Ester'in şölende söyleyeceği sözlere hazırlamaktaydı.

Ester, kral ve Haman'ı bir başka ziyarette bir araya getirdiğinde, kral tekrar isteğini sordu.

Ey kralım, eğer benden hoşnutsan ve uygun görüyorsan, isteğim canımı bağışlaman, dileğim de halkımı esirgemendir. Çünkü ben ve halkım öldürülüp yok edilmek, yeryüzünden silinmek üzere satıldık. Eğer köle ve cariye olarak satılmış olsaydık sesimi çıkartmazdım; böyle bir sorun için kralı rahatsız etmek uygun olmazdı. (Ester 7:3–4)

Burada dikkat edilmesi gereken birkaç nokta var. Birincisi, kral bariz bir şekilde korkunç ve bilgisiz bir karar vermişti, ancak yine de Ester onunla saygılı konuştu ve bağlı kalan yürek tutumunu korudu. İkincisi, bilgece sözlerini büyük bir alçakgönüllülükle ve sadece kendisinin değil, kralın iyiliği ışığında da verdi. Ricada bulundu, ancak son kararı onun vermesine izin verdi. "Seni akılsız kocam, bir katilin sözünü dinledin. Verdiğin bu fermanla kaybedeceğin her şeyin farkında değil misin?" gibi şeyler söylemedi. Tek bir şeye güveniyordu: Tanrı'nın kralın yüreğini çevireceğine. Rab gerçekten de öğüdü geri çevirdi ve kral kötü adam Haman'ı astırdı. Yahudi halkı katledilmekten kurtuldu.

Ester'in elinde sadece muhakeme değil, önderinin gerçeklerden yoksun olduğuna dair somut kanıtlar da vardı. Alçakgönüllülükle ona gitti ve kralın karar verme konumunda olduğunu kabul ederek dileğini arz etti. Onu küçümsemedi,

zorlamadı ya da manipüle etmedi. Kralın yöreğini yönlendirmesi için sadece Kutsal Ruh'un gücüne güvendi.

TÜM GERÇEKLERE SAHİP OLMAMAK

Kutsal Yazılar'ın bu kısmında bir önderin sadece yanlış yönde etkilenmesini değil, aynı zamanda tüm gerçeklere sahip olmadan veya tüm meseleyi işitmeden karar verdiğini görüyoruz. Davut ve Kral Saul örneğimiz de var. Filistli dev, kırk gün boyunca Tanrı'nın ordusuna meydan okudu. İsraililere onunla teke tek dövüşecek bir savaşçı çıkarmaları için seslenip durdu, böylece mesele tek bir dövüşle çözülebilirdi. Davut, tüm askerlerin dehşete düştüğünü ve devin tehditlerine karşılık veremediğini gördü. Tanrı, bu devle savaşmayı onun yöreğine koydu. Ama Kral Saul ona bakıp şöyle dedi: "Olmaz. Sen sadece bir çocuksun ve kaybettiğinde hepimiz bu orduya teslim olmak zorunda kalacağız!" (yazarın yorumu).

Davut bunu duyduğunda kralla tartışmadı, ama ona ricada bulundu:

Kulun babasının sürüsünü güder. Bir aslan ya da ayı gelip sürüden bir kuzu kaçırınca, peşinden gidip ona saldırır, kuzuyu ağzından kurtarırım. Eğer aslan ya da ayı üzerime gelirse, boğazından tuttuğum gibi vurur öldürürüm. Kulun, aslan da ayı da öldürmüştür. Bu sünnetsiz Filistli de onlar gibi olacak. Çünkü yaşayan Tanrı'nın ordusuna meydan okudu. Beni aslanın, ayının pençesinden kurtaran RAB, bu Filistli'nin elinden de kurtaracaktır. (1. Samuel 17:34–37)

Tecrübelerini yetkiliye sunarken tavrında saygı vardı. Kralın ilk kararını verirken eksik olduğunu bildiği şeyi söyledi. Bundan sonra Davut, Tanrı'nın önderinin yöreğini çevirme gücüne güvendi. Tanrı'nın yöreğine yerleştirdiği şeyin kralın kararıyla gerçekleşeceğine inanıyordu. Alçakgönüllü ve itaatkâr kalarak, Tanrı'yı etkin biçimde olaya dahil etti. Rab Saul'un yöreğini değiştirdi ve Saul şöyle dedi, "Öyleyse git, RAB seninle birlikte olsun!" (1. Samuel 17:34–37).

GERÇEK ARACILIK

Kararını veren bir öndere ricada bulunmanın bir başka Kutsal Kitap örneği Avigayil'dir. Naval adında sert ve kötü bir zengin adamla evliydi. Davut'un yiyeceğe ihtiyacı vardı, çünkü Saul onu tehdit etmeye devam ediyordu. Davut, kendisine erzak göndermesi için Naval'dan bir istekte bulundu; bayram zamanı olduğunu ve bolluk olacağını biliyordu. Davut daha önce Naval'ın hizmetkârlarını korumuş ve karşılığında ondan hiçbir şey almamıştı.

Ancak Naval sadece Davut'un isteğini reddetmekle kalmadı, aynı zamanda ona hakaret etti. Naval'ın tutumu Davut'u öfkelenirdi ve öç almak için dört yüz adamını topladı. Naval'ı ve ona ait herkesi yok edecekti.

Haber Naval'ın karısı Avigayil'e ulaştı. Avigayil aceleyle ekmek, şarap, et, tahıl, kuru üzüm ve incirden oluşan bir armağan hazırladı. Bunları eşeklere yükleyip Davut ve adamlarını karşılamak için onların geliş yolunda ilerledi. Davut'la karşılaşınca hemen eşekten indi ve onun önünde yüz üstü kapandı. Sonra ondan şu ricada bulundu:

Efendim, suçlu ben, yalnız ben üstüme alıyorum. İzin ver, ben kölen seninle konuşsun, onun söyleyeceklerini dinle. Yalvarırım, efendim, o kötü adam Naval'a aldırma. Çünkü kişiliği tıpkı adı gibidir. Adı akılsız anlamına gelir; kendisi de akılsızın biridir. Ben kulun, efendim Davut'un gönderdiği ulakları görmedim. Ama şimdi, ey efendim, RAB senin kan dökmene ve kendi elinle öç alma engel oldu. Yaşayan RAB'bin adı ve senin yaşamın hakkı için yalvarırım, düşmanların ve efendime kötülük tasarlayanların tümü Naval gibi olsun. Ben kölenin efendime getirdiği bu armağan, seni izleyen adamlarına verilsin. Lütfen kölenin suçunu bağışla. RAB kesinlikle efendimin soyunu sürdürecektir; çünkü efendim RAB'bin savaşlarını sürdürüyor. Yaşadığın sürece sende hiçbir haksızlık bulunmasın. Biri kalkıp

seni öldürmek amacıyla ardına düşerse, yaşamını Tanrın RAB güven altında tutacaktır; düşmanlarını sapanla taş atar gibi fırlatıp atacaktır. RAB, efendime söz verdiği bütün iyilikleri yerine getirip onu İsrail'e önder atadığında, kendi öcünü almak uğruna boş yere kan dökmediğin için pişmanlık ve üzüntü duymayacaksın. RAB efendimi başarıya ulaştırdığında köleni anımsa. (1. Samuel 25:24–31)

Bu kadının kocası, ev halkı ve Davut için yaptığı her şeyi maddeler halinde belirtmemeye izin verin:

1. Davut'a büyük bir saygıyla hitap etti, kendisini tekrar tekrar kölesi olarak adlandırdı.
2. Davut ve adamlarına ilgisini ve saygısını yansıtan cömert bir armağan götürdü.
3. Sorumluluğu kendi üzerine alarak ev halkı için aracılık etti. Aslında bunu kendi "suçu" olarak tanımladı.
4. Davut'a korku ve titremeye öç uğruna kan dökmesinin günah olacağını belirtti.
5. Davut'a onun öcünü alanın ve ona verdiği sözleri yerine getirenin Tanrı olduğunu hatırlattı.
6. Başarıya ulaştığında onu hatırlamasını istedi.

"Bu kadın kocasını nasıl onurlandırdı?" diye sorabilirsiniz. Onu katledilmekten kurtardı. Kocasını bu adamlara ve RAB'bin meshettiği kişiye karşı günah işledi. Kocasının davranışını savunmak, Davut'a öç almak için fazlasıyla neden verecekti. Ateşe benzin dökerek felaketini hızlandıracaktı. Kocanızın ölümüyle sonuçlanan yüzeysel bir onurlandırma ne işe yarar?

Naval'a gerçekten saygısızlık etmek isteseydi, "Buradan gidiyorum ve kocamın hak ettiğini almasına izin veriyorum, çünkü o bir pislik!" demesi yeterli olurdu. Ya da Davut'a gidip şöyle diyebilirdi, "Dinle, benim bununla hiçbir ilgim yoktu. Sana ihtiyacın

olanı verirdim. Akılsız kocamın ne yaptığını duyduğumda, sana ve adamlarına yiyecek getirdim, ama onu öldürme planınıza devam edin, çünkü o bir alçaktır. Ona ne yaparsanız yapın, hak ediyor.” Bu eylemler kocasının onurunu kırardı.

Birinin adına aracılık etmek, işlenen suçu görmezden geldiğiniz anlamına gelmez; aksine bunu kabul edersiniz. Sonra kendinizi onunla yargı arasına yerleştirirsiniz. Özünde, “Onun yargılanmayı hak ettiğini biliyorum, ama merhamet için yalvarıyorum. Bunu kendi üzerime alacağım ve onun yerinde duracağım.”

Avigayil’in yaptığı tam olarak buydu. Davut yargı getirmek için geldi ve Avigayil merhamet dilemek için geldi. Onun ifadesiyle, “Lütfen kölenin suçunu bağışla.”

Davut’un öç alma günahını işlemesini önlemek için bu şekilde konuştu. Nitekim Tanrı’nın Sözü şöyle buyurur: “Öç almayacaksın. Halkından birine kin beslemeyeceksin. Komşunu kendin gibi seveceksin. RAB benim” (Levililer 19:18). Gedikte durarak merhamet aradı ve Davut için doğruluk diledi.

Avigayil komşularına ya da arkadaşlarına dedikodu yapmıyordu, “Biliyorsunuz, ben bir alçakla evliyim. Tanıdığım en kötü kişi o” demedi. Ayrıca kocası hakkında kin, öfke, iğrenme, saygısızlık veya öç alma güdüsüyle de konuşmadı. Canları kurtarmak için konuştu. Yaptığı aracılığın neler başardığını dinleyin:

“Bugün seni karşıma çıkararak İsrail’in Tanrısı RAB’be övgüler olsun!” diye karşılık verdi, “Anlayışını kutlarım! Bugün kan dökmemi ve öcümü elimle almamı engellediğin için seni kutlarım. Doğrusu sana kötülük etmemi önleyen İsrail’in Tanrısı yaşayan RAB’bin adıyla derim ki, beni karşılamak için hemen gelmemiş olsaydın, gün doğuncaya dek Naval’in adamlarından hiçbiri sağ kalmayacaktı.” Avigayil’in kendisine getirdiklerini kabul eden Davut, “Esenlikle evine dön. Sözlerine kulak verip dileğini kabul ettim” dedi. (1. Samuel 25:32–35)

Avigayil eve döndüğünde, kocası bir şölen düzenliyordu. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. O akşam ona hiçbir şey söylememeyi seçti. Ertesi sabah ona canını nasıl kurtardığını anlattı. Duyduğunda kalbi sıkıştı. On gün sonra RAB Naval'ın canını aldı. Davut'un ya da Avigayil'in eliyle değil, Tanrı'nın eliyle kötü adamdan öç alındı.

YETKİLİ KİŞİ UĞRUNA

Musa kendisini bir Yetkili'nin kararını sorgulamak zorunda kaldığı bir konumda buldu – Tanrı'nın yetkisini! Ve bu durum birden fazla yaşandı. İlk olaya bakalım. İsrail altın bir buzağı inşa ederek günah işlemiş, sonra da ona tapınmıştı. Tanrı o kadar öfkeliydi ki, Musa'ya hepsini öldüreceğini ve Musa'dan bir halk yaratacağını söyledi. Musa'nın yakarışını dinleyin:

Musa Tanrısı RAB'be yalvardı: “Ya RAB, niçin kendi halkına karşı öfken alevlensin? Onları Mısır'dan büyük kudretinle, güçlü elinle çıkardın. Neden Mısırlılar, ‘Tanrı kötü amaçla, dağlarda öldürmek, yeryüzünden silmek için onları Mısır'dan çıkardı’ desinler? Öfkelenme, vazgeç halkına yapacağın kötülükten. Kulların İbrahim'i, İshak'ı, İsrail'i anımsa. Onlara kendi üzerine ant içtin, ‘Soyunuzu gökteki yıldızlar kadar çoğaltacağım. Söz verdiğim bu ülkenin tümünü soyunuza vereceğim. Sonsuza dek onlara miras olacak’ dedin.” (Mısır'dan Çıkış 32:11–13)

Dikkat edilmesi gereken birkaç nokta var. İlk olarak, Musa tam bir teslimiyet içinde, korku ve titremeyle konuştu. İkincisi, Musa tutkuyla Tanrı'ya yakardı ya da yalvardı; asla buyruk vermedi. Üçüncüsü, her şeyden önce halkın değil, Tanrı'nın adına konuştu. Öz itibarıyla Musa şunu söylüyordu, “Peki ya kurmak için dört yüz yıl çalıştığın itibarın ne olacak? Adın şimdi tüm dünyada biliniyor, ama başladığın şeyi bitirmeyerek onu lekeleyeceksin.” Musa bu aracılığı

esasen RAB'bin adı uğruna yaptığı için, Tanrı'nın kararına meydan okuyabilirdi. Motivasyonu kendisi değil, başkalarıydı.

Bir öndere ricada bulunmadan önce kendimize şunu sormalıyız, "Bu rica öncelikle kimin için?" Musa, Tanrı'ya İbrahim'e verdiği vaadi hatırlattığında bile, bunu esasen RAB'bin adı uğruna yaptı. Tanrı'ya kendi sözünün önemini hatırlattı. Musa'nın doğru bir odağı vardı, çünkü yüreği doğru yerdeydi. O Tanrı'nın hizmetkârıydı ve bu yüzden kendisinden ya da İsrailoğullarından önce O'nu düşündü. İşte Tanrı'nın verdiği karşılık: "Böylece RAB halkına yapacağını söylediği kötülükten vazgeçti" (Mısır'dan Çıkış 32:14).

Tanrı fikrini değiştirdi! Karar tersine çevrildi. Önemli bir noktaya daha değinmek istiyorum. Musa, Tanrı'ya bu kadar doğrudan konuşabiliyordu, çünkü sadakatini tekrar tekrar kanıtlamıştı. Bu ilkeyi günümüzde örneklemek için, Messenger International'da yıllar boyunca Lisa'ya ve bana sadakatlerini kanıtlayan takım üyelerimiz var. Yeni çalışmaya başlayanlara göre bize daha yakınlar ve ricalarını daha çabuk söyleme imkânına sahipler. Bir önderin hayatını etkileyecek konuşma yapmayı hak etmelisiniz. Bunu sadakat, dürüstlük ve bağlılık ile başarabilirsiniz. Herkes bir önderin hayatına yönelik bu şekilde konuşma imkânına sahip değildir.

Bir diğer önemli nokta da, Musa'nın Tanrı'nın kararı hakkında başkalarına konuşmadığı, Tanrı'yla Kendi kararı hakkında konuştuğudur. RAB, İsrailoğullarına defalarca öfkeleni, çünkü sürekli olarak kendi aralarında O'nun yollarına karşı söylenip durdular. Buna şikâyet denir ve Tanrı bundan nefret eder! Bu davranış çok tehlikelidir ve ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıdır. Kendi aramızda söylendiğimizde ve yetkililerimizin verdiği karardan şikâyet ettiğimizde, anlaşmazlık ve başkaldırı ekiyoruz. Başka bir bölümde bunun kesin bir yargı getirdiğini göreceğiz.

Bizimle birlikte çalışan kişilerle bir anlaşmam var. Bilgiye dayanmadan bir karar verdiğime inanırlarsa, bana bir kez ricada

YA YETKİLİLER BANA ... SÖYLERSE?

bulunabilirler veya karara yardımcı olabilecek yeni gerçekler ortaya çıkarsa, bana tekrar ricada bulunabilirler. Ricada bulduklarında, dikkatlice düşünmüş olmaları ve ne iletmek istediklerini görmeme yardımcı olacak şekilde sunmaları önemlidir. Yeni bilgiler gördüğümde sıklıkla karar değiştirmişimdir. Ancak, bana ricada bulunmalarına rağmen, ilk kararımda kalırsam, o zaman hemfikir olarak ilerleriz. Eğer birlik içinde ilerlersek ve yanılıyorsam, Tanrı bizi yine de korur. Yürekte dürüstlikle hareket edersek, Rab hem beni hem de yetkim altındakileri koruyacaktır. Davut şöyle der, “Dürüstlük, doğruluk korusun beni, çünkü umudum sendedir” (Mezurlar 25:21).

YA TANRI’NIN BANA GÖSTERDİĞİNE KARŞI GELİYORSA?

Yine şu soruyu sorabilirsiniz: “Ya yetkililer bana duada yapmayı hissettiğim şeyin tam tersini söylerse?” Bu iyi bir soru ve ele alınması gerekiyor. Cevap vermek için, ikinci bölümde verdiğim örneğe geri döneyim. Tüm “parti” programına başlamadan önce, Rab’bi duada içtenlikle aradım ve O’nun bana bunu yapmamı söylediğinden emindim. Bugüne dek, hâlâ Tanrı’nın bana ev gruplarını yapmamı söylediğine inanıyorum, çünkü tüm bu olanlar Tanrı’nın üzerime koyduğu yetkiye bağlı kalıp kalmayacağımı görmek için bir denemeydi.

Kutsal Yazılar, Tanrı’nın halkını denediği örneklerle doludur. Tanrı, İbrahim’e İshak’ı yakmalık sunu olarak sunmasını söylediğinde, Kutsal Yazılar özellikle şöyle yazar: “Tanrı İbrahim’i denedi” (Yaratılış 22:1). RAB hiçbir zaman İbrahim’in oğlunu öldürmesini istemedi, ancak İbrahim’in üç gün boyunca dağa yolculuk yapmasına izin verdi ve bıçağı kaldırına kadar onu durdurmadı. Tanrı, İbrahim’in itaat eylemlerindeki sarsılmaz sadakati gördü. Tanrı bugün bizde aynı şeyi görüyor mu?

Elçi Pavlus, Korint Kilisesi’ne yazdığı ilk mektubunda yapmalarını

söylediği bir şeyi ikinci mektubunda değiştirdi. Kiliseye verdiği talimatları değiştirdikten sonra, şu dikkat çekici açıklamayı yaptı:

Sizi sınamak ve her durumda söz dinleyenler olup olmadığınızı anlamak için yazdım size. (2. Korintliler 2:9)

Pavlus onlara tek bir amaçla talimatlar verdi: yetkisine bağlı kalıp kalmayacaklarını görmek için. Yıllardır pastörlük yapan çok hikmetli bir arkadaşım var. Bana, hizmetkârlar arasındaki başkaldırığı ortaya çıkarmanın yolunun, hiçbir anlam ifade etmeyen bir talimat vermek olduğunu söyledi. Şöyle dedi, “John, yakında başkaldıranların yakınmalarını ve şikâyetlerini duyacağım. Bununla ilgileniyorum, sonra talimatı normal işleyişimize geri döndürüyorum.”

Pavlus, *her şeyde* talimatlarına uyup uymayacaklarını görmek istedi. Anahtar kelime *her şeydir*. Talimat zordu, bu da kendi içinde bir amaç taşıyordu. Amaç: eğer bu talimatı izlerlerse, başka her şeyi izleyeceklerdir.

Tanrı'nın İbrahim'e yaptığı tam olarak buydu. İbrahim'e itaat etmesi en zor şeyi yapmasını buyurdu: Hayatta en önem verdiği şeyden, yirmi beş yıl bekledikten sonra kavuştuğu vaatten vazgeçecekti. Bu, İbrahim'in başarısı değildi; aksine, Tanrı'nın ona duada vaat ettiği bir şeydi. İbrahim'in kendisini o sunağın üzerine koyması daha kolay olurdu, ama Tanrı en önemli olanı istedi. Eğer İbrahim bu konuda itaatkâr olursa, her şeyde itaatkâr olurdu!

Kıdemli pastörüm en zor olandan vazgeçmemi söyledi. Aylarca üzerinde çalışmıştım ve herkes biliyordu. Benim gözümde, Egemenliğe girecek kayıp canlarla ilgili bir vaat gibiydi. Başarılı bir gençlik hizmeti yapıp yapmayacağımın anahtarı buydu. İtibarım tehlikedeydi çünkü herkese bunun Tanrı'nın isteği olduğunu söylemiştim. Dua ederken bu programa devam edeceğimi duymuştum. Bunun bir deneme olduğunu bilmiyordum ve çoğu zaman Tanrı'nın denemeleri, yüreklerimizi

her zaman ifşa ettikleri için, olay bitene dek asla fark edilmez.

Partilerim Egemenliğe birçok can getirebilirdi, ancak Tanrı, O'nun işini yerine getirmek için kendi yöntemlerimizi uygulamamızdan ziyade, O'nun yetkisinin yüreklerimizde tezahür etmesiyle ilgilenir. O Tanrı'dır; kayıp ruhlara nasıl ulaşılacağına dair başka birçok fikri vardır. Farklı bir şekilde yapılamayacak olan şey ise, insanın yüreğindeki itaat ve bağlı kalma ilkesidir, çünkü bu olmadan hiçbir insan Egemenliğe giremez ve itaat etmeyen bir yürek için başka bir alternatif yoktur.

Yüreklerimizde kritik ve zor bir ilke oluşturmalıyız. Tanrı, yetkisini insanlara devrettikten sonra, onu geçersiz kılmaz. Bunun tek istisnası, bir önderin Tanrı'nın yazılı Sözü'nü veya yasalarını doğrudan ihlal ettiğinde ortaya çıkar. Tanrı, kurduğu devredilmiş yetkinin yerini almayacaktır. Devredilmiş yetkiyi atlayıp sadece Tanrı'nın yetkisine bağlı olduğumuzu ilan edemeyiz. Musa, İsrail'in oymak önderlerine bu ilkedен şöyle bahsetti:

RAB şöyle buyurdu: ... "Genç bir kadın babasının evindeyken RAB'be adak adar ya da kendini yükümlülük altına sokarsa, babası da onun RAB'be adadığı adağı ve kendini yükümlülük altına soktuğunu duyar, ona karşı çıkmazsa, kadının adadığı adaklar ve kendini altına soktuğu yükümlülük geçerli sayılacak. Ama babası bunları duyduğu gün engel olursa, kadının adadığı adaklar ve kendini altına soktuğu yükümlülük geçerli sayılmayacak; RAB onu bağışlayacak, çünkü babası ona engel olmuştur." (Çölde Sayım 30:1-5)

Musa bu ilkeyi kadına ve kocasına uygulayarak daha da pekiştirdi. En yücelerde doğrudan yetkiye sahip olan Tanrı, devredilmiş yetkinin rıza gösterdiği şeyi savunur. Ayrıca, devredilen yetkinin iptal ettiği şeyi de iptal eder. Rab devrettiği yetkisine saygı duyar. Genç bir kadın babasının yetkisi altında ya da evli kadın

kocasının yetkisi altında olduğu için, Tanrı babayı ya da kocayı sorumlu tutar, ancak kadın sorumlu tutulmaz.

Bu ilke, Kutsal Yazılar'da yalnızca aile içinde değil, aynı zamanda devredilen yetkinin diğer alanlarında da geçerlidir. Yine, vurgulamak isterim ki, yetkililer Tanrı'nın buyruklarıyla doğrudan çelişen bir eylemde bulunmamızı istediklerinde istisna meydana gelir. Hizmetteki insanların şöyle dediğini duyduğumda üzülüyorum, "Pastörüm bana bunu yapmamamı söyledi, ama Tanrı'dan duymuyor, bu yüzden yine de yapacağım – ama dolambaçlı bir yoldan." Duada ne işittiğinize inandığınız önemli değildir; hayatınızdaki yetkililerin talimatlarına karşıysa, Tanrı'nın yetkisine başkaldırıyorsunuz demektir!

Verebileceğim örnekler sınırsızdır. Vahiy bilgisi yüreklerimizde yandığında, birçok sorunun cevaplandığını ve sayısız sorunun çözüldüğünü keşfettim. Bu, kapsamlı örneklerin ve açıklamaların yer aldığı bir kitap değil. Peşinde olduğumuz şey yetki konusunda vahiy almaktır ve bu, Tanrı'nın kendisinin bir vahyidir, zira O ve yetkisi birbirinden ayrılmaz. Başta sizi teşvik ettiğim gibi, Tanrı'ya içtenlikle yalvarın ve O'ndan yüreğinizde tanrısal itaat ilkesini yakmasını isteyin. Aksi takdirde, başladığımızdan daha fazla soruyla karşılaşacaksınız.

Sonraki bölümde, haksız muameleyle nasıl başa çıkılacağını ve bize sert davranan yetkililere nasıl tepki vereceğimizi keşfedeceğiz. Bu gibi durumlarda Tanrı'nın bizim için görkemli bir planı olduğunu göreceğiz.

BÖLÜM 13

HAKSIZ MUAMELE

*Kırılmak zayıf düşmek anlamına gelmez.
Yetkiye bağlı kalmakla ilgilidir.*

Babamız Tanrı'nın her birimizin içinde erişmek istediği belirli bir hedefi vardır. Sizi uyardım izin verin; zevkli, popüler veya rahat gelmeyebilir, ancak bizim için en iyisidir. O'nun isteği yüreğimizin kırık olmasıdır. Kutsal Kitap bunu açıkça bildirir:

Çünkü sen kurbandan hoşlanmazsın,
Yoksa sunardım sana,
Yakmalık sunudan hoşnut kalmazsın.
Senin kabul ettiğin kurban alçakgönüllü bir ruhtur,
Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Tanrı.
(Mezmurlar 51:16–17)

RAB gönlü kırıklara yakındır,
Ruhu ezginleri kurtarır. (Mezmurlar 34:18)

RAB ile yakın olmanın ön koşulu kırık bir yürektir. Süreç hoş olmasa da, O'nun yakın varlığı, söz konusu zorluklardan çok daha

ağır basar. Davut bunu gençliğinde öğrendi. Yazdığı mezmurlarda yüreğindeki kırıklığı ve bunun ne gerektirdiğini görebilirsiniz. Bu yürek kırıklığı fedakâr yaşam veya sunular sunarak değil, itaat yoluyla elde edilir.

YÜREKTEKİ KIRIKLIK YETKİYLE İLGİLİDİR

Açıklamama izin verin. Bir savaş atı, iradesi kırılana kadar hizmete uygun değildir. Ahırlardaki diğer tüm atlardan daha güçlü, daha hızlı ve daha yetenekli olsa da, kırılana kadar hizmet edemez. Daha az yetenekli atlar savaşa giderken, o ahırda kalacaktır. Kırılmak, zayıf düşmek anlamına gelmez. Yetkiye bağlı kalmakla ilgilidir.

At örneğinde, efendi binicidir. At başarılı bir şekilde kırılır ve eğitilirse, her koşulda ona güvenilebilir. Savaşın kızıştığı anda, mermiler veya oklar havada uçuşurken ürkmeyiz. Kılıçlar ve baltalar sallandığında, geri çekilmez. Silahlar çekilip toplar ateşlenirken, efendisinin isteğinden sapmaz. Efendisi kim olursa olsun, ona sıkı sıkıya bağlı kalmaya devam edecektir. Binicisinin komutlarını yerine getirmek için kendini korumaya veya çıkarını sağlamaya yönelik her türlü çabadan uzak kalacaktır.

Bu kırılma süreci, bizzat Rab'bin reçetesine uygun olarak her bireyde benzersiz biçimde gerçekleşir. Sürecin gerçekte ne zaman tamamlandığını ve O'nun sizin aracılığınızla getirmeyi arzuladığı hizmet tarzına hazır olup olmadığınızı bilen tek Efendi O'dur. Her yeni seviye başka bir kırılma süreci getirir.

Yaşadığım geçmiş süreçleri iyi hatırlıyorum. Çoğu zaman, aslında hiç de değilken, bir sonraki hizmet seviyesi için hazır ve uygun olduğuma tamamen inanıyordum. Kendimden emin bir şekilde beyan ettim, "Ben tamamen Senin yetkine teslim oldum. Beni çağırdığın hizmete hazır olduğumu biliyorum." Yine de çevremdeki olgun imanlılar, yüreğimin yeterince kırık olmadığını biliyorlardı.

Elbette, başka bir kırılma sürecine girer, tepişir, kıvrınır ve haklarım için savaşırdım.

PEKİ YA TERS HUYLU ÖNDERLER?

Atlarda olduğu gibi, kırılma sürecimiz yetkiye verdiğimiz tepkiyle ilgilidir. Tanrı her birimiz için mükemmel bir süreç hazırlar ve bu süreç her zaman önderleri gerektirir. Bu nedenle Petrus şöyle yazmıştır:

İnsanlar arasında yetkili kılınmış her kuruma ... Rab adına bağımlı olun. Ey hizmetkârlar, efendilerinizin yalnız iyi ve yumuşak huylu olanlarına değil, ters huylu olanlarına da tam bir saygıyla bağımlı olun. (1. Petrus 2:13, 18)

Bunu çağdaş dilde ifade edelim. Bu ayette geçen hizmetkârları çalışanlar, öğrenciler, kilise üyeleri veya siviller olarak tanımlayabiliriz. Efendiler ise işverenler, öğretmenler, koçlar, kilise önderleri veya devlet görevlileri olabilir. Çoğumuzun iyi ve nazik önderleri oldu ve onları çok sevdik. Onlara bağımlı olmak kolaydı. Ancak, Tanrı bize yalnız iyi ve yumuşak huylu olanlara değil, ters huylu olanlara da bağımlı olmamızı buyurur!

Grekçede “ters huylu” olarak çevrilen sözcük *skolios*’tur. Thayer’in Grekçe sözlüğünde bu sözcük “çarpık, sapkın, kötü, haksız ve ileri” olarak tanımlar. Vine’nin sözlüğü, bu sözcüğü “zalim veya adaletsiz efendiler” olarak tanımlar. Rab bu tür önderlere itaat etmemizi mi söylüyor?

Diğer birkaç çeviriyi referans verelim. Yeni Yüzyıl Çevirisi’nde “Yalnız iyi ve nazik olanlar değil, aynı zamanda dürüst olmayanlara da” diyor. Çağdaş İngilizce Çevirisi, “Bunu yalnız nazik ve düşünceli olanlara değil, aynı zamanda zalim olanlara da yapın” der. Yeni Amerikan Standart Kutsal Kitap Çevirisi ise “Yalnız iyi ve nazik olanlara değil, aynı zamanda anlayışsız olanlara da ...” der. Bu

buyruğu göz ardı edemeyiz, bu yüzden burada Tanrı'nın bilgeliğini arayalım.

Aslında Petrus'un sözleri kolaylaşmadan önce daha rahatsız edici hale gelir. Şöyle devam eder, "Haksız yere acı çeken kişi, Tanrı bilinciyle acıya katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut eder" (1. Petrus 2:19).

Durun ve az önce okuduğunuz şeyi bir an düşünün. Hepimiz Tanrı'yı hoşnut etmek isteriz; gerçekten de O'nun oğlu veya kızı olan herkesin arzusu budur. Babamız'ı hoşnut eden nedir? Haksızlığa uğradığımızda bu meseleyi doğru biçimde ele almamızdır.

Eşim ve büyük oğullarımdan birinin arasında geçen bir konuşmayı hatırlıyorum. Kardeşinin kendisinden daha fazlasını aldığını ve yapılan muamelenin haksız olduğunu düşündü. "Anne, bu adil değil!" diye itiraz etti.

Karım sakince cevap verdi, "Oğlum, hayat adil değil!"

Oğlum ona sanki şöyle dercesine baktı, "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sen benim annemsin."

Lisa ona şunu sordu: "İsa'nın bizim cezamızı üzerine alması ve günah işlemediği halde çarmıhta ölmesi adil miydi?"

Oğlumun gözlerinde bu bilgelik parladı ve sessiz kaldı.

MESİH'İN ÖRNEĞİ

Petrus şöyle devam eder: "Nitekim bunun için çağrıldınız." Ne zaman bu ayet üzerine konuşsam, insanlardan yukarıya bakmalarını isterim ve coşkuyla şunu derim, "Herkes bunu tekrar etsin, 'Bu benim çağırım!'" Her zaman hayattaki çağrımızdan bahsediyoruz. Eh, bu da onlardan biri. Petrus'un ne dediğini dinleyin: "Nitekim bunun için çağrıldınız [bu sizin mesleğinizden ayrılamaz]. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu" (1. Petrus 2:21).

O nasıl acı çekti? Petrus bir önceki ayette şöyle açıklamıştı: Devredilmiş yetkiye sahip makamların elinden haksız muamele gördü. Tanrı zaman zaman Davut, Yusuf, Daniel, Elçi Pavlus

ve diğerklerinde olduğu gibi, yetkililerden haksız muameleler görmemize izin verir. Çağımız doğru karşılık vermektir ve İsa bize bunun nasıl yapılacağına dair kişisel bir örnek bıraktı.

Şimdi merak edebilirsiniz, “Önderlerden sert muamele görmemiz neye yarar?” Bu düşünce saçma görüldüğü için doğal muhakememize aykırıdır. Bununla birlikte, Tanrı'nın bilgeliğı, bu tür muameleler yoluyla kırılmış bir yüreğı üç şekilde biçimlendirir. İlk olarak, Tanrı'nın adil yargısına yer açar. İkincisi, içimizde Mesih'in karakterini geliştirir. Üçüncüsü, bu muamele altında yetkiye bağı kalmamız Tanrı'yı yüceltmektedir.

Pavlus, baştaki yöneticilere bağı olma konusunun önsözünü şöyle yaptı: “Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: Rab diyor ki, 'Öç benimdir, ben karşılık vereceğim'" (Romalılar 12:19). Savunma, azar, haklı çıkarma veya diğerk uygun yanıtlar insanın değil, Tanrı'nın elinden gelmelidir. Kendini haklı çıkaran bir birey, Mesih'in alçakgönüllülüğünden yoksundur.

Yeryüzünde hiç kimse İsa'dan daha fazla yetkiye sahip değildir, ancak O hiçbir zaman yetkililer önünde kendisini savunmamıştır. Şimdi Petrus'un sözünü ettiğı, yani İsa'nın yargılandığı ana gidelim: “Başkâhinler O'na karşı birçok suçlamada bulundular... Ama İsa artık yanıt vermiyordu” (Markos 15:3).

Bir mahkeme hayal edin, ancak herhangi bir mahkeme değil, ülkedeki en yüksek mahkeme ve bu mahkemede tanığın söylediğı her şey resmi olarak İsa'ya karşı kullanılabilir. Tanıklık eden adamlar, halkın dini ve siyasi önderleriydi. Sözleri, büyük ağırlık taşıyan etkili insanlardı, ama söylediklerinde en ufak bir doğruluk kırıntısı yoktu. Düpedüz yalan söylediler, ancak İsa kendisini suçlayanların önünde sessiz kaldı ve kendisini savunmadı! “Pilatus O'na yeniden, 'Hiç yanıt vermeyecek misin?' diye sordu. 'Bak, seni ne çok şeyle suçluyorlar!' Ama İsa artık yanıt vermiyordu. Pilatus buna şaştı” (Markos 15:4–5).

Pilatus, ülkenin en yüksek siyasi yetkilisi olarak yargıçlık yapıyordu. Sayısız kez mahkemelerde yargılanan insanları izledi ve mahkûmiyetten kaçınmak için kendilerini çılgınca savunmalarını izledi. Mahkûm oldukları takdirde hapse atıldılar, sürgüne gönderildiler veya idam edildiler. Daha üst bir temyiz mahkemesi yoktu. Suçlanan bir adamın sessiz kaldığını daha önce hiç görmemişti. Pilatus, bu önderlerin İsa'yı kıskançlıktan dolayı mahkemeye çıkardıklarını biliyordu ve en ağır cezayı, yani çarmıha gerilerek öldürülmesini istiyorlardı. Ayrıca İsa'nın onların tanıtmaya çalıştıkları gibi biri olmadığını biliyordu. Yine de İsa kendisini savunmayı reddetti. Vali Pilatus İsa'nın bu sakin tutumuna hayret etti.

İsa neden kendisini savunmadı? Bunun nedeni: Babası'nın yargısı ve dolayısıyla O'nun koruması altında kalmaktı. Zira Petrus bu tutumu şöyle açıklar: "Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı" (1. Petrus 2:23).

Kendimizi savunmayı reddettiğimizde, Tanrı'nın lütfu ve yargısı altına gizleniriz. Buradan daha güvenli bir yer yoktur: "Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır" (Romalılar 8:33).

Buna karşılık, kendini savunanlar, onları suçlayanların yargı alanına girerler ve böylece Tanrı'nın davalarına müdahale etmesini engellerler. Üzerimde yetkisi olan birine karşı kendimi savunduğum bir olay hatırlıyorum. Tanrı daha sonra bana yüreğimde kısıcık bir görüm gösterdi. Görümde Rab'bin, elleri arkasında yanımda durduğunu gördüm. İhtiyacım olan yardımı sağlamaktan aciz duruyordu. Kendimi haklı çıkarmaya çalışmayı bıraktığımda, O benim adıma iş başına geldi.

İsa, devredilmiş yetkinin huzurunda durduğunda bile, nihai Yargıcı'nı hiçbir zaman gözden kaçırmadı. Unutmayın ki, kralın yüreği RAB'bin elindedir. Kendini savunmaktan kaçınarak, süreç boyunca Tanrı'nın savunması altında kaldı. Kendinizi haklı

HAKSIZ MUAMELE

çıkardığınız ve savunduğunuz an, sizi suçlayana yargıç olarak tabi olursunuz. Ruhsal korunma hakkınızı kaybedersiniz, çünkü siz onun suçlamasına yanıt verdiğinizde, o ruhsal âlemde üzerinize yükselir. Onun etkisi, kendinizi savunmanız nedeniyle yükselir. Masumiyetinizi kanıtlamaya çalışırken, suçlayıcının insafına kalmışsınızdır. Bu nedenle İsa bize şu öğütte bulundu:

Senden davacı olanla daha yoldayken çabucak anlaş. Yoksa o seni yargıca, yargıç da gardiyana teslim edebilir; sonunda da hapse atılabilirsin. Sana doğrusunu söyleyeyim, borcunun son kuruşunu ödemededen oradan asla çıkamazsın. (Matta 5:25–26)

Bu benzetmeye göre, suçlayanın tazminat olarak talep ettiği şeyi ödemeniz istenecektir. Size karşı gücenikliği ne kadar büyük olursa, o kadar az merhamet gösterir. Adil olsun ya da olmasın, onun gözündeki borcunuzun her kuruşunu sizden zorla alacaktır.

BİR ÇOCUĞUN İMANI

En büyük oğlumuz Addison üçüncü sınıftayken, akşam yemeğinde Lisa ve benimle okulda karşılaştığı bir sorunu paylaştı. Öğretmenlerinden birinin sürekli onunla uğraştığını hissediyordu. Addison, öğretmenin ondan hoşlanmadığını ve sınıfta ne zaman gürültü veya düzensizlik olsa onu suçladığını düşünüyordu. Bu durum bir süre devam etmişti ve öğretmen eve karnesine geçecek olumsuz bir not göndermişti. Addison son derece hassastı ve karnesinde kötü bir nota sahip olma düşüncesine katlanamıyordu. Hayal kırıklığını ve korkularını paylaşırken, gözyaşlarına boğuldu.

Onun yanlış yapmadığına inandığımızı söyledik ve ayrıntıları anlatmasını istedik. İnlerek şöyle dedi, “Her şey için ben suçlanıyorum. Birden fazla kişi dahil olsa bile, yine de tüm suç benim üzerime kalıyor. Yapmadığım şeyler için suçlanıyorum. Bugün yanımdaki iki çocuk şakalaşıp kıkırdıyordu, ama ben sessizdim.

Öğretmen arkasını döndü ve bana bağırdı.” Dudağı adaletsizlik karşısında titredi. Dokuz yaşındaki bir çocuk için bu umutsuz bir krizdi.

Addison’un diğer öğretmenleri davranışlarının mükemmel olduğunu bildirmişti ve bu yüzden bunun izole bir durum olduğunu biliyorduk. Lisa onu teselli etmeye çalışırken, “Bugün seni azarladığında ona ne dedin?” diye sordum.

Addison şimdi gözlerinde ateşle cevap verdi, “Ona dedim ki, ‘Konuşan ben değildim. O iki çocuktuk!’”

Sordum, “Seni azarladığında genelde böyle mi cevap veriyorsun?”

Addison, “Evet, eğer hiçbir şey yapmadığımı biliyorsam” diye yanıtladı.

Ona baktım, “Bak, oğlum, sorun işte burada yatıyor. Yetkilinin önünde kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun ve kendini savunduğun zaman Tanrı seni savunmaz.”

Bu bölümde sunulan ayetleri onunla paylaştım. Anlamasına daha fazla yardımcı olmak için, son bölümde bahsettiğimiz kilisemizin ofis müdürü ile aramda geçenleri onunla paylaştım.

ZARAR VERMEYE KARARLI BİR YÖNETİCİ

Bu adamın gençlik grubumuza katılan bir oğlu vardı. Kutsallık, dua ve yetki hakkında güçlü mesajlar veriyordum. Birçok genç ruhsal dönüşüm yaşıyordu. Bir noktada, bu oğul gözyaşları içinde karıma geldi ve evde bu kadar tanrısal olmayan davranışlar olurken saf ve kutsal bir yaşam sürmenin nasıl mümkün olacağını sordu. Sonra babasının neden bana karşı olduğunu anlamama yardımcı olan bazı ayrıntıları paylaştı.

Birkaç ay sonra, dört farklı genç bana kovulacağım için ne kadar üzgün olduklarını söylediler. Bu bilginin kaynağının adamın oğlu olduğunu öğrendim ve ona gittiğimde bana babasından duyduğunu söyledi.

Babasına gittim ve durumu kabul etti, ama kıdemli pastörü suçlayarak kovulmamın onun isteği olduğunu söyledi. Haftalar geçti ve ortam iyice gerildi. Ailece o kilisede kalıp kalmayacağımızı ya da işten çıkarılıp çıkarılmayacağımızı bilmemenin gerginliği altındaydık. Bir ev almıştık, eşim hamileydi ve ne paramız ne de gidecek bir yerimiz vardı. Başka yerlere özgeçmiş göndermek istemedim. Tanrı'nın beni buraya getirdiğine inanıyordum ve alternatif bir planım yoktu. Karım gergin ve endişeliydi ve beni bir şeyler yapmaya teşvik etti, "Tatlım, seni kovacaklarını biliyorum. Herkes bana böyle söylüyor."

Haklıydı. Kıdemli pastör sonunda beni kovmayı kabul etti. Bir Pazar sabahı ibadetinde, gençlik grubunda büyük değişikliklerin yapılacağını duyurdu. Onunla hâlâ konuşmamıştım. Ertesi gün onunla ve ofis yöneticisiyle buluşmam planlanmıştı. Tanrı bana kendimi savunmamamı söyledi.

Ertesi gün kıdemli pastörün ofisine girdiğimde yalnızdı. Dedi ki, "John, Tanrı seni buraya gönderdi. Gitmene izin vermiyorum." Fikrini değiştirmişti. Rahatlamıştım, Tanrı beni son anda korumuştı. Pastör daha sonra, "Ofis müdürü neden kovulmanı istiyor?" diye sordu. Bilmediğimi söyledim ve isteği üzerine barışmamız için mümkün olan her şeyi yapmayı kabul ettim.

Toplantıdan kısa süre sonra, bu yöneticinin gerekçelerini gösteren bir kararın yazılı kanıtını aldım. Bu kanıtı kıdemli pastöre götürmeye hazırdım. Arkasından neler olup bittiğini görmesini istedim. Kırk beş dakika boyunca dua ederek yürüdüm ve içimdeki rahatsız edici duygunun üstesinden gelmeye çalıştım. İçimden konuşmaya devam ettim, "Tanrım, bu adam dürüst davranmamış. Bu durum ifşa edilmeli. Bu hizmet üzerinde yıkıcı bir etkisi var. Kıdemli pastöre gerçeği söylemeliyim!" Onu ifşa etme niyetimi daha da haklı çıkardım, "Bildireceğim her şey gerçek ve belgeli. Duygusal değil. Eğer durdurulmazsa, yozlaşmış davranışları tüm kiliseye sızacak."

Sonunda hayal kırıklığı içinde haykırdım, “Tanrım, onu ifşa etmemi istemiyorsun, değil mi?” Bunu söylediğimde, Tanrı’nın esenliği yüreğimi doldurdu. Şaşkınlıkla başımı salladım. Tanrı’nın hiçbir şey yapmamı istemediğini biliyordum, bu yüzden kanıtları attım. Daha sonra duruma nesnel olarak bakabildiğimde, başkalarını korumaktan çok kendimi savunmak ve öç almak istemiş olduğumu fark ettim. Motivasyonumun bencilce olmadığına inanmak için akıl yürütmüştüm. Bilgilerim doğruydu, ama nedenlerim pak değildi.

Zaman geçti ve bir gün mesai saatinden önce kilisenin dışında dua ederken, bu adam arabasını park etti. Tanrı bana kendimi alçaltmamı söyledi. Hemen savunmaya geçtim: “Hayır, Tanrım, onun bana gelmesi gerekiyor. Tüm sorunların sebebi o.” Dua etmeye devam ettim, ama Tanrı sessizdi. Yirmi dakika sonra, Rab yine ona giderek kendimi alçaltmam konusunda ısrar etti. Bunun Tanrı olduğunu biliyordum. Adamı aradım ve ofisine gittim. Ancak, söylediğim sözler ve bunları söyleme biçimim, Tanrı’nın beni terbiye etmesinden önce olacağından çok farklıydı. Tüm içtenliğimle ondan af diledim. Ona karşı eleştirel ve yargılayıcı olduğumu söyledim. Yumuşadı ve bir süre konuştuk. O günden sonra bana karşı takındığı saldırgan tutum durdu.

Altı ay sonra, ben şehir dışındayken, yaptığı tüm yanlışlar kıdemli pastöre ifşa edildi. Yaptığı şeyler benim bildiklerimden çok daha kötüydü. Hemen kovuldu. Yargılandı, ama benim elimle değil. Bana yapmaya çalıştığı şey onun başına geldi. Ancak, bunlar olduğunda mutlu değildim. O ve ailesi için üzüldüm. Onun acısını anladım; çünkü ben de onun yüzünden sıkıntılardan geçmiştim. Onu altı ay önce bağışlayarak serbest bıraktığım için, onu seviyordum ve koşulların ona darbe vurması bana sevinç vermedi.

O kiliseye on bir yıl daha katıldım ve sık sık hizmet etmem istendi. Adıma getirdiği utanç kalktı ve yerine onur geldi. Geriye dönüp baktığımda, o zor dönemde büyüdüğümü fark ediyorum ve

daha sonra Tanrı benimle ilgili yanlış haber duyan insanların önünde yükseltti. Baba, itaat etmesi ve kendisini savunmaması nedeniyle İsa'yı pek çok yücelttiği gibi, aynı şekilde İsa'nın bıraktığı örneği izleyen çocuklarını da onurlandırır.

YILIN ÖĞRENCİSİ

Kutsal Yazılar'ı ve bu olayı Addison ile paylaştıktan sonra, "Oğlum, bir seçeneğin var. Kendin için ayağa kalkmaya ve öğretmenin yargısı altında kalmaya devam edebilir veya onun suçlamalarına tanrısal biçimde karşılık vermediğini fark edebilirsin. Böylece öğretmene gidebilir, kendini alçaltabilir ve saygısızca davrandığın ve yetkisine direndiğin için ondan özür dileyebilirsin. İşte o zaman Tanrı davana bakacaktır."

Addison, "O halde yapmadığım bir şey için suçlandığımda ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Tanrı'nın seni savunmasına izin vermelisin. Kendini savunman işe yaradı mı?"

Addison, "Hayır, Tanrı'nın beni savunmasını istiyorum" diye cevap verdi.

Ertesi gün öğretmene gitti ve kendini alçalttı. Azarladığında ona meydan okuduğu için öğretmenden kendisini affetmesini istedi.

Öğretmen onu bağışladı ve ertesi hafta Addison sınıfta haftanın öğrencisi olarak onurlandırıldı. Addison asla başka bir sorun yaşamadı. Yıl sonu ödül töreninde öğretmeninden en üstün onuru alarak yılı tamamladı.

Dokuz yaşındaki bir çocuk kendini alçaltabiliyorsa ve bir kriz anında Tanrı'nın Sözü'nün gerçekliğini kanıtlayabiliyorsa, biz daha ne kadar bunu yapmalıyız? Sanırım bu durum İsa'nın neden şöyle dediğini ortaya koyuyor: "Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin Egemenliği'nde en büyük odur" (Matta 18:4).

DAVUT'UN ANLAYIŞSIZ BİR ÖNDERLE KARŞI KARŞIYA GELMESİ

Addison, İşay oğlu Davut'un öğrendiği şeyi öğrenmişti. Tanrı adil Yargıç'tır ve eğer yetkililerden gördüğümüz haksız muameleyi O'nun ellerine bırakırsak, O her zaman adil yargılayacaktır. Davut'tan söz ederken, onu Saul adlı anlayışsız ve zalim bir önderin altına yerleştiren kişinin Şeytan değil, Tanrı olduğunu hatırlamalıyız.

İsrail'in büyük peygamberi Samuel'in Tanrı'nın halkının başına gelecek sonraki kral olarak Davut'u meshetmesiyle birlikte süreç başladı. Davut heyecan içinde şöyle düşünmüş olmalıydı: *"Şimdiki kralı mesheden adam bu. O halde ben gerçekten kral olacağım!"*

Saul Tanrı'ya itaatsizlik etmişti ve kötü bir ruh ona eziyet ediyordu. Sadece lir çalındığında rahatlıyordu. Görevlileri, onun huzurunda durup hizmet edebilecek genç bir adam aramaya başladılar. Kralın hizmetkârlarından biri, İşay'ın oğlu Davut'u önerdi. Kral Saul, Davut'u çağırdı ve saraya gelip ona hizmet etmesini istedi. Davut şöyle düşünmüş olmalı: *Tanrı vaadini peygamber aracılığıyla şimdiden yerine getiriyor. Kendi kendine şöyle demiş olabilir, "Bu benim giriş seviyesi pozisyonum olmalı."*

Zaman geçti ve Filistliler'le savaşta olan ağabeylerine erzak götürmesi istendi. Cepheye vardığında, Filistli şampiyon Golyat'ın Tanrı'nın ordusuyla alay ettiğini gördü ve bu alayların kırk gündür devam ettiğini öğrendi. Kralın devi yenecek adamla kızını evlendirmeyi vaat ettiğini öğrendi. Davut kralın huzuruna çıktı ve savaşmak için izin istedi. Golyat'ı öldürdü ve Saul'un kızını kazandı. Saul'un beğenisini kazanmıştı ve kralın damadı olmak için kızıyla nişanlandı.

Saul'un en büyük oğlu Yonatan, Davut'la ebedi bir dostluk antlaşması yaptı. Saul'un Davut'a verdiği her görevde Tanrı'nın eli onun üzerindeydi ve başarıları giderek büyüdü. Kral kendi oğullarıyla birlikte Davut'un da sofraya oturmasını istedi. Her şey yolunda gidiyordu ve Davut çok heyecanlıydı. Sarayda yaşadı, kralın sofrasında yemek yedi,

kralın kızıyla evlendi, Yonatan ile dosttu ve tüm savaşlarında zafer kazandı. Hatta halkın da teveccühünü kazanıyordu. Gözleri önünde kendisiyle ilgili peygamberliğin adım adım gerçekleştiğini görebiliyordu. Saul, Davut'u diğer tüm hizmetkârlarından daha çok beğendi ve onu zırh taşıyıcısı yaptı. Saul Davut için bir baba gibiydi ve Davut Saul'un ona akıl hocalığı yapacağından, onu eğiteceğinden ve bir gün büyük bir onurla onu tahta çıkaracağından emindi. Davut, Tanrı'nın iyiliği ve sadakati karşısında sevindi.

ANİ DEĞİŞİM

Ama bir gün her şey değişti. Saul ve Davut savaştan birlikte dönerken, İsrail'in bütün kentlerinden gelen kadınlar oynayarak meydana çıktılar ve şu ezgiyi söylediler: "Saul binlercesini öldürdü, Davut'sa on binlercesini." Bu ezgi Saul'u çileden çıkardı ve o günden itibaren Davut'u küçümsemeye başladı. Saul, Davut'a mızrak fırlattı ve onu öldürmek için komplo kurdu. Kutsal Kitap, Tanrı'nın onunla birlikte olduğunu bildiği için Saul'un Davut'tan nefret ettiğini belirtir. Saul, Tanrı'nın kendisinden ayrıldığını biliyordu. Davut canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalır. Gidecek başka bir yeri olmadığından çöle gider. "Neler oluyor?" diye düşünür Davut, "Vaat gerçekleşiyordu ve şimdi paramparça oldu. Akıl hocam ve önderim olan adam beni öldürmeye çalışıyor. Ne yapabilirim? Saul, Tanrı'nın meshedilmiş bir hizmetkârı. O bana karşıysa kurtulmak için şansım var mı? O bir kral, Tanrı adamı ve Tanrı halkının başı. Tanrı buna neden izin veriyor?"

Artık Saul, Davut'u yok etmek için İsrail'in en seçme üç bin savaşçısıyla birlikte onu çöllerde ve mağaralarda kovalamaktadır. Bu noktada vaat, canını kurtarmaya çalışan Davut için sadece bir hayaldi. Davut artık sarayda yaşamıyor ya da kralın sofrasında yemek yemiyordu. Karanlık ve rutubetli mağaralarda kalıyor, vahşi hayvanların artıklarını yiyordu. Artık kralın yanında

at sürmüyordu, ama bir zamanlar birlikte savaştığı adamlar tarafından avlanmaktaydı. Sıcak bir yataktan, ona eşlik eden hizmetçilerden ve kraliyet sarayındaki iltifatlardan yoksundu. Karısı bir başkasına verilmişti.

Tanrı'nın bağlı kalmasını istediği önder bunu nasıl yapıyor olabilirdi? Davut büyük olasılıkla öfke, hayal kırıklığı ve bunalımla savaşıyordu. *Tanrı neden bu konuda hiçbir şey yapmıyor? O beni önemsiyor mu? Peki ya O'nun vaatleri? Neden antlaşma halkına önderlik etmesi için elini böyle zalim bir adamın üzerine koysun?*

Saul, genç adamı ne pahasına olursa olsun öldürmeye o kadar kararlıydı ki, iyice aklını yitirdi. Nov Kenti'nde Davut'a barınak, yiyecek ve Golyat'ın kılıcını sağlayan kâhinler vardı. Davut'un Saul'dan kaçışı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve krala hizmet etmek için sefere çıktığını düşünüyorlardı. Rab'den onun için ricada bulundular ve onu yolcu ettiler.

Saul bunu öğrendiğinde öfkelenildi. Rab'bin seksen beş masum kâhinini öldürdü ve kadın, erkek, çoluk çocuk demeden Nov Kenti halkını kılıçtan geçirdi. Amalekliler'e uygulaması gereken yargıyı, bu masumlara uyguladı. Tanrı'nın önder seçimini anlamlandırmak, bu konuda mantıklı bir akıl yürütmek neredeyse imkânsız hale geldi. Saul bir katildi. Tanrı nasıl olur da Ruhunu böyle bir adamın üzerine koyabilirdi?

Birçokları Saul'un halkın seçimi, Davut'unsa Tanrı'nın seçimi olduğunu söylüyor. Bu yanıltıcı ifade, Tanrı'nın zalim bir adamı önderliğe getirmesini idrak edemeyen insanlar tarafından öğretilir. Halkın bir kral istediği doğrudur; ancak hem Saul'u hem de Davut'u Tanrı seçmiştir. Tanrı, "Saul'u kral yaptığıma pişmanım" dedi (1. Samuel 15:11).

Bir noktada Saul, Davut'un Eyn Gedi çölünde olduğunu öğrendi ve üç bin savaşıyla birlikte yola çıktı. Yolculukları sırasında, bilmeden Davut'un saklandığı bir mağarada dinlendiler. Saul ve

askerleri yıkanmak için soyununca, Kutsal Yazılar bize Davut'un adamlarının onu şöyle teşvik ettiğini söyler: "İşte RAB'bin sana, 'Dilediğini yapabilmen için düşmanını eline teslim edeceğim dediği gün bugündür."

Sonra Davut fark edilmeden sürünerek yaklaştı ve Saul'un cübbesinin eteğinden gizlice bir parça kesti. Daha sonra, Davut bunu yaptığı için vicdan azabı çekti: "Adamlarına, 'Efendime, RAB'bin meshettiği kişiye karşı böyle bir şey yapmaktan, el kaldırmaktan RAB beni uzak tutsun' dedi, 'Çünkü o RAB'bin meshettiği kişidir.' Davut bu sözlerle adamlarını engelledi ve Saul'a saldırmalarına izin vermedi. Saul mağaradan çıkıp yoluna koyuldu" (1. Samuel 24:4-7). Vicdaniyla ilgili olarak, Kral James Çevirisi'nde şöyle der: "Davut'un vicdanı onu cezalandırdı." Hayatına böylesine zorluklar getiren bir öndere karşı yüreği halen hassastı. Belli ki, öfke, korku ve hayal kırıklığı düşüncelerine direnmiş ve onlara boyun eğdirmişti.

Kralın cübbesinin bir parçasını çoktan kesmiş olduğundan, Saul'a masumiyetini kanıtlamak için bunu kullanmayı seçti. Davut uzak bir mesafede durarak yere kapandı ve Saul'a seslendi, "Ey baba, cübbenin eteğinden kesilmiş, elimdeki şu parçaya bak; evet, bak! ... Bundan ötürü *içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını* iyice bilesin. Sana kötülük yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun" (1. Samuel 24:11).

Davut, Saul'un onu asi ve kötü sanmasından endişe duyuyordu. Davut yüreğini sınamış olmalıydı, "Nerede yanlış yaptım? Saul'un yüreği nasıl bu kadar çabuk bana karşı döndü?" İşte bu yüzden bağırdı: "Bazıları seni öldürmemi istedi... Cüppenden bir parça kestim, ama seni öldürmedim. Bundan ötürü *içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını* iyice bilesin." Saul'un bunu kendi başına düşüneceğine inanmadı. Birisi onu Davut'a karşı zehirlemiş olmalıydı ve bu yüzden Saul'a olan sadakatini kanıtlamak istedi. Eğer bunu yapabilirse, Saul'un onu geri kabul edeceğini, ona sevecen

davranacağını ve peygamberlik sözünün gerçekleşeceğini düşündü.

Bir baba veya önder tarafından reddedilenler, tüm suçu kendi üzerlerine alma eğilimindedir. Eziyet edici düşüncelere hapsolmuşlardır: *Ben ne yaptım?* ve *Yüreğim kötü müydü?* Önderlerine sürekli olarak masumiyetlerini kanıtlamaya çalışmanın yükünü omuzlarında taşırlar. Eğer sadakatlerini ve değerlerini gösterebilirlerse, kabul edileceklerine inanırlar. Fakat ne kadar çok denerlerse, o kadar çok reddedilmiş hissederler.

Saul, fırsatını bulduğu halde Davut'un kendisini öldürmediğini görünce, Davut'un iyiliğini kabul etti ve böylece kral ve adamları oradan ayrıldı. Davut şöyle düşünmüş olmalıydı: *Kral şimdi beni kabul edecek. Böylece peygamberlik sözü gerçekleşecek. Elbette yüreğimi görüyor ve şimdi bana daha iyi davranacak. İyi ve sevecen bir önder olacak.* Ah, gerçeklikten ne kadar uzak düşünceler!

BENİ YOK ETMEYE KARARLI

Kısa bir süre sonra, Saul'a Davut'un Hakila Tepesi'nde gizlendiği bildirildi. Saul üç bin seçme askerle yeniden onun peşine düştü. Saul yine Davut'u yok etmeyi amaçlıyordu. Saul'un arayışının sürmesinin Davut'u moral olarak yıktığından eminim. Bunun bir yanlış anlaşılma olmadığını, Saul'un kasıtlı olarak, bir provokasyon olmaksızın onun canını almak istediğini fark etti.

Saul, Davut'un başkaldırmadığını ya da kötü niyeti olmadığını biliyordu, ama yine de ona karşı harekete geçti. Davut, başından beri umduğu şeyin doğru olmadığını fark etti: kötü bir önderle uğraştığını anladı. Tanrı, meshini böyle bir adamın üzerine nasıl koyabilirdi?

Davut, kana susamış bir genç olan Yoav'ın küçük kardeşi Avişay ile birlikte gizlice Saul'un ordugâhına girdi. Tanrı hepsine derin bir uyku vermişti. İki adam gizlice tüm ordunun arasından geçerek Saul'un yattığı yere geldiler. Avişay Davut'a yalvardı: "Bugün Tanrı düşmanını senin eline teslim etti. Şimdi bırak da, onu kendi

mızrağıyla bir atışta yere çakayım. İkinci kez vurmama gerek kalmayacak” (1. Samuel 26:8).

Davut’un Avişay’a Saul’u öldürtmesi için birçok iyi neden vardı. Her şeyden önce, Saul seksen beş masum kâhini, karılarını ve çocuklarını soğukkanlılıkla katletmişti! Halkın tümü böyle çılgın bir adamın önderliği altında tehlikedeydi. Günümüzde özellikle kilise önderleri ile ilgili olarak benzer düşünenler var. Ancak kilise önderleri Saul kadar kötü bir eylemde bulunmadılar!

İkinci olarak, Tanrı Samuel aracılığıyla İsrail’in bir sonraki kralı olarak Davut’u meshetmişti. Davut’un mirasına sahip çıkma zamanı artık gelmişti! Sonunda ölü bir adam olmak ve hakkındaki peygamberlik sözünün boşa çıkmasını mı istiyordu? Bu düşünceyi hayal kırıklığına uğramış kilise çalışanlarından defalarca işittim.

Üçüncüsü Saul, Davut’u ve adamlarını öldürmek için üç bin kişilik bir orduyla sefere çıkmamış mıydı? Ya öldürme ya da öldürülme zamanıydı. Elbette bu bir nefsi müdafaadır. Avişay, bir mahkemeye çıktığında Saul’u öldürmesinin onaylanacağını biliyordu. Elbette, bu muhakemeye günümüzde bile karşı çıkılmayacaktır. Hiç tereddüt etmeden bunu onaylarız.

Dördüncüsü, orduyu bu derin uykuya daldıran ve halkını kötü bir önderden kurtarmak için Saul’un yanına dek fark edilmeden gelmelerini sağlayan bizzat Tanrı değil miydi? Fırsatları vardı ve bir daha asla ele geçiremeyebilirlerdi. Peygamberliğin gerçekleşmesini sağlamanın artık zamanı gelmişti! Önderleri düştüğünde, kaç tane kilise kurulu veya personeli böyle düşünmüştür? Şöyle düşünürler, *Tanrı, onu bizi yönetmekten uzaklaştırabileceğimiz bir pozisyona koydu.* Aslında böyle bir zihniyet sadece onların itaatsiz yüreklerini açığa çıkarır.

Bütün bu nedenler kulağa hoş geliyordu. Mantıklıydılar ve Davut sadık bir kardeşten teşvik ve cesaret alıyordu. Bu yüzden eğer Davut’un yüreğinde en ufak bir başkaldırı olsaydı,

yardımcısının Saul’u kılıçtan geçirmesine izin verir ve kendini tamamen haklı hissederdi. Ancak, Davut’un verdiği yanıtı dinleyin: “Onu öldürme! RAB’bin meshettiği kişiye kim el uzatırsa, suçlu çıkar” (1. Samuel 26:9). Günümüz kavramlarıyla ifade etmek gerekirse, “Ona ne sözle ne de eylemle dokun, çünkü önderine başkaldıran kişi suçlu çıkar.”

Masum insanları katletmiş ve onun canına kastetmiş olsa bile, Davut Saul’u öldürmeyecekti. Davut öç almayacaktı; onu Tanrı’nın ellerine bıraktı. Olan bitene tam orada bir son vermek daha kolay olurdu – hem Davut hem de İsrail halkı için. Halkın gerçek bir çobana sahip olmayan koyunlar gibi olduğunu biliyordu. Kötü bir insanın kendi bencil arzuları için onları istismar ettiğini biliyordu. Kendini savunmamak zordu, ama sevdiği insanları çılgın bir kralın elinden kurtarmamak muhtemelen daha da zordu!

Davut, Saul’un tek tesellisinin onun ölmesi olduğunu bilmesine rağmen bu kararı verdi. Davut, Saul’u ilk kez bağışladığında yüreğinin saflığını kanıtlamıştı. Ancak ona yine dokunmayacaktı. Saul onun önderi ve Tanrı’nın meshedilmiş hizmetkârıydı, bu yüzden Davut Saul’un yargılanmasını Tanrı’nın eline bıraktı. Alışlagelmiş muhakemeye aykırı olmasına rağmen, Davut böyle yapmakla hikmetli davrandı.

“Tanrı, hizmetkârı Saul’u yargılamak için kimi kullandı?” diye soruyorsunuz. Yanıt: Filistlileri. Rab birçok kez kilisedeki önderlerine yargı getirmek için imansız kişileri veya dünyanın kurumlarını kullanacaktır. Saul, oğullarıyla birlikte savaşta düştü. Ancak, bu haber Davut’a ulaştığında, kutlama yapmadı. Yas tuttu!

Aslında Davut, Saul’u öldürmediği halde öldürdüğünü söyleyen adamı infaz etti. Adam haberin Davut’u sevindireceğini ummuştu, ama etkisi tam tersi oldu. Davut aldığı habere şöyle karşılık verdi: “RAB’bin meshettiği kişiye el kaldırıp onu yok etmekten korkmadın mı?” İnfazın ardından Davut ölüye şöyle seslendi: “Kanından sen

kendin sorumlusun. Çünkü ‘RAB’bin meshettiği kişiyi ben öldürdüm demekle kendine karşı ağzınla tanıklıkta bulundun” (2. Samuel 1:16).

Davut daha sonra Yahuda halkının Saul ve oğullarının onuruna söylemesi için bir ağıt yaktı. Düşman sevinmesin diye Filist kentlerinin sokaklarında ölüm haberinin duyurulmamasını buyurdu. Saul’un öldürüldüğü yere yağmur düşmemesini ve orada ekin yetiştirilmemesini diledi. Tüm İsrail halkını Saul için ağlamaya çağırırdı. Öç peşinde koşan, artık önderini onurlandırmayan bir adamın yüreği değildi bu. Hayır, böyle bir adam şöyle derdi: “Hak ettiğini buldu!”

Davut daha da ileri gitti. Saul’un ev halkının geri kalanlarını öldürmedi; aksine, onlara nezaket gösterdi. Onlara toprak ve yiyecek verdi ve soyundan gelen birine kralın sofrasında yer verdi. Bu, size önderinin yargılanmasından mutlu olan bir adam gibi mi geliyor? Yüreğinde başkaldırı besleyenler, ruhsal önderleri düştüğünde sevinirler. Sanıyorlar ki, *hak ettiklerini aldılar*. Genellikle iftira atarak ya da incitici yorumlarda bulunarak onların cezalandırılmasının önünü açarlar. Davut’un yüreğine sahip değillerdir. Tanrı’nın gönlüne uygundur.

KUTSANMAK İÇİN KONUMLANMAK!

Tanrı’nın bizi yetkililerin elinden haksız muameleye maruz bırakmasının nihai amacının iyiliğimiz olduğunu göz önünde tutmalıyız. O bunu bizi bir kutsamaya hazırlamak için kullanır. Petrus teşvik sözlerine devam eder: “Kötülüğe kötülükle, sövgüye sövgüyle değil, tersine, kutsamayla karşılık verin. Çünkü kutsanmayı miras almak için çağrıldınız” (1. Petrus 3:9).

Kutsanma, her zaman doğal şeylerden oluşmayabilir; bunun yerine, Mesih benzeri karakter, Egemenliğin ilerlemesi, daha yüksek bir yetki düzeyi veya ebedi ödülleri gibi daha önemli alanlarda gelir. Tanrı’nın yetkisine bağlı kaldığımızda, ruhsal refahımıza hiçbir zarar

gelemez. Petrus, “İyilik yapmakta gayretli olursanız, size kim kötülük edecek?” sorusuyla bunu açıklığa kavuşturdu (1. Petrus 3:13). Bu ifadenin bağlamı, İsa’nın kişisel örneğini takip etmektir.

Petrus, Mesih’e benzer karakterle ilgili olarak şu teşvikte bulunmuştur: “Nitekim Mesih de bizleri Tanrı’ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olraka ilk ve son kez öldü... Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir” (1. Petrus 3:18; 4:1).

Petrus bize, Mesih’in yaşadığı benzer acılar için kendimizi silahlandırmamız talimatını verdi ki, bu acılar mektubun bağlamında yetkililerden gelen haksız muameledir. Askerlerin silahları olmadan savaşa gideceğini hayal edebiliyor musunuz? Silah yok, mermi yok, bıçak yok – hiçbir şey yok! Ne kadar gülünç olurdu. Yine de birçok imanlı, haksız muamelelerden acı çekmek için silahlandırılmamıştır. Saldırıya uğradıklarında, şok, şaşkınlık veya kafa karışıklığı yaşarlar. Tanrı Sözü’nün yetki konusunda öğrettiği ilkeler doğrultusunda hareket etmek yerine, kendi muhakemeleriyle tepki verirler.

Size silahlı olmakla ilgili başka bir örnek vereyim. Havayolu pilotluğu eğitiminin önemli bir parçası uçuş simülatörlerinin kullanılmasıdır. Bu simülatörlerde pilotlar, uçuş sırasında karşılaşılabilecekleri hemen hemen her acil durumu deneyim ederler. Bu ortamın güvenliği içinde, acil durumlarla başarılı bir şekilde yüzleşene kadar tepki becerilerini geliştirirler. Bu hazırlık onları acil durumlar için silahlandırır. Gerçek bir uçuş sırasında bir aksilik meydana geldiğinde, pilotlar panik yapmaz – aldıkları kapsamlı eğitimin rehberliği ve yardımıyla tepki verirler. Yolcular panikleyip şok ve aşırı heyecana maruz kalsa da, pilotlar sakin ve tam bir kontrol altındadırlar. Kaza sonrasında uçakların kara kutusunun bant kayıtlarını inceleyen uzmanlar, pilotların sakinliğine hayran kalırlar. Çarpma anına dek seslerinde genellikle panik havası işitilmez. Çünkü silahlanmışlardı!

HAKSIZ MUAMELE

Bu kitap bir uçuş eğitim kılavuzu olarak hizmet edebilir. Bu mesajdaki Tanrı Sözü, sizi yetki konusunda hayatta karşılaştığınız sorunlara karşı silahlandırır veya hazırlar. Doğru bir karşılık verirseniz, kutsamayı alacaksınız. Petrus bize, Mesih'in acı çekme örneğini izleyenlerin günaha sırt çevirdiğini söyledi. Ne harika bir söz! Başka bir deyişle, yetkililerden gelen haksız muameleyi doğru bir şekilde ele alanlar, ruhsal olgunluk kıvamına erişirler.

Daha da büyük bir vaat var. Pavlus şöyle yazdı:

Şu güvenilir bir sözdür: "O'nunla birlikte öldüysek, O'nunla birlikte yaşayacağız. Dayanırsak, O'nunla birlikte egemenlik süreceğiz." (2. Timoteos 2:11–12)

Mesih gibi acı çekenlere ruhsal yetki vaat edilir. Ne kadar büyük zorluklara dayanırsanız, Tanrı'nın size emanet ettiği yetki o kadar büyür. Yine, anlayışsız bir yetkiliyle karşılaştığınızda Tanrı'nın sizi bir kutsama için hazırladığını görüyorsunuz. Ama doğru karşılık verecek ve kutsamayı alacak mısınız, yoksa acı dolu ve gücenik mi olacaksınız? Seçim sizin. Galip Olan'ın yolunu seçin, çünkü O yaşamdır!

BÖLÜM 14

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

*Yetkiye saygı gösterenler büyük yetkiye sahip
olur ve saygı görürler.*

Herkes önderlerine Davut'un yaptığı gibi karşılık vermez. Çoğu zaman yetkililerimizdeki kusurları görmekten zevk alırız ve üzerimizdeki bağlarını koparmakta haklı olduğumuzu hissederiz. Fakat başkalarının, özellikle de önder olanların günahlarına verdiğimiz tepki, ruhsal olgunluğumuzun en büyük göstergelerinden biridir. Durum böyle olunca, Tanrı yüreklerimizin gerçek durumunu ortaya çıkarmak için sık sık hayatlarımızdaki önderlerin hatalarını ve yanlışlarını kullanır. Bunun Nuh'un oğullarının birinde gerçekleştiğini görüyoruz.

DOĞRU, AMA YANLIŞ

Tufandan sonra Nuh toprağı işlemeye başladı ve bir üzüm bağı dikti. Bir gün çok fazla içtikten sonra çadırına çekildi ve sarhoşluğunda kıyafetlerini çıkarıp çıplık halde sızdı.

Oğullarının en küçüğü Ham, Nuh'un yattığı çadıra girdi, çıplak

halini gördü ve dışarı çıkıp iki kardeşi Sam ve Yafet'e anlattı. Sadece "ailesine" anlattı. Şuna benzer bir şey demiş olabilir, "Beyler, babam körkütük sarhoş ve anadan doğma çıplak!" Ya da belki daha kötüsü, kardeşlerini ruhsal önderlerinin çıplaklığını görmeye davet etti.

Sam ve Yafet durumu işittiklerinde, bir giysi alıp omuzlarına attılar, yüzlerini öbür tarafa çevirdiler ve geri geri yürüyerek çıplak babalarını örttüler. Nuh sarhoşluğundan ayılınca, Ham'ın ne yaptığını anladı. Bundan sonra Nuh'un bildirisini dinleyin:

Kenan'a lanet olsun,
Köleler kölesi olsun kardeşlerine.
Övgüler olsun Sam'ın Tanrısı RAB'be,
Kenan Sam'a kul olsun.
Tanrı Yafet'e bolluk versin,
Sam'ın çadırlarında yaşasın,
Kenan Yafet'e kul olsun. (Yaratılış 9:25–27)

Bu kitabın başlarında, Tanrı'nın yetkisine itaatsizliğin sonuçlarını tartıştık. İsteyerek başkaldıranlar lanet altına girerler. Ham bu gerçeği zor yoldan öğrendi. Tanrı'nın Nuh üzerindeki devredilmiş yetkisine saygı göstermedi, onu küçümsedi ve böylece soyundan gelenleri lanet altına soktu. İlginçtir ki, Ham'ın suçu onun üzerinde ciddi sonuçlar doğururken, Nuh'un sarhoşluğu bildiğimiz kadarıyla bir mahkûmiyete yol açmadı.

Nuh'un ahlaki zayıflığı, üç oğlu için bir deneme haline geldi ve sırayla her birinin yüreğini ortaya çıkardı. Biri başkaldıran bir akılsızdı, diğer ikisiyse saygılı ve merhametliydi. Nuh, sarhoşluğuyla iyi bir örnek olmadı, ancak onun davranışını yargılamak onun altındakilerin değil, Tanrı'nın hakkıydı. Oğullardan ikisi bunu anladı ve onu onurlandırmaya devam etti. Ancak diğer oğul, babasının onurunu kırmak ve onu utandırmak için meseleyi kendi eline aldı ve babasına yazılı olduğunu düşündüğü laneti kendi başına getirdi.

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

Sam ve Yafet, babalarının zayıflığına bakmadılar. Onun bu halini gözlemlemek ya da diğerlerinin (eşleri ve çocukları) görmesine izin vermek istemediler ve bu yüzden onu örttüler. Babalarının makamına saygı duydukları için, onun makamını ve kendi yüreklerini korudular. Ancak Ham, muhtemelen babasının yönetme yeteneğini kötülemek için babasıyla alay etti ve onun itibarını zedeledi. Bu, Ham'a istediği zaman babasına itaatsizlik etmek için bir bahane verecekti. Bu yaklaşım yüreğinde başkaldırı besleyen herkes için geçerlidir. Yetkilileri diskalifiye ederek, bağlı kalmaktan kurtulduklarını hissederler. Yüreklerindeki bağları koparırlar.

Tanrı'nın "şeref salonunda" (İbraniler 11), Nuh'un imanı ve itaati övülür, ancak o listede Ham'ı göremeyiz. Ham haklı değil miydi? Nuh sarhoş ve çıplak değil miydi? Evet, *Ham'ın aktardığı bilgi yüzde 100 doğrudur, ancak o prensip olarak hatalıydı.* Muhakeme yapmak, eylemini haklı çıkarırdı; o sadece gördüklerini aktardı ve "gerçekçi" davranıyordu. Oysa itaat ve hürmet ilkeleri aksini söyler. Sam ve Yafet babalarına saygı gösterdiler ve kutsandılar.

Ham gibi pek çok kişi, önderleri hakkında doğru şeyler bilirler, ancak Tanrı'nın standartlarına göre hatalıdırlar. Bir başkasının onurunu kırar ve kutsamalarını kaybederler. Kendi anlayışlarının ve muhakemelerinin akılsızlığında yaşarlar. Davut, Sam ve Yafet'in yüreğinden yoksundurlar. Saul hayatını kaybettiğinde, Davut yas tutarak şu ağdı yaktı:

Haberi ne Gat'a duyurun,
Ne de Aşkelon sokaklarında yayın.
Öyle ki, ne Filistlilerin kızları sevin sin,
Ne de sünnetsizlerin kızları coşsun... .
Saul'la Yonatan tatlı ve sevimliy diler,
Yaşamda da ölümde de ayrılmadılar.
Kartallardan daha çevik,
Aslanlardan daha güçlüydüler.

Ey İsrail kızları! Sizi al renkli, süslü giysilerle donatan,
Giysinizi altın süslerle bezeyen Saul için ağlayın!
(2. Samuel 1:20, 23–24)

Davut, bu önderin elinden on dört yıl boyunca ciddi sıkıntılar çekmişti. Doğal anlayış ve dünyevi muhakeme, onu sevinmeye ve zafer ilan etmeye teşvik ederdi. Davut bir kez daha yetki ilkelerine göre yaşadığını kanıtladı ve verdiği örnek ile bunu yetkisi altındaki adamlara da aktardı. Sonuçta, krallıkta büyük bir önder oldu. Yetkiye saygı gösterenler büyük yetkiye sahip olur ve saygı görürler. Böyleleri Tanrı'nın bereketini üzerlerine çektiler. Yetkiyi küçümseyenler veya hafife alanlarsa, saygısızlık hasadı eker ve kendi başlarına yargı gelmesine neden olurlar.

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

Devredilmiş yetki hakkındaki temel pasajımızı yeniden inceleyelim:

Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır. (Romalılar 13:1–2)

Yetkiye karşı direnenler yargılanır. Yetkiye dokunursanız Tanrı'ya dokunursunuz. Kendi hizmetimizi başlatmadan önce iki uluslararası hizmette çalıştım. Yetkiye direnişin sonucunda her zaman yargı geldiğini gördüm. Yargı birçok farklı biçimde geldi, ancak asla gelmemezlik etmedi. Özellikle çalışanların hizmetten çıkarılmasında belirgindi. Önder ya da koşullar ne kadar anlaşılmasız olursa olsun, önderi eleştirdiklerinde ya da aşağıladıklarında, yürekleri acılıkla dolduğunda, sonunda daha büyük zorluklarla karşılaştılar. Bazılarının mali durumu, bazılarının işleri, bazılarının sağlık durumu bozuldu, diğerleri çocuklarında ve evliliklerinde

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

sorunlar yaşadılar. Liste uzayıp gider, ancak ruhsal gözetmenlerini onurlandırmayanların hayatında olağandışı zorluklar eksik olmadı.

Hizmetten haksız yere çıkarılan birçok kişi gördüm, ama yine de tatlı bir ruh halini korudular. Eski işverenleri aleyhinde konuşmayı ya da bunu yapanları dinlemeyi reddettiler; bunun yerine, mesele her ortaya çıktığında onları bereketlediler ve onurlandırdılar. Kaynaklarının Tanrı olduğunu, Tanrı'nın onlara sağlayacağını, onlarla ilgileneceğini ve karşılığında onları yükselteceğini biliyorlardı. Bizim kadromuzdayken sahip olduklarından daha iyi yerlere ulaştıklarını gördüm. Yıllar sonra bazılarıyla yolum kesişti ve yaşamları hâlâ kutsanmış halde.

Tatlı bir ruh halini nasıl korursunuz? İsa bize şu sırrı verdi: “Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin” (Matta 5:44). Rab bize zulmedenler için dua etmemiz gerektiğini söyledi. Bunu yaptığımızda, yüreklerimiz iyileşir ve eleştirel veya tatsız olamaz.

ARMAĞANLARA KARŞI YETKİ

Kutsal Yazılar'dan öğrendiğim ve hayatta deneyim ettiğim şey, yetkiye karşı konuşanların kendi üzerlerine kesin yargılar getirdiğidir. Miryam ve Harun'u düşünün: “Musa Kûşlu bir kadınla evlenmişti. Bundan dolayı Miryam'la Harun onu yerdiler” (Çölde Sayım 12:1).

İlk olarak, Miryam ve Harun'un kim olduğuna bakalım. Miryam, Musa'nın kız kardeşiydi. Şunu da belirtiyim ki, onun ablasıydı. Tanrı onu peygamber olarak adlandırdı (Mısır'dan Çıkış 15:20). Harun ise Musa'nın ağabeyi ve aynı zamanda başkâhindi. Bu yüzden önemli önderlik makamlarına sahip iki ünlü kişiden bahsediyoruz.

Musa'yı Kûşlu bir kadınla evlendiği için yerdiler. Kûşlular, birçok uzmanın günümüzde Kuzey Afrika'daki Etiyopya olarak tanımladığı toprakların yerlileriydi. Evlendiği kadın İbrahim'in soyundan gelmiyordu; İbrahim'in antlaşmasının dışındaydı.

Miryam ve Harun, Musa'nın günah işlediğine ya da en iyi ihtimalle bu Afrikalı kadınla evlenerek kötü bir karar verdiğine inanıyorlardı, özellikle de önder olduğu için. Görüşlerinde haklı mıydılar? Yasanın ilkeleri doğrultusunda bakarsak öyle görünür. Tanrı, İsrailoğullarının kendi aralarında evlenmelerini bildirmişti. Yabancı kadınların onların yüreğini yabancı ilahlara çekeceği konusunda uyardı. Bu buyruk Yasa'nın Tekrarı'nda verilmiştir. Musa'nın bir yabancıyla evlenmesi bir çelişki gibi görünüyordu. Muhtemelen Musa'nın etkisinin bu şekilde davranamayacak kadar görünür ve büyük olduğunu düşünüyorlardı. (Not: Bugün tek buyruğumuz, imansızlarla aynı boyunduruk altına girmememizdir. Bu mesele artık doğal bir soy meselesi değil, ruhsal bir meseledir. Bkz. Galatyalılar 3:28. Yeni Antlaşma'ya göre, farklı etnik kökenlerden iki insanın evlenmesinde hiçbir sorun yoktur.)

Bu yüzden Miryam ve Harun değerlendirmelerinde haklıydılar, ancak Ham gibi hatalıydılar! Musa onların önderiydi. Onu yererek yargılamaları düzene aykırıydı. Ağabey ve abla olarak, bu konuyu onunla bir aile meselesi olarak tartışabilirlerdi, ancak kendi aralarında dedikodu yapmak veya topluluk içinde bu eylemini tartışmaya açmak kesinlikle günahı.

Onları önderlerine karşı konuşmaları için kışkırtan şey neydi? Bunun yanıtı sonraki ayettedir: “ ‘RAB yalnız Musa aracılığıyla mı konuştu?’ dediler, ‘Bizim aracılığımızla da konuşmadı mı?’ RAB bu yakınmaları duydu” (Çölde Sayım 12:2).

Tanrı onlar aracılığıyla konuşmuş muydu? Kesinlikle. Tanrı, Harun'u Musa'nın sözcüsü veya peygamberi olarak tanımladı. Harun, Tanrı'nın mesajlarını firavuna ilettili. Miryam, hâlâ Kutsal Yazılar'da yer alan peygamberlik mezmurunun yazımında Tanrı tarafından kullanıldı. Kesinlikle ruhsal armağanları vardı. Yine de onların hatası, ruhsal armağanları veya yetenekleri yetkiden üstün görmek oldu. Onlar günah işlemeyip Musa günah işlediği ve

RAB hepsini kullandığı için, Musa'nın artık yetkili olma niteliğini kaybettiğini düşündüler. Ruhsal armağanlarının kendilerini Tanrı'nın seçtiği yetkilinin üzerine çıkardığını düşündüler.

Yeni Antlaşma'daki uygulamaya bakarsak, Pavlus şöyle yazar: "Çeşitli ruhsal armağanlar vardır, ama Ruh birdir" (1. Korintliler 12:4). Bu ve Kutsal Yazılar'daki diğer pasajlar, armağanların gözetmeninin Kutsal Ruh olduğunu açıklar. Bu armağanlar arasında yönetme, öğretme, bağışta bulunma, peygamberlik, hastaları iyileştirme armağanları, ruhları ayırt etme ve mucize yapma olanakları vardır (1. Korintliler 12:7–10; Romalılar 12:6–8).

Pavlus şöyle devam eder, "Çeşitli görevler vardır, ama Rab birdir" (1. Korintliler 12:4–5). "Görevler" olarak çevrilen Grekçe sözcük *diakonia*'dır. Thayer'in Grekçe sözlüğüne göre, bu sözcük "elçilerin, idarelerinin ve peygamberlerin, müjdecilerin, ihtiyarların vs. görevlerini" belirtmek için kullanılır. Basitçe söylemek gerekirse, bu sözcük kilise içindeki beş ruhsal yetki makamını tanımlamak için kullanılır. Bu ayetten Rab'bin, yani İsa'nın bu görevlerin üzerinde olduğunu görürüz. Başka bir pasaj da bunu doğrulamaktadır. İsa'nın ölümden dirilmesinden sonrası hakkında Pavlus şöyle yazmıştır: "Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı. Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın" (Efesliler 4:11–12).

Egemenliğin yetkisi, armağanlar aracılığıyla değil, görevler aracılığıyla aşağıya doğru akar, zira bütün yetki dirilişinden sonra İsa'ya verilmiştir (Matta 28:18). İsa da Efesliler'deki pasajda belirtildiği gibi beş çeşit görev ya da makam atanmıştır. Bu nedenle, O'nun yetkisi atanmış makamlar aracılığıyla aktarılır. Bir kişinin pastöründen daha armağanlı olabileceğini, ancak yetki makamında duran pastörün armağanlı kişinin üzerinde olduğu gerçeğini göz önünde tutmalıyız.

Armağanlı bir imanlının kendisini yüceltmesi durumunda ortaya çıkan trajik sonuçlara pek çok örnek verebilirim. Bunlardan biri vaaz ve öğretim hizmetinde çok armağanlı olan bir yardımcı pastördü. Tanrı'nın ona verdiği armağan bariz olduğundan ders verdiği sınıflar kalabalıktı ve sadece ayakta duracak yer olurdu. Haftada bir kez dua yönetimi yapıyordu ve onun toplantısına yoğun katılım vardı.

Popülerliği arttıkça, kilisenin yerleşik politikalarını ve kıdemli pastörü eleştirmek için kendisini özgür hissetmeye başladı. Kıdemli pastörün kurallarının Kutsal Ruh'un hareketini kısıtladığını söyledi ve bu düşüncesini etrafındakilerle paylaştı. Eleştirel tutumu başka bir yardımcı pastöre sıçradı. Bir süre sonra, dua hizmetini ortaklaşa yönetmeye başladılar. Bir akşam baş pastör dua zamanında binanın arka kapısından içeri girdi ve iki yardımcı pastörün onun söylediğinin tam aksi biçimde hizmet ettiklerini gördü. Kilise, kent ve kaybolmuş insanlar için şefaet etmek yerine, insanları başka dua biçimlerine yönlendiriyor ve doğru yapmadıklarını hissettiklerinde onları azarlıyorlardı. İnsanların kafası karışmıştı.

Her iki adam da armağanlı hizmetkârlardı, ancak kilisenin yetkisine bağlı kalmadılar. Suçlarının ciddiyeti, Rab'bin onları halkına konuşmak ve hizmet etmek için kullanması nedeniyle örtülü kaldı.

YARGI YOLUYLA İTAATİ ÖĞRENMEK

Musa yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçakgönüllüydü. RAB ansızın Musa, Harun ve Miryam'a, "Üçünüz Buluşma Çadırı'na gelin" dedi. Üçü de gittiler. (Çölde Sayım 12:3-4)

Kutsal Yazılar'ın bu kısmında, Tanrı'nın önderlerde görmek istediği karakter özelliklerinden birini görürüz: alçakgönüllülük. Musa, yeryüzündeki en alçakgönüllü adamdı. Ama Miryam ve Harun onu böyle tanımlamadılar. Onların Musa hakkındaki değerlendirmesi daha çok şu çizgideydi, *Kendisini dev aynasında görmeye başladı.*

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

Rab üçünü birden çadıra çağırdı. Diğer çevirilerde *ansızın* yerine *hemen* ifadesi geçer. Yargı genellikle uyarı olmadan gelir. Üçlü çadıra doğru ilerlerken, Miryam Harun'a başını sallayarak şöyle demiş olabilir, "Hazırlan. Musa, bu yabancı kızla evlenerek baltayı taşa vurdu. Tanrı şimdi seni önder yapacak, çünkü doğru davranışlarda bulundun." Bu tür bir zihniyet, yetkiye direnerek kendimizi aldatmaya açtığımızda ortaya çıkar.

Elbette, gerçekte olanlar çok farklıydı. Tanrı, Harun ve Miryam'ı öne çağırdı. Onlara Musa'ya tüm evini emanet ettiğini ve onunla bilmecelerle değil, açıkça, yüz yüze konuştuğunu hatırlattı. Sonra Tanrı şu soruyu sordu: "Öyleyse kulum Musa'yı yermekten korkmadınız mı?" (8. ayet). Yetkiyi eleştirdiğimizde, RAB korkusunda eksik olduğumuz ortaya çıkar. Sonra olanları dinleyin: "RAB onlara öfkelenip oradan gitti. Bulut çadırın üzerinden ayrıldığında Miryam deri hastalığına yakalanmış, kar gibi bembeyaz olmuştu" (Çölde Sayım 12: 9–10).

Yetkiye direnerek, kendi üzerimize yargı getiririz. Bu yargı, Tanrı'nın varlığının uzaklaşmasını ve bir tür felaketi içerebilir. Daha önce bahsettiğim iki yardımcı pastöre dönersek, her ikisinin de kiliseden ayrılması çok uzun sürmedi. Biri kovuldu; diğeri kovulmadan önce istifa etti. Biri yolun aşağısında kendi kilisesini kurdu ve sayısı yüzü geçmeyen küçük bir toplulukla takılıp kaldı. Hâlbuki yardımcı pastörken, gözetmenliği altında altı yüzden fazla insan vardı. Ayrılışından kısa bir süre sonra, kişisel bir aile trajedisi yaşadı.

Diğer yardımcı pastör kenti terk etti ve kısa bir dönem için hizmette başarıyı yakaladı. Kilisesi birkaç yüz üyeye ulaştı, ancak kendisini yalnız ve çoğu kişiye karşı güvensiz hissetti. Yirmi yıl içinde birçok kilise bölünmesi yaşadı ve önderlik tarzı toplulukta karmaşaya yol açtı. Yıllar önce büyük kilisemizde ilham veren ve aranan bir vaizdi; birçokları tüm ülkeyi önemli ölçüde etkileyeceğine inanıyordu. Trajik bir şekilde, inatçılığı yüzünden hayatında alternatif bir yöne saptı.

Yargı geldiğinde, Harun hemen kendisi ve Miryam için tövbe ederek yakardı. Tanrı onları bağışladı, ancak Tanrı'nın buyruğu uyarınca, Miryam'ın yine de yedi günlüğüne topluluktan tecrit edilmesi gerekiyordu. Miryam'ın ceza görüp Harun'un neden görmediği hakkında birçok soru vardır. Bunun bir nedeni, Miryam'ın sözlü saldırısının Harun'dan daha güçlü olması olabilir. Sebebi ne olursa olsun, bu olay Tanrı'nın bu meseleye ne kadar ciddi baktığını göstermektedir.

Ruhsal yetkiye direnmenin sonunda gelen yargı, çoğu zaman öğrenmek ve büyümek için bir fırsattır. Tövbe ederek yargıdan kıl payı kurtulan insanlar genellikle kilisedeki en sadık kişiler arasında yer alırlar. Direniş her zaman kötü bir yürekten ileri gelmez; genellikle cehaletten kaynaklanır. Aydınlanma geldiğinde, hemen ardından tövbe izler. Bazen bu biraz zaman alabilir, çünkü bazı insanlar üvendireye karşı tepmenin verdiği acıya daha dayanıklıdır.

Miryam'ın alçaltıldığı zamanı asla unutmadığı kesindir. Bu davranışını bir daha tekrarlamadı, çünkü yetkiye bağlı kaldı. Bununla birlikte, herkes Miryam ve Harun'un yaptığı gibi tövbe etmez veya onlardan ibret almaz. İsrail halkından bazıları daha sonra Tanrı'nın kurduğu yetkiye karşı ayaklandılar. Tövbe etmediler ve sonsuz yargıya uğradılar.

NEDEN KENDİNİZİ ÜSTÜN GÖRÜYORSUNUZ?

Topluluktan üç adam –Levi soyundan gelen Korah ile Ruben soyundan gelen Datan ve Aviram– tanınmış iki yüz elli İsraili önderle birlikte Musa'yla Harun'un yanına varıp şöyle dediler: “Çok ileri gittiniz! Bütün topluluk, topluluğun her bireyi kutsaldır ve RAB onların arasındadır. Öyleyse neden kendinizi RAB'bin topluluğundan üstün görüyorsunuz?” (Çölde Sayım 16:3).

Daha basit bir ifadeyle, Musa ve Harun'un yetkisi altında önderlik eden bu adamlar şunu demeye getiriyordu, “Hey, neden

kendinizi bizden üstün kılıyorsunuz? Hepimiz Tanrı'nın halkıyız ve siz bize talimat vermeden de O'na itaat edebiliriz." Bunu daha önce duymuşsunuzdur! Tam olarak bu sözcüklerle olmasa da, aynı mesaj sıklıkla davranış veya daha ince dokundurmalarla iletilir, ancak yine de ruh aynıdır. "Hepimiz eşitiz" veya "Hepimiz kardeşiz" veya "Hepimizde Kutsal Ruh var; Neden onların önderliğine boyun eğmek zorundayız?" Bu insanlar, herkes kadar RAB'bi işitebileceklerine ikna olmuşlardır.

Kilise içinde öğrenci yetiştirme adı verilen bir hareketin 1970'lerde kontrolden çıktığını ve önderlere bağlı kalmanın aşırıya kaçtığını biliyorum. İnsanlar pastörlere tatile gidip gidemeyeceklerini, belirli bir arabayı veya eşyayı satın alıp alamayacaklarını veya belirli bir kişiyle evlenip evlenemeyeceklerini soruyorlardı. Ben o dönemi yaşamadığım için gerçekte bunun ne kadar ileri gittiğini tam olarak bilmiyorum, ama bilenler bu olayın sonunda Kutsal Yazılar'a aykırı hale geldiğini söyler.

Bu hareket ve önderliğin diğer suistimalleri, ters yönde bir etkiye neden oldu. Ruhsal yetki kötüye kullanıldığı için, insanlar onu görmezden gelmeyi seçtiler. Bu durum bazı aşırı serbest gezicileri ortaya çıkardı; bunlar kiliseden kiliseye, topluluktan topluluğa koştular, kendi dua toplantılarını yaptılar ve sık sık kendi kiliselerini kurdular, çünkü bağlı kalacak kadar "mükemmel" bir pastör bulamıyorlardı. Bu zihniyet, Pavlus'un günümüzde gerçekleşeceği hakkında uyardığı yasa tanımazlığın gizli gücüne katkıda bulundu.

Musa'ya başkaldıran adamlar firavunun istismarcı yetkisi altında yaşamışlardı. Sonra Musa geldi, onların hayatına girdi ve onun yetkisi de aşırı görünüyordu, ama farklı bir anlamda. Zaman zaman onlara firavunun yönetimi altında deneyim ettiklerinden daha büyük zorluklar getirdi. Belki de artık Mısır'da olmadıklarını, firavunun oyunun dışında olduğunu, Musa'nın kendi amacına hizmet ettiğini ve bundan böyle herkesin kendi başına buyruk olduğunu düşünüyorlardı. Bu adamlar yetkiden bıkmıştı. Herkes

kendi başına buyruktu. Ne de olsa, onlar da Tanrı'nın halkıydı ve yetkililer zorluk anlamına geliyordu. Bu yüzden birçoğu bir araya gelerek Musa'ya başkaldırdı.

Bu senaryoyu seyahatlerimde çok sık gördüm. İşadamları, şefaatçi dua grupları, danışma kurulları veya kilise içindeki diğer gruplar pastörlere karşı çeteleşir. Hepsi Tanrı'dan duymuşlardır ve pastör olayları gözden kaçırmaktadır. Hangi ruha uyduklarını bir bilselerdi!

RUHSAL YETKİ ATANMIŞTIR

Daha önce de belirttiğim gibi, Batılılar çoğu zaman krallık ilkelerini anlamakta zorluk yaşarlar. Bir krallıktan çok farklı olan demokratik bir özgür toplumda yaşıyoruz. Bir krallıkta doğuştan gelen hakka sahip bir kral ve atanmış önderleri vardır. Demokratik toplumlar yöneticilerini seçerler. Bu özgür girişimcilik sisteminde parası, kabiliyeti, etkisi veya yeteneği olan nitelikli bireyler için önderlik olma hakkı açıktır. Fakat önderlerin atandığı Tanrı'nın krallığında durum bu değildir.

İsa hizmet görevlilerini atar. Rab'den başka hiç kimse bir insanı yetki konumlarına yerleştiremez ve O bunu Tanrı'nın Ruhunu aracılığıyla yapar. Tanrı'nın ataması olmadan bir yetki pozisyonu üstlendiğimizde, kendimizi yüceltiriz. Buna, çağrılan ancak henüz atanmamış olanlar da dahildir. Pavlus, "Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla hepinize söylüyorum: Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin" (Romalılar 12:3) diyerek uyardı.

İbraniler yazarı, ruhsal önderlik pozisyonunu kendi kendine üstlenmemenin önemini doğruladı: "Kimse başkâhin olma onurunu kendi kendine alamaz." Önceki ayetler önderin atanması gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır. İbraniler'in yazarı şöyle devam eder: "Nitekim Mesih de başkâhin olmak için kendi kendini yüceltmedi" (İbraniler 5:4-5). İsa bile önderlik konumunu kendi kendine üstlenmedi; Babası O'nu atadı.

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

Pavlus'un kendisini nasıl tanıttığını dinleyin: "İsa Mesih'in kulu, Tanrı'nın Müjdesi'ni yaymak üzere seçilip elçi olmaya çağrılan ben Pavlus'tan selam!" (Romalılar 1:1). Seçildiğinden ve çağrıldığından söz eder. *Seçilmiş* sözcüğü burada *Tanrı tarafından atanmış* anlamındadır. Pavlus, dünyanın kuruluşundan beri elçi olarak çağrıldı, ancak kurtulur kurtulmaz bu göreve gelmedi. Antakya'daki kilise önderlerine bağımlı kaldığı bir deneme zamanı geçirdi. Bu deneme zamanı yıllarca sürdü ve kendi deneyimlerinden yola çıkarak önderler için şu talimatları yazdı: "Bunlar da önce denensin; eleştirilecek bir yönleri yoksa görev alsınlar" (1. Timoteos 3:10).

Pavlus'un hayatı günümüz için Kutsal Yazılar'a uygun bir örnektir. Pavlus, yardım hizmetinde sadakat testini geçtikten sonra, öğretmenlik görevini aldı (2. Timoteos 1:11; Elçilerin İşleri 13:1). Rab'bin tanrısal görev ve hizmet düzeni Kutsal Yazılar'da bildirilmiştir: "Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri ..." (1. Korintliler 12:28).

Pavlus sadece yardım alanında değil, aynı zamanda öğretmenlik görevinde de denenecekti. Tanrı'nın hizmetkârlarının daha üst bir göreve atanma modeli, Pavlus'un öğretmenlikten elçiliğe geçişinde bir kez daha görülür: "Antakya'daki kilisede peygamberler ve öğretmenler vardı: Barnaba, Niger denilen Şimon, Kireneli Lukius, bölge kralı Hirodes'le birlikte büyümüş olan Menahem ve Saul" (Elçilerin İşleri 13:1). Daha sonra Pavlus olarak adlandırılan Saul, Antakya kilisesindeki öğretmenler ve peygamberler arasında listelenmiştir. 1. Timoteos 2:11'den onun peygamberlerden biri değil, öğretmen olduğunu biliyoruz. Okumaya devam edelim: "Bunlar Rab'be tapınıp oruç tutarlarken Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: 'Barnaba'yla Saul'u, kendilerini çağırılmış olduğum görev için bana ayırın'" (Elçilerin İşleri 13:2).

Kutsal Ruh konuştu, “Bana ayırın.” Artık zamanı gelmişti. Bir hafta önce ya da daha sonra değil – şimdi! Ve Rab hem zamanı hem de ayrılacak kişileri belirledi. Pavlus yıllardır hayatında elçisel bir çağrı olduğunun farkındaydı. Bu, Şam yolunda İsa’yla karşılaşmasından üç gün sonra ortaya çıkmıştır (Elçilerin İşleri 9:15). Şimdi İsa, yıllar önce çağırdığı kişiyi şimdi ayırmış ya da atamıştır. Pavlus kendini yüceltmeden sadakatle hizmet etmişti.

Rab, Pavlus’un sadakatle çalıştığı kilisenin yerleşik önderliğini kullandı. İhtiyarlar da aynı şekilde atanmıştı. Devam edersek şöyle okuruz: “Böylece oruç tutup dua ettikten sonra, Barnaba’yla Saul’un üzerine ellerini koyup onları yolcu ettiler. Kutsal Ruh’un buyruğuyla yola çıkan Barnaba’yla Saul ...” (Elçilerin İşleri 13:3–4).

“Onları yolcu ettiklerine” dikkat edin. Kilise önderliği Pavlus ve Barnabas’ı gönderdi. Sonraki ayete bakın: “Kutsal Ruh’un buyruğuyla yola çıkan ...” Kutsal Ruh, Pavlus ve Barnaba’yı yerleşik önderlik aracılığıyla görev için ayırdı. Sonuçta Rab bunu uygun yetki zincirini kullanarak yaptı.

Rab, Antakya’nın peygamberlik şefaatchi dua grubunu kullanmadığı gibi, Pavlus ve Barnaba’yı başka bir kentte ya da kentin diğer ucunda bulunan Pavlus’un bağlı olmadığı bir kilisedeki peygamberlik toplantısına göndermedi. Bu adamları önderliğe yerleştirmek için topluluk içerisinde ruhsal armağanları olan bir kişiyi kullanmadı.

Rab, Antakya’daki kilise aracılığıyla kurduğu yetkiyi kullandı. Tanrı’nın “Birinin üzerine ellerini koymakta aceleci davranma” (1. Timoteos 5:22) uyarısının nedeni buydu. Önderler kilisede hizmet edenlerin sadakatini izler ve böylece Tanrı onların yüreğine o kişileri atamaları için seslendiğinde, bunun Rab’bin ataması olduğuna güvenirler. Yeni Antlaşma kilisesinde kişileri önderlik pozisyonlarına atamak için Rab’bin kullandığı yol budur.

OLGUNLAŞMAMIŞ ÇAĞRI

Musa çağrı almıştı ve hayatının erken bir döneminde bunu anlamıştı.

Kırk yaşını doldurunca Musa'nın yüreğinde öz kardeşleri İsrailoğullarının durumunu yakından görme arzusu doğdu. Onlardan birine haksızlık edildiğini gören Musa, onu savundu. Haksızlığı yapan Mısırlı'yı öldürerek ezilenin öcünü aldı. "Kardeşlerim Tanrı'nın benim aracılığım ile kendilerini kurtaracağını anlarlar" diye düşünüyordu. Ama onlar bunu anlamadılar. Ertesi gün Musa, kavga eden iki İbrani'yle karşılaşınca onları barıştırmak istedi. "Efendiler" dedi, "Siz kardeşsiniz. Niye birbirinize haksızlık ediyorsunuz?" Ne var ki, soydaşına haksızlık eden kişi Musa'yı yana iterek, "Kim seni başımıza yönetici ve yargıç atadı?" dedi. (Elçilerin İşleri 7:23–27)

Önderlik edeceği insanlar onun yetkisini tanımadı. Biri daha sonra Korah, Datan ve Aviram'ın söyleyeceği sözün neredeyse aynısını söyledi: "Kim seni başımıza yönetici ve yargıç atadı?" Yine de hiçbir sonuç almadı, çünkü Musa henüz atanmamıştı. Çağrı yüreğine girmiş olmasına rağmen, Tanrı'nın yetkisi henüz onun üzerinde değildi.

Halkın daha sonra çölde Musa'ya bu kadar yoğun bir şekilde direnmesinin nedenlerinden birinin, Tanrı'nın onun üzerindeki yetkisini görmeleri, ancak bundan hoşlanmamaları olduğuna inanıyorum. Bu, halkın Musa'yı değil, gerçekte Tanrı'yı reddettiği söylemini daha iyi açıklayacaktır. Bugün de durum çoğu zaman farklı değil. Tanrı'nın yetkisine sahip olanlara bu kadar direnilmesinin nedeni insanların gerçekte tanrısal yetkiye karşı gelmesidir.

KENDİ KENDİNİ ATAMAK– ALDATICI VE TEHLİKELİ

Korah, Datan ve Aviram Musa'ya karşı çıktıklarında, Musa kesin olarak atanmıştı ve yetkisinin tezahürü herkesçe malumdu. Ama bu üçü kendi kendilerini atamış, kibirli adamlardı. Zihniyetleri aldatıcı ve tehlikeli bir başkaldırı biçimiydi. Başkaldırmak suretiyle hâlâ Tanrı'ya hizmet ettiklerine inanmaları aldatıcıydı. Bu 250 önder kendilerini sadece Musa ve Harun'a karşı olduklarına ikna etmişlerdi; direnişlerinin Tanrı'ya uzandığına dair en ufak bir ipucu yoktu, çünkü O'na hizmet etmek istiyorlardı. Bir yerlerde yollarını kaybettiler ve Tanrı'nın Musa üzerindeki yetkisini gözden kaçırmaları Tanrı'ya başkaldırmalarının kıvılcımı oldu. Tehlikeliydi, çünkü başkaldırıya en büyük yargı eşlik ediyordu. Lusifer'in düşüşünün bir benzerini yaşayacaklardı.

Adamların sözlerini işiten Musa, bu sözlerin ardındaki ruhu tanıdı ve yüz üstü yere kapandı. Onlarla tartışmadı. Tanrı tarafından atanmış olanlar O'nun yüreğine sahiptir ve konumlarını kanıtlamak için savaşmazlar. Musa, Tanrı'yı yakından tanıyordu ve onun önderliğini onaylayacağını biliyordu. Musa şöyle dedi:

İsrail'in Tanrısı sizi kendi huzuruna çıkarmak için ayırdı. RAB'bin Konutu'nun hizmetini yapmanız, topluluğun önünde durmanız, onlara hizmet etmeniz için sizi İsrail topluluğunun arasından seçti. Sizi ve bütün Levili kardeşlerinizi huzuruna çıkardı. Bu yetmiyormuş gibi kâhinliği de mi istiyorsunuz? Ey Korah, senin ve yandaşlarının böyle toplanması RAB'be karşı gelmektir. (Çölde Sayım 16:9–11)

Kendilerine devredilenden daha fazlasına göz diktiler ve aniden RAB'be karşı toplandılar. Tanrı'nın onlara vermediği bir yetki düzeyi aradılar. Musa onları, "Ey Levililer, çok ileri gittiniz!" diyerek uyardı (Çölde Sayım 16:7).

Adamların inatçılıklarından vazgeçmeyecekleri belli olunca, RAB

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

Musa'ya şu talimatı verdi: "Topluluğa söyle, Korah'ın, Datan'ın, Aviram'ın çadırlarından uzaklaşsınlar." Bunun üzerine Musa Datan'la Aviram'ın çadırlarına koştu ve İsraili önderler de onu izlediler. "Çabuk!" dedi halka. "Bu kötü adamların çadırlarından uzak durun! Onların hiçbir şeyine dokunmayın. Yoksa onların günahları yüzünden canınızdan olursunuz." Böylece tüm halk Korah, Datan ve Aviram'ın çadırlarından uzaklaştı. Datan'la Aviram çıkıp karıları, küçük büyük çocuklarıyla birlikte çadırlarının önünde durdular.

Ve Musa şöyle devam etti, "Bütün bunları yapmam için RAB'bin beni gönderdiğini, kendiliğimden bir şey yapmadığımı şuradan anlayacaksınız: Eğer bu adamlar herkes gibi doğal bir ölümle ölür, herkesin başına gelen bir olayla karşılaşırlarsa, bilin ki beni RAB göndermemiştir. Ama RAB yepyeni bir olay yaratırsa, yer yarılıp onları ve onlara ait olan her şeyi yutarsa, ölümler diyarına diri diri inerlerse, bu adamların RAB'be saygısızlık ettiklerini anlayacaksınız."

Sözlerini henüz bitirmişti ki, Korah, Datan ve Aviram'ın altındaki yer yarıldı. Yer yarıldı, onları, ailelerini, Korah'ın adamlarıyla mallarını yuttu. Sahip oldukları her şeyle birlikte diri diri ölümler diyarına indiler. Yer onların üzerine kapandı. Topluluğun arasından yok oldular. Çığlıklarını duyan çevredeki İsraililer, "Yer bizi de yutmasın!" diyerek kaçıştılar. RAB'bin gönderdiği ateş buhur sunan iki yüz elli adamı yakıp yok etti (Çölde Sayım 16:24–35).

Bu adamların uğradığı ağır yargı bize iki önemli gerçeği gösteriyor. Birincisi, aslında O'na karşı çıktıkları halde, hâlâ Tanrı'ya hizmet ettiklerine gerçekten inanıyorlardı. İkinci olarak, Yeni Antlaşma'da Yahuda, son günlerde "gördükleri düşlere dayanarak öz bedenlerini kirletecek, Rab'bin yetkisini hiçe sayacak, yüce varlıklara sövecek" insanlar olacağı konusunda uyardı (ayet 8). Sonra Yahuda şöyle devam eder, "Vay onların haline! Çünkü ... Korah'inkine benzer bir isyanda mahvoldular" (ayet 11).

BAŞKALDIRI BULAŞICIDIR

Bu bölümde iki ayrı başkaldırı olayı vardır. İlki Korah, Datan ve Aviram'ın yanı sıra 250 önderi içeriyordu. İkincisiyse ertesini gün bütün İsrail topluluğunun Musa ve Harun'a karşı ayaklanmasıydı. "RAB'bin halkını siz öldürdünüz" (Çölde Sayım 16:41) diyerek onlara söylendiler. Bir gün önceki olağanüstü olaydan ötürü sarsılmışlardı, ancak öfkelenmekte ve Musa'yı suçlamakta haksızdılar. Bu adamların başkaldırısının etkisi o kadar ikna ediciydi ki, yerin yarıp elebaşlarını yuttuğuna tanık olduktan sonra bile, topluluk başkaldırının ne kadar ölümcül olduğu mesajını alamadı. Bu ibret vericidir ve günümüzde bu etkinin insanları nasıl ele geçirdiğine ilişkin benzer olaylar gördüm.

Topluluk Musa ve Harun'a karşı ayaklandığında, Tanrı o kadar öfkelenmişti ki, hepsini yok etmek istedi. Fakat Musa ve Harun halk için aracılık ettiler. Sonuçta halk kurtuldu; Ancak, RAB 14.700 kişiyi öldüren bir veba salgını başlattı! Bu sayı önceki gün ölenlerin sayısından çok daha fazlaydı!

Ey Tanrı'nın halkı, sizi uyardım izin verin: başkaldırı bulaşıcı ve ölümcüldür. Kutsal Kitap, Tanrı'nın bundan *hoşlanmadığını* söylemez. Kutsal Yazılar Tanrı'nın bundan *nefret ettiğini* açıkça bildirir. O'nun bu konudaki görüşü sadece *hoşlanmamaktan* çok daha şiddetlidir. Başkaldırdığında Lusifer'den cenneti terk etmesi istenmedi; gökten yere düşen yıldırım gibi hızla dışarı atıldı (Luka 10:18). Başkaldıran biriyle ortaklık yapmak ölüme davetiye çıkarmaktır. Bu nedenle Pavlus'un Roma kilisesine son teşvik sözleri şunlardı:

Kardeşler, size yalvarırım, aldığınız öğretilere karşı gelerek ayrılıklara ve sapmalara neden olanlara dikkat edin, onlardan sakının. Böyle kişiler Rabbimiz Mesih'e değil, kendi midelerine kulluk ediyorlar. Saf kişilerin yüreklerini kulağı okşayan tatlı sözlerle aldatıyorlar. (Romalılar 16:17-18)

KENDİ ÜZERİNE YARGI GETİRMEK

Onun son sözleri bu bölüm için benim de son sözlerim olsun. İtiraf ediyorum, bu mesaj belki size heyecanlı gelmeyebilir, ancak hayatınızı kurtarabilir. Unutmayın ki, bu bir gerçek aşısıdır. Hoş gelmeyebilir, ancak sağladığı korunma verdiği rahatsızlığından çok daha ağır basar. Bu mesajda Tanrı'nın sevgisini görmemiz için dua ediyorum. O, uyarıcı sözlerini sizi korumak için vermektedir.

BÖLÜM 15

BİR

*Yetki Tanrı'nın yüceliğini içeri alan
birliği sağlar.*

Tanrısal yetki altında yaşamının şu ana kadar ele aldıklarımızdan daha büyük bir amacı ve yararı var mıdır? Bunun yanıtı hiç kuşkusuz evettir! Bu amaç büyük resimdeki Tanrı'nın Egemenliği'ni etkili biçimde genişletmektir.

İsa kilise için bir hedef belirledi: *bir olmak!* Bu hedefe ulaşmakta büyük yarar vardır. O şöyle dua etti,

Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin. Bana verdiğin yüceliği onlara verdim. Öyle ki, bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar. (Yuhanna 17:20–22)

Bizim için ayrılmış bir *yücelik* var, ama bu bizim bir olmamızla yakından ilgilidir. Yücelik, konuşmalarda sıkça kullandığımız bir sözcük değildir. Online *Merriam–Webster Sözlüğü* bu sözcüğü “büyük güzellik

ve ihtişam: görkem” olarak tanımlar. Grekçe *doxa* sözcüğü de benzer bir tanıma sahiptir. Bununla birlikte, *Kapsamlı Etüd Sözlüğü* şu ifadeyi içerir: “Tanrı’nın yüceliği, O’nun özde olduğu şeydir.”

Doxa’nın Eski Antlaşma’daki karşılığı İbranice *kabod* sözcüğüdür: ihtişam, zenginlik, kudret, bolluk, onur, görkem ve ağırlık tek sözcüklük tanımlardan sadece birkaçıdır. Sadece bir an durun ve bu sözcüğün büyüklüğünü düşünün. Kutsal Kitap *Tanrı’nın yüceliğinden* bahsederken, O’nun muhteşem görkemine, O’nun sınırsız zenginliğine, her şeye gücünün yetmesine, bolluğuna, O’nun büyük onuruna ve varlığının ihtişamına atıfta bulunur. Son tanımlayıcı ifade olan ağırlık, bu niteliklerin yetersiz olmadığını, aksine tam güçte olduğunu gösterir; basitçe söylemek gerekirse, bu *O’nun büyüklüğünün ağırlığıdır*.

İsa, insan olarak tezahür eden Tanrı’dır. O’nun şu önemli sözlerini her zaman hatırlamalıyız: “Beni görmüş olan, Baba’yı görmüştür” (Yuhanna 14:9). Elçi Yuhanna daha en başta Söz’ün Tanrı olduğunu ilan etti. Sonra şöyle yazdı: “Söz, insan olup aramızda yaşadı. O’nun yüceliğini Baba’dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul’un *yüceliğini* gördük” (Yuhanna 1:14). O’nun yüceliği birçok şekilde tezahür etti, ama özellikle de O’nun gücü aracılığıyla. Bunu belirten sayısız pasajdan biri Yuhanna 2:11’dir: “İsa bu ilk doğaüstü belirtisini Celile’nin Kana Köyü’nde gerçekleştirdi ve *yüceliğini* gösterdi.” İsa yeryüzündeyken *Tanrı’nın büyüklüğünün ağırlığını* gösterdi.

Ayrılmadan önce bize bir görev verdi: “Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum” (Yuhanna 20:21). Bu büyük görevi yerine getirmek için İsa, O’nun büyüklüğünün ağırlığının üzerimizde olması için dua etti. Bununla birlikte, daha önce de belirtildiği gibi, bu vaat, birlik içinde yürümemizle yakından bağlantılıdır – bir olarak. Bize şöyle söylendi: “Ne iyi, ne güzeldir, Birlik içinde kardeşçe yaşamak! ... Çünkü RAB orada bereketi, Sonsuz yaşamı *buyurdu*” (Mezmurlar 133:1–3). O’nun yüceliğinde

olmaktan, O'nun varlığının bütünlüğünü deneyim etmekten daha büyük bir bereket yoktur. Bu bereket bölünmüş bir kilise ile değil, birleşik bir kilise ile mümkündür.

HARİKA BİR ÖRNEK

İlk kilise bu gerçeği güzel biçimde sergilemiştir. İsa göğe yükseldi ve sadık izleyicileri üst kattaki odada kalarak O'nun buyruğuna itaat ettiler (Elçilerin İşleri 1:4). İsa, dirilişinden sonraki kırk gün içinde en az 500 erkek ve kadına görüldü (1. Korintliler 15:6), ancak göğe alınmasından on gün sonra Yeruşalim'de sadece 120 kişi kaldı. Diğer yüzlercesi neredeydi? Nerede olduklarını bilmiyoruz, ancak Baba'nın vaadini beklemek için İsa'nın buyruğuna bağlı kalmadıklarını biliyoruz.

Üst kattaki odada dua eden erkekler ve kadınlar, O'nun sözünün yetkisi altında birleşmişlerdi – O'nun doğrudan yetkisi. O'nun atadığı önderliğine nasıl karşılık vereceklerdi?

İsa göğe yükselmeden önce, Petrus'u izleyicilerinden sorumlu olması için görevlendirdi. Petrus diğer öğrenciler arasında öne çıkıyordu. Tanrı'nın yollarını bilmek için büyük bir açlık gösterdi, ona diğerlerinin sahip olmadığı bir anlayış verildi ve diğer öğrenciler üzerinde etkili oldu. Hayatında kesinlikle bir önderlik armağanı vardı. Bununla birlikte, çoğu zaman tepkiseldi ve Tanrı'nın isteğiyle uyumlu değildi. İsa'nın yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğunu cesurca beyan ettiğinde, İsa onun anlayışını övdü ve Petrus'un kutsandığını ilan etti, çünkü bu gerçek ona Baba tarafından açıklanmıştı. Ancak birkaç dakika sonra İsa "Petrus'a dönüp, "Çekil önümden, Şeytan!" dedi, "Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür" (Matta 16:23).

Başka bir olayda, Petrus su üzerinde yürürken, diğer öğrenciler teknede kaldılar ve sadece gözlemlədiler. Bir kez daha öncülük ediyordu. Ancak birkaç dakika sonra, diğerleri onu izleyip suya adım atmadan önce, batmaya başladı. İsa, ona "Ey kıt imanlı, neden kuşku duydu?" dedi (Matta 14:31).

Yine başka bir olayda, Petrus, Yuhanna ve Yakup'la birlikte, İsa'ya dağa kadar eşlik etmek için seçildi. Dağda, İsa'nın görünümü değişti – Yüzü güneş gibi parladı ve giysileri parlak beyaz oldu. Musa ve İlyas ortaya çıkıp İsa ile konuştular. Bu olağanüstü olaya tanıklık etmek öğrenciler için ne büyük bir ayrıcalık, ne büyük bir onur. Ancak görüşme sona ermeden önce Petrus, ikisi İlyas ve Musa için olmak üzere üç çardak kurmayı teklif etti. Bir kez daha öncülük ediyordu, ama o yücelik ortamında bile Tanrı ile uyumlu değildi.

Petrus'un İsa'yı inkâr etmesi felaketi bu izleyicilerin hafızasında hâlâ tazeydi. Dirilişten sonra, mezar yerindeki melek üç kadına verdiği görevde Petrus'u ayrıca belirtmek zorunda kaldı, “Şimdi öğrencilerine ve Petrus'a gidip şöyle deyin: ‘İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz’” (Markos 16:7). Bu kadınlar, diğer öğrencilerin çoğu gibi büyük olasılıkla Petrus'un pes ettiğini düşünüyordular.

Öyleyse asıl soru şu hale gelir: Bu yeni kilise üyeleri, böylesine oynak bir sicil kaydına sahip bir adama bağlı kalacak ve itaat edecek mi? Tepkisel davranışlarının, iş yapma yönteminin, muhakemesinin ve karar verme sürecinin kusursuz olmadığı, ancak sıklıkla hataya açık olduğu kanıtlanmıştı. Çalkantılı zamanlardan geçen genç bir kiliseye önderlik etmek için en uygun aday olarak görülmeyebilirdi.

Bunu akılda tutarak, Petrus'un kilisenin önderi olarak verdiği ilk kararı inceleyelim. Birkaç gün geçmişti ve Mezmurlar Kitabı'nda Yahuda'nın İsa'ya ihanet etmesiyle doğrudan ilgili bir peygamberlik sözü bulmuştu. Petrus, üst kattaki odadaki küçük topluluğa şunları söyledi: “Nitekim Mezmurlar Kitabı'nda şöyle yazılmıştır. ‘Onun konutu ıssız kalsın, içinde oturan olmasın.’ Ve, ‘Onun görevini bir başkası üstlensin’” (Elçilerin İşleri 1:20). Petrus bir kez daha başkalarının görmediğini görüyordu. Bu bilgeliği doğru biçimde ele alacak mıydı?

Yazmak üzere olduğum şey kesinlikle spekülatif olarak görülebilir,

ancak konuyu daha gerçekçi hale getirmek için yeterli Kutsal Kitap desteği vermeyi umuyorum. Petrus'un bu olayda karar verirken bir kez daha Tanrı ile uyumsuz olduğuna inanıyorum. Çünkü Yahuda'nın görevini üstlenmek üzere Tanrı'nın kimi seçeceğini görmek için başlangıçtan beri onlarla birlikte olan iki aday arasında "kura çekilmesini" önerdi.

Yeni Antlaşma'nın hiçbir yerinde, Tanrı'nın "kura çekerek" (piyango sistemi) elçi seçtiğini göremezsiniz! İsa bu adamlara üç buçuk yıl boyunca Tanrı'nın yollarını öğretmiş ve onlara bir örnek bırakmıştı: On iki elçisini seçmeden önce bütün gece dua etmiş ve Tanrı'dan iştmişti (Luka 6:12–13). Petrus'un İsa'nın örneğini izlemesi en iyisi olurdu. Ayrıca, birkaç yıl sonra Antakya kilisesindeki peygamberlerin ve öğretmenlerin, Pavlus'un elçilik görevi için ayrılmasından önce oruç tutarak ve dua ederek İsa'nın örneğini izlemiş oldukları gerçeği (Elçilerin İşleri 13:1–4), Petrus'un aceleci bir karar verdiğinin bir başka kanıtıdır.

120 kişi iki aday buldu: Yustus ve Mattiya. Petrus'un kararının meyvesini görebiliriz. Kura Mattiya'ya düştü ve elçiler arasında sayıldı (Elçilerin İşleri 1:23–26), ancak Yeni Antlaşma'da onun adını bir daha asla göremezsiniz. Neden? Çünkü Tanrı'nın Yahuda'nın görevini üstlenmesi için seçtiği kişi Mattiya değil, Saul (Pavlus)'du. Pavlus'un şöyle yazmasının nedeni budur:

Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere, son olarak zamansız doğmuş bir çocuğa benzeyen bana da göründü. Ben elçilerin en önemsiziyim. (1. Korintliler 15:7–9)

Pavlus kendisini *zamansız doğmuş* bir çocuğa benzetti; diğer bir ifadeyle, muhtemelen orijinal on iki elçiden biri olmak için çok gençti. Araştırmamda, Pavlus'un ne zaman doğduğuna dair farklı görüşler buldum ve aslında farklı kaynaklar arasında on dört yıllık bir aralık var. Öyleyse onun yaşı hakkında fikir sahibi olmak için

Yeni Antlaşma'nın zaman çizgisine bakalım. Çoğu anlatıma göre İstefanos'un şehadeti, İsa'nın dirilişinden dört yıl sonra gerçekleşti. Kutsal Yazılar, İstefanos'un taşlanması sırasında orada bulunan Saul'dan (Pavlus) "bir genç" diye söz eder (Elçilerin İşleri 7:58). Yeni Antlaşma Grekçe Sözlüğü'ne göre Grekçe'de "genç" sözcüğü ergenlikten henüz çıkmış birini tanımlayabilir. Pavlus'un orijinal bir öğrenci olmak için çok genç olduğunu varsaymamız yerinde olur.

Pavlus'un Tanrı'nın seçimi olduğuna tamamen inanıyorum. Bir elçinin meyvesine ve yetkisine sahipti, hem de Mattiya'dan çok daha fazla. Ana nokta: Petrus'un Tanrı'nın planıyla uyumsuz olan tepkisel bir önderlik kararı verdiğine inanıyorum. Günümüz kilisesinde böyle bir karar vermiş olsaydı, büyük olasılıkla bu karar üzerinde bir kilise bölünmesi yaşardık. "Kura karşıtı elçi seçme grubu" kiliseden ayrılacak ve "kurayla elçi seçme grubu" kalacaktı. Yine de bu olaydan sonra Kutsal Yazılar'da kaydedilen sonraki sözleri dinleyin:

Pentikost Günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. (Elçilerin İşleri 2:1)

Bir arada ifadesi aslında bir tane Grekçe sözcüktür; *homothumadón*. *Kapsamlı Etüd Sözlüğü* bu sözcüğü şöyle tanımlar: "Tek bir yürekle, oybirliğiyle, tam rızayla, hep birlikte." Bu tanımdan, düşünsel veya davranışsal olarak bölünmeye yer olmadığını görebilirsiniz. Amaçta, düşüncede, yürekte ve ruhta birleşmişlerdi.

Bu derin birliğin sonucu ne oldu? Tanrı yüceliğini yürekte, düşüncede ve eylemde *bir* olan 120 kişiye gösterdi; başka yerlerdeki geri kalan 380 kişiye değil. Yeruşalim Kenti, Tanrı'nın bu Mesih takipçileri üzerindeki yüceliği nedeniyle bir daha asla aynı olmayacaktı.

Üst kattaki odada toplanan erkekler ve kadınlar Petrus'un talimatına bağlı kalmakta iki sebepten ötürü sorun yaşamadılar: Birincisi, büyük olasılıkla Tanrı'nın planıyla uyumsuz olsa bile, kura

BİR

çekmek yoluyla elçi seçmek günah değildi; ve ikincisi, Tanrı'nın atamış olduğu öndere bütünüyle bağlı kaldılar.

Tanrı'nın doğrudan yetkisi ile devredilmiş yetkisi arasında bağlantı olduğu gerçeği bir kez daha doğrulanmıştır. "Tanrı'ya bağlı kaldım" diyen, ama aynı zamanda O'nun atadığı önderlere direnen insanlar vardır. Onlar aldanıyorlar. Eğer Tanrı'ya gerçekten bağlıysak, iki nedenden dolayı önderlerimize itaat edeceğiz: Birincisi, O'nun doğrudan yetkisi bize atanmış önderlerimize bağlı kalmamızı buyurur. İkincisi, Tanrı'nın önderler üzerindeki yetkisini tanıdığımız için, onlara itaat ederiz. Dolayısıyla, devredilmiş yetki bize günah işlememizi söylemedikçe, önderlerimize itaat etmek hem tanrısal hem de yararlıdır. Bunu yapmak, Tanrı'nın yüceliğinin görünmesine ve Egemenliğin hızla genişlemesine kapıyı açar.

ZOR BİR GERÇEK

Kendimize aşağıdaki zor soruları sormalıyız:

- Kilise yetkisine bağlı kalmadığımız için Tanrı'nın yüceliğinin görünmesini engelledik mi?
- İtaatimiz hemfikir olup olmamamıza mı bağlı?
- Bölünmelere katkıda bulunduk mu?

Eminim ki, üst kattaki odada işleri Petrus'tan farklı yapacak öğrenciler vardı. Kuşkusuz, İsa'nın örneğini takip etmek ve odadaki birini seçme kararı vermeden önce Tanrı'nın yüzünü aramak daha hikmetli bir iş olurdu. Kura çekmek suretiyle Tanrı tarafından bu görevi üstlenmeye çağrılmamış birini elçiliğe getirerek konuyu zorlamak yerine bunu yapmak çok daha bilgece olurdu.

Bu işi yapmanın daha iyi bir yolu olsa da, o odadaki insanlar daha yüksek bir yol gördüler – önderlerinin stratejisine sahip çıkarak *bir* kalmak. Her biri sanki kendi fikriymiş gibi hareket etti. Hizmet yöntemlerimiz hakkındaki en küçük anlaşmazlıklarda neden sıklıkla

bölünüyoruz? Ya da örneğin, İsa'nın ikinci gelişinin Büyük Sıkıntı'dan önce mi, Sıkıntı sırasında mı veya Sıkıntı'dan sonra mı olacağı sorusu gibi bizi bölmemesi gereken öğretisel inançlar nedeniyle ne kadar sık bölünüyoruz? Pastörün takım elbise giymeyip kot pantolon giymesinden hoşlanmıyoruz. Tapınma hizmeti sırasında özel efektler yaratan duman ve ışık makinelerini sevmiyoruz. Pastör ya çok uzun konuşur ya da yeterince uzun konuşmaz. Yeterince uzun süre dua etmedik ya da belirli bir konu hakkında dua etmedik. İşin gerçeği, senaryolar sonsuzdur. Sonuç olarak, ne kadar kolay bölündüğümüzü görmek keder veriyor. Ancak dikkat etmemiz gereken gerçek şu: Tüm bölünmeler kolayca tanınabilir değil. Yeni Antlaşma sıklıkla bize sadece eylemlerimizde bir olmaktan çok başka bakımlardan birlik olmamızı buyurur. İşte birkaç örnek:

Aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. (Filipililer 2:2)

Düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı sizinle birlikte olacaktır. (2. Korintliler 13:11)

Ancak yaşayışınız Mesih'in Müjdesi'ne layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de gelmesem de sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı olanlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım. (Filipililer 1:27)

Bölünme sadece karşıt sözler veya eylemlerle sınırlı değildir; daha derine iner – düşünceye, yüreğe ve ruha. Dışsal olarak birleşmiş görünebiliriz, ancak motivasyonlarımızda veya düşüncelerimizde bölünebiliriz. Annem ve babam yıllarca Florida'da Vero Beach adlı bir Doğu Kıyısı kentinde yaşadılar. Vero Beach'in yaklaşık yirmi kilometre kuzeyinde Sebastian's Inlet adı verilen bir koy var. Bu koy oranın yerlileri tarafından şiddetli anafolarıyla

bilinir. Anafolar, gözle fark edilmeyen ters yönlü dip akıntılardır. Okyanus yüzeyindeki sular, sahile doğru birlik içinde akıyor gibi görünüyor. Ancak yüzeyin altındaki sular güçlü biçimde ters yönde akmaktadır. Dipteki anafolar kurbanlarını yakalar ve onları denizin derinliklerine çeker, çoğu zaman boğulmalarına neden olur.

Kiliselerimizde Tanrı'nın yüceliğinin tezahür etmesini engelleyen anafolar var mı? Tüm Yerusolim'in İsa'nın dirilişini duyması, elçilerin birliği sayesinde oldu; Tanrı'nın varlığının ve gücünün aralarındaki büyüklüğü baş döndürücüydü. Bir düşünün; toplantılarını duyurmak için ne televizyon, ne radyo yayınları ne de sosyal medya vardı, ancak önceden duyurulmamış anlık toplantılar sırasında binlerce kişi kurtuldu.

İşte en düşündürücü soru. Kaçımız İsa'nın huzuruna çıktığımızda O'nun bize açıkladığı şey karşısında şok olacak ve şaşkına döneceğiz? Belki de gözyaşları içinde, topluluklarımızda Tanrı'nın Ruhunun engellenmesine olan katkımızı bize gösterecek mi? Anlaşmazlıklarımız, kitlelerin kurtuluşa erişmesini engelleyen anafolar haline geldi. Önderlerimizle yürekte, düşüncede veya eylemde hemfikir olmadık. Evet, haklı olabiliriz, daha iyi, hatta Kutsal Kitap'a daha uygun stratejiler veya iş yapma yolları olabilir, ama hangisi daha iyi, haklı olmak mı yoksa Tanrı'nın yüceliğinde olmak mı? Haklı çıkmak mı, yoksa kalabalıkların Tanrı'nın Egemenliği'ne gelişine tanık olmak mı?

FARKLI YÖNTEMLER

Bu bir sır değil. Önderler tanrısal planlar ve stratejilerle uyumlu olmayabilir. Bunu yazarken titriyorum ve kederleniyorum, çünkü bir önder olarak birçok kez kötü kararlar aldığımı düşünüyorum. Ancak, özellikle birlik içinde olduğumuzda, Tanrı'nın amaçlarını yine de gerçekleştirebilmesi müthiş bir şey. Bu söz, O'nun isteğini arama çabalarımızda özensizleşmemizi, gelişigüzel davranmamızı teşvik etmez, ancak benim gibi çok hata yapan önderleri teselli etmektedir.

Şimdi bizi birlik içinde yaşamaktan alıkoyabilecek başka bir

gerçeğe değinmek istiyorum. Bu, kilisedeki farklı etkinliklerin farkında olmamaktır. Diğer bir deyişle, Egemenliği geliştirme hedefine ulaşmanın farklı yolları vardır. Pavlus, Korint Kilisesi'ne kilisede çeşitli armağanlar ve görevler olduğunu söyledi, ancak daha sonra şöyle yazdı: "Çeşitli etkinlikler vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır" (1. Korintliler 12:6). Çeşitli etkinlikler vardır, yani Egemenlik misyonumuzda farklı yöntemler kullanarak başarılı biçimde etkin olabiliriz.

Elçi Pavlus, kiliseye talimat vermek için sık sık askeri terimler kullandı. Bu sadece bir benzetme sayılmaz, çünkü bizler gerçekten Tanrı'nın yeryüzündeki ordusunun askerleriyiz. Hizmetlerin farklı etkinliklerini göstermek için onun örneğini izleyeceğim. ABD ordusu çeşitli askeri kuvvetlerden oluşmaktadır. Kara kuvvetleri, donanma, hava kuvvetleri, deniz piyadeleri ve Sahil Güvenlik. Bu kuvvetler, amaç ve sorumluluklarını yerine getirmek üzere farklı prosedürler izler. Bu yöntemler genellikle her kuvvete özgüdür. Ancak iş ulusumuzu korumaya ve hizmet etmeye geldiğinde bu kuvvetlerin tümü aynı taraftadır.

Bir hava kuvvetleri subayı, Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nin etkili bir üyesi olmak için özel olarak eğitilecektir. Aldığı eğitimin büyük parçası, hava taktik operasyonlarıyla ilgili olacaktır, zira hizmet kolu esas olarak gökyüzünde faaliyet göstermektedir. Ancak bir süre sonra kara kuvvetlerine geçiş yaparsa, yeni bir eğitime ihtiyacı olacaktır. Elbette, her iki kuvvette örtüşen çeşitli teknikler vardır. Bununla birlikte, kara kuvvetleri öncelikle karada etkin olduğu için, hava kuvvetlerinin bu eski üyesi birçok yeni taktik manevra ve askeri strateji öğrenmek zorunda kalacak.

Bu örneği akılda tutarak, Pavlus'un Korint Kilisesi'ne ne söylediğine bakalım:

Bu nedenle beni örnek almaya çağırıyorum sizi. (1. Korintliler 4:16)

Pavlus bu kiliseyi kendisini örnek almaya çağırırdı. “Mesih’i örnek aldığım gibi, siz de beni örnek alın” diye yazmadı, bunu daha sonra yaptı (1. Korintliler 11:1). Ancak bu noktada böyle yazmasının bir nedeni var. Bir sonraki sözleri bunun nedenini açıklığa kavuşturuyor:

Bu nedenle beni örnek almaya çağırıyorum sizi. Rab’be sadık olan sevgili çocuğum Timoteos’u bu amaçla size gönderiyorum. Her yerde, her kilisede öğrettiğim ve Mesih’te izlediğim yolları o size anımsatacaktır. (1. Korintliler 4:16–17)

Kurmuş olduğu topluluğu kendisini örnek almaya çağırırdı ve sonra şöyle dedi: “Timoteos’u bu amaçla size gönderiyorum.” Timoteos’u neden gönderiyor? Onlara *Pavlus’un Mesih’te izlediği yolları anımsatmak* için. “Timoteos size Yakup’un Mesih’te izlediği yolları anımsatacak” diye yazmadığına dikkat edin. Yakup kilisenin elçisi miydi? Kesinlikle, evet! Tanrısal bir önder miydi? Kesinlikle, evet! Yakup, Pavlus’tan daha uzun süredir elçi miydi? Yine, evet. Onun yolları, yöntemleri veya etkinlikleri Pavlus’unkinden farklı mıydı? Cevap yine, evet. Pavlus’un talimatları, Yakup’un Mesih’te izlediği yolları geçersiz mi kılıyordu? Kesinlikle hayır! Bununla birlikte, Yakup’un izlediği yollar, Pavlus tarafından kurulan Korint Kilisesi için uygun değildi. Bu durum *hava kuvvetlerinin birçok yolunun* donanmada işe yaramamasına benzer. Örtüşen bazı yollar bulunmakla birlikte birçoğu farklıdır.

Bunun üzerinde biraz daha düşünelim. Pavlus, Timoteos’un bu kiliseye Mesih’te “Elçi Petrus’un izlediği yolları” ya da Mesih’te “Elçi Yahuda’nın izlediği yolları” ya da Mesih’te “Elçi Yuhanna’nın izlediği yolları” vs. öğreteceğini söylemedi. Hayır. Bu kiliseyi Pavlus başlattı ve önderlik kültürünü kurmaya devam etti. Onun yöntemleri diğerlerinden farklıydı, ama Mesih’in temel öğretilerine sadıktı. İlk kilisenin tüm önderleri aynı temel inançlara ve öğretilere sahipti. Fakat her birinin, bütün ulusları öğrenci olarak yetiştirmek için kullandıkları farklı yöntemleri vardı.

Ait olduğunuz kilise ile ilgili bu gerçeği düşünün. Diyelim, pastörünüzün ve eşinin isimleri Jim ve Lisa Smith olsun. Onlar ve ihtiyarlar, Tanrı'nın lütfuyla kiliseyi bin beş yüz üyeye çıkardılar ve bunu yaparken önderlik tarzlarına özgü yollar –kültür ve yöntemler– oluşturdular. Kilisenizin bereketliliği toplumunuzu dikkate değer biçimde etkilemiştir. Kilisenizin yerel bir ünü var, ama en fazla bu kadar.

Ancak, diyelim ki, başka bir yerde küresel üne sahip çok popüler bir kilise var. Pastörünün ve eşinin isimleri Doug ve Heather Jones olsun. Hizmette trendleri belirliyorlar ve yeni hizmet taktikleriyle öncülük ediyorlar. Sizin pastörünüzün ulaşmakta olduğundan çok daha fazla insanı etkiliyorlar. Kimin yolunu izleyeceksiniz, Jones'ların mı yoksa Smith'lerin mi (pastörünüz)? Burada karşılaşacağınız ayartı, popüler küresel pastörün yollarını izlemek ve onun yöntemlerine geçiş yapması için kilise önderinizi etkilemeye çalışmak olacaktır. Ancak Korintliler'den farksız olarak siz de birlik ve Tanrı'nın yüceliği uğruna önderlerinizin yollarını öğrenmeye ve izlemeye çalışmalısınız. Gerçek şu ki, sizin kilise önderleriniz Jones'lar değil, Smith'lerdir.

KUŞBAKIŞI GÖRÜNÜM

Otuz yıldan fazla bir süredir haftalık olarak tüm dünyayı dolaşıyorum. Kırk dokuz eyalette ve altmıştan fazla ülkede binden fazla konferans ve kilisede bulunmak benim için bir ayrıcalıktı. Çok sayıda kilise ağındaki farklı etkinliklere tanık olmak harika bir deneyimdi. Misafir olarak davet edildiğimde, öncelikli hedeflerimden biri kilisenin kültürünü öğrenmektir.

Evime misafir olarak gelseydiniz, bana evimi nasıl yöneteceğimi söylemezsiniz. Evimizdeki etkinlik işleyişine uyum sağladınız. Bir misafir olarak, akşam yemeği saatini ve ne ikram edileceğini belirlemezsiniz. Hayır, bunun yerine “Akşam yemeği saat kaçta?” diye sorardınız. Daha sonra akşam yemeğinde hazır bulunacak ve ev sahiplerinizin size sunduğu yemekleri minnetle kabul edecektiniz.

Misafir olarak bir kiliseye geldiğimde, öndere “Platformda ne giyiyorsunuz?” diye soruyorum. Daha sonra onun tercihini yansıtmaya çalışıyorum. Bir konferansa gittiğimi ve bavulumda platformda giymek için kot pantolon ve açık yakalı bir gömlek getirdiğimi hatırlıyorum. Smokinli dört adam, bizi otele ve sonra kiliseye götürmek için iki beyaz limuzinle havaalanında karşıladı. Kıdemli bir pastör olsaydım, gelen misafirlerimi bundan farklı biçimde karşılardım. Muhtemelen oğullarımdan birini veya güvendiğim takım üyelerini gündelik kıyafetleri içinde güzel ve temiz bir ya da iki araba ile gönderirdim. Ama bu benim kilise konferansım değildi. Bu kilisede dışsal bir saygı tutumu sergilemeye önem verildiğini görmek kolaydı. Hizmete çıkarken giymeyi planladığım kıyafetin onların kültürüne ve yöntemlerine ters olacağını anladım; bu yüzden hemen uygun bir takım elbise bulmak için düzenlemeler yaptım.

Bir misafir olarak, “Ne kadar konuşmamı istersiniz?” diye soruyorum. Söylenene saygı duyuyorum ve verilen süre içinde kalıyorum. Ancak, bunu her zaman yapmadım. Kahramanlarımdan biri olan Tommy Barnett’in kilisesinde on beş yıldan fazla bir süre boyunca her yıl konuştum. (Kilisesi eskiden Phoenix Birinci Topluluğu olarak biliniyordu, ancak şimdi Phoenix Misyon Merkezi olarak adlandırılıyor ve oğlu Luke baş pastör.) Bir Pazar sabahı yaptığım ilk ziyaretimde, konuşmam için bana kırk dakika süre verdi. Ne kadar zamanım kaldığını takip edebilmem için platformdan görülebilen bir duvar saati olduğunu söyledi. Ama vaazın sonunda bana verilen süreyi on dakika aştım.

Hizmetin ardından benimle tek kelime etmeden aniden dışarı çıktı. Kızgın olduğunu görebiliyordum. Bütün öğleden sonrayı ne yapmış olabileceğimi düşünerek geçirdim. Akşam hizmetinden önce, ofisinde yalnızdık ve o sabah onu hayal kırıklığına uğratarak uğratmadığımı sordum.

Cevabı netti: “Evet, uğrattın”

“Konuşmamı uzattığım için mi?” diye sordum.

“Evet” dedi.

Duraksadı ve devam etti, “Seni severim John, bu yüzden sana neden hayal kırıklığına uğradığımı söyleyeceğim. Burada zaman çizelgesiyle hizmet eden çok sayıda hizmetkâr var. Çocuk öğretmenlerimiz, ana hizmet programımızla uyumlu bir müfredat süresine sahip. On dakika geçtiğinde, tüm düzen altüst olur. Yoksul mahallelerden gelenleri evlerine geri götürmek için motorları çalışır halde bekleyen otuzdan fazla otobüsümüz var. Onlar ne yapacaklar?”

Liste devam etti.

Sonra sözlerini şöyle bitirdi: “Burada kurduğumuz sisteme aldırış etmedin, çünkü fazladan on dakika konuşmak istedin.”

Bu sözlerle bir güzel terbiye edildim ve bu hatamdan ders aldım.

Bir misafir olarak, öndere soruyorum, “İnsanları tövbeye çağırdığınızda, öne çıkmalarını mı, koltuklarının yanında durmalarını mı yoksa sadece ellerini kaldırmalarını mı istiyorsunuz?” Pastörün cevabını dikkatle dinliyorum ve yine onların kültürlerine uyuyorum. Bu senaryoların herhangi birinde gerçekten tövbe eden birinin kurtulacağına inancım tamdır.

Bunlar sorduğum sorulara birkaç örnek. Bazen planım onların kültüründen farklıysa ve benim yöntemimin daha iyi sonuç vereceğini düşünüyorsam, pastöre işleri biraz farklı yapmamda bir sakınca olup olmadığını sorarım. Her zaman sormamı takdir ederler ve neredeyse her zaman sevinçle izin verirler.

Verebileceğim pek çok başka örnek var, ama şimdiye dek amacımın önderin belirlediği yöntemde – onun “Mesih’te izlediği yollarda” çalışmak olduğunu gördüğünüzden eminim. Ancak, eğer bir önder “Kurtuluş için çağrı yapmaya inanmıyoruz, çünkü İsa’nın Tanrı’ya giden yollardan sadece *biri* olduğuna inanıyoruz. Sonsuz yaşama giden birçok farklı yol olduğuna inanıyoruz” diyorsa, bu noktada onların yolunu izlemeyi reddederim, çünkü burada bir

hizmet etkinliği söz konusu olamaz; esasen, bu önder Hristiyan inancının temel gerçeğine karşı çıkmış olacaktır.

Mesih'in bedenini kuş bakışı izleyerek geçirdiğim yıllar boyunca, bu temel gerçeğin farkında olmamaktan kaynaklanan trajedilere çok sık tanık oldum. İçinde yetiştikleri kiliselerden tamamen farklı kültürlere sahip önderlik eğitime veya Kutsal Kitap okullarına gidenleri gözlemlerdim. Genellikle bu okullar, onların kültürlerini belirleyen büyük bir kiliseye bağlıdır. Böylece öğrenciler hem aldıkları eğitimde hem de hafta sonu ibadetlerinde o kilisenin etkinliklerini deneyimlerler.

Mezun olduktan sonra, öğrenciler tutkuyla evlerine dönerler ve yetiştikleri kiliselerinin kültürünü değiştirme çabasına girerler. Öğrendikleri yolların daha uygun ve etkili olduğu konusunda haklı olabilirler, ancak çok ısrarcı olurlarsa, kolayca bir anaför haline gelirler. Önerdikleri yöntemler reddedilirse, dua ederek Tanrı'ya önderlerinin yöntemlerine bağlı kalıp kalmayacaklarını sormaları en iyisi olacaktır.

Gençlik pastörü olarak hizmet ettiğim ilk günlerde, farklı etkinlikler, teknikler ve hizmet yöntemleri olduğunu fark etmemek pastörümüne şiddetle direnmeme neden oldu. Louisiana'daki bir kiliseyi ziyaret etmiş ve orada son derece iyi çalışan bir yöntem gözlemlemiştım. Başarılarına o kadar hayran kaldım ki, daha derine bakarak bizim kilise kültürümüze uyup uymayacağını sorgulamadım. Geç de olsa anladım ve geriye baktığımda o yöntemin pastörümün "Mesih'te izlediği yollara" uymadığını görebiliyorum. Louisiana kilisesinin pastörü benim kıdemli pastörümünden çok farklı biriydi. Her ikisinin de büyük küresel takipçileri vardı, ikisi de etkiliydi, ikisi de insanları Tanrı'nın krallığına yönlendiriyordu, ancak işleri yapma biçimlerinde farklıydılar.

Tarihin herhangi bir zamanına kıyasla daha hareketli bir toplumuz. Çoğumuz muhtemelen kilisemizi hayatımız boyunca en

YETKİ ALTINDA

az bir, hatta birkaç kez değiştiriyoruz. Yeni bir paydaşlığa girerken kültürü öğrenmemiz son derece önemlidir. Bu, bilinçli olarak yapmamız gereken bir şeydir. *Mesih'te izledikleri yollara* ne kadar hızlı adapte olabilirsek, hem bireysel hem de tüm bedeninin bir parçası olarak o kadar gçleniriz.

BÖLÜM 16

MUHTELİF

Gerçekten kurtulduğumuzda ve Tanrı'nın isteğini aradığımızda, kilisedeki meşru yetkiyi tanıyacağız.

Önceki bölümlerde odak noktamızın çoğu kilise veya devlet yetkilileri üzerineydi. Yine de daha önce de belirttiğim gibi, ilkelerin çoğu tüm yetki kategorilerini içerir. Bu bölümde, Tanrı'nın Sözü'ndeki farklı yetki alanlarıyla, özellikle de aileyle ilgili olarak verilen belirli talimatları ele alacağız. Çoğu yalnızca kendi kategorileriyle ilgilidir ve bu nedenle ayrı ayrı ele alınmalıdır. Bu bölümde tartışacaklarımız hakkında kapsamlı bir kitap yazmak kolay olurdu. Bununla birlikte, şu ana kadar öğrendiğimiz ilkeleri uygularsak, onları bu bölümde ele aldıklarımıza uyarlayabiliriz ve o zaman kitap yüreğimize yazılacaktır. Ayrıca, bu bölümde, hakkında bütün bir kitap yazmak için yeterince kapsamlı olmayan bazı genel talimatları da inceleyeceğiz. Bu nedenle bu bölüme Muhtelif adını verdim.

AİLE

Kilise, devlet veya sosyal yetkililer var olmadan önce, aile vardı. İşlev bakımından en önemlisidir, çünkü diğer üçünün sağlığı

buna bağlıdır. Yetki devrinin diğer alanlarında kusurlarınız olsa da, aileniz bağımsız olarak güçlü kalabilir. Ancak aile düzeni bozulursa diğerleri de olumsuz etkilenecektir. Aile içinde yetki, diğerleri için vazgeçilmez bir temeldir.

Kutsal Yazılar'da ana hatları verilen aile içi tanrısal düzen şöyledir:

Ey çocuklar, her konuda anne babalarınızın sözünü dinleyin.
Çünkü bu Rab'bi hoşnut eder. (Koloseliler 3:20)

Çünkü Mesih beden kurtarıcısı olarak kilisenin başı olduğu gibi, erkek de kadının başıdır. Kilise Mesih'e bağımlı olduğu gibi, kadınlar da her durumda kocalarına bağımlı olsunlar. (Efesliler 5:23–24)

Yeni Antlaşma'nın diğer yerlerinde de geçen bu buyruklar, Tanrı'nın ev halkı içinde kurduğu yetki yapısını ortaya koymaktadır. Çocuklar, hayatın *her* alanında anne babalarına itaat etmelidir. Bu buyruk, sadece anne babaların çocuklarını cinsel sapkınlık, yalan söylemek, çalmak, anne baba arasında tercih yapmak ve benzeri davranışlar gibi Tanrı Sözü'ne aykırı işler yapmalarını teşvik etmeleri halinde geçerli olmaz.

Bu istisnanın iyi bir örneği kendi ailemde meydana geldi. Purdue Üniversitesi'nde makine mühendisliği okurken, hayatımı İsa Mesih'e adadım. Kısa süre sonra, Müjde'yi vaaz etmek için Rab tarafından çağrıldığımı anladım. Bir okul tatilinde eve geldim ve dindar Katolik olan aileme mühendislik okulunu bitirip Kutsal Kitap okuluna gideceğimi söyledim. Bu haber onları üzdü ve kararımın bağnaz ve tepkisel olduğunu düşündüler. Hatta annem, "Kutsal Kitap okuluna gitmeden önce cesedimi çiğnemen lazım" dedi.

Anneme alçakgönüllülük ve saygıyla cevap verdim, "Anne, seni seviyorum ve benim için yaptığın her şey için minnettirim, ama

Tanrı'ya itaat etmeliyim." Bu sözler onu hiç rahatlatmadı ya da memnun etmedi. Hatta daha da üzüldü.

İsa bize şöyle dedi: "Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir" (Matta 10:37). Bu sözlerle ve Yeni Antlaşma'daki benzer sözlerle güçlenerek, çok sevdiğim annem babam ile İsa'nın hizmet çağrısı arasında seçim yapmam gerektiğini biliyordum. Kararımda tereddüt yoktu.

Birkaç yıl boyunca durum rahatsız ediciydi. Ailemi sevmeye ve saygı duymaya devam ettim; hem de daha önce hiç olmadığı kadar fazla, çünkü şimdi Tanrı'nın lütfuna sahiptim. Zamanla İsa'nın hayatımda yaptıklarının meyvesini görmeye başladılar ve on sekiz yıl sonra, babam yetmiş dokuz yaşındayken, İsa'yı Rab olarak kabul ederlerken onlarla birlikte dua etme ayrıcalığına sahip oldum. Bundan sonra kitaplarımızı okudular, videolarımızı izlediler ve arkadaşlarına verdiler. İlişkimiz o zamana dek olanın en iyisiydi.

İsa da benzer bir durumla karşı karşıya kaldı. Anne babasına itaat etme konusunda, "İsa onlarla birlikte yola çıkıp Nasıra'ya döndü. Onların sözünü dinlerdi" (Luka 2:51). Ancak, hizmeti başladıktan sonra, Şimon'un henüz İsa bebekken peygamberlik ettiği gibi kılıç kalplerine saplanmaya ve yüreklerindeki düşünceleri açığa çıkarmaya başladı (Luka 2:35). İsa'nın güçlü mesajları, ailesi de dahil olmak üzere birçok kişiyi rahatsız ediyor, hatta kızdıırıyordu. Hisleri, annesinin O'na karşı çıktığı noktaya kadar yükseldi:

Yakınları bunu duyunca, "Aklını kaçırmış" diyerek O'nu almaya geldiler... Daha sonra İsa'nın annesiyle kardeşleri geldi. Dışarıda durdular, haber gönderip O'nu çağırdılar. İsa'nın çevresinde oturan kalabalıktan bazıları, "Bak" dediler, "Annenle kardeşlerin dışarıda, seni istiyorlar." İsa buna karşılık onlara, "Kimdir annem ve kardeşlerim?" dedi. Sonra çevresinde oturanlara bakıp şöyle dedi: "İşte annem, işte

kardeşlerim! Tanrı'nın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur." (Markos 3:21, 31-35)

Babası'nın buyruğuna karşı gelmesini istedikleri ana dek her konuda anne babasının sözünü dinliyordu. İyi haber şu ki, birkaç yıl sonra Kutsal Ruh döküldüğünde İsa'nın ailesinin de üst kattaki odada bulunduğunu görürüz. Bir noktada Efendi'nin izleyicisi oldular.

İYİLİK BULMADIM

İstisnalara değil, kurala geri dönersek, çocukların anne babalarına saygı göstermesi buyruğu iki vaat içeren ilk buyruktur: İyilik bulmak ve yeryüzünde uzun ömürlü olmak (Efesliler 6:2-3; Koloseliler 3:20).

Bu buyruğa itaatsizliğin sonuçlarını zor yoldan öğrendim. Purdue Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Rockwell International'da işe girdim. Daha önce bahsettiğim kiliseye gitmeye başladım. İkinci hizmetimden sonra kendi yaşıtım olan birkaç kişiyle yemek yemeye gittim. Bekâr yetişkin grubundaki bir önderle tanıştım. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve ben kente yeni taşınıyordum. Biraz konuştuktan sonra aynı daireyi paylaşmanın harika olacağını düşündük. Çok heyecanlandım, çünkü para biriktirebilecektim ve o sırada üniversiteden yeni mezun biri olarak meteliksizdim.

Ertesi gün babamı aradım ve ona güzel haberi verdim. Her ay birkaç yüz dolar biriktirme konusundaki heyecanımı paylaşacağını düşündüm. Ama yapmadı. Bunun yerine şöyle dedi, "Oğlum, bundan hoşlanmadım. Bunu yapma. Bu adamı tanımıyorsun." Önderin kilisedeki bekâr hizmetine dahil olduğunu anlatarak onu ikna etmeye çalıştım, ama öğüdünden geri adım atmadı.

Telefonu kapattığımda, babamın inançlı olmadığı için bu tür şeylerden anlamadığı sonucuna vardım. Sonuçta, adam önemli bir önderlik pozisyonuna sahipti. Babamın sözlerini duymazdan geldim

ve ertesi gün birlikte bir daire bulup kira kontratını imzaladık. Kiralık kamyonu almaya gittiğimizde, yeni ev arkadaşım çek defterini unuttuğu için ücreti ödeyip ödeyemeyeceğimi sordu. Dairenin depozitosunu ödemeye gittiğimizde yine aynı şeyi yaptı. Benzer davranış devam etti ve sonunda ikimizin ilk iki aylık kira tutarının tamamını, faturaları ve sayısız uzun mesafeli telefon görüşmesi ücretini (o günlerde bu aramalar oldukça pahalıydı) ben ödedim.

Arabası olmadığı için ona birkaç kez arabamı ödünç verdim. Arabayı ertesi sabah geri bıraktığında her seferinde içi duman doluydu. İhtiyacı olan insanlara ulaştığını bahane etti. Bir sabah arabamın kapısında büyük bir göçük fark ettim. Çok üzüldüm ama belli etmedim. Başka bir gün sabah saat 4:00'te yatak odamdan çıktım ve oturma odasında elinde bir kutu bira ve sigarayla oturan yabancı birini gördüm. Sanki davetsiz misafir benmişim gibi bana bakıyordu.

Kendi evimde işkence görüyordum, ama yeni bir imanlı olarak içimden *"Sevgide yürümem gerek. Öfkelenme ve yargılama"* diye düşünüyordum. O yüzden bu konularla uğraşmadım. Bunlar, bu adamla yaşadığım gündelik sıkıntıların sadece birkaçıydı.

Birkaç haftalık işkenceden sonra, ev arkadaşımın eşcinsel olduğunu öğrendim. Hemen evi terk etmesini söyledim, ama isteksizdi. O günah içinde yaşarken her şeyin bedelini ben ödedim. O sıralarda, bekârların pastörü de onun yaşam tarzını keşfetti ve önderlikten uzaklaştırıldı. Onun sapkın yaşam tarzını en son keşfedenlerden biriydim. İtaatsizliğim gözlerimi kör etmişti.

Babamın öğüdünü duymazdan geldiğim için yüzlerce dolar kaybettim ve huzurumdan bahsetmiyorum bile. Yıkılmışım ve bu şimdiye kadar yaşadığım en zor zamanlardan biriydi. Her şey bittiğinde Tanrı'ya haykırdım, "Rab, bu neden başıma geldi? Rehberliğin için Sana güvenmiştim."

Rab bana rehberlik ettiğini, ama benim bunu reddettiğimi gösterdi. Şaşkına dönerek sordum, "Bana nasıl rehberlik ettin?"

Baban aracılığıyla, ama sen dinlemedin diye cevap verdi.

“Ama babam yeniden doğmadı,” diye itiraz ettim.

Rab bunun üzerine Sözü’nde “Çocuklar, *sadece* yeniden doğarlarsa anne babanızın sözünü dinleyin” demediğini hatırlattı. Şöyle açıkladı: *Sen Benim çocuğumsun; sana rehberlik etmek ve seni korumak için anne babanın yüreğine bilgeliğimi ve talimatımı yerleştiriyorum.*

Hemen karşı çıktım, “Ama şimdi tek başımayım. Babam binlerce kilometre uzakta yaşıyor ve faturalarımı o ödemiyor.”

Rab şöyle dedi: *Kendi faturalarını ödemen ve annenle babanın bin kilometre uzakta oturması, onların sözünü dinleme buyruğumu geçersiz kılmaz.* Tanrı’nın buyruğu, eğer itaat edersek iyilik bulacağımızı vaat eder ve sizi temin ederim ki, bu durumda iyilik bulamadım!

Rab bana bir erkeğin anne babasının yetkisinden ne zaman serbest kaldığını gösterdi. Tanrı en başından beri şöyle buyurmuştur: “Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak” (Yaratılış 2:24).

Anne babaların çocuklarına verdikleri son talimat, evlenecekleri eşi onaylamaktır. Bir yan not olarak, Lisa’nın babası onunla evlenmem için bana onay verince, Lisa buna şaşırıldığını söyledi. Nedenini sorunca “Çünkü Hristiyan olduğun için senden hoşlanmadığını söylemişti” diye cevap verdi. Bu deneyim, benim için kralın (üzerimizde yetki sahibi olanların) yüreğinin Tanrı’nın elinde olduğunun bir başka teyidi oldu.

Tanrı’nın buyruğuna geri dönersek, O’nun sözleri bir erkek ve kadının evlilik bağıyla birleşmesiyle yeni bir yetki düzeninin kurulduğunu vurgular. Tanrı’nın anne babasını terk eden bir kadından bahsetmemesinin nedeni, yeni aile düzenini kadının kurmamasıdır; yetkiye erkek başkanlık eder.

Çocuklar evlendikten sonra, artık anne babalarının sözünü

dinlemeleri buyrulmaz, ancak yine de onlara saygı göstermelidirler. Bir keresinde aileme, sorunlarla boğuştuğumuzu görmelerine rağmen, neden bana ve karıma öğütte bulunmadıklarını sordum. Bana dönüp sadece, “Bizden asla öğüt istemedin” dediler. Ne kadar tanrısal bir davranış! Anne babaların, evli çocuklarına tıpkı evlenmeden önce olduğu gibi talimat vererek meselelere müdahale ettiği durumlara tanık oldum. Tanrı’nın sözünde belirtilenin aksine, çocuklarını serbest bırakmadıklarında incinmiş duygular ve yanlış anlamalar ortaya çıkar.

ÇOCUKLARA ÖZEL UYARILAR

Birkaç yıl gençlik pastörü olarak hizmet ettikten sonra, birçok gencin yürümekte olduğu tehlikeli yolları gördüm. Tanrı Sözü’nden, anne babalara saygı göstermenin önemi hakkında bazı özel uyarılar vermek istiyorum. Bunu okuyan herhangi bir gencin, bu günahın gençler arasında yaydığı mayadan kaçınacağını umuyorum, çünkü bulaşıcı ve ölümcüldür. Kutsal Yazılar şöyle bildirir: “Annesine, babasına saygısızca davranana lanet olsun! Bütün halk, ‘Amin!’ diyecek” (Yasa’nın Tekrarı 27:16).

Masamın karşısında bir anneyle ergenlik çağındaki oğlu oturuyordu. Konuşma sırasında bu genç adam, sanki annesi akılsız ve aşağılık biriymiş gibi, onunla sürekli küçümseyici bir dille konuştu. Onu zaten birkaç kez azarlamıştım. Ama görüşmenin sonunda, beklenmedik biçimde “Genç adam, annene karşı tutum ve davranışlarından tövbe etmezsen, sonunda hapse gireceksin” deyiverdim. Sözlerim onlar kadar beni de şok etti. Genç adam imanlı olduğunu söyleyen biriydi ve gençlik grubumuzun bir üyesiydi. Bu nasıl olabilirdi?

Bu olaydan neredeyse altı yıl sonra (artık gençlik pastörü değildim, hizmet için seyahat ediyordum), o çocuğun annesi bir Pazar sabahı ibadetin ardından yanıma gelip heyecanla şöyle dedi, “Pastör John, oğluma eğer tövbe etmezse bir gün hapse gireceğini

söylemişsiniz. Ve biliyor musunuz, oğlum iki yıldır hapiste.”

Bu görüşmeyi neredeyse unutmuştum, ama bahsettiğinde hatırladım. *Bu anne bu kötü haberi benimle paylaşırken neden bu kadar heyecanlı?* diye düşündüm. Nedenini öğrendim. Şöyle devam etti, “Oğlumun yüreği şimdi Tanrı için yanıyor. Diğer mahkûmlara tanıklık ediyor ve mahkûm hizmetinde yer alıyor. Sizin kitaplarınızı okuyor ve onlardan büyük bereket alıyor.”

Tanrı'nın bu genç adamın hayatındaki yargısının her şeyi nasıl ters yüz ettiğine hayran kaldım. Eğer sıkıntıdan ders almak zorunda kalmasaydı ve yıllar önce kendisine söylenen sözlere kulak verseydi, onun için çok daha iyi olurdu. Ama önemli olan şey –Tanrı için tutku– artık yüreğindeydi.

Çocukların anne babalarına fiziksel veya sözlü olarak saldırmasının ne kadar ciddi bir konu olduğunu Eski Antlaşma'nın buyruklarından öğrenebiliriz: “Kim annesini ya da babasını döverse, kesinlikle öldürülecektir” (Mısır'dan Çıkış 21:15) ve “Annesine ya da babasına lanet eden kesinlikle öldürülecektir” (Mısır'dan Çıkış 21:17). İsa da bu Eski Antlaşma buyruklarına atıfta bulunmuştur: “Çünkü Tanrı şöyle buyurdu: ‘Annene babana saygı göstereceksin’; ‘Annesine ya da babasına söven kesinlikle öldürülecektir.’” (Matta 15:4).

Musa, dikbaşı ve başkaldıran bir çocuğa nasıl davranılacağı konusunda talimat verdi:

Eğer bir adamın dikbaşı, başkaldıran, annesinin ve babasının sözünü dinlemeyen, onların tedibine aldırmayan bir oğlu varsa, annesiyle babası onu tutup kent kapısında görev yapan kent ileri gelenlerine götürecekler. Onlara şöyle diyecekler: ‘Oğlumuz dikbaşı, başkaldıran bir çocuktur. Sözümüzü dinlemiyor. Savurgan ve içkicidir. Bunun üzerine kentin bütün erkekleri onu taşıyarak öldürecekler. Aranızdaki kötülüğü ortadan kaldıracaksınız. Bütün İsraililer bunu duyup korkacaklar. (Yasa'nın Tekrarı 21:18–21)

MUHTELİF

Eğer bu sözler bugün uygulansaydı, kiliselerimizde düzenli olarak gençleri öldürmemiz gerekirdi. Bu cezalandırma düzeni artık mevcut olmasa da, Tanrı'nın başkaldıran davranışlara karşı tutumunun oldukça kesin ve şiddetli olduğunu görüyoruz. Sırf yargılama biçimi değişti diye içerdiği ilke değişmemiştir. Yüreğimizde dikbaşlılığa ve başkaldırıya yer vermemeliyiz, çünkü o bir katildir.

Çocuklarımı kendilerini her türlü başkaldırıdan korumaları için uyardım. Bunun en aldatıcı veya fark edilmeyen biçimi şikâyettir. Şikâyet etmek “Beni yönetme şeklinden hoşlanmıyorum ve senin yerinde olsaydım, bunu farklı yapardım” diyerek bilmeden yetkiyi küçümsemektir. Bu tutum önderliğe hakarettir. Şimdi şikâyetlerinin İsrailoğullarının vaat edilen topraklardan uzak kalmasına nasıl katkı sağladığını görebiliyor musunuz? Şikâyetleri görünüşte Musa'ya yönelik olmasına rağmen, aslında Tanrı'yı hor gördüklerinin bir ifadesiydi. Esasen, Tanrı'ya doğru yapmadığını ve kendilerinin farklı şekilde önderlik edeceklerini söylediler.

Anne babalarımıza saygı göstermemiz, uzun ömürlü olma ve iyilik bulma vaadini beraberinde getirir. Yargılamaktansa yaşamayı tercih ederim. Bu buyruk yüreğimize yerleşmelidir.

EVLİLİK

Dikkatimizi evlilikteki tanrısal düzene çevirelim. Kutsal Yazılar bize, kadınların “her durumda” kocalarına bağımlı olmaları gerektiğini söyler (Efesliler 5:24). Bu buyruk sadece ruhsal konular için değil, aynı zamanda hayatın tüm alanları için de geçerlidir. Pavlus, “kocalarına” dediğine dikkat edin. Diğer erkeklerin evli kadın üzerinde yetkisi yoktur, sadece kocasının yetkisi vardır. Bir pastör kilise ve ruhsal konularda bir başkasının karısı üzerinde yetki sahibidir, bir patron kadının ev dışındaki profesyonel işiyle ilgili yetkilidir ve devletin kamusal konularda yetkisi vardır, ancak söz konusu ev olduğunda, kocası onun yetkilisidir.

1980'lerin ortalarında karım ve ben yanlış bir öğretinin etkisine kapıldık. Yeni Antlaşma'nın bazı şovenist erkekler tarafından yazıldığı ve karı koca arasında yetki söz konusu olduğunda onların sözlerine bağlı kalmamamız gerektiği öğretiliyordu. İsa'nın herkes için eşit kurtuluş sağladığı söyleniyordu. Bu kesinlikle doğrudur, ancak kurtuluş yetkiyi geçersiz kılmaz. Yıllarca evimizde huzur olmadı. Sürekli bir önderlik mücadelesi içindeydik.

Yıllar süren kargaşanın ardından, bir gün karıma, "Tanrı beni bu evin başı yaptı ve beni izlesen de izlemesen de ben önderlik edeceğim" dedim. İşler benim için yoluna girmeye başladı, ama karım için değil. Rab bana bir önder olarak, altındakileri asla beni izlemeye zorlayamayacağını göstermişti. İsa da bunu bize yapmaz. Ama eğer yetkimiz altındakiler önderliğimizi izlemezlerse, acı çekerler.

Tanrısal bir rahata ve esenliğe kavuştum. Ancak, Lisa evin tüm baskılarını üzerinde taşımaya devam etti. Sorumsuz bir önder olduğuma ikna olmuştu. Gençtim, birçok kusurum vardı ve bu yüzden kaygılarının çoğu geçmiş hatalarım nedeniyle haklı görünüyordu. Bazen korkuları o kadar aşırıya kaçıyor ki, gecenin bir yarısı beni uyandırıp kendi yükümü taşımadığımı ve payına düşenden çok daha fazlasını yaptığını söylüyordu. Sadece tüm kaygılarını Tanrı'ya bırakmasını söyledim ve o yanımda korku içinde yatarken ben uyumaya geri döndüm.

Lisa'nın yükü giderek arttı. Kaygılar sürekli onu rahatsız ediyordu. Düşünceleri asla rahat etmedi ve ailemizin karşılaşabileceği akla gelebilecek her türlü kriz durumunu zihninde kurup duruyordu.

Kısa bir süre sonra gerginliği neredeyse dayanılmaz boyuta ulaştı. Üzerindeki baskıyı hafifletme umuduyla uzun duşlar alıyor veya banyo yapıyordu. Bir gece o duşlardan birinde benden şikâyet ederken, Tanrı onunla konuştu, *Lisa, John'un iyi bir önder olduğunu düşünüyor musun?*

Çabucak cevap verdi, "Hayır, düşünüyorum! Ona hiç güvenmiyorum!"

Lisa, John'a güvenmek zorunda değilsin, diye yanıtladı Rab. Sadece Bana güvenmek zorundasın. John'un bu evin reisi olarak çok iyi bir iş çıkardığını düşünmüyorsun. Daha iyisini yapabileceğini hissediyorsun. Yaşadığın gerginlik ve huzursuzluk, evin reisi olmanın getirdiği ağırlık ve baskıdan ileri geliyor. Bu senin için bir boyunduruk, ama kocan için bir gömlektir. Onu yere bırak.

Lisa anında fark etti. Kocasına bağımlı olması gerektiğini söyleyen kişi, güç meraklısı bir erkek değil, Tanrı'ydı. Evimizin önderliğini üstlenmek onda baskı yaratıyordu, çünkü bu pozisyonu doldurmak onun sorumluluğu değildi. Tanrı, kocasına verdiği meshediliş ya da taşıma lütfu olmaksızın sorumluluk yükünü deneyim etmesine izin vermişti. Duştan ağlayarak ve af dileyerek çıktı. Birkaç ay önce benim kavuştuğum rahatı ve esenliği o da buldu ve evimiz yıllar sonra ilk kez gerçek uyuma girdi.

Lisa o akşam Tanrı'nın kocanızın seçtiği veya karar verdiği bir şeyi sadece siz kabul ettiğiniz veya beğendiğiniz sürece ona bağımlı olacağınızı söylemediğini anladı. Eğer Tanrı'nın buyruğuna itaat ederse, O'nun koruması altına girecekti. Peki o günden beri ev idaresinde hatalar yaptım mı? Kesinlikle. Hem de çok sayıda. Ancak, hatalarım esnasında Tanrı Lisa'yı korudu ve ona esenlik verdi. Kadın kocasına bağımlı olduğu sürece, kocası ne kadar akılsızca kararlar verirse versin, Tanrı'nın koruması altındadır.

ANLAYIŞSIZ YA DA İMANSIZ KOCALAR

Bağımlı olma buyruğu sadece kocaları imanlı olan kadınlara verilmemiştir. Petrus şöyle dedi: "Bunun gibi, ey kadınlar, siz de kocalarınıza bağımlı olun. Öyle ki, kimileri Tanrı sözüne inanmasa bile, Tanrı korkusuna dayanan temiz yaşayışınızı görerek söze gerek kalmadan karılarının yaşayışıyla kazanılsınlar" (1. Petrus 3:1).

Öncelikle "Bunun gibi, ey kadınlar..." ifadesini inceleyelim. Petrus, yetkililerin haksız muamelesini nasıl ele almamız gerektiği

konusunu yeni bitirmişti. (Bunu 13. bölümde ayrıntılı olarak ele aldık.) Fakat daha sonra hemen kadınlara da kocalarıyla ilgili benzer talimatlar verdi. Bu sözleri bir araya getirseydik, şöyle okurduk:

Ey hizmetkârlar, efendilerinizin yalnız iyi ve yumuşak huylu olanlarına değil, ters huylu olanlarına da tam bir saygıyla bağımlı olun. Haksız yere acı çeken kişi, Tanrı bilinciyle acıya katlanırsa, Tanrı'yı hoşnut eder... . Bunun gibi, ey kadınlar, siz de kocalarınıza bağımlı olun. Öyle ki, kimileri Tanrı sözüne inanmasa bile... (Petrus 2:18–19; 3:1)

Üzücü ama doğru. Önder olarak imansızlardan daha sert olan bazı “imanlı” kocalarla tanıştım. Bununla birlikte, genel bir kural olarak, bağımlı olması en zor kocalar elbette henüz kurtulmamış olanlardır. Tekrar vurgulamak isterim ki, eğer bir koca karısına Tanrı Sözü'ne aykırı bir yönde gitmesini söylerse, kadın onun sözüne itaat etmemeli, ancak bağımlı olma tutumunu korumalıdır.

Petrus, kadınların bu bağımlı olma halinin iman etmeyen kocalar için vaaz edilen sözden bile daha güçlü bir tanıklık olacağını göstererek devam etti. Kocasını imanlı olmayan bir kadın tanıyordum. Yıllarca ona vaaz verdi. Adamın çalışma masasına broşürler, yatağının ve en sevdiği koltuğun yanına Kutsal Kitap'lar ve sehpanın üzerinde Hristiyan dergileri bıraktı. İmanlı çiftleri evlerine misafirliğe çağırdığında, erkekler her zaman güçlü imanlılardı ve kocasına tanıklık edeceklerini umuyordu.

Bir gün Tanrı onunla konuştu: *Kocanın kurtuluşunu daha ne kadar engelleyeceksin?*

Şok içinde sordu, “Kocamın kurtuluşunu mu engelliyorum! Nasıl?”

Rab kocasına vaaz verdiği ve koşulları manipüle ettiği sürece, Tanrı'nın öğrettiği şeyi yapmadığını gösterdi. Ona 1. Petrus'taki ayetleri gösterdi ve şu talimatı verdi, *Broşürleri, dergileri ve Kutsal Kitap'ı bir yana bırak ve imanlı çiftleri akşam yemeğine çağırırmaktan vazgeç.*

MUHTELİF

Kadın bana şöyle dedi: “John, bundan sonra kocamı sadece sevdim, ona bağımlı oldum ve birkaç ay içinde kocam hayatını İsa’ya verdi.” Onların evinde kaldım ve bu adamın Rab’bi çok sevdiğini biliyorum.

Eğer Tanrı Sözü’nün öğrettiğine içtenlikle inanır, güvenir ve itaat edersek, evlerimizde mucizeler görür ve her kavrayışı aşan esenliğin tadını çıkarırız. Bu sözleri kontrolcü, manipülatif, güce tapan önderlerin değil, doğrudan Tanrı’nın verdiği gerçeğini yeterince vurgulayamam. Tanrı bu sözleri bizi bereketlemek ve korumak için söyledi ve bunlardan bazılarını bir sonraki bölümde göreceğiz. Zorlukların ortasında O’nun vaadine güvenebiliriz: “Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum” diyor RAB. “Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar” (Yeremya 29:11).

SOSYAL YETKİ

Yeni Antlaşma’da ayrıca iş ve eğitim dünyasındaki ilişkilerimizle ilgili belirli talimatlar verilmektedir. Pavlus şöyle yazdı:

Köleleri, her konuda efendilerine bağımlı olmaya özendir. Efendilerini hoşnut etsinler. Ters yanıt vermeden, hırsızlık yapmadan, tümüyle güvenilir olduklarını göstereyin. Böylece Kurtarıcımız Tanrı’yla ilgili öğretiyi her yönden çekici kılsınlar. (Titus 2:9–10)

İmansız şirket patronlarının ya da işverenlerin, çalışanlarının vaazlarıyla değil, zor durumlarda ve sergiledikleri iş ahlakında İsa’nın karakterini gördüklerini söylemesi beni çok sevindiriyor. Bana “Asla tartışmıyorlar, şikâyet etmiyorlar ya da bana ters yanıt vermiyorlar” ya da “Diğer çalışanlardan daha gayretliler” ya da “Onlar en dürüst ve güvenilir çalışanlarım” dediklerini duydum. Bu adamlar, çalışanlarının tanıklığı nedeniyle İsa hakkında vereceğim vaazı dikkatle dinlemeye açıktır.

Ancak bir keresinde bunun tam tersini yaşadım. Büyük bir kentin en büyük ikinci taksi şirketinin sahibi olan bir adamla uçakta yan yana oturdum. Tanrı'ya hizmet ettiğimi öğrenene kadar keyifli ve dostane bir sohbet ettik. Ancak hizmetkâr olduğumu duyunca aniden sessizleşti ve mesafeli davranmaya başladı. O ana dek sıcak bir ilişki kurduğumuzdan, tavrının neden aniden değiştiğini sorma cesaretini bulabildim.

Bana şöyle dedi, “Tamam, sana söyleyeceğim. Eskiden şirketimizde çalışan bir kadın vardı. O “yeniden doğmuş” Hristiyanlardandı. Ofisteki herkese vaaz verir, hem kendisinin hem de diğerlerinin çalışma saatlerini meşgul ederdi. Şirketimden ayrıldığında, kendisine ait olmayan şeyleri beraberinde götürdü ve ofisteyken Almanya’da yaşayan oğluyla yaptığı uzun telefon konuşmalarına ait sekiz bin dolarlık fatura ödemesini şirkete yükledi.”

Kalbim kırılmıştı. O ofisteki hiç kimse, bu kadının bağımsızlığı ve hırsızlığından sonra Tanrı Sözü'nü duymak istemeyecekti. İşte bu nedenle Pavlus şöyle yazdı: “Ters yanıt vermeden, hırsızlık yapmadan, tümüyle güvenilir olduklarını gösterebilirsiniz.” Bağımlı olduğumuzda, gayretli çalıştığımızda ve işverenlerimizin ve okullarımızın kural ve yasalarına itaat ettiğimizde, Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunun tanıkları oluruz.

Pavlus başka bir yerde şöyle dedi:

Ey köleler, dünyadaki efendilerinizin her sözünü dinleyin. Bunu, yalnız insanları hoşnut etmek isteyenler gibi göze hoş görünen hizmetle değil, saf yürekle, Rab korkusuyla yapın. Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz. (Koloseliler 3:22–23)

Ayette geçen “her sözünü” ifadesine dikkat edin. Patronunuzun ya da öğretmeninizin ne kadar anlayışsız ya da mantıksız

göründüğü fark etmez. Onun sözünü dinlemeniz aslında Rab'be itaat etmenizdir.

Pavlus şöyle devam etti, "Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz" (Kolosaliler 3:24). Eğer o kadın gerçekte Rab'den çaldığını bilseydi, asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Anlayıştan ve RAB korkusundan yoksundu.

Pavlus sonraki ayette şöyle söyledi, "Haksızlık eden ettiği haksızlığın karşılığını alacak, hiçbir ayırım yapılmayacaktır." Bu ayetin *Message* çevirisindeki yorumsal ifadesini beğeniyorum: "Baştan savma iş yapan aksi hizmetkâr sorumlu tutulacak. Hristiyan olmak kötü işi örtmez."

O kadın ettiği haksızlığın karşılığını büyük olasılıkla taksi şirketinin sahibinden veya devletten almayacak; bunun yerine, Rab'be karşı sorumlu tutulacak ve Mesih'in yargı kürsüsünde yaptığının karşılığını almak için hesap verecektir: "Bunun için, ister bedende yaşayalım ister bedenden uzak olalım, amacımız Rab'bi hoşnut etmektir. Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız" (2. Korintliler 5:9–10).

GENEL KONULAR

Birçok insan, vaaz ettiklerini hayata geçirmeyen önderleri asla dinlemeyeceğini söylüyor. Ancak acaba bu düşünce itaatten mi yoksa doğal muhakemeden mi kaynaklanıyor? Şöyle okuyoruz: "Bundan sonra İsa halka ve öğrencilerine şöyle seslendi: "Din bilginleri ve Ferisiler Musa'nın kürsüsünde otururlar. Bu nedenle size söylediklerinin tümünü yapın ve yerine getirin, ama onların yaptıklarını yapmayın. Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar" (Matta 23:1–3).

İsa, vaaz ettiklerini yapmayan yozlaşmış önderlere bile bağımlı

olmayı buyurdu. Kalabalıkları kişisel hayatlarına değil, üzerlerindeki yetkiye yönlendirdi. Watchman Nee şöyle yazmıştır:

Tanrı, yetkileri kurarken ne büyük risk almıştır! Eğer kurmuş olduğu devredilmiş yetkiler O'nu yanlış tanıtırse ne büyük zarara uğrar! Yine de, Tanrı bu yetkileri korkusuzca kurmuştur. Bizim için yetkilere korkusuzca itaat etmek, Tanrı'nın onları kurmasından çok daha kolaydır. O halde, bizzat Tanrı insanlara yetki emanet etmekten korkmadığına göre, onlara kaygısız bir şekilde itaat edemez miyiz? Tanrı cesaretle yetkiler kurduğu gibi, biz de onlara cesaretle itaat edelim. Eğer bir şeyler yanlış giderse, hata bize değil, yetkililere aittir, çünkü Rab şöyle der: "Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun" (Romalılar 13:1).

İtaatkâr olanın sadece itaat etmesi gerekir; Rab bizi herhangi bir yanlış itaatten sorumlu tutmayacak, bunun yerine devrettiği yetkiyi hatalı eyleminden sorumlu tutacaktır. Bununla birlikte, bağımlı olmamak başkaldırıdır ve bunun için yetki altındaki kişi Tanrı'ya hesap vermelidir. (Ruhani Yetki, s. 69–71)

Bu sözler yetkililer tarafından haksız muamele gören bir adam tarafından yazılmıştır. Watchman Nee 1930'larda ve 1940'larda Çin'de yabancı misyoner örgütlerinden tamamen bağımsız yerel kiliselerin kurulmasına yardım etti ve birçoklarını Tanrı'nın Egemenliği'ne getirmekte etkili oldu. Faaliyetleri yetkilileri öfkelerince 1952'de tutuklandı ve çok sayıda sahte suçlamayla mahkûm edildi. 1972'de ölene dek hapiste kaldı. Yine de sergilediği hürmet ve Rab korkusu nedeniyle hapisanedeki birçok kişiye tanıklık etti ve insanlar O'nun diri tanıklığı sayesinde kurtuldu. Yazıları yıllar sonra hâlâ insanlara hitap ediyor.

YETKİYİ FARK ETMEK

Bu mesaj boyunca atanmış yetkilerin nasıl fark edileceğini belirttim, ancak bu bölümü bitirirken, söylenenleri pekiştirmek uygun olacaktır. Kamusal ve sosyal alanlarda, meşru yetkiyi fark etmek zor değildir. “İnsanlar arasında yetkili kılınmış her kuruma ... Rab adına bağımlı olun” (1. Petrus 2:13) diye okuruz. Yemin ederek göreve başlayan veya devlet memuru olarak işe alınan kamu görevlilerini tanıyoruz. Ayrıca şirketlerde yöneticiler veya işe alınan öğretmenler ve eğitim kurumlarının yöneticileri var ve onların yetkisinin gerçek olduğunu biliyoruz.

Evdeki yetki de kolayca tanınabilir. Bir kadın bir erkekle evlendiğinde, onun yetkisi, koruması ve sağlayışı altına girer. Bir ailede dünyaya gelen çocuk anne babasının yetkisi altındadır. Bir çocuk evlat edinilirse, anne babasını biyolojik anne babası gibi onurlandırmalıdır. Yetimhanede veya koruyucu ailede yaşayan bir çocuk, yetki olarak önderlere saygı göstermelidir.

Kilise içerisinde meşru yetkiyi ayırt etmek biraz daha karmaşıktır. Zira Kutsal Yazılar, kilisede sahte elçiler, peygamberler ve önderler bulunabileceği konusunda bizi uyarır; onlara bağımlı olmamalıyız. Pavlus’un dediği gibi, “Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara boyun eğip teslim olmadık” (Galatyalılar 2:5). Sahte önderler iki şekilde tezahür edebilir. İlk olarak, Kutsal Yazılar’la uyuşmayan doktrinler öğretirler. Pavlus’un az önceki sözü bağlamında, “İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!” (Galatyalılar 1:8). Bu nedenle Pavlus bu tür sahte önderlere boyun eğerek onurlandırmadı.

İkincisi, sahte önderler kilise içerisinde kendi kendini atama yoluyla ortaya çıkar. Tanrı’nın ataması Kutsal Ruh tarafından başlatılır ve adayın hayatını gözlemlemiş olan mevcut kilise ihtiyaçları tarafından onaylanır. Eski Antlaşma’da bu sürecin nasıl işlediği

Yeşu'nun atamasında tasvir edilmiştir. Tanrı Musa'ya şöyle dedi:

Bunun üzerine RAB, “Kendisinde RAB’bin Ruhu bulunan Nun oğlu Yeşu’yu yanına al, üzerine elini koy” dedi, “Onu Kâhin Elazar’la bütün topluluğun önüne çıkar ve hepsinin önünde görevlendir. Bütün İsrail topluluğu sözünü dinlesin diye ona yetkinden ver.” (Çölde Sayım 27:18–20)

Tanrı Yeşu’yu seçti, ancak mevcut atanmış yetkililer Musa ve Elazar aracılığıyla seçimini doğruladı. Bu adamlar Yeşu'nun hayatını yıllarca gözlemlemişlerdi. Bu model Yeni Antlaşma’da da görülür (Elçilerin İşleri 13:1–4).

Pavlus şöyle yazdı: “Kabule değer kişi kendi kendini tavsiye eden değil, Rab’bin tavsiye ettiği kişidir” (2. Korintliler 10:18). Kendi kendini atayan yetkililere bağımlı olmak tehlikeli bir davranıştır. Tanrı, adayların sadakatle hizmet ettikleri kilisenin önünde atamalarını her zaman onaylayacaktır. İsa, Tiyatıralı imanlıları, kendi kendini atamış İzebel adlı peygamberin öğretisine ve sahte yetkisine boyun eğdikleri için azarladı (Vahiy 2:20–25). Kendi kendini atamış hizmetkârları nasıl tanıyacağımız hakkında *Thus Saith the Lord?* adlı bir kitap yazdım. Bu mesaj için iyi bir referanstır; ruhsal yetkinin kötüye kullanılmasının yanı sıra sahtecilikle ilgilidir.

Gerçekten kurtulduğumuzda ve Tanrı’nın isteğini aradığımızda, kilisedeki meşru yetkiyi tanırız. İsa şöyle dedi: “Eğer bir kimse Tanrı’nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı’dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir” (Yuhanna 7:17). Buradaki anahtar ifade “Eğer bir kimse Tanrı’nın isteğini yerine getirmek istiyorsa”dır. Tanrı’nın peşinde olan bir yüreğimiz varsa, O bize Kutsal Ruh aracılığıyla sezgi verir. Yuhanna’nın onayladığı gibi, “Sizlerse Kutsal Olan tarafından meshediliniz; hepiniz bilgilisiniz” (1. Yuhanna 2:20).

Watchman Nee şöyle yazmıştır: “Eğer gerçekten Tanrı’ya nasıl

MUHTELİF

itaat edeceğimizi öğrenirsek, o zaman Tanrı'nın yetkisinin kimin üzerinde olduğunu anlamakta zorlanmayız" (*Ruhsal Yetki*, s. 62). Tanrı'yı tanımak, yetkiyi tanımak demektir, çünkü O ve O'nun yetkisi birbirinden ayrılamaz.

Tanrı, kendisini gayretle arayanları ve itaat edenleri ödüllendirir. Gelecek bölümde yetkiye bağlı kalmanın çok sayıdaki harika yararlarından bazılarını görmeye devam edeceğiz.

BÖLÜM 17

BÜYÜK İMAN

*İtaatimiz ne kadar büyükse, imanımız da
o kadar büyüktür*

Bu son bölümde, “aşılanmanın” faydalarına, başka bir deyişle, yetki altına giren herkese vaat edilen muazzam ödüllere ve bereketlere odaklanacağız. Sırf bu yararlar üzerinde konuşmak için bir kitap yazılabilir. Burada sadece birkaçını ele alacak olmamıza rağmen, kişisel çalışmalarınız ve Mesih’teki deneyimleriniz aracılığıyla daha fazlasını keşfetmeye çağrıldınız.

RAB, İMANIMIZI ARTIR

Birkaç yıl önce, sabahları sıkça yaptığım gibi, dua etmek için sabah 5:30’da ofisime gittim. Ancak duaya başlamadan önce, Kutsal Ruh’tan bir talimat işittim: *Luka 17. bölümü aç ve 5. ayetten itibaren okumaya başla.*

Heyecanla sayfaları karıştırdım ve bunun çok aşına olduğum bir pasaj olduğunu fark ettim. Daha önce bu konuda vaazlar bile vermiştim, ama bu durum coşkumu söndürmedi. Geçmiş deneyimlerimden, eğer Rab bana belirli ayetleri okumamı

söylüyorsa, daha önce fark etmediğim yeni bir şey öğreneceğimi biliyordum. Ayete bakalım.

Elçiler Rab'be, "İmanımızı artır!" dediler (Luka 17:5). O sabah bana ne gösterdiğini tartışmaya geçmeden önce, bu adamların imanlarının artması için neden İsa'ya yakardığını açıklamama izin verin. İsa az önce bir ölüyü mü diriltmişti? Beş bin kişiyi birkaç ekmek ve balıkla doyurmuş muydu? Yoksa kabaran denizi azarlayıp onu sakinleştirmiş miydi? Cevaplar hayır, hayır, hayır! İsa az önce bu adamlara sadece şunu demişti: "Yaşantınıza dikkat edin! Kardeşiniz günah işlerse, onu azarlayın; tövbe ederse, bağışlayın. Günde yedi kez size karşı günah işler ve yedi kez size gelip, 'Tövbe ediyorum' derse, onu bağışlayın" (3-4. ayetler).

Daha büyük iman için yakarmalarına ilham veren şey akıl almaz mucizeler değildi. Onlara karşı günah işleyenleri bağışlamalarını söyleyen basit bir buyruktu. Bu adamlar Yasa altında yaşıyorlardı ve işlenen bir suç karşısında göze göz, dişe diş zihniyetiyle karşılık vermeye alışkındılar. İsa onları tamamen mantıksız görünen bir yolda yürümeye yönlendiriyordu. Tanrı'nın karakterinde yürüme buyruğu onları sarstı. Bu kadar yüce bir buyruğa nasıl itaat edebilirlerdi? Cevap, "İmanımızı artır!" oldu. Bu adamlar itaat ve imanın birbiriyle doğrudan bağlantılı olduğunu biliyorlardı ve yepyeni bir ışık altında görmek üzere olduğum şey buydu.

Onların daha büyük iman yakarışını işiten İsa şu benzetmeyi anlattı: "Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa, şu dut ağacına, 'Kökünden sökül ve denizin içine dikil' dersiniz, o da sözünüzü dinler" (6. ayet). Bu noktayı anladığımı hissettim. Ben de bu çizgide öğretilmişim; Tanrı'ya iman etmemiz gerektiğini biliyordum ve eğer dağa denize atılmasını söylersek ve yüreğimizde kuşku duymazsak, dileğimiz yerine gelecektir (Markos 11:22-24). Bu ayet de farklı değildi. Benzetmede dağ yerine sadece dut ağacı kullanıyordu.

Bu sözlerde ayrıca imanın her iman edene bir hardal tohumu

BÜYÜK İMAN

gibi verildiği tasvir edilir. Bu, Egemenlik'teki ekim zamanı ve hasat ilkesidir: "Tanrı'nın Egemenliği, toprağa tohum saçan adama benzer" (Markos 4:26). Kurtulduğumuz zaman, hepimize belli bir iman ölçüsü tahsis edildi (Romalılar 12:3). Bu iman tohum biçimindedir ve onu geliştirmek ve büyütme bizim sorumluluğumuzdur. Nasıl büyür? Cevap geliyor.

KÖLENİN YEMEK ZAMANI

Dikkatlice okudum, çünkü sonraki dört ayet beni hep tökezletiyordu. İsa'nın öğrencilerine imanlarını nasıl artıracakları hakkında sadece formüller vermediğini keşfetmek üzereydim. Onları doğrudan yetkiye itaat ile bağlantılı bir hayat tarzına yönlendirmek üzereydi. O'nun şu benzetmesini dinleyin:

Hanginizin çift süren ya da çobanlık eden bir kölesi olur da, tarladan dönüşünde ona, 'Çabuk gel, sofraya otur' der? Tersine ona, 'Yemeğimi hazırla, kuşağını bağla, ben yiyip içerken bana hizmet et. Sonra sen yiyip içersin' demez mi? Verdiği buyrukları yerine getirdi diye köleye teşekkür eder mi? (Luka 17:7-9)

Rab'bin gözle görülür biçimde neden konuyu değiştirdiğini her zaman sorgulamıştım. Ağaçları söken iman hakkında konuşmayı bırakıp bir kölenin yemek hazırlamasına geçiş yapıyordu. Bana mantıklı gelmiyordu, ama o sabah anlayacaktım.

Bu ayetleri tekrar yavaşça okuyarak, Tanrı'nın vereceği ilham için yüreğimi dinledim. Birden şunu duydum: *Tarlanda çalışan bir kölenin nihai amacı nedir? Sürülerine çobanlık eden bir kölenin nihai amacı nedir? Sonuç nedir?*

Bir an düşündüm. Sonra şunu fark ettim: masaya yiyecek koymak. İsa'nın ne söylediğini anladım. Eğer kölenin emeğinin nihai sonucu efendisinin sofrasına yiyecek koymaksa, köle neden

efendisinden önce yemek yesin? Önce işini tamamlaması gerekmez mi? Tabii ki öyle gerekir! Tamamlanmamış bir iş, başlatılmamış bir iş kadar kötü olabilir. Eğer ürününden yemeyecekseniz, neden tarlalarınızı sürdüresiniz? Eğer yününden, etinden ve sütünden yararlanmayacaksanız, neden sürülerinize çobanlık ettiresiniz?

Bunu bir kez gördüğümde, İsa'nın sonraki sözlerini okudum: “Siz de böylece, size verilen *buyrukların hepsini yerine getirdikten* sonra, ‘Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık’ deyin” (Luka 17:10).

Örneği bize uyarladı. Bu ayeti okuduğumda, *buyrukların ve hepsini yerine getirdikten sonra* ifadeleri sayfadan dışarıya fırladı. İsa, bu kölenin efendisine itaatini bizim Tanrı'ya itaatimizle ilişkilendirdi. Böylece imanın artmasıyla ilgili olarak üç önemli noktaya değindi:

1. İman ve yetkiye itaat etmek arasında doğrudan bir bağlantı vardır.
2. İman, ancak bize verilen buyrukların hepsini yerine getirdiğimizde artacaktır.
3. Gerçek alçakgönüllülük tutumu son derece önemlidir.

Her noktayı Kutsal Kitap'tan ele alalım.

İMAN VE YETKİYE İTAAT ARASINDAKİ BAĞLANTI

İlk nokta, yani iman ve itaat arasındaki doğrudan bağlantı, Müjde kayıtlarında bir yüzbaşının İsa'yla karşılaşmasında görülür. İsa Kefarnahum'a girdi ve yüzbaşı rütbesine sahip Romalı bir asker O'na geldi. Felç olmuş ve acı çeken uşağını iyileştirmesi için İsa'ya yalvardı. İsa, “Gelip onu iyileştireceğim” diye karşılık verdi (Matta 8:7).

Yüzbaşı hemen araya girdi, “Ya Rab, evime girmene layık değilim. Yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir” (Matta 8:8).

İsa adamın evine gitmeye istekli ve hazırды, ama asker kendini buna layık görmedi ve evine gitmemesi için O'na yalvardı.

BÜYÜK İMAN

İsa'nın olduğu yerden buyruk vermesini istedi ve o zaman uşağı iyileşecekti. Yüzbaşı, mantığını şöyle açıkladı: “Ben de buyruk altında bir adamım, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, ‘Git’ derim, gider; ötekine, ‘Gel’ derim, gelir; köleme, ‘Şunu yap’ derim, yapar” (Matta 8:9).

Şimdi onun makamını tartışalım. Bir Roma lejyonunda altı bin asker vardı. Lejyon içinde komutana rapor veren altmış yüzbaşı görev yapıyordu. Her yüzbaşının buyruğu altında yüz asker vardı.

Romalı yüzbaşı İsa'ya, komutanına itaat ettiği için askerlerinin saygısına ve itaatine sahip olduğunu bildirdi. Bu nedenle, Roma'nın yetkisine sahip olan komutanının yetkisi onu destekliyordu. Basit bir ifadeyle, “Ben yetki altındayım; bu nedenle yetkim var. Bu yüzden tek yapmam gereken bir söz söylemek ve o zaman astlarım buyruklarımı hemen yerine getiriyor.”

Yüzbaşı “Ben de...” dedi. Bu sözülle, İsa'nın Tanrı'nın Krallığı'nın yetkisi altındaki bir Hizmetkâr olduğunu tanımış oluyordu; böylece yüzbaşı, tıpkı bir askerin ordu içinde yetkiye sahip olması gibi, İsa'nın da ruhsal âlemlerde yetkiye sahip olduğunu anlamıştı. Astlarına buyruk verdiğinde yerine getirdikleri gibi, gereken tek şeyin İsa'nın buyruk vermesi olduğunu ve o zaman uşağının hastalığının itaat etmek zorunda kalacağını anlamıştı.

İsa'nın buna verdiği tepki ne oldu? “İsa, duyduğu bu sözlere hayran kaldı. Ardından gelenlere, “Size doğrusunu söyleyeyim” dedi, “Ben İsrail’de böyle imanı olan birini görmedim” (Matta 8:10).

İsa'nın yeryüzünde geçirdiği zaman boyunca gördüğü en büyük iman ne Vaftizci Yahya'nın ne de annesi Meryem'in imanıydı. Şifa ya da mucizeler gören İsrailoğullarının hiçbiri değildi. On ikilerin hiçbiri değildi. En büyük iman bir Roma vatandaşına, bir yüzbaşıya, İsrail'in işgalcilerinden birine aitti. Onun imanını bu kadar büyük yapan şey neydi? *Yetkiyi anlıyor ve yetkiye itaat ederek yaşıyordu.*

İsa'nın büyük imana sahip olmakla ilgili benzetmesinde iletlediği

şey buydu. Sahip olduğumuz yetki, yetkiye bağlı kalmamızla doğru orantılıdır. *İtaatimiz ne kadar büyükse, imanımız da o kadar büyüktür.* Şimdi bunu, İsa'nın imanlarının artmasını isteyen öğrencilerine söyledikleriyle ilişkilendirin: “Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa, şu dut ağacına, ‘Kökünden sökül ve denizin içine dikil’ dersiniz, o da sözünüzü dinler” (Luka 17:6). İsa tek yapmanız gerekenin bir söz söylemek olduğunu ve ağacın size itaat edeceğini söyledi! Bu dut ağacı kime itaat ediyor? “Kendisine verilen buyrukları yerine getirene” (Luka 17:9).

TAMAMLAYANA DEK İTAAT

İsa'nın bildirdiği ikinci önemli nokta, bize buyrulan her şeyi tamamladığımızda imanın arttığıdır. O'nun tam sözleri şöyleydi: “Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra.” Bir hizmetkâr, efendisinin isteğinin sadece bir kısmını veya bir örneğini değil, tamamını yerine getirmekle sorumludur. Çoğu zaman asla tamamlamadığımız görevlere başlarız, çünkü ya ilgimizi kaybederiz ya da verilen emek ve çekilen acı çok yoğunlaşır. Gerçek ve sadık hizmetkâr, zorluklar veya engeller ne olursa olsun, projeyi tamamlar. Tarlaları sürer, emeğinin ürününü efendisine getirir ve yemeği sofraya getirir. Onun eylemleri gerçek itaati temsil eder.

İbrahim'e imanımızın babası denir (Romalılar 4:11–12). İbrahim çocuksuzdu. Tanrı ona yetmiş beş yaşında görünerek bir oğlu olacağını ve bu oğul aracılığıyla birçok ulusun babası olacağını vaat etti. Yıllar süren bekleyiş ve itaatin ardından, İbrahim yüz yaşına geldiğinde vaat edilen oğluna sahip oldu.

Tanrı, İbrahim'in İshak'a düşkün olmasına izin verdi. Sevgileri güçlendiğinde, Tanrı İbrahim'i denemek için İshak'ı Moriya bölgesine götürmesini ve onu kurban olarak sunmasını buyurdu. Kutsal Yazılar'da “İbrahim sabah erkenden kalktı” (Yaratılış 22:3) diye yazar. Onun ani itaatine dikkat edin. Bazı insanlar

BÜYÜK İMAN

günlerce, haftalarca, aylarca ve hatta bazen yıllarca Tanrı'ya itaat edip etmemeyi düşünerek dolanıp dururlar. Kutsal korkudan yoksundurlar ve bu yüzden büyük imanları yoktur. Tanrı'nın konuştuğunu anladıktan sonra, derhal karşılık vermeliyiz. Bununla birlikte, eğer büyük bir yaşam değişikliği gerekiyorsa, üzerimizdeki yetkililerin onayını almak hikmetlice olacaktır.

İbrahim'in Moriya'ya ulaşması üç gün sürdü. Üç günlük yolculuk ona bir şeyleri gözden geçirmek için zaman verdi. Eğer geri dönecek olsaydı, bu zaman zarfında bunu yapardı. Ama yapmadı. İbrahim dağın tepesine kadar devam etti ve tek oğlunu birlikte inşa ettikleri sunağın üzerine bağladı. İshak'ı kurban etmek için bıçağı kaldırdığında RAB'bin meleği onu durdurdu ve şöyle dedi: "Çocuğa dokunma. Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin" (Yaratılış 22:12).

İbrahim sona dek itaat etti! Hayatındaki en önemli varlığı, varisini, umudunu, Tanrı'dan gelen vaadini bırakmakta tereddüt etmedi. İshak'ın ölümü kendi canından vazgeçmek olacaktı. İbrahim, itaat etmeye duyduğu tutkunun vaatlere olan arzusundan daha ağır bastığını kanıtladı. Bu kararlılığı biz de yüreğimizde taşımalıyız. *Ya Rab, günümüzde böyle imana sahip erkek ve kadınlardan oluşan bir kuşak yetiştir!*

Sonuçta Tanrı şöyle dedi:

RAB diyor ki, kendi üzerime ant içiyorum. Bunu yaptığın için, biricik oğlunu esirgemediğin için seni fazlasıyla kutsayacağım; soyunu göklerin yıldızları, kıyıların kumu kadar çoğaltacağım. Soyun düşmanlarının kentlerini mülk edinecek. Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin. (Yaratılış 22:16–18)

Sona dek itaat ettiği için İbrahim'e ve onun soyundan gelenlere vaat edilene bakın! "Soyun düşmanlarının kentlerini mülk edinecek"

İsa'nın neden "Ölüler diyarının kapıları kiliseye karşı direnemeyecek" dediğini sanıyorsunuz? İbrahim babanın itaati, İsa'nın kiliseye bunu sağlamasının yolunu açtı. Onun imanı veya itaati hâlâ konuşuyor.

Şimdi İbraniler Mektubu'nda İbrahim'in itaati hakkında söylenenleri dikkatlice okuyun:

Umudunuzdan doğan tam güvenceye kavuşmanız için her birinizin sona dek aynı gayreti göstermesini diliyoruz. Tembel olmamanızı, vaat edilenleri iman ve sabır aracılığıyla miras alanların örneğine uymanızı istiyoruz. Tanrı İbrahim'e vaatle bulunduğu zaman, üzerine ant içecek daha üstün biri olmadığı için kendi üzerine ant içerek şöyle dedi: "Seni kutsadıkça kutsayacağım, Soyunu çoğalttıkça çoğaltacağım." Böylece İbrahim sabırla dayanarak vaade erişti. (İbraniler 6:11–15)

İbrahim sona dek gayretliydi. Buyruk tamamlanana dek itaat etti ve sabırla dayandı. Onun itaatini daha önceki bir bölümde ele aldığımız Kral Saul'un davranışlarıyla karşılaştıran. Savaşa gitmek için gayretliydi ve kendisine buyrulanların yüzde 99'undan fazlasını tamamladı. En iyilerin sadece bir kısmını esirgedi ve bunun RAB için olduğunu düşündü. Sonuç olarak: Tanrı'nın ona buyurduğu görevi tamamlamadı. Dış görünüşe göre tamamlamaya yaklaştı, ancak itaatsizliği ona çok pahalıya mal oldu. "Efendi'nin masasına" yiyecek koyma noktasına kadar geldi, ama esirgediği şeyde yüreğindeki gerçek motivasyon açığa çıktı. Buyruğu, hizmet ettiği Kişi'yi onurlandırmak yerine kendi çıkarına uygun bir biçime dönüştürdü.

Kaç kişi Saul gibi coşkuyla başlar, ama sonra işler rahatsız edici ya da zor hale geldiğinde veya sonuçlar beklendiği kadar hızlı görülmediğinde, itaatsizlik eder? Ya da yetkinin talimatlarından sadece az miktarda saparak kendilerine fayda sağlama fırsatı görürler. Tıpkı Saul'un Rab'bin sözü uyarınca yok edilmesi gereken koyunların en iyilerini kurban sunma bahanesiyle esirgemesi gibi,

BÜYÜK İMAN

dini amaçlar veya muhakemeler yoluyla yaptıklarını haklı çıkarırlar. İtaat tamamlanmazsa, iman artmayacak, aksine azalacaktır!

İbrahim, vaatleri gerçek imanla ve sabırla dayanarak aldı, yani tamamlayana dek itaat etti. Yakup'un açıkça belirttiği gibi, onun imanı ve itaat eylemleri birbirinden ayrılmaz:

Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun? Atamız İbrahim, oğlu İshak'ı sunağın üzerinde Tanrı'ya adama eylemiyle aklanmadı mı? Görüyorsun, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı eylemleriyle tamamlandı. Böylelikle, "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı" diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim'e de Tanrı'nın dostu dendi. Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır... Ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür. (Yakup 2:20–24, 26)

Son ayette iman ve itaat eylemleri insan bedeni ve ruhu ile karşılaştırılır. Verdiği örnekte, imanın fiziki bedene ve itaat eylemlerinin insanın ruhuna benzetildiğini görüyoruz. Bu ikili dünyada kendilerini ifade etmek için birbirlerine sahip olmalıdır. Eğer ruh bedeni terk ederse, beden ölür. Ruh bir kez ayrıldıktan sonra, Lazar örneğinde olduğu gibi, geri dönmedikçe beden dirilemez. Yakup, bu örnekle imanın tamamen itaat eylemlerine bağlı olduğunu gösterdi. Bu yüzden "Eylemlerin olmadan sen bana imanını göster, ben de sana imanımı eylemlerimle göstereyim" (Yakup 2:18) dedi.

İman, itaat olmadıkça gerçek iman değildir. Bu konuda hataya düşmeyin. Kutsal Yazılar, "itaat eylemleriyle imanın tamamlandığını" açıkça bildirir.

Elçiler, "Rab, imanımızı artır" diye haykırdılar. İsa bunun üzerine tamamlanana dek itaat eylemini sürdürmekten bahsetti! Ah, sevgili iman kardeşim, şimdi neden bu kitabın başında bu mesajın aciliyeti

ve önemi hakkında yazdığımı anlıyor musun? Yasa tanımazlığın çoğaldığı bu saatte hepimizin bu sözlere kulak vermesi gerekiyor.

“İmanın iştirmekle ve inanmakla olduğunu sanıyordum” diyebilirsiniz. Evet, bu doğru, ancak inancın kanıtı itirafa eşlik eden eylemlerdir. Bu nedenle sözü iştirmek itaat etmezsek, aldandığımız söylenir. Bu durumda imanımız gerçek değil, sahte olur.

İMANDA BÜYÜK CESARET

Bu gerçek, Elçi Pavlus’un kilisede hizmet edenleri tanımlamasında yeniden görülür: “Bunlar da (kilise görevlileri) önce denensin; eleştirilecek bir yönleri yoksa görev alsınlar” (1. Timoteos 3:10). Kilise görevlileri önder değil, bir başkasının buyruğunu yerine getiren kişidir. W. E. Vine, “kilise görevlisi” olarak çevrilen Grekçe sözcüğün esasen “hizmetkâr” anlamına geldiğini söyler. Ayrıca, bir başkasının yetkisi altında bir kişiyi tanımladığını belirtir. Pavlus, kilise görevlilerinin sadakatle hizmet etmesi halinde, gösterdikleri itaatin onlara şunları kazandırdığını söyledi: “Görevlerini iyi yapanlar, kendileri için iyi bir yer edinir, Mesih İsa’ya imanda büyük cesaret kazanırlar” (1. Timoteos 3:13).

İsa’nın açılış benzetmemizde tanımladığı hizmetkârlara iki şey vaat edilir: (1) ruhsal terfileri de içeren iyi bir yer (Mezmurlar 75:7); (2) Sona dek itaat edenler için büyük iman. İman ve itaat eylemleri Kutsal Yazılar’da birbirinden ayrı tutulmaz ve birbirine bağımlı görülür. Kutsal Kitap’ta buna bolca örnek vardır:

- Habil’in imanı itaatiyle ortaya çıkmıştır ve iman sayesinde tanıklığı binlerce yıl sonra hâlâ konuşmaktadır (İbraniler 11:4).
- Hanok’un itaatle tezahür eden imanı, onun Tanrı ile birlikte yürümesine ve ölümü görmeden göğe alınmasına neden oldu.
- Nuh’un imanı itaatiyle kanıtlandı ve günahla tamamen dolmuş olan dünya mahkûm olurken ailesi için kurtuluş sağlandı.
- İbrahim’in itaatiyle kanıtlanan imanı, onu birçok ulusun

BÜYÜK İMAN

babası yaptı.

- Yusuf'un itaatiyle sergilenen imanı, ailesinin kurtuluşunu getirdi.
- İtaatleri aracılığıyla Yeşu ve Kaleb'in imanı onlara vaat edilen topraklarda bir miras sağladı. Yeşu, Musa'ya sadakatle hizmet etti ve onun halefi oldu. Genç kuşağı vaat edilen süt ve bal akan ülkeye götürdü.
- Fahişe Rahav, "ulakları konuk edip değişik bir yoldan geri gönderdi" ve "bu eylemiyle aklandı" (Yakup 2:25). İtaati ile tüm ev halkını kurtardı. Bu onun gerçek imana sahip olduğunun kanıtıydı.
- Hanna'nın kendisine hakaret eden kâhine itaati ve bağımlı olma tutumu, halkın ruhsal uyanışını sağlayacak bir çocuğun yolunu hazırladı.
- Davut'un önderine kötülük yapmayarak itaat etmesi, onu Saul'un düzenine değil, Tanrı'nın gönlüne uygun büyük bir kral yaptı.
- Daniel, Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun itaati, onlara Tanrı'nın ve kralın gözünde beğeni ve övgü kazandırdı.

Daha ne diyeyim? Gidyon, Barak, Şimşon, Yiftah, Davut, Samuel ve peygamberlerle ilgili olanları anlatsam, zaman yetmeyecek. Bunlar iman sayesinde ülkeler ele geçirdiler, adaleti sağladılar, vaat edilenlere kavuştular, aslanların ağzını kapadılar. Kızgın ateşi söndürdüler, kılıcın ağzından kaçıp kurtuldular. Güçsüzlükte kuvvet buldular, savaşta güçlendiler, yabancı orduları bozguna uğrattılar. Kadınlar dirilen ölülerini geri aldılar. Başkalarıysa saliverilmeyi reddederek dirilip daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere katlandılar. Daha başkaları alaya alınıp kamçılандı, hatta zincire vurulup hapsedildi. Taşlandı, testereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya

onlara layık değildi. öllerde, dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında dolanıp durdular. İmanları sayesinde bunların hepsi Tanrı'nın beğenisini kazandıkları halde, hiçbirini vaat edilene kavuşmadı. (İbraniler 11:32–39)

İbraniler Mektubu'nun yazarı, imanı itaat eylemleriyle iç içe geçirdi. Onlar birbirinden ayırlamaz. Eğer iman sadece mucizeler görmek için verildiyse, o zaman neden çöllerde, dağlarda, mağaralarda dolaşan, sıkıntılara uğrayan ve baskı görenleri bu listeye dahil etsin? Bu erkekler ve kadınlar iman yarışını iyi bitirdiler. Sonuna kadar itaat ettiler. İşte gerçek iman budur.

Eğer büyük bir iman istiyorsanız, o zaman ister doğrudan ister devredilmiş halde olsun, Tanrı'nın yetkisine sonuna dek itaat edin. İmanınız itaatinizle doğru orantılıdır!

ALÇAKGÖNÜLLÜLÜĞÜN GÜCÜ

İsa'nın öğrencilerine belirttiği son nokta, alçakgönüllü bir tutum sergilemektir. Onlara şöyle dedi: “Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, *‘Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık’* deyin.” Bu tutumu sürdürdüğümüzde, Efendi'nin vereceği ödül için uygun konuma geliriz. Kendilerini yüceltenler alçaltılacaktır. Ancak, kendi gözlerinde değersiz olanları Efendi yüceltir. Yakup, “Rab'bin önünde kendinizi alçaltın, sizi yüceltecektir” (4:10) diye yazdı.

Yürekte alçakgönüllü kalmak, itaatın getireceği ödüller için uygun bir konumda kalmaktır. İtaat etmiş olsanız bile, itaatinizle gurur duymak kendinizi bir düşüşe meyilli hale getirir. Bu durum bağlı kaldığınız her şeyi bozabilir. Bu kitapta verilen tanrısal öğütleri veya Tanrı Sözü'nü izleyebilirsiniz, ancak yine de gururlandığınızda itaat ederek kazandığınız her şeyi kaybedebilirsiniz.

Lusifler meshedilmişti. Kusursuzlukta örnek biriydi, bilgeliği ve güzelliği eksiksizdi. Tanrı tarafından yaratıldı ve O'nun kutsal

BÜYÜK İMAN

dağında ikamet etti. İçinde gurur bulunana kadar yollarında kusursuzdu. Sonra gökten düşen yıldırım kadar hızlıca cennetten atıldı. Pavlus, yetki konumuna atananlar için “yeni iman etmiş biri olmamalı. Yoksa gurura kapılıp İblis’in uğradığı yargıya uğrayabilir” demiştir (1. Timoteos 3:6).

Pavlus, Tanrı’nın çağrısına itaat ederek birçok işler yaptı. Ama yaşlandıkça, alçakgönüllülükte o kadar büyüdü. İS 56 yılında, tamamladığı dört büyük müjdeleme yolculuğunun üçüncüsü sırasında Korint Kenti’nde başlattığı kiliseye mektup yazdı. Ölümüne on ila on bir yıl vardı ve İsa’nın hizmetinde deneyimli biriydi. Yine de onun şu sözlerini dinleyin: “Ben elçilerin en önemsiziyim. Tanrı’nın kilisesine zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim” (1. Korintliler 15:9).

Sözlerindeki alçakgönüllülüğü duyuyor musunuz? Kendisini “elçi” unvanına layık görmedi. Şunu belirtmek istiyorum: Bu sahte alçakgönüllülük değildir. Sahte alçakgönüllülük, alçakgönüllü *görünmek* için politik olarak doğru kelimeleri nasıl kullanacağını bilir, ancak yürekte veya düşüncede alçalma yoktur. Aldatıcı ve gerçek dışıdır. Ancak Kutsal Ruh’un esinlemesi altında Kutsal Yazılar’ı kaleme alan bir kimse asla yalan söyleyemez! Bu yüzden Pavlus, elçilerin en önemsizi olduğunu söylediğinde, politik olarak doğru jargonu kullanmıyordu. Gerçek alçakgönüllülüğü sergiliyordu.

Şimdi Pavlus’un bir sonraki sözüne bakın: “Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı’nın bende olan lütfu emek verdi” (1. Korintliler 15:10). “Elçilerin hepsinden çok emek verdim.” Bir dakika, yoksa Pavlus övünüyor mu? Bu yorum kulağa kibirli geliyor, ama değil. Çünkü bu sözün ardından Pavlus’un bağımlılığının ilanı geliyor. Kendisini elçilerin en önemsizi olarak değerlendirmesinin ardından, yaptığı her şeyi sadece Tanrı’nın lütfuyla yaptığını ifade etti. Ruhsal olarak elde ettiği her başarının Tanrı’nın ona verdiği yetenekten kaynaklandığının tamamen farkındaydı.

Pavlus'un kendisini "elçilerin en önemsizi" olarak tanımlamasını hazmetmek zordur. Hem yaşadığı çağda hem de kilise tarihi boyunca, en büyük elçilerden biri olarak kabul edilmiştir. Şimdi Pavlus'un İS 62'de, Rab'be gidişinden dört ila beş yıl önce Efesliler'e söylediklerine bakalım. 1. Korintliler Mektubu'nu yazdığından beri geçen yıllarda, hayatının herhangi bir döneminde olduğundan daha fazlasını başardı. Yine de kendisini şöyle tanımladı: "Bütün kutsalların en değersiziydim. Yine de Mesih'in akıl ermez zenginliğini uluslara müjdeleme ve her şeyi yaratan Tanrı'da öncesizlikten beri gizli tutulan sırrın nasıl düzenlendiğini bütün insanlara açıklama ayrıcalığı bana verildi" (Efesliler 3:8).

Yıllar önce kendisini elçilerin en önemsizi olarak adlandırmıştı, ama bu kez bütün kutsalların en değersizisi olarak tanımlıyor! Ne? Hristiyan hayatı ve önderliğiyle övünebilecek biri varsa, o da kesinlikle Pavlus'tu. Yine de Rab'be ne kadar uzun süre hizmet ederse, kendisini o kadar küçük görüyordu. Alçakgönüllülüğü giderek büyüdü. Tanrı'nın onun hayatı üzerindeki lütfunun o yaşlandıkça daha da artmasının nedeni bu olabilir mi? Tanrı'nın, yollarını Pavlus'a Elçi Petrus'u bile şaşırtacak derecede yakından vahyetmesinin nedeni bu olabilir mi (2. Petrus 3:15–16)? Mezmur yazarı "Alçakgönüllülere adalet yolunda öncülük eder, Kendi yolunu öğretir onlara" (Mezmurlar 25:9) diye beyan eder. Aynı şekilde, Musa'nın Tanrı'nın yollarını çok iyi bilmesinin nedeni "yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçakgönüllü" olması (Çölde Sayım 12:3) olabilir mi? Belki de Musa ve Pavlus büyük imana sapıp olmak hakkında çok az kişinin bildiği bir sırrı öğrenmişlerdi.

Pavlus, hayatının sonlarında, yani İS 64–66 civarında Timoteos'a iki mektup gönderdi ve ilkinde kendisini şöyle tanımladı: "'Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi' sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim" (1. Timoteos 1:15). Kendisini "günahkârların en kötüsü" olarak

BÜYÜK İMAN

adlandırdı! Üstelik “günahkârların en kötüsüydüm” demediğine dikkat edin.

Hayır, yıllarca süren büyük başarılarının ardından, beyanı “Her şeyi yaptım ve büyük hizmetime saygı duyulmalıdır” değildi. “Büyük bir iş yaptım ve gerçek bir elçinin saygısını hak ediyorum” diye de övünmedi. Birkaç yıl önce yazdığı gibi, “Ben elçilerin en önemsiziyim” bile yazmadı. Hatta “Bütün kutsalların en değersiziydim” diye de yazmadı. “Günahkârların en kötüsü benim” dedi. Mesih sayesinde Tanrı’nın doğruluğu olduğunu anlamasına rağmen (2. Korintliler 5:21), Tanrı’nın lütfunu ve merhametini asla gözden kaçırmadı. Aslında, ne kadar uzun yaşarsa, Tanrı’nın lütfuna o kadar bağımlı hale geldi. Tutumu sürekli olarak İsa’nın öğretisindeki sözleri yansıtıyordu: “Ben değersiz bir kulum; sadece yapmam gerekeni yaptım.”

Bu tutum Pavlus’un hayatının sonlarına doğru söylediği diğer bir beyanatı da açıklar: “Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı’nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum” (Filipililer 3:13–14). Sözlerindeki alçakgönüllülüğü duyabiliyor musunuz? “Henüz varmadım ve başardığım şeyleri düşünce olarak geride bırakıyorum.” Başarılarının, Mesih İsa’yı bütünüyle tanıma arayışına kıyasla “hiçbir şey” olarak tanımladı. Tanrı’nın kendisini alçakgönüllü olanlara tanıttığını hatırlayın! Pavlus, “Hedefe doğru koşuyorum” dedi. Bu ifadeyle aslında düşmanlardan gelen baskılarla ve dirençle karşılaştığı anlaşılmaktadır. Göksel çağrının en büyük düşmanlarından biri *gururdur*.

İsa’nın hayatını incelerken, O’nun övgüyü kabul etmediğini, övgüleri Babası’na yönlendirdiğini görürüz. Hatta iyileştirdiği kişilere bundan kimseye söz etmemelerini ve Tanrı’yı yüceltmelerini söyledi.

Zengin genç bir adam İsa’ya, “İyi Öğretmenim” dedi. Ancak İsa

hemen Tanrı'dan başka iyi biri olmadığını söyledi. O, Tanrı'nın Oğlu değil miydi? O iyi değil miydi? Kesinlikle öyleydi! Yine de insanların övgüsünü kabul etmezdi; sadece Babası'nın yüceltilmesini istiyordu. Ancak, O'nun övündüğü erdem alçakgönüllülüktü. Nitekim şöyle dedi, "Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur" (Matta 11:29).

Tanrı'nın sevgisi gerçek alçakgönüllülüğü besler. Sevginin "övünmediğini, böbürlenmediğini" okuruz (1. Korintliler 13:4). Gurur kendi çıkarını arar; sevgi ise kendi çıkarını aramaz. Gurur, kendi gündemine fayda sağlamayan her türlü itaati küçümser; sevgiyse hizmet ettiği Kişi'nin yücelmesini amaçlar. İtaat ederiz, çünkü severiz; başarılı olmayı isteriz, çünkü O'nun onurlandırılmasını arzu ederiz. O'nun yüceltildiğini görmeyi özlemle bekleriz. Pavlus'un şu sözü söylemesinin nedeni belki de buydu: "Dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim" (1. Korintliler 13:2).

ÇAĞRINIZI GERÇEKLEŞTİRİN

Ürün vermeye ve Tanrımız'ın şampiyonları olmaya çağrıldık. Sadece O'nun yolunda yürüdüğümüzde, O'nun muhteşem adına gerçekten onur getirebiliriz. Bu mesajı hem sizin iyiliğiniz hem de O'nun yüceliği için görmeniz için dua ediyorum. O'nun Sözü'ne bağlı kalmak muhakeme sürecinde saçmalık gibi görünebilir, ama "Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu" (1. Korintliler 1:21). Öte yandan, şunu görelim: "Tanrı'nın 'saçmalığı' insan bilgeliğinden daha üstündür" (1. Korintliler 1:25). Kendinize şunu hatırlatın: "Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz" (2. Korintliler 10:5).

İtaatle çelişen muhakeme kibirdir. Tanrı'nın öğüdüne direnir.

BÜYÜK İMAN

Tanrı'nın Sözü'nü nihai yetki olarak kabul etmez. Bu kitap boyunca gördüğümüz gibi, tehlikelidir. Tanrı'nın bu günlerde büyük bir iman, yetki ve cesaretle yürüyecek bir halkı olacaktır. Onlar "O'na bağımlı olmayan her eylemi cezalandırmaya hazır" kişiler olacaktır (2. Korintliler 10:6).

Zaman azaldı, bu yüzden etkili olmalıyız. İtaat bizi etkili kılar. Yeniden doğduğumda oldukça aktiftim, ama itaat konusunda yetersizdim. Etkisizdim ve zaman zaman Tanrı'nın işine zarar veren biri olduğumu söylemeye gerek yoktu. Zaman geçtikçe, itaat konusundaki gayretim beni o zamanlar görünüşe göre bir yere götürmese de, sonunda etkili olduğunu kanıtladı.

Tanrı'nın çağrısı önünüzdedir. İtaat etmeyi seçtiğinizde, çağrınızı gerçekleştirmeyi seçersiniz. Hiçbir şey ve hiç kimse sizi durduramaz. Uzun yıllar boyunca Davut için olayların gidişatı ümitsiz görünüyordu, tıpkı Yusuf, Musa, Yeşu, Hanna, Nuh, Ester ve diğer iman ataları için görüldüğü gibi. Ama unutmayın, çağrılarını gerçekleştirenler için bir şöhret salonu var ve burada listelenen herkes bunu başardı. Tanrı, bu son günlerde Mesih'in yargı kürsüsünde onurlandırmak üzere iman atalarının listesine ekleyeceği erkek ve kadınlar arıyor. Dua ediyorum ki, harika Rabbimiz'e yücelik getirme görevini yerine getirenler arasında olalım.

BÖLÜM 18

SONUÇ

*O'nun yetkisi altında kalırken yediğimiz meyve
bizi O'nun ziyafetine götürür. Ve orada O'nun
bolluğuna kavuşuruz.*

Bu kitaba ilk evli çiftin verdiği trajik kararlarla başladık. Bu karı koca, Yüce Olan'ın yetkisinin altından çıktılar ve Tanrı'nın himayesinin dışında bir iyilik ve kötülük kaynağı buldular. O'nun yetkisini reddettiler, ama biz hem onların hem de onları izleyenlerin başarısızlığından ders aldık ve ders almaya devam edebiliriz.

Paranın diğer yüzüyle konuyu bitirelim – Yüce Olan'ın gölgesi altında barınanların ödülü.

Orman ağaçları arasında bir elma ağacına benzer
Delikanlıların arasında sevgilim.
Onun gölgesinde oturmaktan zevk alırım,
Tadı damağımda kalır meyvesinin.
Ziyafet evine götürdü beni,
Üzerimdeki sancağı aşkı. (Ezgiler Ezgisi 2:3–4)

O'nun gölgesi altında yaşam ağacı vardır. Bu meyvenin kalıcı tatlılığı vardır. Adem ve Havva'nın yediği meyve muhakeme gözüyle iyi görünüyordu, ama sonunda ölüm getirdi. Bu, muhakeme ağacından yenen tüm meyveler için geçerlidir. O'nun yetkisi altında kalırken yediğimiz meyve bizi O'nun ziyafetine götürür. Orada O'nun bolluğuna kavuşuruz.

Bu kitabı okurken suçluluğun acısını hissetmiş olmanız olasıdır. Acı her zaman kötü değildir ve bu durumda iki şeyi gösterir. İlk olarak, vicdanınızın hassas ve Kutsal Ruh'a duyarlı olduğunu gösterir. İkincisi, bundan bir kurtuluş yolu vardır – buna tövbe denir. Suçluluk duygusu ve mahkûmiyet arasında temel bir fark vardır. Her ikisine de acı eşlik eder, ancak birinde çıkış yolu vardır, diğerindeyse yoktur. Tövbe, zihin ve eylem değişimine yol açan yürek değişimi kadar basittir. Esasen, “Rab, bunu kendi yolumda yaptım ve beyhude olduğunu gördüm, şimdi Senin yollarına boyun eğmeyi seçiyorum” dersiniz. İyilik ve kötülüğü bilme ağacından doğan muhakeme yolunu terk etmek ve itaat yoluna geri dönmek bir seçimdir.

Dua ve derin düşünme yoluyla yüreğinizi Tanrı'ya açın ve Kutsal Ruh'un yaşamınızdaki itaatsizlik alanlarını belirlemesine izin verin. Eğer gerekirse, durumunuza özgü bölümleri gözden geçirin. Tanrı'nın sözünün hayatınızı incelemesine izin verin. O'nun Sözü'nün ışığı itaatsizlik alanlarını açığa çıkarır. Bu alanlar Tanrı'nın doğrudan yetkisiyle ya da devredilen yetkiyle ilgili olabilir. Bunları ayrı bir kağıda listeleyin. Bunu yaptıktan sonra, bağışlanmaya ve yenilenmeye kavuşmak için birlikte dua edelim.

Göksel Baba, İsa'nın adıyla itaatsizlik ve başkaldırdan dolayı beni bağışla. Kendi muhakememe göre yaşadım ve sonuçta aşığıdaki alanlarda başkaldırdım.

[Listenizden, O'nun yetkisine karşı işlediğiniz her günah alanını itiraf edin. Hem doğrudan hem de devredilmiş yetkiye karşı olanları dahil edin].

SONUÇ

Bu düşünce ve davranış alanlarının her birinden tövbe ediyorum. Senden beni bağışlamamı ve Rabbim İsa'nın kaniyla temizlemeni istiyorum.

Senin yetkine bağımlı kalmayı amaçlıyorum ve bunu yaparken hayatıma yerleştirdiğin aile, devlet, kilise ve sosyal yetkililere bağımlı kalacağım. Seni hoşnut edeni hem istemem hem de yapmam için bana lütfunu ver. Bağıllık ve itaatten zevk alan bir yürek istiyorum. Hayatımı Rabbim İsa Mesih'e adıyorum ve başkaldırının her türlüsünü terk ediyorum. Adını yüceltmem için beni nasıl çağırmış olursan ol, istekle boyun eğiyorum. Amin.

Eğer uygun olursa, bizzat gidin veya listenizdeki yetkililere bir mektup yazın ve sizi bağışlamalarını isteyin. Bu, suçlama yapma veya davanızı tartışma zamanı değil, herhangi bir zor durumda kendi payınızın sorumluluğunu almanız için bir fırsattır. Böylece Tanrı'nın elinin sizin adınıza hareket ettiğini görmek için konum alacaksınız.

Bu dünyanın gidişatına çok zıt bir yol seçtiğiniz için teşekkürler. İtaatiniz sayesinde muhteşem Kralımız'ın amaçlarını hızlandırınız. İtaatinizin ödülü büyük olacaktır.

Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı'nın olsun! Amin.

– Yahuda 1:24–25

Unutmayın:

Yetki altında kalın!

TARTIŞMA SORULARI

Bu kitabı *Yetki Altında* video dersleriyle birlikte okuyorsanız (ki bu harika bir fikir!), her haftanın video dersini izlemenizi ve ilgili tartışma sorularını bir grup olarak açmanızı öneririm. Video dersleri bu kitaptaki ana temalara paralel ilerler ve pekiştirir, bu nedenle tüm katılımcıların hem dersleri izlemesi hem de kitabı okuması idealdir.

Keyfini çıkarın!

DERS 1

1. ve 2. bölümlerde Öne Çıkan Temalar

1. Yetki sözcüğünü duyduğunuzda, ilk tepkiniz nedir? Bunu bir fırtına sırasında bir çatı altında korunmak gibi iyi bir şeyle mi ilişkilendiriyorsunuz? Yoksa hayatınızı mahveden bir patron gibi olumsuz bir şey mi düşünüyorsunuz?
2. Geriye dönüp baktığınızda, “yetki altında” olmamanın sonuçlarıyla karşılaştığınız zamanlar oldu mu?
3. Krallık ilkelerini demokratik bir zihniyetle anlamak zordur. Tanrı'nın yetki tasarımına hangi bakımlardan demokratik bir bakışla yaklaştınız? Bu yaklaşım önderlerinizle etkileşiminizi nasıl etkiledi?
4. Küçük grup partileriyle ilgili olarak, Tanrı bana pastörümün yönetimi altına girmekteki isteksizliğimin başkaldırma

olduğunu gösterdi. Bu teşhis sizi şaşırttı mı? Bu dersten önce, düşüncemi haklı görür müydünüz?

DERS 2

3, 4, 5, 6 ve 7. bölümlerde Öne Çıkan Temalar

1. Dersin başında, dinleyicilerden *günah* sözcüğünü duyduklarında akıllarına gelen ilk sözcükleri söylemelerini istedim. Bu soru sorulduğunda ilk düşünceleriniz nelerdi? Düşünceleriniz nasıl değişti?
2. Bu alanlardan herhangi birini – servet, iş, ilişkiler – Tanrı'nın yapmanızı söylediği şeye itaat etmenin üzerine koydunuz mu? Bunlardan birini Tanrı'ya itaatin üzerinde tuttuğunuzda ne oldu?
3. Kısmi itaat, itaat değildir. Başkaldırıdır. Sona dek itaat ettiğiniz bir zamanı paylaşın. Sonra sadece kısmen itaat ettiğiniz bir zamanı paylaşın. Başlıca farklar nelerdi ve sizi nasıl etkilediler?
4. Kutsal Kitap başkaldırmanın falcılık olduğunu söyler (1. Samuel 15:23). Falcılığın nihai amacı nedir? Bu gerçek falcılık ya da büyücülük hakkındaki görüşünüzü nasıl etkiler ya da değiştirir?
5. Satanistlerin kitabında bir numaralı emir, “Ne istersen onu yap”tır. Bu, İsa'nın “Amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır” (Yuhanna 5:30) sözüyle örnek gösterdiği ilkenin tam tersidir. İsteğinizi Tanrı'nın istediğinin önüne koyarak yaptığınız bazı şeyler nelerdir? Sizin için nasıl sonuç verdi? Babanız'ın isteğini kendi isteğinizin üzerinde etkin biçimde aramak ve ona itaat etmek için ne yapabilirsiniz?

DERS 3

8, 9 ve 10. bölümlerde Öne Çıkan Temalar

1. Romalılar 13:1–2’de, devredilmiş yetkiye direnmenin Tanrı’nın buyruğuna direnmek olduğunu görürüz. İsa sizden işte, evde veya sosyal ortamda bir şeyler yapmanızı isteseydi nasıl tepki verirdiniz? Peki, ya bir patron, koç, polis memuru veya başka bir yetkili sizden aynı şeyi yapmanızı isterse? Onlara, İsa’ya verdiğiniz gibi bir karşılık verir miydiniz?
2. Kutsal Kitap şöyle der: “Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun” (Romalılar 13:1–2). *Bağlı* sözcüğü hem askeri hem de askeri olmayan bağlamlarda kullanılan Grekçe bir sözcüktür. Askeri olmayan kullanımlar için, kendini yetki altına sokmaya istekli ve gönüllü bir tutum ifade eder. Kutsal Yazılar’daki bu buyruk, devredilmiş yetkiye sahip olanlara karşı tutumunuzu nasıl değiştirir?
3. 1992 yılında yapılan başkanlık seçiminden sonra zor zamanlar geçirdim. Depresyonla mücadele ettim ve Rab bana Tanrı’nın bu göreve kimin geldiğine şaşırmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Seçim sonuçlarının sizi hayal kırıklığına uğrattığı bir zaman oldu mu? Benim hikâyem, seçilmiş yöneticilerinize karşı tutumunuzu yansıtıyor mu?
4. Yeşaya 1:19 ayeti, istekli olur, söz dinlersek, ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceğimizi söyler. İstekli olabilir, ama söz dinlemeyebilir veya söz dinleyebilir, ama istekli olmayabilirsiniz. İstemeden söz dinlediğiniz bir zamanı paylaşın. Bunu hem istekli hem de itaatli olduğunuz bir zamanla karşılaştırın.
5. Kutsal Kitap koşulsuz bağlı kalmayı öğretir, ancak koşulsuz itaati öğretmez. Bize Tanrı’nın Sözü’ne aykırı bir şey yapmamızı söylerlerse önderlerimize itaat etmemiz gerekmez. Hiçbir

önder sizden Tanrı Sözü'yle çelişen bir şey yapmanızı istedi mi? Durumu nasıl idare ettiniz? Sonuç ne oldu?

DERS 4

11. ve 12. bölümlerde Öne Çıkan Temalar

1. Kutsal Kitap, devlet yöneticilerinden Tanrı'nın hizmetkârları olarak söz eder. Tanrı'nın hizmetkârlarına doğru biçimde davranmanın yolu nedir? Devletteki önderlerinize nasıl davranıyorsunuz?
2. Hata bulmakta Şeytan'ın üstüne yoktur, ama İsa bizim adımıza sadık bir şekilde aracılık eder. Devlet önderleriyle ilgili olarak, kendi işlevinizi suçlayıcı tarafta mı yoksa aracı tarafta mı görüyor sunuz? Devlet önderleri hakkında yapılan şakalara gülüyor musunuz? Birisi sosyal medya üzerinden bir öndere kara çaldığında kederleniyor musunuz?
3. Sosyal önderlerimize, patronlarımıza, öğretmenlerimize, koçlarımıza ve diğer yetkililere sanki Tanrı'yı temsil ediyorlarmış gibi saygı duymalı ve bağlı kalmalıyız. İsa için çalışmanın nasıl görüneceğini hayal edin. İşe zamanında gelir miydiniz? Verilen projelerde baştan savma yolları seçer miydiniz? Bu bakış açısı sosyal önderlerinize davranışlarınızı nasıl değiştiriyor?
4. Kutsal Yazılar'da açıkça görülen bir aile yapısıdır. Sizce bizi Tanrı'nın ev halkı için tasarladığı yetki tasarımını benimsemekten alıkoyan nedir? Tanrı'ya güvenmek, sağlıklı aile dinamikleri oluşturmakta nasıl hayati bir rol oynar?

DERS 5

13. ve 14. bölümlerde Öne Çıkan Temalar

1. Kutsal Kitap, İsa'nın kilisedeki önderlik görevlerini bizzat atadığını söyler (Efesliler 4:11–12). Sorumluluğunuzla ilgisi olmayan konulara kişisel olarak dahil oluyor musunuz? İsa'nın kilisesinde kurduğu önderlik yapısı hakkında ne hissettiğini düşünüyorsunuz?
2. Hanna çocuk sahibi olmak için yıllarca dua etti. Sizce Tanrı, neden kendisine hakaret eden bir öndere saygı gösterdiğinde duasına cevap verdi?
3. Bir önder hakkında kötü konuştuğumuzda, Tanrı'nın bilgeliğinden uzaklaşırız ve sonuç olarak O'nun korumasının dışına çıkarız. Miryam, Harun ve Musa'nın hikâyesinde, Miryam Musa'yı Kûşlu bir kadınla evlendiği için haksızca verdiği zaman bu gerçeği görüyoruz. Tanrı'nın bilgeliğinin ve korumasının dışına çıktığınız için hiç zorluk yaşadınız mı? Sonuç ne oldu?
4. Hiç önderinizin hikmetli görünmeyen bir karar verdiği bir durumda buldunuz mu? Belki de önderiniz önemli bilgilerden yoksundu. Sonuç ne oldu? Şimdi düşündüğünüzde, o durumu farklı biçimde ele alabileceğinize inanıyor musunuz? Neler öğrendiniz?
5. Davut'un Kral Saul'a karşı tutumu, Saul aklını yitirmiş bir halde onu öldürmeye çalışırken bile, saygılı ve itaatkârdı. Davut, içinden geçtiği bu zor dönemde Tanrı'dan sağlayış, esenlik ve koruma aldı. Önderlerinize verdiğiniz tepkilerde aynı saygı ve bağlılık tutumunu nasıl geliştirebilirsiniz?

DERS 6

15, 16, 17 ve 18. bölümlerde Öne Çıkan Temalar

1. Birlik olduğumuzda, kiliseye özgü bir yücelik sergileriz. İsa, yeryüzünde yaşarken Tanrı'nın yüceliğini gösterdi. *Yücelik* sözcüğünü duyduğunuzda ne düşünüyorsunuz? Tanrı'nın varlığının daha büyük bir derecesi olduğuna inanıyor musunuz?
2. Pentikost günü geldiğinde, üst kattaki odada bulunan 120 kişi fikir birliği içindeydi. Düşüncede, yürekte ve ruhta birdiler. Bugün kiliselerimizde bu birliğe sahip olmak nasıl görünebilir?
3. Birleşik Devletler ordusunun beş kolu vardır – tek bir ordudur, ancak farklı etkinlikleri vardır. Kilisede de farklı etkinlikler bulunur. Tanrı'nın bizi yerleştirdiği etkinlikte hizmet etmeliyiz. Bu bakış açısı şu anda katıldığınız kilise hakkındaki görüşünüzü nasıl değiştiriyor? Parçası olduğunuz topluluğun vizyonu altına girmek için neyi farklı yapabilirsiniz?
4. Tanrı'nın halkı O'nun birlik tasarımını benimsediğinde topluluklar, bölgeler ve uluslar üzerinde ne kadar büyük bir etkimiz olacağını hayal edin. Arkadaş çevrenizde daha güçlü bir birliği nasıl yaratabilirsiniz? Kilisenizde? Topluluğunuzda?

KRIPTONİTİ ÖLDÜRMEK

Gücünüzü çalanı yok edebilirsiniz

Her engeli aşıp her düşmanı yenebilen Süpermen gibi, Mesih'in izleyicileri olan bizler de karşılaştığımız güçlükleri alt etmek için doğaüstü yeteneğe sahibiz. Ama hem Süpermen hem de bizim için sorun, gücümüzü çalan bir kriptonitin bulunmasıdır.

Elbette, Süpermen gibi kriptonit de hayal ürünüdür. Ama ruhsal kriptonit gerçektir.

Bu kitap, ilk yüzyıl imanlılarında açıkça görülen tanrısal gücü neden birçoğumuzun deneyim edemediğine ilişkin cevaplar sunmaktadır.

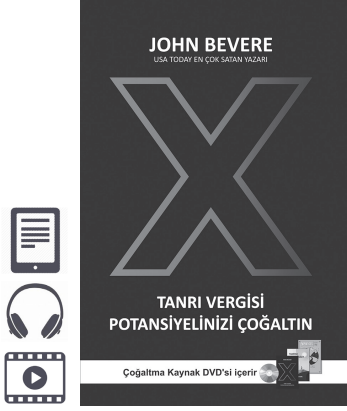
Kriptonit'i Öldürmek'te John Bevere bu kriptonitin ne olduğunu, topluluklarımızı neden zayıflattığını ve onun tutsaklığından nasıl özgür olacağımızı açığa çıkarmaktadır.

Ürkek yüreklilere uygun olmayan Kriptoniti Öldürmek, ruhsal bakımdan bir şeker olmaktan başka her şeydir. Dönüşümün zorlu ama ödüllendiren yolunda yürümeyi özleyen her Mesih izleyicisi için ciddi bir gerçektir.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X: TANRI VERGİSİ POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

Kendinizi hiç Tanrı'nın Egemenliği'nde bir seyirci gibi hissettiniz mi? Belki yapmanız gereken bir şey olduğunu biliyorsunuz, ama onu bir türlü bulamıyorsunuz. Çoğumuz hayatlarımızda büyük bir etki yapmak istiyoruz, ama aşağıdakiler gibi sorularla boğuşuyoruz:

- Tanrı'nın benim için isteğini kaçırmadığımdan nasıl emin olabilirim?
- Benzersiz armağanlarım Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede nasıl bir rol oynuyor?
- Tanrı vergisi potansiyelimi hayata geçirdiğimden nasıl emin olurum?
- Eğer "hizmette" değilsem çağrım daha az mı önemli?
- Tanrı'nın lütfunda rahat etmekle Tanrı'nın Egemenliği için önemli işler yapmak arasında nasıl denge kuracağım?
- Belirsiz ve riskli gibi görüldüğünde bile korkuyu kırıp nasıl ileri giderim?

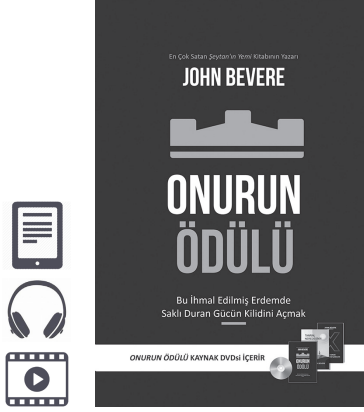
Bu derinlikli kitapta çok satan yazar John Bevere Kutsal Yazılar'ın dikkatli bir incelemesini temel alıyor ve hem çağrınız hem de çağrınızın neden Tanrı için önemli olduğu hakkında farklı düşünmenize yardımcı olacak güçlü hikâyeler paylaşıyor. Bu sayfaları çevirirken Tanrı vergisi armağanlarınızı çoğaltmak ve potansiyelinize ulaşmak için güç bulacaksınız.

 MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

ONURUN ÖDÜLÜ

*Bu İhmal Edilmiş Erdemde Saklı Duran
Gücün Kilidini Açmak*

Hiçbir Hristiyan Tanrı'ya sınırlamalar koymak istemez, ama gene de birçoğumuz bilmeden O'nun hayatımızdaki etkinliğini kısıtlıyoruz, çünkü kritik bir ruhsal ilkeyi ihmal ediyoruz: onur.

Kültürümüzde büyük oranda kaybolmuş bir kavramdır, ama bu kitabın sayfalarında keşfedeceğiniz gibi, Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımızın tüm unsurlarına yaymak için esastır.

Onurun Ödülü'nde en çok satan yazar unvanlı John Bevere, onurlandırma çağrısını benimseyerek Tanrı'nın değer sistemiyle uyumlu olacağınızı ve Tanrı'nın sizin için belirlediği tüm bereketleri almaya hazır hale geleceğinizi açıklar.

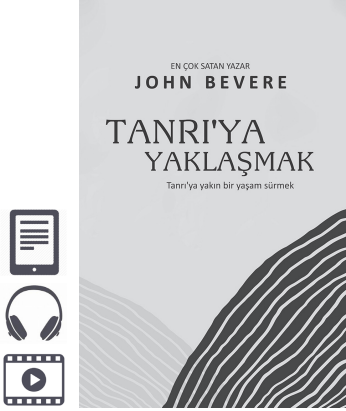
Derin Kutsal Kitap gözlemlerini bu ilkelerin pratiğe döküldüğü etkili hikâyelerle birleştiren bu kitap, unutulmuş bu erdem üzerine yeni bir bakış sağlayacak. Ve daha da önemlisi, hayatınızın her alanında onura yer vermeniz için bir tutku uyandıracaktır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

TANRI'YA YAKLAŞMAK

Tanrı'ya yakın bir yaşam sürmek

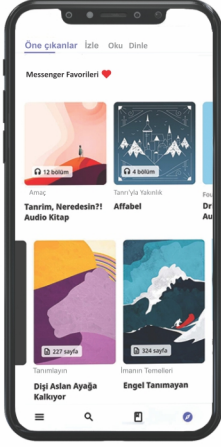

Kutsal Yazılar Tanrı'nın bizimle yakın bir ilişki istediğini defalarca beyan eder. O'na yaklaştığımızda, Kutsal Ruh'un varlığının bildiğimiz en enerji veren, en heyecanlı ve en dönüştürücü deneyim olduğunu göreceksiniz. Eksik olduğunu bile bilmediğiniz bir şeyi istemek zordur. Ne yazık ki, birçoğumuz Tanrı'yla yakınlığın getirdiği coşkudan yoksun bir din-akıl karışımıyla yetiniyoruz. Tanrı'nın kutsallığını görmezden gelerek hayatlarımızı temizlemeden O'nun Ruh'uyla dolmayı bekliyoruz. Ama Tanrı'yla yakın bir paydaşlık kurmak için yaratıldık. Evrenin Yaratıcısı'nın muhteşem daveti, sadece uzaktan söylenen sözler ve ritüellerle O'na tapınmanız değil, O'nun yüreğini tanıdığınız anlamlı ve yakın bir ilişkiye girmenizdir.

 MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, Her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

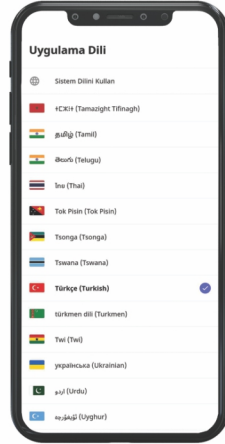

- 125 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümenizin için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişilebilir.

Aynı fikirde olmadığınız bir patron ya da öndere nasıl tepki vereceğiniz hakkında hiç bocaladığınız oldu mu? Onları neden dinlemez gerektiğini merak ediyor musunuz?

Bu revize edilmiş ve güncellenmiş baskıda çok satan yazar John Bevere, Tanrı'nın yetki figürleri aracılığıyla sağladığı koruyucu sınırları yeni bir kuşak için yeniden vurguluyor. John, düşmanın Tanrı'nın yetkisini ve devredilmiş yetkiyi tanıma yeteneğimizi nasıl bozduğunu ve gerçek çağrımıza tanrısal önderlikten uzaklaşarak kavuşabileceğimize bizi inandırmak için yaptığı hileleri ortaya koyuyor. John önderlikle nasıl doğru ilişki kuracağımızı öğreterek, yetki altında yaşamının sağlayış, koruma ve gelecek için umut sağladığını gösteriyor.

Yetki Altında şunları keşfetmenize yardımcı olacak:

- Tamamen haklı olmanıza rağmen bir şekilde haksız olmaktan nasıl kaçınabilirsiniz
- Haksız muameleyi ele almanın ve alt etmenin Kutsal Kitap'a göre yolu

Yepyeni bir bölüm, tartışma soruları ve öne çıkan temalarla Yetki Altında, Tanrı'nın yetkisine bağımlı kalmanın ve hayatlarımızdaki önderlere gösterdiğimiz tepkilerin önemini ortaya koyan pratik, yaşam değiştiren bir kitap.

JOHN BEVERE Tanrı'nın Sözü'ne cesur ve ödün vermez yaklaşımıyla tanınan uluslararası bir konuşmacı ve en çok satan yazardır. John ve eşi Lisa dünyamızı değiştiren ödün vermez Mesih izleyicileri yetiştirmeye adanmış bir hizmet olan Uluslararası Messenger'in kurucularıdır. Kolorado'daki evinde olduğu zamanlarda, John'u ailesiyle iddialı iskambil oyunları oynarken ya da eşi Lisa'yı golf oynamaya ikna etmeye çalışırken bulabilirsiniz

Ücretsiz video stream ve indirme için **MessengerX.com** sitesini ziyaret edin. Bu kitap yazarın hediyesidir ve ücretle satılmaz.

Bu kitap yazarın bir hediyesidir ve satılmaz.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun: